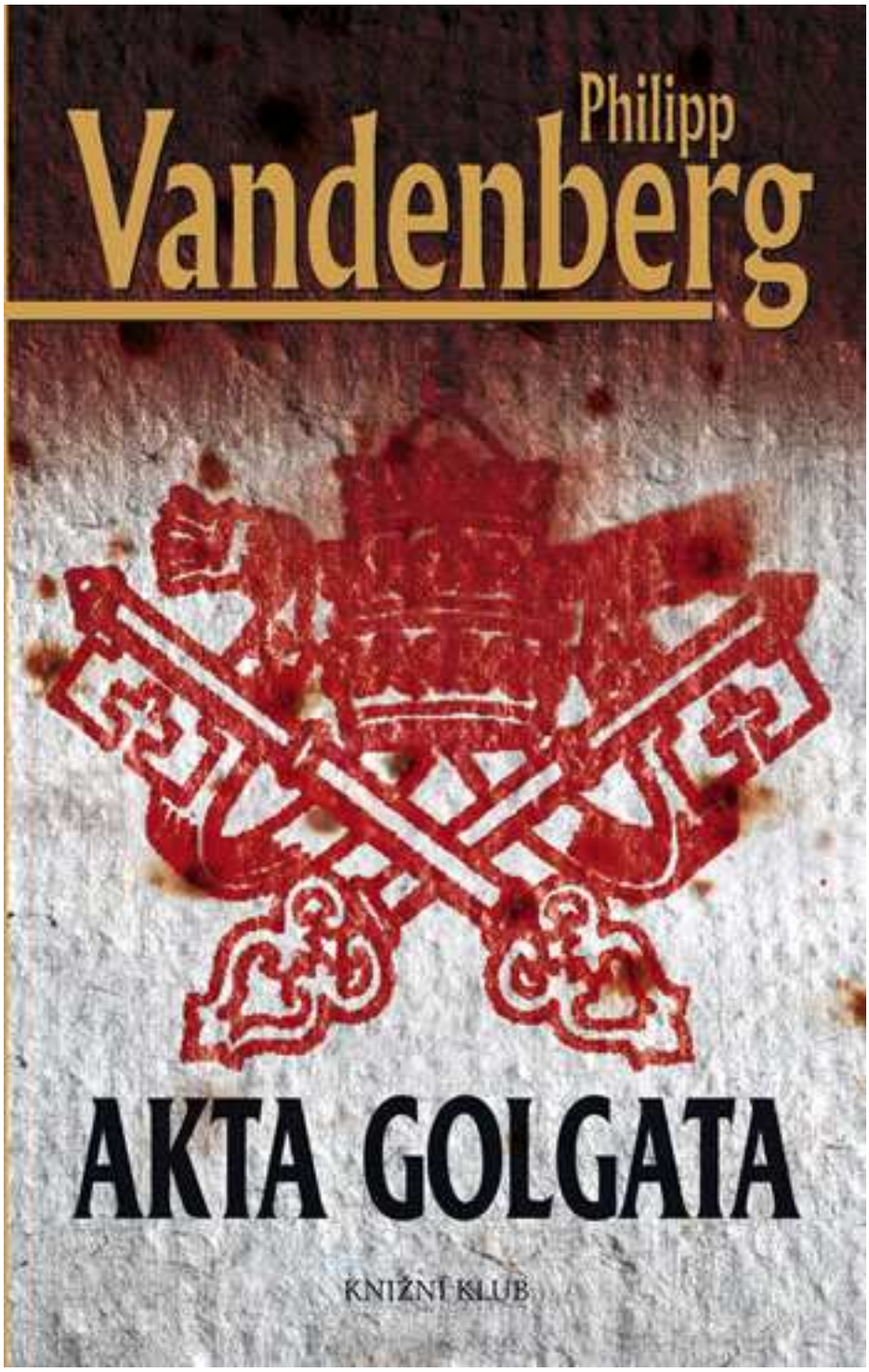

Philipp
Vandenberg
AKTA GOLGATA
KNIŽNÍ KLUB

Philipp

Vandenberg

AKTA GOLGATA

KNIŽNÍ KLUB

Philipp Vandenberg
DIE AKTE GOLGATHA

Copyright © 2003 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach
Alle Rechte vorbehalten
Translation © 2005 by Ivana Vízdalová
Jacket design © 2005 by Ivan Brůha
Czech edition © 2005 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 80-242-1497-0

STRACH Z LÉTÁNÍ

Byl to jeden z oněch hororových letů, které vyvolávají přání, aby se člověk vůbec nenarodil. Přitom všechno začalo nevinně. LH 963 odstartoval přesně v 15 hodin 10 minut při slunném podzimním počasí a let přes Alpy do Říma sliboval ryzí potěšení. V Tivoli, vysoko v albanských horách, jsem si rezervoval hotelový pokoj, abych v odloučenosti malebného městečka přemýšlel o svém novém románu, látce, kterou jsem nosil v hlavě už dva roky. Ale všechno se vyvinulo jinak.

Jakmile jsme přeletěli hlavní alpský hřeben, letadlo společnosti Lufthansa, aerobus nejnovějšího typu, se začal najednou otřásat a chvět. Nad sedadly se rozsvítil nápis Připoutejte se, prosím a z palubních reproduktorů se ohlásil kapitán: „Dámy a pánové, prosím vás, abyste se ihned vrátili na svá místa a připoutali se. Nad horní Itálií se vytvořila oblast extrémně nízkého tlaku a očekáváme silné turbulence."

Pokud jde o létání, nepatřím k nejodvážnějším - v Africe a Asii jsem nasbíral pár zkušeností -, a tak jsem přivykl být za letu vždy připoutaný. Lehce zneklidněně jsem pohlédl z okna do bizarní krajiny s věžemi šedivých mraků, avšak už záhy mi cáry mlhy výhled znemožnily. Nebe se zatáhlo, otřesy letadla byly stále mohutnější a lhal bych, kdybych tvrdil, že mi ta situace nevadila. Při takových příležitostech používám trik, který mi před lety poradil jeden americký psychiatr při letu do Kalifornie. Vezmu do ruky nějakou věc, která je zrovna v dosahu, a tisknu ji tak silně, až to bolí. Soustředění na bolest mi dovolí zapomenout na strach z letu. Letadlo se opět silně otřáslo. V kapse saka jsem nahmátl kreditní kartu. Sevřel jsem ji do dlaně a stiskl. Na okamžik jsem měl pocit, že držím nůž s oboustranným ostřím, ale ta bolest stačila, abych odvrátil pozornost od velmi nepříjemné situace.

Jako z dálky jsem slyšel sklenice, podnosy a příbory, které byly najednou zbaveny zemské přitažlivosti, osamostatnily se a vzlétly ke stropu, kde zůstaly viset, jako by to byla nejsamozřejmější věc na světě. Ze zadních řad se ozvaly vyděšené výkřiky. Dostali jsme se do vzdušné díry - a letadlo se řítilo dolů volným pádem.

Nedokážu odhadnout, jak dlouho stav beztíže trval. Seděl jsem bez hnutí s kreditkou v dlani. Potom jsem se však probral z letargie, do níž jsem se sám uvrhl. Můj soused po pravici, jemuž jsem dosud nevěnoval pozornost, mě znenadání chytil za předloktí a plnou silou je stiskl, jako kdyby hledal oporu v tomto stavu beztíže, který naháněl hrůzu. Podíval jsem se na něj, avšak cizí muž zíral upřeně před sebe. Tvář měl popelavě šedou, ústa pootevřená a očividně se mu třásl šedivý vousek na horním rtu.

Deset, možná patnáct sekund trval ten volný pád - připadalo mi to jako věčnost - potom se letadlo znovu otřáslo, ozvala se rána a všechny věci, které visely u stropu, teď padaly na zem. Někteří cestující, na něž se sesypaly, hlasitě křičeli. A v příštím okamžiku už bylo po tom zlém přeludu. Letadlo klidně plulo vzduchem dál, jako by se nic nestalo.

„Prosím, omluvte moje nepatřičné chování," ozval se soused a pustil mé předloktí, „opravdu jsem si myslel, že se zřítíme."

„To je v pořádku," odpověděl jsem velkoryse a dbal na to, abych skryl ruku, ve které jsem pořád ještě s bolestí svíral svoji kreditní kartu s ostrými hranami.

„Vy vůbec nemáte strach z létání?" zeptal se soused po chvilce, kdy stejně jako já naslouchal zvukům motorů, aby zjistil, zda lze očekávat další turbulence.

To si jenom myslíte, chtěl jsem spontánně přiznat, ale z obav, že bychom si zbytek cesty vyměňovali své děsivé zážitky z letů, jsem stručně prohlásil: „Ne." Když jsem na něj ještě jednou povzbudivě pokýval hlavou, všiml jsem si, že druhou rukou k sobě

tiskne nějaký rukopis či zápisky jako dítě, které se bojí, že mu někdo vezme hračku. Nakonec kývl na letušku, neobyčejně krásnou tmavovlásku, zvedl ukazováček a prostředníček a objednal dvě whisky. „Vy si přece taky jednu dáte?" nadhodil.

„Já whisky nepiju," odmítl jsem.

„Nevadí. Po tomhle zážitku snesu i dvě."

Muž po mé pravé straně rozvážně, v žádném případě nikoli na ex, jak jsem předpokládal, vyprázdnil obě sklenice whisky a mně se přitom naskytla příležitost prohlédnout si ho podrobněji.

Inteligentní tvář a drahé boty se podivně odrážely od poněkud zanedbaného zevnějšku a jevil se mi přinejmenším stejně podivný jako jeho zvláštní chování. Muž středního věku s citlivými rysy, těkavými pohyby a nejistým chováním, člověk, na němž běh času zanechal stopy. Zřejmě postřehl mé pátravé pohledy, neboť po chvíli mlčení se ke mně opět obrátil, vzpřímil se v sedadle a naznačil lehkou úklonu, to gesto nepostrádalo jistou komičnost, a s vybranou zdvořilostí se představil: „Mé jméno je Gropius. Profesor Gregor, ale to už je pryč, promiňte." Sklonil se a schoval rukopis do hnědé kožené aktovky stojící pod sedadlem.

Abych učinil konvencím zadost, sdělil jsem mu rovněž své jméno a z čiré zvědavosti se zeptal: „Jak tomu mám rozumět, profesore? Co je pryč?"

Gropius mávl rukou, jako kdyby chtěl říct: O tom nechci mluvit. Protože jsem se však na něj i nadále s očekáváním díval, nakonec ze sebe vypravil: „Jsem chirurg - tedy lépe řečeno byl jsem. A vy? - Okamžik, dovolte mi hádat..."

Nějak mi ta věc začala být nepříjemná, ale protože rozhovor už začal a já byl na svém místě u okna stále ještě připoutaný, zaujal jsem pozici, jako kdyby mě můj soused chtěl fotografovat, a přitom jsem se na něj culil.

„Jste spisovatel?" zeptal se náhle Gropius.

Zarazil jsem se. „Ano. Jak to víte? Četl jste nějakou moji

knihu?"

„Upřímně řečeno ne. Ale už jsem vaše jméno slyšel." Gropius se usmál. „A co vás vede do Říma? Nový román?" Muž, který ještě před okamžikem vedle mě seděl popelavě šedivý v obličeji a napůl mrtvý, náhle ožil. Ze zkušenosti jsem věděl, co teď přijde, totiž to, co říká devět lidí z deseti, když se setkají s nějakým spisovatelem: Kdybych vám vyprávěl svůj život - o tom byste mohl napsat román! Nic takového se však neozvalo. Spíše stále ještě visela ve vzduchu profesorova otázka.

„Já necestuji do Říma," odpověděl jsem tedy po pravdě. „Na letišti na mě čeká pronajaté auto a s tím pokračuji dál do Tivoli."

„Hm, Tivoli," kývl uznale Gropius.

„Znáte Tivoli?"

„Jenom z fotografií. Musí tam být nádherně."

„V tuto roční dobu především klidno. Znám tam jeden hotýlek, San Pietro, poblíž Piazza Trento. Majitelka, typická italská mama, dělá ty nejlepší špagety alla pescatore a vyhlídka z hotelové terasy je prostě úžasná. Tam se pokusím věnovat se svému novému románu."

Gropius zamyšleně pokýval hlavou: „Krásné povolání!"

„Ano," souhlasil jsem, „neznám hezčí."

Vlastně jsem měl už v této chvíli zbystřit, protože profesor se zřejmě vůbec nezajímal o obsah mého nového románu; pravděpodobně však byl dotčený, že jsem se ani nezeptal na důvod jeho cesty a jeho život, zkrátka náhle přerušil náš rozhovor a veškeré další sbližování, když se ještě jednou omluvil: „Doufám, že mi nemáte za zlé, že jsem se prve na vás tak nalepil!"

„To je v pořádku," pokusil jsem se ho povzbudit. „Jestli vás to uklidnilo."

Z reproduktoru zazněl kovový hlas oznamující, že za několik minut přistaneme na letišti Leonardo da Vinci, kde o něco později naše letadlo zastavilo před skleněným terminálem.

V letištní budově jsme šli každý svou cestou. Měl jsem pocit, že ta epizoda byla Gropiusovi dost trapná, ale já jsem na celou událost už druhý den ráno téměř zapomněl, i když mě profesorova poznámka o tom, že všechno je pryč, nějak nutila k zamyšlení.

Hned po snídani jsem si sedl s hromádkou bílých papírů, postrachem každého autora, k zeleně natřenému stolu, který mi signora Morettiová, majitelka hotelu, přisunula k balustrádě terasy. Odtud se otevíral pohled na střechy Tivoli směrem na západ, kde se v podzimní mlhovině skrýval Řím.

Práce, kterou jsem přerušoval, jen abych si vyšel na dlouhé procházky, mi šla dobře od ruky. Pátý den - zrovna jsem seděl v poledním sluníčku a psal poslední stránku svého expozé - jsem za sebou na terase zaslechl kroky, které se váhavě blížily a nakonec se zastavily. Doslova jsem cítil pohled v zádech, a abych tu nepříjemnou situaci ukončil, otočil jsem se.

„Profesore, vy?" překvapeně jsem odložil tužku. Myšlenkami daleko a hluboce ponořen do příběhu svého románu jsem na nečekaného návštěvníka musel působit dosti zmateným dojmem. Gropius se rozhodně pokusil povzbudit mě několika nemotornými pohyby rukou a po zdvořilostních frázích, které používá pouze člověk s nejvybranějším chováním, konečně přešel k věci.

„Pravděpodobně se divíte, proč jsem vás vyhledal," začal, když jsem mu nabídl židli a on se křečovitě posadil.

Pokrčil jsem rameny, jako by mi byla záležitost lhostejná, což byla reakce, které jsem záhy litoval. Nebylo divu, vždyť jsem v tom okamžiku ještě nevěděl, co se na mě valí.

Poprvé od chvíle, kdy jsme se před několika dny setkali v letadle, se na mě profesor podíval pevným pohledem. „Hledám důvěrníka, abych ho zasvětil!" prohlásil tiše, avšak velmi důrazně. Tón hlasu dodal jeho prostým slovům něco tajuplného.

„Důvěrníka?" opakoval jsem udiveně. „A jak jste přišel zrovna na mě?"

Gropius se rozhlédl, jako by pátral po nežádoucích svědcích našeho rozhovoru. Měl strach, to jsem si uvědomil okamžitě, a odpověď pro něj zřejmě nebyla snadná: „Vím, skoro se neznáme, vlastně se vůbec neznáme, ale to může být i výhoda vzhledem k situaci, v níž jsem se ocitl."

„Tak?" - Přiznávám, že když si na to vzpomenu, musela moje reakce vypadat dost povýšeně, a jsem rád, že jsem nezareagoval spontánně tak, jak jsem měl původně v úmyslu. Profesorovy tajnůstkářské poznámky mi šly na nervy a měl jsem na jazyku asi něco podobného: Profesore, připravujete mě o čas. Jsem tady proto, abych pracoval. Přeji vám dobrý den. - Ale nevyslovil jsem to.

„Dlouho jsem uvažoval, zda vás mám svým příběhem zatěžovat," pokračoval Gropius. „Ale jste spisovatel, muž s fantazií, a aby si někdo dokázal představit to, o čem chci mluvit, potřebuje opravdu hodně fantazie. Přitom je každé slovo pravdivé, i když zní tak neuvěřitelně. Možná mi taky nebudete věřit, možná mě budete považovat za blázna nebo alkoholika v pokročilém stadiu. Mám-li být upřímný, před rokem bych nereagoval jinak."

Profesorova naléhavá řeč mi vzala vítr z plachet. Všiml jsem si, že se náhle probudila moje zvědavost a počáteční nedůvěra ustoupila zájmu o to, co mi chce vyprávět. „Víte," uslyšel jsem najednou sám sebe, „nejlepší příběhy stále ještě píše sám život. Já vím, o čem mluvím. Žádný spisovatel nedokáže vymyslet tak bláznivé historky, jaké spřádá skutečnost. Ostatně k nemnoha mým dobrým vlastnostem patří, že dovedu naslouchat. Koneckonců žiju z příběhů, upřímně řečeno jsem po nich dokonce posedlý. Tak co mi budete vyprávět?"

Profesor si začal rozpačitě rozepínat sako, čemuž jsem nevěnoval příliš pozornosti, dokud se pod oděvem neobjevil svazek papírů.

Po všem, co jsem už s různými lidmi zažil, byl tohle zřejmě

nejpodivnější příběh, jaký se mi kdy přihodil, a ani s nasazením veškeré své fantazie se mi nedařilo najít vysvětlení pro profesorovo zvláštní chování. Musím přiznat, že by mě překvapilo méně, kdyby Gropius vytáhl pistoli a z nějakého chatrného důvodu na mě zamířil. Profesor však pěstí poklepal na papíry a nikoli bez hrdosti prohlásil: „Tohle je něco jako můj deník ze dvou set nejhorších dnů života. A když ho čtu, sám sebe ani nepoznávám."

Užasle, dokonce bezradně jsem se díval střídavě na papíry a na tvář profesora, jenž nepochybně moji nejistotu vychutnával jako duelant, který protivníkovi připravil porážku. A tak uplynula hodná chvíle, než jsem svému protějšku položil otázku, jež se nabízela: „A co v tom rukopise je?"

Bylo už poledne a na terase orientované západním směrem se objevily první paprsky slunce. V hotelu, kde byly obsazené pouze tři pokoje, se ozývala signora. V nekonečném proudu slov nabídla, že mně i mému hostu naservíruje pastu, samozřejmě špagety alla pescatore.

Když signora Morettiová odešla, opakoval jsem svou otázku, avšak Gropius odpověděl vyhýbavě rovněž otázkou, které jsem nejprve neporozuměl: „Jste zbožný člověk?"

„Proboha ne," odpověděl jsem, „pokud se ptáte na to, zda jsem stoupencem nějaké církve."

Profesor přikývl. „To jsem myslel." A po krátkém zaváhání dodal: „Mohlo by se totiž stát, že moje zpráva vás v nitru zraní nebo zásadně otřese vaší vírou a vy se začnete na svět dívat jinýma očima."

Zaplavila mě jistá bezradnost před podivným profesorem, ze způsobu jeho mluvy, z jeho střízlivých gest jsem se pokusil vyvodit závěry - mám-li být upřímný, tak s nepatrným úspěchem. Čím déle jsem Gropiusovi věnoval pozornost, tím záhadnější se mi jevilo jeho chování, tím napjatěji jsem mu však také naslouchal. Neměl jsem nejmenší tušení, kam míří, ale jestliže není šílenec - a

takový dojem opravdu nedělal - pak zřejmě učinil nějaké bombastické odhalení.

„Nabízeli mi deset milionů euro, když budu mlčet," poznamenal profesor tónem, jenž skoro neprozrazoval žádnou emoci.

„Doufám, že jste ty peníze přijal," opáčil jsem s ironickým podtónem.

„Vy mi nevěříte," vzdychl zklamaně.

„Ale ano," pospíšil jsem si s tvrzením. „Jenom bych moc rád věděl, o co vůbec jde." Jeho dotaz na mou zbožnost naznačoval určitý směr, ale v životě jsem se už doslechl o spoustě skandálů v souvislosti s církví, některé z nich se dokonce odrazily i v knížkách, například finanční skandály Vatikánské banky, kláštery pro těhotné jeptišky či zásilkový obchodní dům pro speciální oděvy masochistických mnichů. Co by mě tak asi mohlo ještě šokovat!

Aniž vstal ze židle, natáhl Gropius krk a přes balustrádu se zadíval směrem k Piazza Trento. Potom se obrátil ke mně: „Promiňte mi mé divné chování. Stále ještě trochu trpím stihomamem, ale až si vyslechnete můj příběh, nebudete mi to mít za zlé. Vidíte ty dva muže tam dole?" Gropius nenápadně pokynul hlavou k ulici, kde se dva muži v tmavém oblečení bavili před nenápadnou lancií. Když jsem se naklonil přes balustrádu, abych pohlédl na ulici, muži se ke mně jakoby náhodou obrátili zády.

Náš rozhovor na chvíli uvázl, protože signora s upřímným úsměvem a obvyklými frázemi italské kuchařky podávala špagety. K nim jsme pili frascati, podle zdejšího zvyku smíšené s vodou, a poté jaksepatří hořké, černé espresso.

Všechno ztichlo, v okolních domech se zavřely vysoké, většinou zeleně natřené okenice: siesta. Muži před domem se rozešli. Teď postávali na ulici asi ve vzdálenosti sta metrů od sebe a kouřili. Po dláždění drkotala nákladní tříkolka. Někde zakokrhal

ochraptělý kohout, jako by se bál o život. Z přízemí, kde byla kuchyně, se ozývalo hučení myčky nádobí.

Muž po mém boku mi byl i nadále hádankou a opravdu jsem nevěděl, jaký postoj k němu mám zaujmout. Při jídle jsme povídali o bezvýznamných věcech, avšak Gropius mi ještě zdaleka neotevřel dveře ke svému životu ani na škvírku. A tak jsem se při jedné delší odmlce s nevolí - vždyť koneckonců přišel on, aby mi sdělil něco důležitého - zeptal: „Kdo jste, profesore Gropiusi? Nejsem si jistý ani tím, zda tohle je vaše pravé jméno. Ale hlavně: Co mi chcete říct? Tak už konečně mluvte!"

Gropius si dodal odvahy. Bylo doslova vidět, jak odhodil všechny zábrany, které ho dosud trýznily. Opatrně položil rukopis na náš stůl a zatížil ho oběma rukama.

„Skutečně se jmenuji Gropius, Gregor Gropius," začal tak tiše, že jsem se musel naklonit, abych mu rozuměl. „Ve čtyřiadvaceti jsem složil doktorát z medicíny, v osmatřiceti jsem se stal profesorem na jedné velké klinice v jižním Německu. Pak do toho přišly dva roky studijního pobytu v cizině na renomovaných klinikách v Kapském Městě a Bostonu. Zkrátka kariéra jako z obrázkové knížky. No ano, a ještě tu byla Veronika. Setkal jsem se s ní na jednom kongresu v Salcburku, kde pracovala jako hosteska. Vlastně se jmenovala Veronique a její rodiče, kteří měli za městem firmu s fiakry, jí říkali Vroni. Ale nepřála si, aby jí tohle bylo připomínáno. Vzali jsme se čtyři týdny poté, co jsem měl v kapse doktorát, na zámku Mirabell, kam jsme jeli v kočáře taženém čtyřmi bělouši. Na začátku manželství bylo všechno skvělé. Veronika byla mimořádně atraktivní. Já jsem ji uctíval a ona se na mě dívala jako na zázračné dítě, což mi samozřejmě lichotilo. Když se však ohlížím zpátky, musím přiznat, že pro základ manželství je obojí příliš málo. Měl jsem v hlavě jen svou kariéru a Veronika mě akceptovala spíše jako odrazový můstek do vyšší společnosti než jako partnera. Jen příležitostně nebo když

potřebovala nějakou větší částku peněz, předstírala lásku. Ale taková událost vystačila tak na šest týdnů. Ostatně o dětech se nikdy neuvažovalo. Děti, říkávala vždycky, by měly být vděčné, když se do tohoto strašného světa nenarodí. Ve skutečnosti se bála o svou postavu, tím jsem si úplně jistý. Zkrátka po deseti letech bylo naše manželství na konci, i když si to ani jeden z nás nechtěl připustit. Stále ještě jsme bydleli ve společném domě v noblesní čtvrti města, ale každý jsme šel svou cestou a nikdo z nás nikdy nepodnikl pokus naše manželství zachránit. Veronika, aby se realizovala - tak to vždycky vyjadřovala - si otevřela reklamní agenturu a připravovala propagační kampaně pro firmy, nakladatelství a herce. Hned při první velké zakázce mě podvedla, což jsem považoval za ubohost. A zrovna s majitelem konzervárny kyselého zelí. No dobře, měl peněz jako slupek a zahrnoval ji drahými dary; přitom u mě jí nikdy nic nechybělo. Pomstil jsem se po svém a přivedl si domů roztomilou asistentku od rentgenu. Byla skoro o dvacet let mladší než já, a když nás Veronika překvapila - nečekaně se vrátila ze služební cesty - tak se dlouholetá lhostejnost ze dne na den proměnila v nenávist. Nikdy nezapomenu na oheň, který jí planul v očích, když syčela: ‚Za tenhle nevkus mi zaplatíš! Já tě zničím!' Musím přiznat, že jsem její výhrůžku tehdy nebral moc vážně. Ale potom, o necelé tři týdny později, bylo to čtrnáctého září a já na ten den nikdy nezapomenu, protože změnil celý můj život, jsem si najednou na její hrozbu vzpomněl a pokusil se..."

Na tomto místě jsem profesora, jenž vyprávěl stále živěji, hnán jakýmsi podivným neklidem, přerušil. Dávno jsem už byl přesvědčen, že tento muž je dalek úmyslu vodit mě za nos. V každém případě mě jeho vyprávění nesmírně zaujalo a moje zkušenost (nebo snad šestý smysl?) v kontaktech s lidmi mi napověděla, že za tím příběhem vězí víc než jen obvyklé manželské drama. Gropius nebyl člověk, který někoho cizího, a

cizí jsem pro něj stále ještě byl, bezdůvodně vtahuje do svého ztroskotaného soukromého života. A neviděl jsem v něm ani egoistu žadonícího o soucit a oplakávajícího svůj osud jako nejhorší ze všech možných. Proto jsem profesora požádal o svolení, abych si mohl dělat poznámky.

„To nemusíte," zavrtěl hlavou. „Vyhledal jsem vás, abych vám přenechal své zápisky. Myslím, že u vás budou ve správných rukou."

„Jestli vám dobře rozumím, profesore, chcete za svůj příběh peníze!"

„Peníze?" zasmál se trpce Gropius. „Peněz mám dost. Jak už jsem se zmínil, za deset milionů mi zacpali pusu - ovšem v době, kdy ještě nikdo netušil, jak všechno dopadne. Ne, jenom bych chtěl, aby pravda vyšla najevo, a vy to dovedete vyjádřit jistě mnohem lépe než já."

„Pravdu?"

Bez okolků teď Gropius začal vyprávět, nejprve trochu zajíkavě, potom stále rychleji a upozorňoval přitom na košaté vztahy v ohromném chaosu dobrodružství a intrik. Když skončil, bylo krátce před půlnocí. Dlouho jsme na sebe hleděli. Gropius vyprázdnil svou sklenici a uzavřel: „Děkuji, že jste mi tak dlouho naslouchal." Potom vstal. „Myslím, že už se v tomto životě neuvidíme."

Usmál jsem se. „Možná v příštím."

Gropius mi podal ruku a zmizel ve tmě. Zamrazilo mě. Je to dost podivné, pomyslel jsem si. Jedu do Itálie, abych psal nový román, a dostanu darem příběh, který zastíní všechno, co by si člověk dokázal vymyslet.

KAPITOLA 1

Tisíc šest set gramů hnědé, rosolovité lidské tkáně v chladném krystalickém roztoku - lidská játra ve vysokém aluminiovém kufru s nálepkou Eurotransplant na cestě z Frankfurtu do Mnichova. Ve dvě hodiny třicet minut v noci převzal řidič na klinice univerzity Johanna Wolfganga Goetha na nábřeží Theodora Sterna orgán určený k transplantaci. Teď se rychlý vůz hnal po dálnici na Mnichov.

Obvykle bývají darované orgány dopravovány letecky, ale vzhledem k zákazu nočních letů v Mnichově bylo rozhodnuto zvolit cestu po dálnici. Počítač ELAS, systém registrující v Eurotransplantu poskytování jater, vyhledal jako možného příjemce archeologa Arna Schlesingera. Grémium tří lékařů na mnichovské klinice s výběrem souhlasilo. Šestačtyřicetiletý Schlesinger byl čtyři měsíce zapsán na listině čekatelů, šest týdnů byl veden jako stupeň naléhavosti T2. Jeho játra utrpěla těžký úraz při nehodě.

Jako vždy zůstalo jméno dárce utajeno. Bylo známo pouze to, že šlo o smrtelnou nehodu. Mozková smrt nastala kolem dvacáté třetí hodiny. Krevní skupina dárce AB Rh negativní, přijatelná antigenní struktura pro A. Schlesingera, univerzitní klinika Mnichov, tak bleskově vyhodnotila případ databanka systému ELAS.

Profesora Gregora Gropiuse, i přes jeho mladý věk uznávanou kapacitu v oboru transplantací, po telefonu vzbudil službu konající asistent doktor Linhart asi v pět hodin třicet minut. Gropius se osprchoval, vypil naráz šálek instantní kávy, oblékl si šedý dvouřadový oblek, před zrcadlem si upravil vhodnou kravatu a vyjel v tmavomodrém jaguáru z vilové čtvrti Grünwald na předměstí Mnichova směrem k severu.

Ulice byly vlhké, přestože nepršelo. Zatažené nebe ohlašovalo

pošmourný den. Měla to být šestnáctá či sedmnáctá transplantace jater v jeho krátké, úspěšné kariéře a jako vždy byl Gropius napjatý. Sotva věnoval pozornost začínající dopravní špičce, aniž si všiml, projel křižovatkou na červenou a vypnul autorádio, když hlasatel oznamoval nové pumové útoky v Izraeli.

Službu konající lékař už sezval celý operační tým. Pro případy jako tento existuje nouzový plán, a když se začne odvíjet, všechno pokračuje precizně a automaticky. Noční sestra probudila Schlesingera kolem šesté hodiny ráno, staniční lékař ve službě pacienta naposledy seznámil s podrobnostmi nadcházející operace. Anesteziolożka mu aplikovala uklidňující injekci.

V odstupu několika minut zabočili do Lindenallee řidič Eurotransplantu a profesor Gropius. Gropius zamířil na zadní parkoviště pro personál. Řidič z Frankfurtu odevzdal aluminiový kufr s darovaným orgánem na pohotovostním příjmu, kde už byl očekáván.

Mezi dopravením orgánu na kliniku a začátkem operace zpravidla neuplyne víc než pětačtyřicet minut. Také tohoto rána nezabrala poslední vyšetření a preparování darovaných jater více času. V sedm hodin deset minut byl orgán připraven k transplantaci na operačním sále 3.

Gropius v čajové kuchyňce stanice 3 ještě rychle pojedl střídmou snídani, dvě žemle se sýrem, jogurt a několik šálků kávy, potom zamířil do předsálí, aby se převlékl a umyl. Býval po ránu mrzutý, ale jeho spolupracovníci to věděli a chovali se podle toho, takže zůstali pouze při pozdravu.

Tým pěti lékařů, dvou anesteziologů a čtyř sester byl připravený, když profesor v sedm hodin patnáct vešel do operačního sálu. Pacient ležel zakrytý zeleným prostěradlem. Pohybem ruky dal Gropius anesteziolożce znamení, aby začala. O několik minut později kývla hlavou a profesor provedl první řez.

Bylo krátce před polednem, když profesor Gregor Gropius

jako první vyšel z operačního sálu do předsálí. Stáhl z úst roušku a zvedl paže jako gangster zadržený policií. Na zeleném plášti měl skvrny od krve. Přiskočila sestra a svlékla profesorovi gumové rukavice a operační oděv. Do předsálí postupně přicházeli i další členové operačního týmu. Teď zde vládla už opět uvolněná atmosféra.

„Můj pacient a já děkujeme celé posádce za účinnou spolupráci!" Gropius po vojensku zasalutoval a vyčerpaný, s kruhy pod očima, zmizel do svého pokoje.

V posledních dnech málo spal, a pokud vůbec, tak špatně. Nesouviselo to ani tolik s jeho odpovědnou prací jako spíše s Veronikou, jež mu dělala ze života peklo. Teprve v těchto dnech se přistihl, že přemýšlí, jak by se Veroniky zbavil, nějak, vždyť lékaři znají nejrůznější metody. Ale potom, když zase uvažoval střízlivě, litoval takových myšlenek a od té doby byl dost zmatený, pronásledovaly ho zlé sny a jistota, že tenhle boj ve zdraví přežije pouze jeden z nich, Veronika, nebo on.

Osmnáct let manželství byla dlouhá doba, většina manželství v dnešní době ani tak dlouho nevydrží, ale teď je prostě konec. Musí však proto spolu válčit na nože? Musí se všemi prostředky snažit život toho druhého zničit? Svou kariéru budoval s velkým úsilím - o penězích ani nemluvě. A teď chce Veronika vsadit všechno, jen aby ho zničila?

Gropius spolkl jeden captagon a právě sahal po telefonu, aby si dal donést kávu, když šedivý přístroj před ním začal pípat. Profesor zvedl sluchátko: „Teď nechci být půl hodiny rušen..." Zarazil se. A po dlouhé, děsivé sekundě tiše, s bezradností v hlase, ze sebe vypravil: „To snad není možné. Jdu tam."

Ve stejném okamžiku vešla Veronika Gropiusová do bistra nedaleko Anglické zahrady. Byla to žena, na niž se upřou zraky všech lidí v lokále, kam vejde, nikoli pouze oči mužů. I když dnes

byla v rozporu se svými zvyklostmi oblečená spíše decentně, její apartní zjev v tmavém kostýmu vzbudil pozornost.

Teď v poledním čase bylo v bistru, typickém pro schůzky studentů a intelektuálů, obsazeno jen pár stolů, a tak si Veronika okamžitě všimla holohlavého, hubeného muže u stolku uprostřed. Vypadal přesně tak, jak se do telefonu popsal, rozhodně ne tak, jak si obvykle lidé představují soukromého detektiva.

„Madame Gropiusová?" otázal se a vstával ze židle. To oslovení působilo trochu nezvykle, avšak hodilo se k tomu vybraně oblečenému, upravenému muži.

„Pan Lewezow?" zeptala se na oplátku Veronika.

Lewezow přikývl a opatrně jí podržel židli.

Krátký, trapný okamžik si jeden druhého prohlíželi, potom se Veronika usmála: „Takhle tedy vypadá soukromý detektiv. Nezlobte se na mě, když vám povím, že úplně jinak než v televizi."

Lewezow přikývl: „Představovala jste si nějakého ošuntělého chlápka, co kouří dýmku a přivítá vás v koženém saku a džínách!" Znechuceně povytáhl obočí. „Já to ještě nedělám moc dlouho - ovšem kvalita mého pátrání tím v žádném případě netrpí, právě naopak. Mohu vám předložit nějaké reference," vytáhl detektiv tenké desky.

Veronika Gropiusová listovala v zakázkách, děkovných dopisech a cenových seznamech uložených v deskách (skutečně mezi nimi viděla solidní výkony) a přitom se zeptala, aby získala čas: „Jak dlouho to už děláte? Myslím, že člověk se nerodí jako soukromý detektiv."

„Čtyři roky," odpověděl holohlavec, „předtím jsem provozoval terapii tancem a ještě předtím jsem byl tanečníkem ve Státní opeře. Když zemřel můj přítel, doslova jsem ztratil půdu pod nohama. Už jsem nedokázal jedinou piruetu a jediný skok. Ale nechci vás nudit svým životním příběhem."

„Rozhodně mě nenudíte," usmála se a vrátila Lewezowovi

desky.

„V telefonu jste něco naznačila," poznamenal detektiv, aby se přiblížili k tématu.

Veronika se zhluboka nadechla, lovila cosi v ploché černé kabelce a začala vyprávět, přičemž se v okamžení výraz její tváře změnil. Dosud vyrovnané rysy náhle vypadaly přísně, ba tvrdě. Potom vytáhla z kabelky fotografii a podala ji plešatému muži.

„To je profesor Gregor Gropius - můj manžel - spíše bych měla říct bývalý manžel. Náš vztah už dlouho existuje pouze na papíru, naše manželství funguje jenom po telefonu."

„Dovolte mi otázku, madame, proč se nedáte rozvést?"

Veronika sepjala ruce, až jí zbělely klouby. „Je tady jeden problém. Když jsme se před osmnácti lety brali, uzavřeli jsme předmanželskou dohodu o rozdělení majetku. Víte, co to znamená, pane Lewezowe?"

„Dovedu si to představit, madame."

„Manžel vyjde z rozvodu jako bohatý muž bez závazků a já můžu začít od nuly."

„Vy nemáte svoje povolání?"

„Ale ano. Dva roky provozuji reklamní agenturu. Obchody nejdou tak zle, ale ve srovnání s majetkem, který už nahromadil Gregor..."

Lewezow přimhouřil oči. „Obávám se, že v případě rozvodu je sotva nějaká možnost jak se legálně dostat k penězům vašeho manžela, nebo alespoň k jejich části."

„Toho jsem si vědoma," vpadla Veronika detektivovi do řeči, „totéž mi sdělili i moji právníci. Jak jste se vyjádřil, legálně tu možnost není. Bylo by nutné dohnat Gropiuse tak daleko, aby byl dobrovolně ochotný se se mnou rozdělit - tedy samozřejmě více či méně ochotný."

„Už chápu. I v životě profesora, jako v životě každého člověka, existují temné skvrny, které by raději neměly vyjít na

veřejnost. Mám pravdu?"

Na okamžik se Veroničina tvář rozjasnila a po obličeji jí přeběhl lstivý úsměv. „Přesně tak. V tomto zvláštním případě by to Gropiuse dokonce mohlo stát krk. Problém jenom je, že nemám důkazy."

„Důkazy čeho?"

Veronika se opatrně rozhlédla, zda jejich rozhovor nikdo nesleduje, a tiše začala: „Gropius je profesorem na univerzitní klinice. Za rok provede několik desítek transplantací orgánů. Transplantuje ledviny, játra a plíce jednoho člověka druhému, přičemž dárce je už většinou mrtvý."

Lewezow polkl.

„Ovšem poptávka je mnohonásobně vyšší než počet darovaných orgánů, takže se s nimi obchoduje na černém trhu jako třeba s ojetými auty nebo starožitnostmi a ceny se pohybují kolem sta tisíc euro."

Lewezow si začal psát poznámky, pak vzhlédl a zeptal se: „Jestli vám dobře rozumím, předpokládáte, že váš bývalý manžel je na jedné lodi s překupníky orgánů."

Veronika se upřeně zadívala Lewezowovi do očí.

„A jestli vám rozumím správně i dál," pokračoval detektiv, „chtěla byste - za předpokladu, že by se vaše domněnka prokázala - Gropiuse..."

„...vydírat! Jen to klidně vyslovte. Nechci, aby mě po osmnácti letech manželství muž odbyl jako službu třemi měsíčními platy, chápete?"

Lewezow si dlaní přejel po udržované, vyholené lebce a oči upíral na svoje poznámky ležící na stole. „To není snadný úkol," poznamenal zamyšleně. „Chtěl bych vás upozornit, že to bude vyžadovat značné výdaje."

„Na penězích by to ztroskotat nemělo," namítla Veronika, „koneckonců jde o hodně."

Lewezow mlčky přikývl.

„Tu fotografii si můžete nechat. A tady," vytáhla z kabelky složený papírek, „jsem vám napsala všechna jména a adresy manželova osobního okruhu lidí, včetně té malé děvky z kliniky, se kterou dvakrát týdně vleze do postele."

Lewezow pohlédl na údaje a s překvapeným uznáním prohlásil: „To je profesionální, madame, velmi profesionální!"

Veronika s nelibostí mávla rukou, jako by chtěla říct: Prosím vás, svoje poklony si ušetřete. Potom však svému protějšku posunula po desce stolu vyplněný šek se slovy: „Pět tisíc. To by mělo pro začátek stačit. Později vyúčtujeme."

Sotva něco dokázalo Lewezowovi natolik vylepšit depresivní náladu jako peníze. Podle starého zvyku šeky vždycky políbil. Udělal to i nyní a rozloučil se slibem: „Madame, jsem si jistý, že vám budu schopen pomoci."

Když profesor Gropius vešel na stanici intenzivní péče, byl Arno Schlesinger už mrtvý. EKG vydávalo jen vyrovnaný, pískavý tón. Gropius odstrčil faráře, vysokého muže v černé kutně s bílým stojacím límečkem, který u postele nesrozumitelně odříkával modlitbu.

„Jak se to mohlo stát?" obořil se profesor na vrchního lékaře doktora Fichta.

Mladistvě vyhlížející muž s tmavými kudrnatými vlasy a ve stejném věku jako Gropius zavrtěl hlavou. Bezradně se zadíval na Schlesingera, jenž s pootevřenýma očima, otevřenými ústy a hlavou nakloněnou na stranu ležel ve změti kabelů a hadiček. Tiše, sotva slyšitelně odpověděl: „Náhle se objevila tachykardie, krátkodobě pulsus dicrotus a o něco později nastala zástava srdce. Nemám pro to vysvětlení."

„Proč jste mě nezavolala dřív?" obrátil se Gropius na dozírající sestru.

Sestřička, tělnatá blondýnka, která už viděla umírat hodně pacientů, odpověděla skoro nezúčastněně: „Je mi líto, pane profesore, všechno šlo tak rychle." A stejně nezúčastněně, s ukazováčkem na tlačítku vedení, na které byl mrtvý ještě napojen, se zeptala: „Takže už to můžu vypnout?"

Sestra vypnula EKG a rovnala kabely, Gropius a jeho vrchní lékař přistoupili k oknu a zadívali se ven. Profesor se na spolupracovníka ani nepodíval, jenom se zeptal: „Co si o tom myslíte, Fichte?"

Vrchní lékař zaváhal.

„Nemusíte mě šetřit," povzbudil ho Gropius.

„Pravděpodobně krvácení do varixů ezofagu."

Gropius přikývl. „Velmi pravděpodobné. Ale nevěřím tomu. V tom případě bych si musel dělat výčitky."

„V žádném případě jsem na vás nechtěl nějakou vinu..." dodával spěšně vrchní lékař, ale Gropius ho přerušil.

„To je v pořádku. Máte úplnou pravdu. Krvácení se nabízí. Proto nařídím pitvu."

„Vy chcete..."

„Dlužím to své pověsti. Nechtěl bych, aby se jednou někde vynořily řeči, že Gropius odvedl nedbalou práci. Trvám na pitvě."

Když blonďatá sestra zpozorovala, že rozhovor začíná být závažný, raději z jednotky intenzivní péče odešla. Dlouholetá zkušenost v povolání ji poučila, že takové rozhovory mezi lékaři většinou končí neslavně, aniž kdy padnou slova, o něž vlastně jde: nedostatek dovednosti.

Rozhodnutím dát provést pitvu chtěl Gropius od samého začátku vzít vítr z plachet případným klevetám. Jemu bylo naprosto jasné, že se žádné chyby nedopustil. Ale proč Schlesinger tak náhle zemřel?

Ta otázka Gropiuse zaměstnávala i nadále; bude zodpovězena zítra v průběhu dne. Kdo trpí smrtí pacienta, neměl by být

lékařem, říkával vždycky. To nemá nic společného s necitelností či dokonce nelidskostí, ale klinika je velký hospodářský podnik služeb, v němž se také vždycky všechno nepodaří.

I přes tento rutinovaný postoj k osudu jednotlivce probudil případ Schlesinger v profesorovi nevysvětlitelný neklid. Tohle byla obvyklá operace, která proběhla zcela bez komplikací. Přesto pacient zemřel a Gropiusovi jeho pocit napovídal, že tu něco není v pořádku.

Profesor přijel domů kolem osmé večer a ve špatné náladě. Od té doby, co ho Veronika opustila, připadal mu dům jako vyklizený, přestože si vzala jen nábytek ze svého pokoje. Od té doby do té místnosti nevkročil. Ani nedokázal říci, proč. Zapnul televizor, aniž jej sledoval, z kuchyně si přinesl sklenici červeného vína, vyčerpaně sklesl do ušáku a zíral před sebe do prázdna. D. T. nazýval svůj stav opuštěnosti před přáteli, D. jako delirium a T. jako tremens, to však bylo opravdu míněno žertem vzhledem ke stavu, v jakém se cítí každý muž, kterému utekla manželka.

Gropius upil a postavil skleničku na stůl, když zazvonil telefon. Podíval se na hodinky a rozhodl se, že rozhovor nevezme, protože neměl chuť se s někým bavit, a pokud by to byla Rita, tak na sex už vůbec neměl pomyšlení.

Po zdánlivě nekonečné době aparát konečně umlkl, ale po krátké chvíli zase začal deptat jeho nervy. Gropius se rozzlobeně ohlásil. „Ano," nepříjemně vykřikl do sluchátka.

Nikdo neodpověděl. Gropius už chtěl zavěsit, když zaslechl hlas.

„Kdo volá?" zeptal se rozčileně.

„Zpráva pro profesora Gropiuse," ozval se chladný, poněkud zkreslený hlas. „Jde o Schlesingerovu smrt."

Gropius okamžitě zbystřil. „Kdo jste? Co o pacientovi víte? Tak už konečně mluvte!"

„Schlesinger zemřel na jaterní kóma. - Vy za to vůbec

nemůžete. - Proto byste měl všechna další pátrání zastavit. - Je to ve vašem vlastním zájmu."

„Sakra, kdo jste?" křičel Gropius v nejvyšším rozrušení.

Volající zavěsil.

Gropius zmateně tiskl sluchátko na přístroj, jako by chtěl zabránit, aby se neznámý znovu ohlásil. Kdo to mohl být? Gropius si bezradně vybavoval všechny hlasy, které měl uloženy v paměti. Trvalo to několik minut, pak to vzdal. Sáhl po sklence, naráz ji vypil a vypnul televizor. Přestože nebyl zbabělec, najednou dostal strach, měl pocit, že je sledován, a stiskem tlačítka spustil rolety v oknech.

Kdo jen, pro všechno na světě, ví o Schlesingerově smrti? A kdo mohl uvést tak přesnou a veskrze možnou příčinu smrti? Existuje pouze jedno řešení: Musí to být někdo z okruhu kolegů. Rivalitu mezi lékaři předčí jen soupeření hollywoodských hvězd. „Fichte, vrchní lékař Fichte," polohlasem promluvil Gropius. Ale vzápětí myšlenku zavrhl. Kdyby mu Fichte chtěl podřezat židli, pak by měl velký zájem o objasnění Schlesingerovy smrti, rozhodně by byl nesmysl, aby ho vyzýval zastavit veškeré pátrání po příčině smrti.

Neklidně jako šelma v kleci přecházel Gropius po salonu sem a tam. Ruce měl zkřížené za zády a nechápavě vrtěl hlavou. Veronika! Nejednou mu vykřikovala do očí, že ho nenávidí. Poprvé to bolelo, vždyť se kdysi milovali, ale po několikerém opakování ztratila i tato rána účinek. Nepochybně byla Veronika schopna intrikovat ve velkém. Dokonce to ohlásila. Byla by však s to nainscenovat smrt pacienta? Veronika neudržovala s lidmi z kliniky skoro žádné styky. Neoceňovala kontakty s lékaři. „Všechno jsou to maloměšťáci," prohlásila jednou. „Mají v hlavě jenom vnitřnosti a kariéru, je to odporné!" Ani Veronika nemůže stát v pozadí za tímto útokem. A záhadný telefonát by měl v takové souvislosti ještě méně smyslu.

Se zcela neuspokojivým poznáním si šel Gropius lehnout, dlouho však nemohl usnout. Události kolem pacientovy smrti ho velmi rozrušily, víc, než si původně myslel. Až do úsvitu jen podřimoval.

Druhý den ráno ho na klinice přivítala sekretářka, mateřská padesátnice - někoho jiného by Veronika ani nepřipustila - jako vždycky s přehnaně dobrou náladou a sdělením, že výsledek pitvy v případě Schlesinger je známý a profesor Lagermann prosí, aby mu zatelefonoval.

Lagermann! Přestože s ním ještě nemluvil, okamžitě si uvědomil jeho hlas. Lagermann by mohl být tím tajuplným telefonujícím. S předstíraným klidem vešel Gropius do své místnosti a zavřel za sebou dveře. Viděl, jak se mu chvějí ruce, když volil patologovo číslo.

„Jistě vás nepřekvapí, pane kolego, když vám sdělím příčinu smrti případu Schlesinger," začal patolog bez okolků. „Anatomický nález zní jaterní kóma."

Gropius ze sebe nedokázal vypravit ani slovo a Lagermann se zeptal: „Jste tam ještě?"

„Ano, ano," vypravil ze sebe Gropius a usilovně, leč marně se snažil dát si to, co slyšel, do nějaké souvislosti.

„Co vás však nepochybně bude zajímat, je histologický nález. Darovaný orgán nebyl clean. Prokázal jsem v něm vysokou dávku chlorfenvinfosu. Pravděpodobně byl injekcí vpraven do preparovaného orgánu. Pacient neměl šanci přežít. Za daných okolností bylo mojí povinností informovat státní zastupitelství. Moje písemná zpráva je k dispozici."

„Lagermann!" šeptal Gropius, když položil sluchátko. Ucítil ledový pot v týle. „Lagermann?"

V následujících dnech se události valily tak překotně, že Gropius měl později problém si vzpomenout na jejich časový sled.

Začalo to trapnou situací, jež vznikla zřetězením neblahých okolností, které se ani nemohly odvíjet nešťastněji.

Gropius jako ve snu vykonával svou denní práci a přitom se několikrát přistihl, že každého, s kým se setká, podezíravě pozoruje, jestli už o záležitosti ví. Získával dojem, že se mu většina kolegů vyhýbá.

Pozdě odpoledne seděl ve své ordinaci, střízlivé místnosti zařízené nábytkem z kovových trubek a černými koženými křesly, před sebou na stole spis o transplantaci případu Schlesinger, a lámal si hlavu stále znovu se vynořující otázkou: Jak se to mohlo stát? Kdo měl zájem na tom, aby darovaný orgán otrávil? Málem přeslechl váhavé zaklepání na dveře a nejistě zvolal: „Ano, dále!"

Najednou před ním stála Rita, asistentka od rentgenu, o polovinu mladší než on, krásná jako obrázek a věřící v horoskopy, což byla zvláštní kombinace, protože cestu k horoskopům většinou připravují deficity. Rozhodně od té doby, co se znali - ano, měli spolu poměr - věděl, že je Panna, ascendent Lev byl v prvním domě se Sluncem, ale to mu teď také nebylo nic platné.

Když Gropius uviděl rudovlasou dívku v bílém plášti, polekaně vyskočil a vyšel jí vstříc: „Copak jsem ti neřekl, že na klinice se neznáme?" zasykl.

„Já vím," přikývla Rita, „ale na stanicích se šušká, že se stalo něco hrozného, prý vražda!" Objala Gropiuse kolem krku.

Chytil ji za zápěstí a odsunul od sebe. „Tak ono se šušká," poznamenal podrážděně.

„Je na těch zvěstech něco pravdy?" zeptala se nesměle dívka.

„Nic! Tedy ano, stalo se něco ošklivého. Darovaný orgán byl otrávený. Pacient krátce po operaci zemřel. Tak teď to víš!" Gropiusova slova zněla drsně a nazlobeně.

V rozčilení si ani jeden z nich nevšiml, že do místnosti vešli další dva lidé. Najednou, jako kdyby vyrostla ze země, stála před nimi Gropiusova sekretářka a muž, kterého profesor neznal.

Gropius stále tiskl dívčiny ruce k hrudi.

„Klepala, jsem," omlouvala se sekretářka a kvitovala šéfův kompromitující postoj káravým pohledem.

„To je v pořádku," odpověděl Gropius. Pustil dívku a řekl jí: „O vašem problému si promluvíme později!" Rita odešla.

„To je státní návladní Renner," ukázala sekretářka na cizího muže.

Gropius si ho prohlédl, viděl šlachovitého mladíka s brýlemi bez obroučeк a přísným sestřihem vlasů na ježka a bylo mu jasné, jak planě působila jeho poznámka adresovaná Ritě. „Očekával jsem vás," obrátil se k mladému muži, „prosím, posaďte se."

Markus Renner stál teprve na začátku své kariéry, avšak v žádném případě se nechoval zdrženlivě. „Víte, o co se jedná," přešel rovnou k věci. „Jak si tu záležitost vysvětlujete? Samozřejmě nemusíte sám sobě přitěžovat a kdykoli můžete výpověď odmítnout, ale jak situace nyní vypadá, vyšetřuji případ zabití z nedbalosti. Pravděpodobně bude podána obžaloba. Chcete vypovídat?"

Věty státního návladního svištěly místností jako vystřelené šípy, přímo a na cíl, a zasahovaly Gropiuse v nejhlubším nitru. „Nemám pro ten případ ani sebemenší vysvětlení," odpověděl zdráhavě. „A můžete mi věřit, že já mám především zájem na objasnění té záhadné události. Koneckonců jde o moji reputaci lékaře."

Renner spokojeně přikývl. „Pak vás smím požádat, abyste mi poskytl spis o transplantaci. Potřebuji jméno operatéra, který odebral darovaná játra, jména lidí, kteří se nějak podíleli na transportu orgánu z Frankfurtu do Mnichova, a jména všech, kteří se s orgánem dostali nebo mohli dostat do styku na zdejší klinice."

Gropius s kyselým pousmáním přesunul spis přes stůl. „Tady najdete všechny podklady."

Téměř lhostejně a s chladem, jaký by člověk od muže jeho

věku sotva očekával, si Renner spis převzal. Jako by šlo o nějaký reklamní prospekt či něco podobného, nechal stránky volně klouzat přes prsty, a potom vstal: „Profesore, chtěl bych vás poprosit, abyste byl státnímu zastupitelství k dispozici. Mohu vycházet z předpokladu, že v příštích dnech nehodláte opustit město?"

Gropius s nevolí přikývl a se stejnou nevolí odsekl: „Když to musí být."

Se zdvořilostní frází a bez stisku ruky se státní návladní Renner rozloučil. Sotva za sebou zavřel dveře, Gropius za ním polohlasně zvolal: „Hulváte!" Byl strašlivě naštvaný.

Rozčileně si otřel čelo hřbetem ruky, jako by chtěl zaplašit temné myšlenky. Nakonec začal na papír malovat různé obdélníky, čáry a šipky, které vytvářely zmatený labyrint: cestu kufru s darovaným orgánem od příjezdu na kliniku až do operačního sálu. Některá místa si Gropius označil písmenem X, jiná otazníkem. Laboratoř ve třetím patře, kde bylo provedeno poslední histologické vyšetření, zakroužkoval. Odtud na cestě do operačního sálu označil každé dveře vykřičníkem. Poté, co laboratorní zpráva potvrdila všechny hodnoty a neodhalila nic abnormálního, musel být smrtící zásah proveden na této poslední cestě.

Gropius čekal až do výměny služby ve dvacet hodin. Potom zavládl na všech stanicích klid. Potichu se vydal se svým nákresem na cestu. Nikdy by si nepomyslel, že se jednou bude svojí stanicí plížit jako zloděj, aby si udělal nějaké poznámky. Z obav, že by mohl být při své podivné činnosti odhalen, se nejprve několikrát bezcílně prošel chodbami a předstíral, že studuje nějaký důležitý spis. Ve skutečnosti si zapisoval každé dveře a význam místnosti za nimi, přitom nevynechal ani WC a komoru na úklidové náčiní.

S úlevou, že nepotkal nikoho, kdo by mohl načerpat podezření, zamířil přímo k výtahu, když se zpoza rohu objevil muž, kterého

by tady čekal nejméně.

„Vy, pane státní návladní?"

Markus Renner se lstivě usmál a posunul si brýle na nose. Přimhouřenýma očima si prohlížel papíry s náčrtky, které Gropius držel v rukou, a povýšeně poznamenal: „Jak se zdá, oba jsme uvažovali stejně!"

Gropius raději mlčel. Ať chtěl státní návladní svou poznámkou vyjádřit cokoli, profesor teď neměl chuť nic vysvětlovat. Tohle je pořád ještě jeho klinika. Od samého začátku mu byl tenhle kariéristický hulvát nesympatický - a nejen proto, že z nich případ úmrtí učinil protivníky. Nelíbilo se mu neomalené vystupování toho mladého muže.

Když Gropius krátce před desátou hodinou večer přišel domů, před domovními dveřmi na něj čekala Rita. Ani nebyl moc překvapený. Začalo pršet a dívka byla úplně promočená.

„Myslela jsem, že v takový den, jako je dneska, budeš potřebovat trochu rozptýlení. Ale jestli chceš, můžu zase odejít."

Bylo to až dojemné. „Ne, ne, jen pojď dál."

V okamžicích jako tento Gropius přemítal, zda jejich poměr přece jen není něco víc než pouhý sex. Přestože to Ritě rovnou a bez okolků přiznal. O vážné známosti nechtěl ani slyšet. Jistě, toužil po ní, ale o lásce nemohlo být ani řeči. Ritou to ani moc neotřáslo. Na jeho upřímnost poznamenala, že ona může počkat.

„Musíš pochopit," začal Gregor Gropius, když vešli do domu, „že to nemá nic společného s tebou, ale v téhle chvíli se mi moc do šukání nechce."

„Hm." Rita vyšpulila spodní ret jako malá holčička. Dovedla se v každé situaci předvádět.

„Měla by ses vykoupat v teplé vodě a usušit si šaty," vyzval Gregor dívku a vzal ji do náruče.

Rita se před ním svlékala - což ho však dnes večer nijak nevzrušovalo - a rozložila mokré věci na topná tělesa v předsíni.

Jak je krásná, pomyslel si Gropius. Dál se nedostal. Telefon ho přitáhl zpátky do skutečnosti. Ještě než se ohlásil jménem, uslyšel ve sluchátku hlas, který už znal: „Zpráva pro profesoraGropiuse. - Jde o Schlesingerovu smrt. - Schlesinger zemřel na jaterní kóma. - Vy za to vůbec nemůžete. - Proto byste měl všechno další pátrání zastavit. - Je to ve vašem vlastním zájmu." Pak se spojení přerušilo.

Gropius hleděl na nahou dívku jako zkamenělý. Ještě měl v paměti první telefonát. Byl doslova stejný. Hlas na magnetofonové pásce!

„Něco nepříjemného?" zeptala se Rita.

„Ano," odtušil nepřítomně Gropius.

„Chceš, abych odešla?"

Gropius pohlédl stranou a přikývl.

Přibližně ve stejnou dobu vysedával profesor Lagermann a vrchní lékař doktor Fichte u výčepu v jedné pivní hospůdce v centru města. Jmenovala se Extrablatt a byla oblíbeným a hustě zakouřeným lokálem novinářů, protože redakce nejdůležitějších novin byly jen několik minut odtud. Nikdy v životě by se Lagermann a Fichte nespřátelili, na to byli příliš odlišní, avšak osud je spojil, protože Fichtův otec a Lagermannova matka byli sourozenci, takže jejich příbuzenský vztah, který by se dal jen stěží poznat, byl v rovině bratranců. Na klinice oba tuto skutečnost zamlčovali a měli k tomu různé důvody.

Fichte zvaný „Stromeček" byl vysloveně typ, který se líbil ženám, Lagermann dal druhému pohlaví už dávno vale. Nikdo nedokázal rozhodnout, zda z přesvědčení či nutnosti, nevěděl to ani Fichte. Lagermann se s pomrkáváním prohlašoval za protestanta schopného plodit. Jednou však před bratrancem přiznal, že se sotva některá žena dá dobrovolně dohromady s rozřezávačem mrtvol. Poznamenal, že si také neumí představit, že by se ho večer manželka zeptala: Tak co bylo v práci? a on by

mezi polévkou a špagetami odpověděl: Dneska jsem měl na stole srdce a ledviny nebo plný žaludek.

Lagermann považoval své zaměstnání za prostředek obživy, rozhodně ne za povolání, prostě se k němu jako většina patologů nějak dostal, vždyť někdo tu práci dělat musí. Jeho ctižádost tedy měla jisté meze, což není třeba zvláště zdůrazňovat, stejně jako skutečnost, že holdoval alkoholu víc, než je organismu dospělého muže prospěšné.

Fichte byl jeho pravý opak. Nebyl příliš velký, ale všemu otevřený, měl rád život, měl pohlednou manželku a dvě roztomilé dcery, kariéra pro něho znamenala nejvyšší životní cíl. A přestože Gropius vlastně stál jeho kariéře v cestě, Fichte měl Gropiuse zřejmě rád, rozhodně to při každé příležitosti tvrdil.

Walter Lagermann naopak nedělal ze své antipatie ke Gropiusovi žádné tajemství, aniž své city nějak odůvodňoval. A tak spontánně souhlasil, když mu zatelefonoval Daniel Breddin, reportér listu Bild, s nímž už několikrát spolupracoval, a požádal ho o rozhovor. To, že byl přítomen i Fichte, nijak nevadilo, alespoň z Lagermannova pohledu. Každých pár týdnů se bratranci sešli na pivě a Lagermann neviděl důvod, proč by měl tohle nevinné potěšení vynechat.

Daniel Breddin zvaný Danny, jehož podsaditá postava a zdánlivě líné vzezření bylo v ostrém rozporu s jeho bystrým rozumem a pronikavým úsudkem, přešel hned k věci. „Na zpravodajství DPA dneska byla zpráva o záhadném úmrtí na univerzitní klinice. Co je na tom, profesore?"

„Byla to vražda," odpověděl věcně Lagermann a Fichte mu okamžitě vpadl do řeči. „Ale Waltře! Tak to přece nelze říct!"

Lagermann pozvedl paže v uklidňujícím gestu: „No dobře, tak se vyjádřím jinak. Jeden pacient přežil transplantaci jater pouze hodinu. Při následné pitvě jsem v transplantovaných játrech zjistil vysokou dávku insekticidů. Jinými slovy, ten orgán byl otrávený!"

Breddin zpozorněl a větřil senzační příběh. „Ta smrt tedy nebyla způsobena chybou a nešikovností lékaře?" otázal se.

Lagermann teatrálně pokrčil rameny. „Gregor Gropius má v podstatě skvělou pověst!" odpověděl tónem, který jeho výpověď spíše zpochybňoval.

Do rozhovoru v tom okamžiku zasáhl Fichte a obrátil se k reportérovi: „Měl byste vědět, že můj bratranec Walter Lagermann a Gregor Gropius se nesnášejí, nebo lépe řečeno Walter nemá rád Gropiuse, chápete. Pravda je, že transplantovaný orgán byl preparovaný, pravděpodobně injekčně. O pachateli a jeho motivech lze pouze spekulovat. Rozhodně ten případ nijak nepřispívá k renomé naší kliniky. Smím vás požádat, abyste se o mně ve své zprávě nezmiňoval? Bylo by mi velmi nepříjemné, kdyby snad mělo vzniknout podezření, že jsem chtěl Gropiusovi vpadnout do zad. Podle mého názoru Gropius žádnou vinu nenese."

Lagermann se široce usmíval, naráz do sebe hodil pálenku a spustil, přičemž vzteklým pohledem přejížděl od Breddina k Fichtovi: „Gropius byl odpovědným šéfem operace, tedy musí nést odpovědnost za to, když se něco stane. Nebo to snad vidím špatně? Ostatně nechápu, proč chceš Gropiuse šetřit. Jsem přesvědčen, že kdyby věděl jak, svalí odpovědnost na tebe."

„Ty ses zbláznil." Fichte vztekle a prudce postavil půllitr na výčepní pult, naklonil se k Lagermannovi a šeptal tak, aby to Breddin neslyšel: „Waltře, přestaň pít! Jednou ti to tvoje kecání zlomí vaz!"

Lagermann se ušklíbl a odstrčil Fichta od sebe. „Nesmysl. Budu povídat, co chci a komu chci!"

Fichte sáhl do kapsy, položil na pult bankovku a ještě se obrátil na Breddina: „Nesmíte věřit všemu, co vám můj bratranec v průběhu večera poví. Někdy se trochu víc napije a druhý den ani neví, co řekl. A teď mě omluvte."

To, že Fichte nechal bratrance prostě stát, nebylo nic zvláštního. Lagermann, rozpálený množstvím alkoholu, se dokázal rozpovídat, že nebyl k zastavení a snadno mluvil urážlivě.

Jakmile Fichte odešel, Breddin usoudil, že nadešla vhodná chvíle, aby z Lagermanna vytáhl víc, než by mu později bylo milé. Proto bez váhání položil další otázku: „Má profesor Gropius vlastně nepřátele?"

„Nepřátele?" Lagermann polkl. Dospěl už k okamžiku, kdy pro něj bylo obtížné dát chytrou odpověď. Po chvilce zdánlivého přemýšlení vyhrkl: „Ano, mě, samozřejmě. Za přítele bych ho tedy rozhodně nepovažoval." Přitom se dlouho a strojeně smál, takže si ho všimli i ostatní hosté v lokále.

„A kromě vás?"

Lagermann opovržlivě mávl rukou. „Měl byste vědět, že mezi doktory na klinice každé ráno propuká třetí světová válka. Válečné příčiny jsou pro nezasvěcené směšné: lepší místo k zaparkování, dražší auto, lépe situovaný lékařský pokoj, hezčí sekretářka, prominentnější pacient. Konkurenční závist a touha po slávě vyhánějí nejrůznější květy. Chudák patolog, jako jsem já, je toho do značné míry ušetřený. Já konkurenci nemám a slávu mi nikdo upřít nemůže, protože taky žádnou nemám. Nebo snad znáte slavnýho patologa? S pacienty nemusím jednat příliš opatrně - všichni už jsou mrtví a je jedno, jestli to byl bezdomovec nebo prominent, liší se jenom cedulkou přivázanou na malíčku nohy."

Lagermann zpod těžkých víček hleděl na výčepní pult, a aniž se podíval na reportéra, pokračoval: „Víte vy vůbec, jak odporně člověk vypadá vevnitř? Na svém zevnějšku pracuje tisíciletí, je pořád hezčí, žádoucnější. Jen si vzpomeňte na Myronova Diskobola nebo Michelangelova Davida! Ale pod kůží jsme všichni stejně strašní a nedokonalí jako před milionem let. Už jste někdy viděl lidské srdce, takovou neforemnou svalovou hroudu obklopenou žlutým tukem, nebo játra jako plesnivou houbu v lese,

zvápenatělé cévy, co vypadají jako vodní šlahouny v rybníku? A to všechno denně mezi snídaní a obědem!" Lagermann ponořil ukazováček do skleničky s pálenkou a plačtivě pokračoval: „Povídám vám, Breddine, že něco takového můžete snést jen s potřebnou dávkou alkoholu. Breddine?"

Lagermann vzhlédl a zmateně hledal svůj protějšek. Ale Breddin byl už dávno pryč.

Druhý den ráno byl na titulní stránce listu Bild článek: Záhadné úmrtí na univerzitní klinice. V článku byla citována slova profesora Lagermanna: Případ nevrhá dobré světlo na naši kliniku! Bylo by žádoucí, kdyby byl viník brzy nahrazen někým jiným.

Ráno cestou na kliniku vyskakoval ten palcový titulek na Gropiuse na každém rohu. Měl pocit, jako by na něj lidé zírali na každém přechodu přes křižovatku, jako by si na něj ukazovali prstem a škodolibě se ušklíbali. Aby unikl té uličce hanby, přitiskl čelo na volant, dokud nenaskočila zelená a netrpělivé troubení za ním ho nevrátilo do skutečnosti. Když jel kousek podél Isary, úplně vážně ho napadlo, že strhne jaguára z vysokého nábřeží do řeky, avšak pád do vody by v žádném případě neznamenal jistou smrt. A nebylo by to snad spíše přiznání viny?

Pronásledován takovými myšlenkami směřoval ke klinice, veden starým zvykem podobně jako osel, který, i když oslepne, trefí ke své stáji. Později si vůbec nedokázal vzpomenout, jak tu cestu ujel. A nevěděl ani, jak došlo k následujícím událostem.

Neboť v rozporu se svým zvykem Gregor Gropius, poté co zaparkoval, nevyjel výtahem nahoru, nýbrž stiskl tlačítko suterénu, kde se nacházela patologie. Jako strašidlo se na konci chodby vedoucí k pitevně objevil Lagermann v dlouhém bílém plášti. Když Gropius nastoupil do výtahu, předsevzal si, že si s Lagermannem od plic promluví, nic víc. Ale teď, na chodbě osvětlené pronikavým světlem zářivek, v němž se oči ztrácely v

temných důlcích, náhle proti sobě stáli jako při souboji, nepřátelé na život a na smrt, sledující, kdo jako první pozvedne zbraň. Gropius zrychlil krok, jakmile Lagermanna poznal. Jen nedat najevo bázeň. A Lagermann smýšlel stejně. A tak proti sobě dusali jako dva rozzuření jeleni, aniž věděli, jak setkání dopadne.

Pak se Gropius rozmáchl a udeřil Lagermann pravou pěstí do tváře. Ten ve svém dlouhém plášti ztratil rovnováhu, narazil hlavou na stěnu a sesul se jako pytel mouky.

Naštěstí pro Gropiuse neměla epizoda žádné svědky a Lagermannovi se nic vážného nestalo. Gropius však dostal od ředitelství kliniky dovolenou po dobu, dokud nebude skandál s transplantací s konečnou platností vyřešen.

Článek v Bildu vzbudil ohromnou pozornost a Breddin, jemuž nebylo možno upřít nos na skandály, tušil, že za kriminálním případem vězí ještě něco dalšího. Gropius, jehož telefonicky požádal o interview, s ním odmítl mluvit, a tak hledal nový záchytný bod.

To se však ukázalo mnohem obtížnější, než se původně domníval. Lidé z organizace Eurotransplant mlčeli jako hrob, pokud šlo o dárce orgánu, a mnichovská klinika po provokujícím palcovém titulku v novinách vyhlásila informační embargo. Dokonce i Lagermann, kterého ještě téhož dne telefonicky zastihl, byl nevrlý a prohlásil, že předchozího večera opravdu příliš mnoho pil a ještě víc mluvil, především však nečekal, že ho Breddin bude doslova citovat. To může jemu, Lagermannovi, velmi uškodit.

Při každodenní telefonické konferenci hamburského listu, při níž jsou spolu propojeny všechny lokální redakce, bylo dohodnuto, že se případ bude dál probírat jako horká událost, takže čtenářům je nutno každý den předhodit článek o transplantačním skandálu.

Breddin v otáčecí židli s nohama na psacím stole upíral oči na obrazovku svého laptopu, na níž svítil dnešní titulek. Tužkou

čmáral po archu papíru, jako by doufal, že se psací potřeba najednou osamostatní a napíše důvody, které stojí v pozadí záhadného činu.

Podle současného stavu rešerší vyplodil Breddin dvě teorie: samozřejmě se nejprve nabízela domněnka, že pacient měl být zabit. Ale nepochybně by to byla jedna z nejneobyčejnějších vražd v dějinách kriminalistiky, koneckonců existují tisíckrát jednodušší možnosti jak odpůrce vyprovodit na onen svět. Kromě toho by to vyžadovalo spolupráci přinejmenším jednoho zaměstnance kliniky a nevypočitatelné riziko. Druhá možnost se zdála daleko jasnější. Podle toho, co slyšel od Lagermanna, panuje mezi polobohy v bílém zatrpklá rivalita. Co je tedy logičtější, než že jeden doktor nalíčí na druhého past a nechá ho, aby si naběhl na nůž? Hanebný plán, který mezi zaměstnanci kliniky není ani příliš riskantní.

Breddin byl v branži ostřílený mazák. Věděl, že získávání informací na klinice je nesmírně obtížné, srovnatelné jen s pátráním ve Vatikánu, kde se mlčení počítá k desateru přikázání. Když tedy přemýšlel, jak by Lagermanna mohl ještě přimět křeči, a přitom v hlavě procházel kartotéku přátel a známých, z níž každý reportér více či méně žije, a v paměti prověřoval jednotlivá jména z hlediska možných kontaktů na kliniku, přišla mu na pomoc náhoda v podobě krásné mladé ženy.

Měla vlnité vlasy barvy mědi a mohutné poprsí se rýsovalo dokonce i pod sportovním baloňákem. Když vešla do Breddinovy kanceláře, vypadala velmi rozrušeně a rozčileně se zeptala: „To vy jste napsal ten článek o transplantačním skandálu?"

„Ano," přisvědčil reportér, „jmenuju se Danny Breddin. A vy jste kdo?"

„To není podstatné," odpověděla dívka. „Jmenuju se Rita, to musí stačit."

„No dobře, Rito. A co pro vás mohu udělat?"

„Jde o profesora Gropiuse."

„Vy ho znáte?"

„Ano," přisvědčila Rita. „Je nestydatost obviňovat jeho. To je prostě vražda jeho pověsti. Gropius se stal obětí komplotu!" Teď mluvila pronikavým hlasem.

Až do této chvíle byl Breddin oslněn jen zjevem neznámé, nyní se začal zajímat o to, co tvrdila. „Komplotu? - To mi musíte vysvětlit!"

„Tady toho není moc k vysvětlování! Profesor se před několika měsíci odloučil od své manželky. Na tom by nebylo nic zvláštního. Ale jeho žena hrozila, že ho zničí. A jak znám Veroniku Gropiusovou, půjde i přes mrtvoly."

Breddin zpozorněl. Kdo je ta žena s rudými vlasy a jaký cíl sleduje, když mu tohle všechno vypráví? Manželské drama jako pozadí skandálu by byla lahůdka pro noviny. Takové příběhy se nestávají každý den.

„Rito, jsem velmi rád, že jste přišla," oslovil ji andělským tónem. „Zřejmě o tom případu víte víc. Nechcete mi to povědět, aby pravda vyšla najevo?"

Rita s nelibostí zavrtěla hlavou a mimoděk jí unikl úsměv, který se však v příštím okamžiku změnil ve výraz, jako by pocítila bolest. „Jenom bych chtěla," dodala téměř plačtivě, „abyste vzal moje slova vážně a neodsuzoval profesora."

„To jsem neudělal!"

„Citoval jste Lagermanna, o němž každý ví, že jde Gropiusovi po krku. Lagermann dokonce roztrušuje, že Gropius spolupracuje s mafií obchodující s orgány. Na tom není slůvko pravdy. A kdybyste se zeptal mě..."

„Ptám se vás."

„... věřila bych tomu, že profesorova bývalá manželka si získala nějakého jeho kolegu, možná i dva nebo tři, kterým je Gropiusova sláva trnem v oku. Ale myslím, že už jsem toho prozradila až moc. Mějte se, pane Breddine," a Rita jako stín

nadpozemského zjevení vyplula z místnosti.

Breddin zasněně hleděl na palcový titulek na obrazovce. Spokojeně se usmíval. Leccos svědčí o tom, že případ vezme úplně jiný kurz. Danny nepochyboval, že rudovlasá dívka je profesorovou milenkou, možná dokonce i důvodem k rozvodu. Ve třech z pěti případů je mužův důvod k rozvodu rudovlasý. Ale co jeho pozornost vzbudilo ještě víc, byla zmínka, že za smrtícím útokem stojí mafie obchodující s orgány.

Téma obchodu s transplantačními orgány už několikrát zaplnilo sloupce jeho novin. Tisíce zoufalých pacientů stojí na čekacích listech velkých klinik a každý čtvrtý z těch seznamů čekatelů zemře dřív, než ke spásné operaci dojde. Překupníci, zvláště z Ruska, nabízejí orgány za šílené ceny, sto tisíc euro včetně operace. Tváří v tvář blízké smrti jsou lidé ochotni zaplatit jakoukoli cenu. Je Gropius zapletený do obchodu s orgány? Nebo odmítl přidat se k mafii?

Nastalo poledne, denní doba, kdy to Breddinovi začínalo jasně myslet.

KAPITOLA 2

Zprávu o manželově smrti přijala Felicia Schlesingerová s ovládáním, skoro jako v transu. Šok se dostavil až následujícího dne, kdy se z novin dozvěděla, že její muž se stal obětí vražedného útoku. A co více: Vyšetřující státní návladní jí bez mrknutí oka sdělil, že Schlesingerovo mrtvé tělo prozatím nebude uvolněno k pohřbení. Teprve v tom okamžiku si uvědomila, že Arno už nikdy nepřijde domů.

V následujících hodinách a dnech jí hlavou procházely nedůležité věci: že se s ním ani nerozloučila, když ve starém citroenu odjížděl na kliniku, že měl na sobě kostkovanou košili a pruhovanou kravatu a že mu zapomněla dát s sebou klíč od domu. Smrt pro ně dva po oné nehodě v Jeruzalémě nebyla žádné téma, i když Arno musel měsíce čekat na darovaný orgán. A pravděpodobně dokonce žili šťastněji. Schlesinger vždycky jen mávl rukou, když se ho ptala na příčinu nehody. Podle jeho slov může autonehoda postihnout kohokoli kdekoli.

Felicia seděla v jejich domě u Tegernského jezera nad hromadami starých fotografií, dopisů a akt a probírala se minulostí, jako by v ní mohla najít odpověď na otázku, proč Arno musel zemřít. Vzali se teprve před čtyřmi lety, v Las Vegas. Adresu znala zpaměti tak dobře jako svoje datum narození: Las Vegas Boulevard 1717, Chapel of the Flowers.

Poprvé se setkali jen tři měsíce předtím, v Paříži u jednoho sběratele uměleckých předmětů, pro kterého pracovala. O lásce na první pohled nemohlo být řeči, spíše o zvědavosti a obdivu, protože oba byli po svém sobečtí a nároční. Teď je jí čtyřicet a je vdova - strašná představa, protože vdovy jsou obecně považované za staré a usoužené.

O svou budoucnost si Felicia Schlesingerová nemusela dělat

starosti. Od mládí stála na vlastních nohou a udělala si dobré jméno jako obchodnice s uměleckými předměty. Mnohdy vydělávala víc než Arno, to souviselo s jeho vědou. Učenci zřídka zbohatnou.

Ale onoho pátečního rána se její názor na svět rozkolísal. Nevěděla, co vlastně hledá - protože tajemství před sebou žádná neměli. Náhle však při třídění pošty, která po manželovi zůstala, držela v ruce hnědou obálku s nápisem UBS bez jakéhokoli dalšího údaje. Spíše lhostejně ji otevřela a vytáhla výpis z konta u švýcarské bankovní společnosti. Felicia musela začít dvakrát od začátku, aby identifikovala desetimístnou částku: 10 327 416,46 euro, deset milionů tři sta dvacet sedm tisíc čtyři sta šestnáct euro, saldo na kontě se jménem Arno Schlesinger.

Felicia nevěřícně zavrtěla hlavou. Co to má znamenat? Deset milionů tři sta dvacet sedm tisíc čtyři sta šestnáct euro! Takové bohatství. Jak jen Arno, pro všechno na světě, přišel k tolika penězům? Přece tolik nevydělával, nebyl tvrdý byznysmen, který jen tak mimochodem získá milion.

Nejistě, dokonce bezradně Felicia odložila výpis z konta a znovu se věnovala starým fotografiím: Arno a Felicia v New Yorku, oba na Mauritiu nebo před hotelem v Ravellu. Najednou jí připadalo, jako by muž na obrázku byl někdo jiný, její smutek se náhle proměnil ve vztek, který obrátila proti sobě, že nebyla ani z poloviny tak chytrá, jak si myslela, že byla příliš naivní, než aby si všimla, že Arno provozuje nějaký velmi výdělečný obchod. Proč jí jenom o téhle částce nic nepověděl?

Felicia se zadívala na fotografii Arna na pláži v Hurgadě a náhle si položila otázku, kdo vlastně byl ten muž v plavkách, za něhož byla čtyři roky provdaná? Hochštapler? Podvodník? Rezignovaně si musela přiznat, že svého manžela zřejmě opravdu neznala. No dobře, milovali jsme se, pomyslela si, měli jsme spolu

docela pěkný sex a skoro jsme se nehádali, ale mohli jsme proto snad tvrdit, že se známe?

Objektivně vzato na sebe měli hodně málo času. Arno se celé měsíce potloukal po Orientu, řídil vykopávky v Sýrii a Izraeli, a když přijel domů, diktoval nekonečné zprávy nebo vysedával nad svými knihami. A její život nebyl o moc jiný. Neustále někde na cestách, zprostředkovávala obchody s cennými obrazy, plastikami a nábytkem mezi sběrateli uměleckých předmětů v celé Evropě. Oceňovali její diskrétnost a dobře platili. S Feliciinou pomocí mohl sběratel zůstat anonymní a obejít daně i drahé aukční síně, které za svou činnost požadovaly až čtyřiadvacet procent z ceny. Ona pracovala za sedm procent odhadní ceny, proto se jí v jistých kruzích přezdívalo Sedmiprocentní miss.

Onoho pátečního rána si rozhodně uvědomila, že ona a Arno byli dva samotáři v manželském svazku. Měli přátele, ale každý jen svoje.

Nemohla ty jeho vystát a on neměl rád její. Považovala jeho přátele za nudné patrony žijící jen pro svou vědu - zdůrazňovala pro vědu, protože z vědy se jentaktak uživili a drželi nad vodou. On označoval její přátele za přepjaté lidi, co nevědí, kam s penězi. Hraničilo se zázrakem, že se nikdy na toto téma, na němž leckteré manželství ztroskotalo, ani nepohádali, byla to však pravda. A nad tím se teď zamýšlela.

Schlesingerova smrt se jí najednou jevila v jiném světle.

Gropiusův svět byl vzhůru nohama. Profesor bezradně seděl doma a marně si lámal hlavu, přitom si stále více uvědomoval svou bezmocnost, dokonce bezbrannost.

Zazvonil telefon.

„Státní návladní Renner."

Aha, tak vy jste mi ještě chyběl, chtěl poznamenat Gropius, potom si to však rozmyslel a zdvořile se zeptal: „Co pro vás mohu

udělat? Je něco nového?"

„Nového? Profesore, vy jste ještě nečetl ranní noviny?"

„Ne," odpověděl Gropius. „A ani to svinstvo číst nechci."

„Ale měl byste. Dokonce ve vlastním zájmu. Co říkáte titulku Pacient obětí mafie obchodující s orgány?"

Nastalo ticho.

„Slyšel jste mě?" zeptal se Renner po zdánlivě nekonečné odmlce.

„Ano," odpověděl váhavě Gropius. Věděl, že si každé slovo musí dobře rozmyslet.

„A co tomu říkáte, profesore?"

„Považuji to prostě za nemožné. Na naší klinice určitě. Ostatně bych v preparaci transplantovaného orgánu a zabití pacienta neviděl smysl."

„Já to vidím jinak. Dovedl bych si představit, že ti ctihodní pánové mohou mít nejrůznější motivy."

„Vzbuzujete ve mně zvědavost, pane státní návladní!"

„Například by zákeřně provedená smrt pacienta mohla být varováním pro vás, abyste s nimi začal spolupracovat."

„Tak to snad nemyslíte vážně, pane státní návladní. Snad mi nechcete podsouvat spolupráci s mafií?"

„Já vám vůbec nic nepodsouvám, profesore Gropiusi. - Znáte nějakého doktora Prasskova?"

Gropius se polekal. Zmatek, jenž se před několika dny zmocnil jeho mozku, mu naháněl strach.

„Prasskova?" opakoval nejistě. „Co s tím má Prasskov společného?"

„Ptal jsem se vás, jestli znáte jistého doktora Prasskova!"

„Ano. Zběžně. Několikrát jsme spolu hráli golf a pak šli společně na skleničku."

„Aha. Při golfu se, jak známo, uzavírají nejlepší obchody."

„Jaké obchody? Co to má znamenat? Prasskov je plastický

chirurg. Vydělává si peníze tím, že bohatým dámám injekcemi vyhlazuje vrásky a na jistých místech je vycpává silikonem. On dělá svou práci a já taky svou. Nerozumím vaší otázce. Co má mít Prasskov společného s mým případem?"

„Chci vám říci, profesore, že obchod s lidskými orgány je pevně v rukou ruské mafie. Podle podkladů Spolkového kriminálního úřadu pracují v západní Evropě tři navzájem znepřátelené klany, které vám za velké peníze obstarají jakýkoli orgán. Srdce nebo játra na objednávku, dodací lhůta do dvou týdnů. Vražda není problém. Jdou doslova přes mrtvoly."

„To je možné, ale nemusí být každý ruský doktor v Německu mafián!"

„To jistě ne," souhlasil Renner a s triumfálním tónem v hlase pokračoval: „Ale mohl byste mi tedy vysvětlit, proč se doktor Prasskov najednou vypařil?"

„Jak to myslíte, že se vypařil?"

„Je pryč. Zmizel přes noc. Dneska ráno jsme prohledali jeho praxi v Grunwaldu. Všechna čest, zařízení a vybavení jen to nejlepší, ale žádné podklady, žádné dokumenty, nic, co by sebeméně vypovídalo o jeho činnosti. Tak co tomu říkáte, profesore?"

Gropius zalapal po dechu. „To je skutečně podivné..."

Najednou si vzpomněl na tajemné telefonáty, na hlas z magnetofonové pásky, který opakoval výhrůžku, všechno to opravdu neslo stopy ctihodné společnosti. Ale že by byl Alexej Prasskov mafián? V jeho očích to byl milý chlapík, zábavný, vydržel dlouho pít a neopít se, občas býval vtipný a duchaplný. Možná však byla právě tohle maska, pod níž se skrýval mafián. Vrahové zřídka vypadají tak, jak si člověk vraha představuje. Osobní dramata, to Gropius věděl, postrádají veškerou logiku a pravděpodobnost. Prostě na člověka spadnou z nebe jako bouře v létě, nevypočitatelná a neodvratná. „Já jsem z toho úplně

zmatený," promluvil Gropius, jen aby překlenul své dlouhé mlčení.

„To bych byl na vašem místě taky," drze odsekl státní návladní. „Rozhodně to pro vás nevypadá dobře, profesore. Ale mohl byste svou situaci vylepšit, kdybyste učinil přiznání..."

„Přiznání?" Gropiusovi přeskočil hlas. „Jaké přiznání? Někdo mi podstrčí otrávený transplantační orgán a vy ode mě požadujete, abych učinil přiznání. Co, pro všechno na světě, chcete slyšet?"

„Já nevím. Možná to, že se někdo pokoušel vás vydírat, že od vás vymáhali, abyste s těmi lidmi spolupracoval, co já vím."

„Ale mě se nikdo vydírat nepokoušel! Ani netuším, jak bych mohl být takové mafii užitečný. Systém Eurotransplantu je otevřený každému, kdo má s těmi záležitostmi něco společného. Každý úkon, každý dárce, každý příjemce je kdykoli a kdekoli po internetu přístupný. Ostatně je zapotřebí tým specialistů, aby orgán odebrali, a další tým specialistů, aby orgán jinému člověku transplantovali."

Renner se posupně zasmál. „To mi není neznámé, profesore. Vy jenom zapomínáte, že jde o velké peníze, o velmi velké peníze, a při částkách, jaké jsou ve hře, přijde slabost i na specialisty. Zvláště pokud pocházejí z Polska nebo Ruska. Polská hranice je od Berlína pouze sto dvacet kilometrů a dalších tři sta kilometrů je to do Ruska. Tam může chirurg srdcař jedinou ilegální transplantací orgánu vydělat víc než za pět let regulérní práce na klinice. To pak morální pochybnosti vyprchají rychleji než laciná voňavka."

„No to je všechno hezké, ale můžete mi sdělit, jakou roli bych v tom měl hrát já?"

Poprvé se zdálo, že se Rennerovi odpovídá těžko. Nakonec opáčil: „Dovolte, profesore, abych odpověděl rovněž otázkou. Můžete odpřísáhnout, že všichni pacienti, kteří na vaší klinice zesnuli, z ní byli odvezeni se všemi svými orgány?"

Gropius okamžitě pochopil, co má Renner na mysli, a rozzuřil se do nepříčetnosti. Ten mladý hulvát, ten kariérista potřebuje

nějaký úspěch, vyhledal si případ, se kterým by se mohl blýsknout. Pravděpodobně nenávidí všechny lékaře na základě nějakého traumatického zážitku nebo proto, že chtěl to povolání vykonávat taky. (Je známo, že lékaři jsou buď zbožňováni, nebo se jimi pohrdá, mezi tím není nic, co by se mohlo označit jako normální vztah mezi lékaři a zbytkem světa.) Samozřejmě byl podrážděný, dokonce předrážděný, ale kdo by mu to mohl vyčítat v takové situaci a s takovým protivníkem? Rozhodně vypálil na suverénního státního návladního pár slov, která jistě jeho situaci nevylepšila, byla mu však zadostiučiněním a výrazně pozvedla jeho celkový stav. Gropius zařval, ano zařval: „Rennere, vy jste idiot a já si od vás nemusím nechat takové nestydaté podezření líbit!" Nato práskl sluchátkem a měl pocit, že aparát se roztříští na tisíc kousků.

„Prasskov," zašeptal a zavrtěl hlavou.

Felicia Schlesingerová nechápavě zírala na palcové titulky nejnovějšího vydání listu Bild. Sdělení, že se její manžel mohl stát obětí mafie obchodující s lidskými orgány, ji zasáhlo jako úder do tváře. Celý den a následující noc strávila snahou sestavit v celek všechny útržky Schlesingerová života, které mohly souviset s jeho smrtí. Ale jako když v puzzle chybí jeden dílek, aby byl celkový obraz dokončen, nedokázala se dostat dál, protože chyběl právě ten rozhodující spojovací článek, který celku dodá smysl.

Především ty peníze, těch deset milionů, ji vyvedly z míry tak, že při úvahách dosud postrádala veškerou logiku. Samozřejmě by bylo myslitelné, že se Arno stal obětí nějakých kriminálních pletek a vražda nepochybně měla v sobě něco mafiánského. Ano, věřila by tomu, kdyby náhodou neobjevila tajné konto. Mafiáni těžko někomu zaplatí deset milionů za nějakou službu, aby pak příjemce takové částky zabili, a to ještě způsobem spojeným s velkým nebezpečím. Schlesinger taky nebyl typ člověka, který by se

spolčil s mafií. Jen bezvýznamná nepoctivost v daních, při níž šlo přesně o tisíc euro, mu připravila řadu bezesných nocí. Ne, Arno neměl zdravý vztah k penězům, a kdyby ona sama tolik nevydělávala, byla by jejich životní úroveň mnohem nižší.

Už poněkolikáté vytáhla Felicia bankovní výpis z hnědé obálky a polohlasem četla částku, jako by si ji chtěla vštípit do paměti: deset milionů tři sta dvacet sedm tisíc čtyři sta šestnáct. Na archeologa byla taková suma natolik šílená a nereálná, že jeho smrt musí mít s těmi penězi nějakou souvislost.

Možná, pomyslela si Felicia, by bylo lepší, kdybych tu věc nechala být. Možná bych měla Arnovi vypravit slušný pohřeb a s těmi miliony začít nový život, ale trýznivá zvědavost ji štvala, aby hledala smrtící zdroj peněz. I kdyby se měla sama vydat v nebezpečí, čehož si byla od počátku vědoma.

V Arnově pracovně, jejíž stěny s výjimkou širokého okna s výhledem na jezero byly zastavěny policemi plnými knih, stála otevřená skříň na spisy lemovaná folianty a z ní se valila na štosech hustě popsaných papírů práce poloviny života. Nikdy by se neodvážila vytáhnout třeba jen jediný arch nebo se zeptat na význam toho či onoho náčrtku. Na to měla k Arnově práci příliš velkou úctu. Nikdy nebyla k jeho výzkumům lhostejná, naopak. Felicia si často přála, aby se mohla na jeho obdivuhodné práci podílet.

Arno jen málokdy vyprávěl o svých vykopávkách a teoriích, které vznikaly na základě jistých nálezů. Potom mluvíval tónem, jako by byl jiný člověk, jako by přicházel z jiného světa, a ona mu s rozzářenýma očima naslouchala jako dítě, kterému někdo povídá pohádku.

Felicia se musela usmát, když si vzpomněla na větu, kterou jednou, na začátku jejich manželství, Arno s vážnou tváří vyslovil: Archeologové, prohlásil, smějí žít včerejškem či zítřkem, jenom nikdy ne dneškem. Tehdy nějaký čas trvalo, než Schlesingerova

slova pochopila, avšak zvolna jí docházelo, co tím myslel, a smiřovala se s jeho často podivným chováním.

Nepořádek, jakým působily hromady papírů, byl jenom zdánlivý, stejně jako je zdánlivý chaos v mraveništi. Ve skutečnosti žil Schlesinger dokonce s určitými, někdy až groteskními pedantskými rysy, například každý předmět na jeho psacím stole z gründerské doby měl svoje pevně stanovené místo. Arno by mohl se zavázanýma očima přijít ke skříni se spisy a jistým pohybem vytáhnout požadovaný papír - což byla schopnost, pro kterou Felicia manžela obdivovala.

Zabývat se spisy připadalo teď Felicii nesmyslné, zvláště když jednotlivé přihrádky byly pečlivě označené a štosy papírů opatřené nalepovacími lístky. Na nich byly nápisy srozumitelné pouze zasvěceným, například Gebel Musa nebo Sinaj či Kumrán nebo Bogazko. Felicia si opravdu nedovedla představit, že by těch deset milionů zanechalo stopu právě mezi touto dokumentací. Především nevěděla, jak by takový odkaz vůbec musel vypadat.

Světlo do temnoty by mohla nejspíše vnést švýcarská bankovní společnost v Curychu, která milionové konto spravovala. Felicia tedy odletěla do města u stejnojmenného jezera, kde se dobře vyznala, protože mnoho jejích zákazníků bydlelo právě tam. Blýskavý svět na Bahnhofstrasse, kde se mezi paláci bank a pojišťoven tísnily obchody Cartier, Ferragamo a Louis Vuitton, ji vždy ohromoval mnohem méně než skutečnost, že pod dlažbou je ukryto tolik zlata a peněz, že by za ně bylo možné koupit polovinu světa.

Hala vznešené společnosti UBS se podobala spíše plesovému sálu za dne než přepážkové hale banky a vstřícnost, s jakou bankovní úředníci jednali se zákazníky, odpovídala obratu, jakého firma dosahovala. Před starším pánem v brýlích bez obroučků, v tmavém obleku a se stříbřitou kravatou, před nímž by zapochybovala, zda není náhodou dirigentem komorního

orchestru, kdyby nebylo vizitky s nápisem pan Nebel na klopě jeho saka, tedy před tímto panem Nebelem, jehož vznešenost bylo sotva možné překonat, se Felicia představila jako dědička a předložila doklad potvrzující manželovo úmrtí. Dirigent ji nejprve zahrnul zdvořilostními frázemi a potom požádal o okamžik strpení. Než se Felicia vůbec zmohla na to, aby položila nějakou otázku či uvedla důvod své návštěvy, odešel i s podklady, které mu předložila.

Po pěti minutách se vrátil a vystavil jí doklady. S určitou nesmělostí, která se vůbec nehodila k jeho zevnějšku, v otevřeném curyšském dialektu pronesl: „Stalo se něco velmi zvláštního, pokud si mohu tu poznámku dovolit."

„Ty peníze jsou pryč," vpadla mu Felicia do řeči.

Pan Nebel sepjal ruce a s úsměvem odporoval: „Ale kdež! Ve švýcarské bance se neztratí ani groš, to ne, ale je tady obálka, která má být v případě úmrtí majitele konta předána jeho manželce, to jest Felicii Schlesingerové - a to jste vy. To je podivné, nemyslíte...?"

„Podivné?" Felicia nevěděla, jak má reagovat.

„Ano, podivné, přestože mi do toho nic není. Dalo by se předpokládat, že majitel konta tušil svoji smrt, ne? Předám vám tedy tu obálku, a pokud si přejete, nechám vás pár minut o samotě."

Felicii se třásly ruce, když dopis přijímala. Na obálce stálo psáno Arnovým rukopisem: V případě mé smrti předat mé manželce Felicii Schlesingerové.

Co to všechno má znamenat? Felicia cítila, jak se jí krev hrne do hlavy. Nešikovně, skoro něžně otevírala obálku špičatými nehty. Přitom se úzkostlivě rozhlížela, zda ji nikdo nepozoruje.

Na papíře s hlavičkou banky bylo spěšně napsáno pár řádek:

Felicie, holčičko moje!
Až budeš číst tyto řádky, budeš mít pravděpodobně za sebou

vzrušené dny a týdny (možná i měsíce). Miláčku, bohužel jsem tě toho nemohl ušetřit. Dokonce mám kvůli tomu špatné svědomí. Dříve či později musíme umřít všichni. Ty jsi mladá a můžeš začít nový život, kéž ti k tomu ty peníze pomohou. Věděl jsem, že na to konto dříve či později přijdeš. Neptej se, odkud pochází. Je tady a teď patří jenom tobě. Žij blaze.

S láskou A.

Řádky se jí před očima rozplývaly jako kapky v sudu s dešťovou vodou.

Pokradmu si otřela slzy. Nikdo v hale si nesmí všimnout, že pláče.

Když se pan Nebel vrátil na své místo, zeptal se zcela obchodně: „Kolik vám mám vyplatit, milostivá paní? Sto tisíc? Nebo půl milionu?"

Felicia tu otázku přeslechla. Nezajímala se o peníze jako takové, nýbrž o otázku, odkud a jak se deset milionů na konto dostalo. Proto se zeptala: „Můžete mi prozradit, odkud ty peníze pocházejí? Myslím, jestli se dá zjistit, kdo tu částku na konto poukázal?"

Nebel pracoval s počítačem jako by jeho prsty klouzaly po klávesách cembala. „To by neměl být problém," poznamenal po chvilce. „Deset milionů euro zaplatil 19. července loňského roku Arno Schlesinger v hotovosti. Pravost bankovek byla prověřena. Nemusíte si tedy dělat žádné starosti."

Když Felicia vyšla z banky na ulici, svítilo slunce, ale po dlažbě se prohánět studený vítr. Dělal jí dobře, měla pocit, že se jí hlava každým okamžikem rozskočí. Čilý ruch kolem ní se posunul někam do dálky. Slyšela jen tlumené tóny a všechno viděla jako skrz okrový závoj. „Proč," šeptala si Felicia při chůzi, „proč mi

Arno tohle udělal?" Proč jí neprozradil pravdu? - A i když ho před chvilkou ještě milovala, teď se na něj zlobila, zaplavil ji vztek, že si s ní zahrává ještě i po smrti.

Při návratu našla Felicia dopis od profesora Gropiuse, v němž ji žádal o rozhovor. Okolnosti je přivedly do situace, jež nutně vyžaduje vysvětlení. A protože svou prosbu doprovodil citlivými slovy soustrasti, Felicia neviděla důvod, proč mu přání měla odmítnout.

Telefonicky se domluvili, že se setkají v Palmovém domě zámeckého parku v Nymphenburgu. Gropius navrhl toto místo na druhém konci města, protože považoval za lepší, když je nikdo neuvidí spolu, a ona okamžitě souhlasila.

Když podzim zbarví listy žlutě a červeně, začíná v zámeckém parku v Nymphenburgu nejkrásnější roční období. Japonci, Američané a Italové přenechají ticho v upravených prostorách opět domácím. Jen labutím na kanálu se po cizincích stýská, protože si zase musí potravu obstarávat samy.

Gropius zaparkoval jaguára před levým křídlem zámku, prošel umělecky tepanou branou do zahrad a přistihl se, že je zvědavý, jak asi vdova po Schlesingerovi vypadá. Po krátkém rozhovoru v telefonu si představoval zamlklou, osudem poznamenanou ženu s uplakanýma očima a ve smutku.

Proto ho udivilo, že jakmile usedl ke stolku v kavárně v Palmovém domě, přistoupila k němu decentně nalíčená žena s rozpuštěnými tmavými vlasy, v šedivé sukni a tmavočerveném saku, vlídně se usmála a oslovila ho: „Vy jste jistě profesor Gropius. Já jsem Felicia Schlesingerová."

„Vy?" - Hloupá reakce byla profesorovi očividně trapná a pospíšil si s omluvou: „Promiňte, milostivá paní, ale byl jsem zamyšlený, a mám-li být upřímný, představoval jsem si vás trochu

jinak. Prosím, posaďte se."

Felicia se usmála, sedla si a vlídně odpověděla: „Myslíte proto, že tu před vámi nestojím zhroucená a v černém? Víte, já se domnívám, že smutek je věcí srdce, nikoli oblečení."

Skleněnými stěnami oranžerie sem dopadaly paprsky zářivého slunečního světla a členité palmové listy svým stínem kreslily podivné vzory na bíle prostřené stoly. Dva lidé, jejichž osudové cesty se tak nečekaně a neblaze zkřížily, seděli chvilku proti sobě mlčky. Nakonec Gropius začal: „Mohu vás ujistit, že je mi to všechno nesmírně líto. Hluboce s vámi cítím a přál bych si, aby se to nikdy nestalo. O tento rozhovor jsem vás požádal v naději, že bychom mohli společně nějak přispět k objasnění případu. Rozhodně vám už nyní děkuji, že jste přišla."

Felicia pokrčila rameny v nic neříkajícím gestu, a když si objednali cappuccino, Gropius pokračoval: „Jen bych vás chtěl požádat, abyste nevěřila všemu, co se píše v novinách. Dosud není nic, vůbec nic dokázáno, pouze skutečnost, že orgán, který jsem vašemu manželovi transplantoval, byl otrávený. Bližší okolnosti, jak k tomu mohlo dojít, a pachatelovy motivy jsou zatím předmětem vyšetřování státního zastupitelství. Tvrzení, že ve hře mohla mít prsty mafie obchodující s orgány, je ryzí spekulace bez jakéhokoli opodstatnění."

Felicia našpulila rty, upírala oči stranou a mlčela. Bylo to mlčení, které může zraňovat víc než zlé slovo. Felicia nepochybně věděla o účinku své nemluvnosti a vychutnávala si ho. Přitom takové chování nijak neplánovala a nechtěla Gropiuse trestat mlčením. Její rezervovanost spíše pramenila z určité rozpačitosti vůči muži, jenž měl Schlesingera na svědomí. Ale měl opravdu?

Okamžik mlčení se zdál být nekonečný. A ještě než mohla Felicia formulovat nějakou myšlenku, která by trapnou chvíli ukončila, Gropius ji předešel: „To určitě není omluva, ale jistě je vám známo, že váš manžel by bez transplantace přežil nanejvýš

dva měsíce."

Felicia se na Gropiuse podívala. „To jsem nevěděla. Arno tu nehodu a svoje zranění vždycky zlehčoval. Nechtěl mě zřejmě zneklidňovat."

„Nehodu? Co to má znamenat, nehodu? Milostivá paní, jestli chcete vědět můj názor, tak se váš manžel stal obětí nějakého útoku."

„A co má zase znamenat tohle? Arno mi vyprávěl, že padl pod terénní auto, a vy mi teď tvrdíte, že to byl útok. Nevím, čemu mám věřit."

„Ano, je to zvláštní příběh. Na klinice se nám pan Schlesinger snažil namluvit, že jeho vnitřní zranění pocházejí z nehody. Já jsem o tom pochyboval od samého začátku. Druh poškození tkáně svědčil spíše o výbuchu. V potrhaných játrech jsem nakonec našel důkaz pro svůj předpoklad, granátovou střepinku, možná dokonce střepinku pumy. Je zajímavé, že ani vy jste o tom neměla nic vědět."

Felicia, zjevně zaskočená, ze sebe vypravila: „Profesore, pochopte mě, já jsem manžela milovala. Ale on byl - jak bych to řekla - individualista a občas jsem přemítala, jestli se oženil se mnou, nebo se svou vědou."

Gropius se zdvořile usmál, míchal si kávu a pak na Felicii pevně pohlédl. „Samozřejmě nechci tvrdit, že zranění při výbuchu, které ohrozilo jeho život, a otrávený darovaný orgán spolu nějak souvisejí. Ale jistě se mnou budete souhlasit, že to všechno je přinejmenším zvláštní."

Felicia si opřela bradu o sepjaté ruce a pohlédla skleněnou střechou k nebi, jako by odtamtud očekávala vysvětlení. To jí však zůstalo odepřeno. Místo toho ji zaplavil zvláštní pocit spiklenectví. Přestože bylo její počáteční chování poznamenané nedůvěrou, nyní podezření bledlo a ustupovalo poznání, že by jí profesor ve vlastním zájmu mohl pomoci vnést jasno do temnoty

Schlesingerova života. Není pochyb o tom, že jsou teď oba na jedné lodi.

Gropius netrpělivě pokračoval: „Dovolte mi jednu otázku, milostivá paní. Když se ohlédnete na život svého manžela, víte ještě o jiných náhodách nebo něčem neobvyklém?"

Felicia by nejraději spontánně odpověděla: To tedy určitě ano! nepatřila však k ženám, které rychleji mluví, než myslí. A přestože to, co právě vyslechla, ji hluboce rozrušilo, dokonale se ovládla. „To, co jste mi řekl, ve mně vytváří úplně novou představu. Abych mohla odpovědět na vaši otázku, musím se nejprve důkladně a dlouho zamyslet."

Gropius přikývl. Setkání proběhlo lépe, než očekával. Felicia Schlesingerova ho také mohla odmítnout či zahrnout ošklivými výčitkami. Teď se s ní však loučil s naznačeným políbením ruky a vzájemným slibem, že se opět sejdou.

Ani Gropius, ani Felicia Schlesingerova si nevšimli, že byli z určité vzdálenosti pozorováni a fotografováni teleobjektivem.

„Budete překvapená," začal Lewezow hrdě, „rozhodně jste nevydala peníze zbytečně." Veronika Gropiusová a detektiv se opět setkali v bistru u Anglické zahrady, kde měli i svou první schůzku.

„No tak už mluvte," vybídla ho netrpělivě Veronika. „Něco jste mi naznačil."

Lewezow sevřel velkou obálku a neodvažoval se na paní Gropiusovou pohlédnout. Chtěl říci něco důležitého, něco pro něj důležitého. Nakonec ze sebe s námahou vypravil: „Je zvykem, že v případě mimořádného úspěchu je práce detektiva honorována víc, než byla dohodnutá částka. Smím tedy předpokládat..."

„Ach tohle!" Veronika mávla rukou a bylo na ní patrné velké rozrušení. Sáhla do kabelky pro šekovou knížku a jedovatě poznamenala: „Lewezowe, přece jsem vám řekla, že když budete

úspěšný, nebudu malicherná. Tak co chcete?"

Detektiv si nebyl jist, jestli je to pouze řečnická otázka, nebo zda chce slyšet konkrétní částku. Ale protože mu nešlo o nic jiného než o peníze a protože byl přesvědčený o významu svých informací, odpověděl: „Ještě jednou pět tisíc."

Veronika povytáhla tmavé obočí, až se zformovalo ve dva půlměsíce, a vrhla na něj pohled zdola: „Dobře, jestli mi vaše zjištění dopomohou k úspěchu, jsem ochotna tu sumu zaplatit. Ale nejprve chci vidět, na co jste přišel."

Lewezow vytáhl z obálky šest fotografií formátu 18 krát 24 a jednu po druhé kladl na stůl. Záběry ukazovaly Gropiuse s nějakou ženou v zámeckém parku v Nymphenburgu.

Veronika se na detektiva nedůvěřivě podívala a prohlásila: „Gropius je zkrátka typ, který má u žen úspěch, měl spoustu známostí, i když tuhle ještě neznám. No, v tomto případě mu nelze upřít jistý vkus." Zklamaně fotografie posunula přes stůl zpátky k Lewezowovi.

Ten se však teď připravil na svůj velký výstup a s povýšeným úsměvem začal: „Nebylo snadné zjistit, kdo je ta žena na fotografiích. Ale nakonec se mi to po jisté námaze podařilo." Z kapsy saka vytáhl vystřižený novinový článek o transplantačním skandálu a ukázal na průvodní obrázek. „Prosím, podívejte se, tohle je žena, která byla v zámeckém parku."

Veronika si přečetla popisek pod obrázkem: Felicia Schlesingerova, vdova po záhadně zabitém pacientovi.

„To snad není pravda!" šeptala opakovaně Veronika a neklidně přejížděla očima od novinového obrázku k Lewezowovým fotografiím a zpátky.

„Oba víme o podezření, které se tu nabízí," poznamenal detektiv s vážnou tváří.

„Nemůžu tomu uvěřit," zavrtěla hlavou Veronika. Myslela si o Gregorovi leccos nehezkého, ale že by byl schopen vraždy?

Ovšem všechno do sebe nepochybně krásně zapadalo: Gropius měl poměr se Schlesingerovou manželkou a hledal rafinovanou možnost jak jejího muže odstranit. Gropiusová inteligence by o takovém plánu svědčila. Není muž, od něhož by se dala očekávat obyčejná vražda. Gropius je chladný analytik, jenž pouze zřídka zamíří přímo k cíli. Patří k chytrým lidem, kteří vědí, že pouze v geometrii je přímka nejkratším spojením mezi dvěma body a že život každý den tento zákon staví na hlavu. Jenom muž jako Gropius by dokázal vykoumat tak ďábelský plán.

Lewezow ji vrátil do skutečnosti: „Samozřejmě ty fotografie ještě nejsou důkaz, že profesor má Schlesingera na svědomí. Ale náhoda to být nemůže, ti dva se zjevně dost dobře znají. A navíc to neobvyklé místo schůzky a skutečnost, že Gropius jel do Nymphenburgu oklikou, jako kdyby chtěl setřást všechny možné pronásledovatele."

„A vás si nevšiml?"

„To bylo nemožné. Při sledování jsem téměř vůbec nebyl na dohled." Lewezow znovu sáhl do kapsy, vytáhl stříbrný knoflík, vzal ho špičkami prstů a podržel Veronice před očima. „To je vysílačka. Podařilo se mi tu věcičku nalepit pod nárazník jeho auta, když jaguár parkoval před domem. S pomocí přijímače ve svém autě teď vždycky vím, kde se právě pohybuje."

Veronika uznale přikývla, vyplnila šek a podala ho Lewezowovi se slovy: „Dobrá práce, opravdu. Ale vycházím z toho, že nikdo, zdůrazňuji nikdo, se o té věci nedozví!"

„To je přece samozřejmé." Lewezow schoval fotografie do obálky a předal ji Veronice. „Jak s nimi naložíte, je vaše věc. Pokud byste ještě někdy potřebovala moji pomoc - vždycky jsem vám k dispozici."

Vstal a spěšně vyšel z lokálu.

Veronika by vůbec nečekala, že jí homosexuální detektiv dá v

tak krátké době do rukou materiál, s jakým bude moci na Gregoru Gropiusovi vynutit přiměřené odstupné. Dost dlouho čekala na svou příležitost, aby ho mohla stlačit na kolena. Nyní se ta příležitost dostavila. Jestli nechce strávit zbytek života ve vězení, musí přijmout všechny její požadavky. A ty nebudou zanedbatelné.

Když Gregorovi zatelefonovala domů a žádala ho o rozhovor, měl unavený a nejistý hlas. Naposledy spolu telefonovali před šesti nebo sedmi týdny a pochopitelně nešlo o nic jiného než o peníze. Gropius vůbec nepochyboval, že o ně půjde i tentokrát, proto Veroničinu žádost odmítl s odkazem, že má teď starostí nad hlavu a nemá chuť se bavit o penězích. Co mělo být řečeno, už beztak řečeno bylo.

Právě chtěl rozhovor ukončit a zavěsit, když zaslechl Veroniku, jak na druhém konci zvolala: „Neměl bys to pokládat, ale vyhovět mi, jestli nechceš zbytek života strávit za mřížemi." Gregor se zarazil a manželka pokračovala: „Moc rafinovaně sis tu věc se Schlesingerem vymyslel, ale přece jenom ne tak úplně! A já tě teď mám v hrsti!"

V jiné situaci by Gropius rozhovor ukončil, prostě by zavěsil a odreagoval se tichým zaklením. Teď se však cítil jako zraněný boxer a pod ranami, kterým by dříve mlčky odolával, se zapotácel. V každém případě pokračoval v rozhovoru a s předstíraným klidem namítl: „Vůbec nevím, o čem mluvíš!"

Veronika se hlasitě rozesmála, byla však špatná herečka a její vyumělkovaný smích zněl hloupě a trapně. „Mám tady před sebou fotografie, které znamenají konec nejen tvojí kariéry, ale i svobody!"

„Fotografie?"

„Osmnáct krát dvacet čtyři a skvěle ostré."

Gropius se zamyslel. Při nejlepší vůli si nedovedl představit, co by nějaké záběry mohly ukazovat v souvislosti se

Schlesingerovou smrtí. Ale právě ta nejistota rozdmychávala jeho neklid. Viděl, jak se mu třese ruka, kterou drží sluchátko. „Tak dobře," souhlasil a už v tom okamžiku ho to mrzelo. „Za hodinu v hotelu Vier Jahreszeiten."

Hala hotelu v centru města na vznešené třídě Maximilianstrasse byla oblíbeným místem odpoledních schůzek vyšší společnosti, agenti a herci z okolních divadel zde dojednávali smlouvy, mondénní polosvět si tady vyhledával oběti. Když se v otáčecích dveřích Veronika objevila s patnáctiminutovým zpožděním, Gropius provokativně natáhl paži a podíval se na hodinky. Nepřesnost nebyla jedinou nectností jeho ženy.

Gregor si objednal kávu a pro Veroniku pernod. Žil s ní v manželství dost dlouho, aby věděl, co má v tuto denní dobu ráda. Pozdravení se odbylo chladně. Gropius jen naznačil, že vstává z křesla, potom však zůstal sedět. Veronika stáhla ústa do vynuceného úsměvu, z něhož čišelo pohrdání, a usedla proti němu.

S cílem celou záležitost vyřídit co nejrychleji se Gregor přímo zeptal: „Takže - co chceš?"

Veronika se mu dívala přes rameno. Přestože byla přesvědčená, že má v ruce všechny trumfy proti němu, stále ještě pociťovala před svým manželem určitou nejistotu. Mnoho let ho obdivovala jako dítě otce, oceňovala jeho chytrost, cílevědomost a jeho suverénní jednání s lidmi jí bylo vždycky vzorem. Cítila, že tyto pocity nelze jen tak jednoduše odhodit, i když ho nyní nenávidí. Na rozdíl od Gregora se na setkání připravila, dala si dohromady vhodná slova a představovala si, jak na ně bude reagovat, ale z toho všeho jí zůstala v hlavě jenom jedna věta a tu teď na něj vyštěkla tónem, jaký používají bankovní lupiči nebo únosci: „Chci milion!"

Gregor chápavě přikývl, aniž se nějak rozčiloval, a Veronika nejprve ani nic jiného neočekávala. Věděla, že nebude její požadavek brát vážně, proto všechno ještě vyhrotila, když zle

dodala: „Samozřejmě navíc k tomu, co už naši právní zástupci domluvili jako odstupné."

Při těch slovech vytáhla z kabelky Lewezowovy fotografie a položila je před Gregora na stůl.

Nechápavě se na ně zadíval. I když dokázal své rozrušení navenek skrývat, mozkem mu jako blesk projely tisíce myšlenek. Jak jen, pro všechno na světě, Veronika přišla k těm fotografiím? Jak dlouho už je sledován? Nebo se snad Felicia Schlesingerová a jeho žena dokonce spolčily?

Zatímco ještě uvažoval o poslední možnosti, slyšel manželčin hlas: „Ty máš poměr se Schlesingerovou ženou a společně jste vykoumali plán jak zabít jejího manžela. Není to špatný nápad nechat soka umřít při operaci. A nepochybně to bude pro státního návladního lahůdka!" zasmála se triumfálně a netušila, že její slova v sobě mají pro Gropiuse něco spásného.

Mlčel a chvíli trvalo, než si nově srovnal myšlenky. Veronika už jeho nemluvnost slavila jako vítězství.

„Jestli ti dobře rozumím, chceš mi tyhle fotografie a svoje mlčení prodat za milion," ozval se konečně Gregor a jeho hlas zněl podivně nezúčastněně.

„Jestli to chceš takhle vyjádřit, takhle ano. Věděla jsem, že si budeme rozumět."

Dosud mluvili potichu. Teď náhle Gropius zvýšil hlas a naléhavě se zeptal: „Zajímá tě vůbec ještě něco jiného než jenom peníze, peníze, peníze?"

„Přiznávám," našpulila Veronika koketně rty. „Peníze jsou v současné době můj hlavní zájem. Jako žena, která žije sama, se musím o sebe postarat."

A s takovou ženou jsem byl déle než osmnáct let ženatý, pomyslel si Gregor. S úmyslem opravdu ji urazit pokračoval: „Tvoje hysterie mě pomalu začíná nudit. Kdybych měl poměr se všemi ženami, s nimiž jsem se za poslední léta sešel, už bych

nebyl mezi živými, ale umřel bych vyčerpáním." Vracel jí fotografie se slovy: „Jenom člověk s hodně špinavou fantazií nebo někdo, kdo to nemá v hlavě v pořádku, vidí v těchto fotografiích důkaz intimního vztahu. A pokud jde o tvoji teorii vraždy, ta myšlenka je tak absurdní, že se o ní vůbec nebudu bavit."

Gropius mávnutím přivolal číšníka, vznešeně vypadajícího šedovlasého muže, jenž budil dojem, že se v černém smokingu už narodil, a vyrovnal u něj účet. Rysy v manželčině tváři byly napnuté k prasknutí a z očí jí čišela čirá nenávist. „Postarám se, aby ty fotky byly uveřejněné v novinách," syčela. „Pak budeš vyřízenej do konce života." Skoro plačtivě dodala: „Milion - a mohl jsi být s tou courou šťastný!"

Ale to už Gropius neslyšel. Vstal a bez pozdravu zamířil k otáčecím dveřím haly.

KAPITOLA 3

Heilmannstrasse 30. Za občanskou adresou na mnichovském předměstí Pullach se skrývá velmi ožehavá instituce, Spolková zpravodajská služba, BND. Zvenčí vypadá sídlo této, po americké Central Intelligence Agency, krátce CIA, druhé největší zpravodajské služby Západu spíše provinčně. Za vysokými, šedivými betonovými zdmi se spolkovým orlem a za těžkou železnou branou, která se v nepravidelných intervalech otevírá, aby mohly projet černé limuzíny, se skrývají obyčejné obytné domy ze šedesátých let a sotva by někdo předpokládal, že sem chodí a odtud vycházejí špioni a agenti z celého světa, že jsou tady odposlouchávány rozhovory z Aljašky a zachycovány faxy a maily z Latinské Ameriky a s ohledem na politickou, hospodářskou či vojenskou závažnost zapisovány a vyhodnocovány.

Špiony si člověk obvykle představuje jako fešáky, co mají v pravé ruce pistoli a levačkou objímají dobře rostlou blondýnku, a z tohoto úhlu byl muž, jenž krátce před osmou vyšel na jmenovaném předměstí z prostředního řadového domku a nastoupil do tmavomodrého BMW, všechno možné jenom ne podezřelý. Neměl ani zajímavě znějící jméno, jmenoval se prostě Meyer, s ypsilonem - alespoň to tak bylo napsané na tabulce u obyčejného tuctového vchodu. Meyer přijíždějící od Margarethenstrasse zabočil do Heilmannstrasse a po sedmi minutách jízdy se dostal před masivní bránu, která se před ním ochotně otevřela, jako by byla obsluhována neviditelnou rukou.

Meyer, křestní jméno Heinrich, věk pětapadesát let, byl vedoucím oddělení 2 Spolkové zpravodajské služby (BND), a tedy nadřízeným více než tisíce odborníků, počítačových specialistů, elektroniků a techniků dálkových spojů, kterým nebylo svaté nic, co se neviditelně vznášelo vzduchem mezi severním a jižním

pólem. Dodával informace oddělení 5 - operativní špionáži, jednomu z celkem šesti oddělení BND, které se zabývalo kriminalitou, mezinárodním obchodem s narkotiky, ilegální migrací, praním špinavých peněz a mezinárodním terorismem, oblastí, která po 11. září 2001 nabyla zvláštního významu.

SIGINT, jak znělo kódové označení Meyerova oddělení, byla zkratka názvu Signal Intelligence a pracovalo se tu s nejdražším technickým vybavením. Proto mu spolupracovníci v ostatních odděleních, která se spokojovala s „lidskými zdroji" nebo s vyhodnocováním veřejných médií, nezřídka záviděli.

V pětapadesáti letech patřil Meyer, o němž nikdo nemohl říci, že by ho viděl jinak než v šedivém obleku podle módy padesátých let a se střízlivou kravatou, ke starší generaci v branži, byl to mazák, jemuž sotva někdo mohl něco předstírat. Jeho kancelář v nejvyšším patře panelového domu už zažila lepší časy, nikde nebylo ani stopy po špičkové technice a pouze plochý monitor vedle šedivého psacího stolu byl jediným ústupkem moderní technice. Když Meyer vešel do kanceláře, na spodním okraji obrazovky blikala dioda a Meyer naťukal na klávesnici heslo. Poté se na obrazovce objevilo upozornění NALÉHAVÉ a vzápětí se objevily řádky:

> E-Mail 4 hodiny 37 minut, mobilní vysílač, západní Středomoří, klinika MUC. Odvedl jsi opravdu dobrou práci, ale nepochybně to byl jenom první krok. Takže se toho ještě drž a odstraň poslední stopy. V případě nutnosti povolej a nasaď C4. IND.

Meyer si text pročetl podruhé. Potom sáhl po sluchátku, vyťukal číslo, a když volaný přijal rozhovor, ohlásil se jménem. Na druhém konci vedení měl službu muž jménem Hoveller. „Jde o tu věc s klinikou. Proč tu nemám bližší údaje o vysílajícím a

přijímajícím?" zeptal se stroze Meyer.

Pokáraný se obhajoval: „Šéfe, je tu problém. Odesílatel poslal mail přes mobil a příjemce je na dislokovaném pracovišti univerzitní kliniky. Řekl bych, že jsou to profíci všemi mastmi mazaní."

„Zdá se," zamyšleně souhlasil Meyer. „Jak to tak vypadá, pánové ani nepovažovali za nutné svou zprávu nějak zašifrovat. Už dlouho se pod kódem C4 neobjevuje americká plastická trhavina. Ti pánové moc dobře vědí, že nám nic z jejich komunikace neujde. Ale co pro všechno na světě znamená IND?"

„Negativní, šéfe. Kód IND u nás není v databázi. Naše identifikační textové přístroje reagují jen na C4."

„To tedy věc moc nezjednodušuje."

„Já vím. Mám pocit, že máme co do činění s novými zákazníky. Buď jsou to neuvěřitelní diletanti, nebo naopak postupují obzvlášť rafinovaně."

Meyer stáhl tvář, jako by mu uvažování o tomto problému působilo bolest. Nakonec ještě dodal: „No, však tenhle oříšek taky rozlouskneme. Ale myslím, že bychom si s tím měli pospíšit."

S kopií zachyceného mailu odešel Meyer na pracovní poradu. Každé ráno přesně v devět se v konferenční místnosti na hlavní budově scházeli vedoucí všech oddělení, aby se navzájem informovali o svých aktivitách a koordinovali práci.

Meyerův objev vyvolal neklid. Ulf Peters, třiatřicetiletý muž v rozhalence a černém koženém saku - tak jak si člověk agenta představuje - byl i přes své mládí vedoucím oddělení 5, a tedy kompetentní pro tento případ. Po krátké poradě se rozhodl, že cílový objekt bude zařazen jako bezpečnostní stupeň I. Tím byl zahájen složitý proces.

Protože Spolková zpravodajská služba podléhá Úřadu spolkového kancléře, Peters upozornil příslušného ministra na bezpečnostní stupeň I a zároveň zdůraznil, že bližší poznatky

zatím nejsou k dispozici. Úřad spolkového kancléře, podnícen cílovým objektem klinika, předal hlášení bavorskému ministerstvu vnitra, které zapojilo Zemský kriminální úřad LKA.

Na Zemském kriminálním úřadu se už vědělo o transplantačním skandálu na klinice, takže i když se podezření, že by mezi záhadnou smrtí Schlesingera a neméně záhadným e-mailem mohla existovat nějaká souvislost, nijak příliš nevtíralo, nebylo možné je vyloučit. Po krátké poradě bavorského ministra vnitra se šéfem Zemského kriminálního úřadu bylo dohodnuto, že se sestaví osmičlenná komise, jejímž vedoucím bude jmenován Wolf Ingram, muž jako almara, s mohutnou hlavou a tmavými, nakrátko ostříhanými vlasy. Kdo soudil podle postavy a vystupování, považoval Ingrama za člověka na hrubou práci, ve skutečnosti se pod drsnou slupkou skrývalo velmi citlivé jádro. V každém případě Ingram, zástupce vedoucího úseku 13, Organizovaná kriminalita, vedl už několik zvláštních komisí a osvědčil svůj cit pro komplikované souvislosti.

Ingram měl málo času proniknout do materiálů a jeho osmičlenný tým, opravdu schopní mladí lidé, mu v tomto ohledu také příliš nepomohli, přesto se zdálo vhodné jednat rychle a preventivně. Ingram požádal o jednotku psů se šesti zvířaty vycvičenými na vyhledávání plastické trhaviny. Své lidi rozdělil na šest oddělení kliniky, kde měli sestavit jmenné seznamy personálu a všech stacionárních pacientů za posledních čtyřiadvacet hodin.

Přestože e-mail adresovaný na pobočku kliniky svědčil spíše o Gropiusově nevině než vině, neboť na kliniku už déle než týden ani nevkročil, považoval Ingram profesora zapleteného do transplantačního skandálu za klíčovou postavu. Instinkt a zkušenosti ho utvrdily v názoru, že zdánlivé náhody, které provázejí nějaký zločin, jen zřídka bývají skutečné náhody.

V době, kdy Ingram s pomocí všech prostředků, které měl k

dispozici, sestavoval osobnostní profil profesora doktora Gregora Gropiuse, se situace vyostřovala. V Crypto City v americkém státě Maryland zachytila stejný e-mail s odkazem na plastickou trhavinu C4 i NSA, National Security Agency, nejtajnější tajná služba na světě, pro niž provádí špionážní služby 38 tisíc spolupracovníků, 120 satelitů a stovky odposlouchávacích zařízení rozdělených v podobě obrovských parabolických antén po všech kontinentech, a udeřila na poplach. Z příslušného oddělení odešlo o padesát minut později hlášení na Counter Terrorism Center (CTC) v centrále CIA v Langley ve Virginii, odkud byl mail poté, co nebylo možné rozluštit kód IND v něm uvedený, okamžitě přeposlán na Spolkovou zpravodajskou službu do Pullachu.

Když tam upozornění z Virginie došlo, odborníci z oddělení 3, Vyhodnocování, už si lámali hlavy nad integrovaným obrazem situace, to znamená, že se pokoušeli sloučit všechny informace, které dosud získali, v jeden celek, který dosud vykazoval značné mezery a z něhož by mohla být sestavena operativní základna, která by zabránila teroristickému útoku.

Nejdůležitější, a proto i nejobtížnější otázka, kterou si Spolková zpravodajská služba i Zemský kriminální úřad kladly, byla otázka motivu. Proč by se měla cílem teroristického útoku stát právě klinika, jež se celosvětově těší vynikající pověsti, instituce, která nemá žádný symbolický charakter, když se odhlédne od zachraňování životů a léčení lidí všech ras?

V noci odborníci na výbušniny se svými cvičenými psy prohledali kliniku, tak aby nevzbudili pozornost, ovšem výsledek nebyl uspokojivý, neboť se ukázalo, že na klinice je nespočetně pachů, které zmatou čich pátracích psů. Vyšetřovatelé odůvodnili svou práci odkazem na transplantační skandál, o němž se beztak psalo ve všech novinách, a tak nebylo třeba se obávat, že by jejich činnost na všech odděleních kliniky mohla vyvolat paniku. Z nejvyššího místa došel všem úředníkům pokyn, aby ani v náznaku

nepoužili slova „teroristický útok".

Ve stejném čase byl profesor Gropius nonstop sledován. Zjistil to hned druhého dne. Na vilovém předměstí, jako je Grünwald, si muž s průměrnou pozorovací schopností stěží nevšimne, že je pod dohledem. Ostatně profesora šedivé audi a béžové BMW, pravidelně se střídající po šesti hodinách, obtěžovala méně než jiné obyvatele ulice, kterým cizí auta zabírala místa k parkování. Zřejmě tedy musí vycházet z předpokladu, že jeho setkání s Veronikou, možná dokonce i s Felicií Schlesingerovou, bylo sledováno. V situaci, v jaké byl, se mu schůzka s Veronikou jevila jako nedůležitá, avšak skutečnost, že se sešel s vdovou Schlesingerovou, by mohla provokovat. A události následujících dnů nebyly právě toho druhu, aby jeho nervozitu rozptýlily.

Začalo to telefonátem Felicie Schlesingerové, čtyři dny po první schůzce. Gropius neměl dobrý pocit, když se ve sluchátku ohlásila Felicia, protože musel počítat s tím, že telefon je odposlouchávaný.

Feliciin hlas zněl jinak než před několika dny. Tehdy se divil, jak suverénně ta žena zvládá svůj osud, aniž působí chladně či dokonce lhostejně. Tentokrát však byl přesvědčený, že v tónu, jakým ho Felicia žádá, aby se opět sešli, slyší neklid, ba zoufalství. Získala prý dojem, že jemu, Gropiusovi, může důvěřovat. A na otázku, zda bylo v životě jejího manžela něco podivného, nejprve mlčela. Když se však ohlédne zpátky, je pro ni Schlesingerův život plný hádanek stejně jako jeho záhadná smrt.

Kdyby Gropius tušil, že proti němu vede vyšetřování BND a LKA, určitě by okamžitě zavěsil. Ale ve Feliciiných náznacích zahlédl záblesk nové naděje jak od sebe odvrátit pozornost. Možná postačí malý důkaz a vnese světlo do neproniknutelné tmy celé aféry. Proto ani nezaváhal, když ho Felicia pozvala do svého domu u Tegernského jezera.

Vila stála vysoko nad jezerem a od pobřežní silnice se k ní bylo možné dostat pouze po úzké příkré cestě. Gropius svým velkým vozem jen stěží zvládal ostré zatáčky. Když konečně dojel nahoru, naskytla se mu překrásná vyhlídka na jezero a okolní hory. Kdo měl tady svůj dům, nepatřil k nejchudší vrstvě obyvatelstva republiky.

Ke svému úžasu Gropius nezaznamenal žádné podezřelé auto, které by ho na cestě k jezeru sledovalo, a když nyní stiskl tlačítko zvonku u domovních dveří s jednoduchou tabulkou Schlesinger, ještě jednou se důkladně rozhlédl, zda někde nespatří něco neobvyklého.

Felicia pozvala návštěvníka do velké místnosti se šikmým dřevěným stropem a velkým oknem vedoucím do údolí.

„Musíte pochopit," začala Felicia a servírovala na malém kulatém stolku kávu, „že pro mě není snadné vypořádat se s novou situací, a samozřejmě jsem byla nedůvěřivá, když jste mě požádal o setkání. Ovšem získala jsem pocit, že Schlesingerovou smrtí trpíte skoro stejně jako já. Rozhodně si nedovedu představit, že zrovna vy byste měl být zapletený s mafií při prodeji lidských orgánů."

Překvapeně a téměř vesele se Gropius zeptal: „A proč jste si tak jistá, milostivá paní?"

Felicia trochu rozpačitě vyhlédla ven, kde začalo drobně pršet. „Jistá?"opáčila. „Jistá si nejsem. Je to spíše můj instinkt, a ten je ovlivněn určitými okolnostmi."

Profesor se na Felicii Schlesingerovou tázavě zadíval.

„Víte, před několika dny jsem začala prohlížet a třídit papíry, doklady, zkrátka manželovu pozůstalost. Nejprve se mi do té práce nechtělo, cítila jsem se jako vetřelec v jeho životě, potom jsem si řekla: Arno byl tvůj manžel, dříve nebo později musíš jeho pozůstalost zpracovat. Tak jsem se celé noci probírala jeho životem, a čím více papírů a dokladů jsem prohlédla, tím cizejší se

mi stával muž, za něhož jsem byla čtyři roky provdaná. Ano, byla jsem manželkou cizího člověka. Nejde o to, že každý z nás vykonával svoje povolání, vydělával svoje peníze a někdy jsme se celé týdny neviděli - to zcela odpovídalo našim představám o vztahu, v němž má každý i svůj soukromý prostor - ale náhle jsem pochopila, že Arno Schlesinger vedl úplně jiný život, než předstíral."

„Byla v tom jiná žena?" Gropius se lekl svojí otázky a vzápětí dodal: „Promiňte mi moji indiskrétnost!"

Felicia soustředěně míchala kávu v šálku, a aniž vzhlédla, podotkla: „Jiná žena? - Kdoví, rozhodně by mě neudivilo, kdybych něco objevila i v tomto směru."

„Myslíte si, že váš manžel žil dvojím životem? Na několika místech, v rozličných prostředích? S různými zájmy?"

„Myslím, že tak by se to dalo vyjádřit."

„A jeho smrt by s tím mohla souviset?"

„Rozhodně si to já tak vysvětluji."

Gropius se zatvářil utrápeně, jako by chtěl říct: Opravdu bych vám to rád věřil...

Felicia Schlesingerová vstala a na okamžik vyšla z místnosti. Když se vrátila, držela v ruce několik sepnutých listů papíru. Právě chtěla promluvit, když gong u dveří ohlašoval návštěvu. Felicia desky položila na kulatý stolek a zamířila k domovním dveřím.

„Doručovatel balíků," omluvila se po návratu a odložila žlutý balíček stranou. Vzala opět desky a vysvětlovala: „Tady, podívejte se, objevila jsem to vlastně náhodou. Švýcarské konto na jméno Arno Schlesinger s vkladem 10,3 milionu eur."

Gropius tiše hvízdl, což vůbec nemíval ve zvyku, avšak jsou situace, které vyvolávají neobvyklé reakce. Teď taková situace nastala a profesor položil otázku: „Vy jste o tom kontě nevěděla? Myslím, že deset milionů vlastně stačí, aby člověk už v mladých letech odešel na odpočinek. Jste si jistá, že to konto vůbec

existuje?"

Felicia pozvedla ruce a přikývla: „Už jsem se informovala. S tím kontem je všechno v pořádku. A zjistila jsem taky, jak se tam ty peníze dostaly. Arno je složil v hotovosti, prostě jen tak je vytáhl z kufříku."

„Váš manžel nikdy ani nenaznačil, že máte peněz jako šlupek - tedy promiňte mi ten výraz."

„Nikdy. Na rozdíl ode mě žil spíše skromně. Já vydávám hodně peněz za oblečení a boty. Ale slušně vydělávám. Měla bych snad peníze nosit do banky a každý den pohladit výpisy z účtu?"

„Váš manžel to zřejmě tak dělal!"

„Zřejmě ano," přikývla Felicia, „ale to ještě není všechno."

Vzala výpisy z konta a zamířila do pokoje, odkud podklady přinesla.

Gropius bezděky pohlédl na žlutou zásilku. Události posledních dnů mu zbystřily smysly, všechno a každého měl v podezření a informace, jež právě získal, jeho podezíravost určitě nerozptýlily. Proto zašilhal po balíčku, na němž byla adresa Felicie Schlesingerové a odesílatelem byl známý zásilkový obchod.

Se slovy „V tomto domě jsou ještě další hádanky!" se Felicia opět vrátila. Tentokrát nesla hromádku letenek. „Všechny jsou na jméno Arno Schlesinger, většina je z loňského roku: Řím, Paříž, Turín, Londýn, Tel Aviv, jedna je na Miami a další do Key West, dokonce nebyla použitá. Ale - vždycky v té době byl Arno údajně na archeologických vykopávkách v Izraeli."

„Jste si jistá?" pohlédl Gropius zkoumavě na Felicii.

„Jistá, co znamená jistá," odsekla s nelibostí a Gropius si poprvé všiml tmavé žilky, která jí naskočila na čele. „Pravidelně jsme si telefonovali, občas přišel dopis z Izraele. Proč by mi měl Arno hrát takové divadýlko? Naše manželství nebylo špatné, alespoň jsem si to až do jeho smrti myslela. Ale možná jsem byla moc důvěřivá a prostomyslná, pravděpodobně prostě hloupá."

Feliciin hlas teď zněl vztekle a zároveň plačtivě, protože nic ženu neurazí tak jako zneužití její důvěry.

Gropius jako kdyby ani neposlouchal. „Vy jste ten balíček čekala?" zeptal se najednou.

Podívala se na něho zamyšleně. Potom balíček uchopila, přečetla si odesílatele, trochu s ním zatřásla a odpověděla: „Ne, netuším, co to je. Od zásilkového obchodního domu."

Profesorova nervozita Felicii neušla. Poznala Gropiuse jako suverénního muže, jenž v každé situaci našel vhodná slova. Teď si všimla, že se mu na čele perlí pot a chvějí se mu ruce.

„Co je s vámi, profesore?" zeptala se a chystala se balíček otevřít. Ale Gropius k ní přiskočil, vytrhl jí tu žlutou věc z ruky a postavil na zem před okno. Chytil Felicii za zápěstí a pronikavě se na ni zadíval. „Felicie! To je bomba! V žádném případě ten balíček nesmíte otevřít." Zděšeně na něj pohlédla. „Co budeme dělat?"

„Musí to pryč! Ven s tím!"

„Ale kam?" zeptala se a rovněž se jí zmocnil neklid.

„Pryč! Hlavně pryč odtud!" Gropius vyběhl před dům, otevřel kufr svého auta, vrátil se, vzal balíček a položil ho dovnitř.

„Neměli bychom vyrozumět policii?" vykřikla Felicie, když už si sedal za volant a startoval.

„Později!" zaslechla ještě jeho odpověď. Potom auto zmizelo za zatáčkou.

Gropius jako omámený řídil jaguára po úzké horské silničce dolů do údolí. Jeho cílem byl nedaleký kamenolom. V tomto okamžiku si už nebyl tak úplně jistý, zda si počíná správně. Možná se touhle akcí zesměšňuje. Možná se toho na něj v posledních dnech přivalilo příliš mnoho, než aby to na jeho psychice nezanechalo žádné stopy. Možná je vůbec to nejnesmyslnější řítit se s bombou v kufru po silnici bez šance na přežití, pokud ta věc za jeho zády exploduje.

Strachy se mu udělalo špatně. Chtělo se mu zvracet, ale měl krk jako sešněrovaný. Před očima se mu v mrholení rozplývala stuha silnice. Rozesmál se, smál se nahlas a nezadržitelně, tak jako člověk v okamžicích velké hrůzy. Smál se, protože mu hlavou projela myšlenka, že možná v panice vyvezl na projížďku velmi výbušný balíček a může u dalšího stromu vydechnout naposledy, zbytečně, aniž něčeho dosáhl.

V takovém stavu dojel na pobřežní silnici a zabočil doprava. Věděl, že pár kilometrů na sever odtud, v Gmundu, odbočuje silnice na Schlierské jezero. A kousek za křižovatkou je lom. Tam chtěl odstavit jaguára a uvědomit policii.

Když dojel na křižovatku, ohlásila se mu autotelefonem Felicia. Hlas jí přeskakoval: „Gropiusi, teď mi volal nějaký neznámý člověk, jestli jsem dostala balíček. Odpověděla jsem, že ano, a on prohlásil, že jestli je mi život milý, mám co nejrychleji utéct z domu. V šestnáct hodin totiž balíček i s celým domem vyletí do povětří."

Gropius slyšel každé slovo, nebyl však schopen nijak zareagovat. Zarytě hnal auto velkou rychlostí dopředu.

„Gropiusi!" slyšel Felicii naléhavý hlas. „Gropiusi, rozuměl jste mi?"

„Ano," vypravil ze sebe. „Kolik je hodin?"

„Přesně čtyři."

Dupl na brzdu. Vpravo zahlédl cestu bez krajnice vedoucí k lomu. Teď jednal zcela automaticky, rozhoupané auto stočil tím směrem, ujel ještě kousek, zastavil, vypnul motor, vystoupil, na okamžik zapřemýšlel, jestli má vůz zamknout, ale raději se dal na útěk. Běžel, hnal se směrem, odkud přijel, přeběhl silnici a prodíral se mokrým křovím. Dávno už ztratil auto z dohledu, když soumrak roztrhl ohnivý blesk, po němž následovala tupá rána a tlaková vlna, která ho porazila na zem. Instinktivně si zakryl pažemi hlavu a přitiskl tvář do vlhkého mechu. Měl pocit, že ztrácí vědomí, ale

už ta myšlenka ho vzpamatovala.

Po chvíli, jejíž trvání nedokázal odhadnout, se odvážil zvednout hlavu. Před sebou viděl jasnou zář ohně. Rozplakal se jako dítě. Sebevědomý profesor, o němž by nikdo z jeho okolí nemohl říct, že ho kdy zažil rozčileného nebo překvapeného, teď vzlykal a po tváři mu stékaly slzy.

Seděl se skrčenýma nohama na zemi, opíral se o ruce a neschopen jakéhokoli jednání upíral pohled na odlesk plamenů hořících za stromy. Hlasité praskání ohně přerušované dalšími drobnými výbuchy působilo děsivě.

„Profesore Gropiusi!" Gregor se vyděsil, když zaslechl vedle sebe hlas. Zmateně, aniž změnil polohu stočil pohled stranou. V mlhavém šeru před ním stáli dva muži v tmavých kabátech, jako by právě vyrostli ze země.

„Jste v pořádku?" zeptal se jeden z nich a druhý něco vylovil z kapsy kabátu a strčil to Gropiusovi před oči. „Kriminální policie. To jste měl zase jednou štěstí."

Muž přistoupil k profesorovi stále ještě se choulícímu na zemi a pomohl mu vstát.

„Štěstí? Jak to, štěstí?" zeptal se Gropius s jasným náznakem zmatenosti.

Oba kriminalisté měli s podobnými situacemi zkušenosti, a tak jeho slova přešli.

„Ten oheň!" zamumlal Gropius a ukázal nataženou rukou k plamenům, jako by si jich muži dosud nepovšimli.

Jeden ho chytil za paži, aby ho odvedl pryč. „To je v pořádku," uklidňoval ho. „Požárníci už o tom vědí. Buďte rád, že jste ten atentát přežil. Pojďte."

Jako kdyby bylo důležité vědět, kolik je hodin, pohlédl Gropius na hodinky. Ručičky ukazovaly 16 hodin 19 minut. Mlčky následoval muže k silnici. Tam čekalo béžové BMW, jedno z těch nenápadných aut, která ho v posledních dnech sledovala. V této

chvíli se tím dál nezabýval.

Dvířka k místu vedle řidiče byla otevřená, jako kdyby někdo z auta vyběhl ve velkém spěchu.

Vyzvali Gropiuse, aby se usadil na zadním sedadle. Vůz otočil a zamířil k dálnici. Při jízdě muž na sedadle spolujezdce neustále telefonoval s různými služebnami. Proti nim se řítilo auto s modrým majáčkem a hasičský vůz s kvílící sirénou. Když BMW zabočilo na dálnici směr Mnichov, Gropius se vzpamatoval a teprve nyní byl schopen uvažovat.

Všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy tak překotně opustil Feliciin dům, mu vypadlo z paměti. Teď se soustředěně pokoušel na to rozpomenout, avšak marně. Před očima měl pořád jenom žlutý balíček s Feliciinou adresou a firmou zasilatelského obchodního domu jako odesílatelem. „Žlutý balíček," zašeptal spíše pro sebe, „ten žlutý balíček."

„Prosím?" obrátil se k němu muž vedle řidiče.

„Ale nic. Jenom se pokouším si na všechno vzpomenout. Bomba byla schovaná ve žlutém balíčku adresovaném Felicii Schlesingerové." Kriminalisté si vyměnili mnohoznačný pohled, potom spolujezdec opět sáhl po sluchátku a předal informaci dál. Gropius nezúčastněně poslouchal, jako by se ho nic z toho netýkalo.

Náhle však položil otázku: „Jak to, že jste byli tak rychle na místě?"

Řidič, aniž odvrátil oči od dálnice, po které auto uhánělo velkou rychlostí, odpověděl: „Na vašem autě je už několik dní připevněná vysílačka. Vždycky jsme věděli, kde právě jste. Nemáte tušení, kdo vám mohl tu štěnici nasadit?"

„Cože?" podivil se Gropius. „Chcete říct, že tu vysílačku nainstaloval někdo jiný než vy?"

Řidič, mladý muž s dlouhými mastnými vlasy, se strojeně zasmál. „Přesně tak. Je to laciná věcička, nemá moc velký dosah a

je možné ji najít i jednoduchým scannerem."

„Kam mě vlastně vezete?" zeptal se Gropius po chvilce přemýšlení, jež mu však neposkytla žádný nový poznatek.

„K nám na služebnu," odpověděl kriminalista. „Myslím, že nám teď dlužíte pár vysvětlení!"

„Vysvětlení?" Gropius zavrtěl hlavou a ponořil se do hloubání.

Budova poblíž hlavního nádraží působila tísnivě, chladně a odmítavě. Ale Wolf Ingram, šéf Zvláštní komise Schlesinger, se ke Gropiusovi choval zdvořile a vstřícně, rozhodně úplně jinak než státní návladní Renner, na něhož měl profesor stále ještě krajně nepříjemnou vzpomínku.

S rutinou zkušeného kriminalisty seznámil Ingram profesora s jeho právy a požádal o svolení rozhovor zaznamenávat. Na úvod položil otázku: „V jakém vztahu jste k paní Schlesingerové?"

Ta otázka se nabízela a Gropius ji očekával. Proto se tvářil klidně a odpověděl: „V žádném, pokud myslíte tohle. Znáte nešťastné okolnosti, které nás svedly dohromady. Viděl jsem paní Schlesingerovou poprvé před několika dny. Domníval jsem se, že vdova by mohla poněkud osvětlit okolnosti smrti svého manžela. Stejně jako dříve jsem totiž toho názoru, že klíč k tomu zločinu je nutno hledat přímo u Schlesingera. Na dnešek jsme si domluvili druhou schůzku."

„Kdo o tom věděl?"

„Nikdo, jenom paní Schlesingerová a já."

„A jak se bomba dostala do vašeho auta?"

„Sám jsem ten balíček uložil do kufru."

Ingram sedící u psacího stolu proti profesorovi si teď Gropiuse ostře prohlédl.

„To mi musíte vysvětlit blíž!"

„No, povídali jsme si a paní Schlesingerová několikrát naznačila, že její manžel vedl svůj vlastní, poněkud svérázný život,

jenž provokuje leckterou otázku. Ale do toho mi nic není. Najednou někdo zazvonil u dveří. Poslíček přinesl spěšný balíček, přibližně dvacet krát třicet centimetrů velký a adresovaný Felicii Schlesingerové. Odesílatelem byl zasilatelský obchodní dům Fontana."

„Tím podivnější je, že jste si balíček odnesl do auta."

„Neudělal jsem to hned. Když jsem se paní Schlesingerové zeptal, zda tu zásilku z obchodního domu očekává, odpověděla, že ne. To ve mně vzbudilo nedůvěru Měl jsem nedobrý pocit a nebudete mi věřit, ale vnitřní hlas mi našeptával: V tom balíčku je bomba."

Ingram upřel na Gropiuse pevný pohled.

„Já vím, co si teď myslíte," pokračoval profesor. „Domníváte se, že jsem blázen nebo že jsem si vymyslel nějakou dobrodružnou historku tak pochybnou jako humor v bibli!"

„To rozhodně ne," přerušil ho Ingram. „Vyšetřování v případech, jako je tento, spočívá v řazení pochybných výpovědí, které však ve svém souhrnu vytvoří logický celek. Proto vám věřím, profesore. A pokud vám dobře rozumím, chtěl jste balíček, o němž jste předpokládal, že obsahuje bombu, co nejrychleji odstranit z domu. Jak na to reagovala paní Schlesingerová?"

Gropius se zamyslel. „Já už nevím. Tady mi paměť vynechává. Veškeré moje počínání bylo řízeno pouze jedinou myšlenkou: Pryč s tím!"

„A jak to, že jste vystoupil z auta krátce předtím, než explodovalo?" naléhal Ingram.

Gropius pokrčil rameny.

Už několik hodin se Felicia Schlesingerová marně pokoušela dostihnout Gropiuse na telefonu v autě. Ale stále znovu slyšela jen hlas automatu: „Účastník není přechodně k dosažení." Neklid ji popoháněl, přecházela po velkém obývacím pokoji sem a tam s

rukama zkříženýma za zády. Občas se zastavila a dívala se velkým oknem dolů na jezero, kde se na druhém břehu na promenádě rozsvítily pouliční lampy. Myšlenky se jí točily kolem žlutého balíčku, se kterým Gropius tak překotně zmizel, a kolem výhrůžky neznámého v telefonu. Stále ještě jí události z odpoledne připadaly zcela neskutečné, ale oba šálky na stole jasně svědčily o tom, že ten zlý sen byl skutečnost, a čím déle nemohla Gropiuse dostihnout, tím si byla jistější, že se mu něco muselo přihodit.

Kolem sedmé večer zapnula televizi. Ve zpravodajském večerníku hlásili obvyklé zprávy, neštěstí tankeru u pobřeží západní Afriky, sebevražedný atentát v Izraeli a nakonec oznámení: „Na silnici u Tegernského jezera dnes v podvečer explodovalo osobní auto. Podle informací policie šlo o bombový atentát. Výbuch byl tak silný, že části auta byly rozmetány do vzdálenosti sta metrů. Po cestujících zatím není ani stopy."

Felicia zírala do tmy. Několik okamžiků vůbec nic nepochopila. Teprve zvolna, když pozorovala svůj obraz v okenní tabuli, si uvědomovala strašnou skutečnost. Aby se nezapotácela, přitiskla obě ruce na chladné sklo. Gropius je mrtvý. Ale ten atentát byl určený mně! Žaludek se jí obracel, jako kdyby spolkla deset lučních kobylek. Se skelným pohledem se dovlekla do ušáku a dopadla do něj jako pytel. V mozku se jí prohánějí útržky podivných myšlenek: peníze nepřinášejí štěstí a peníze neznámého původu už vůbec ne. Kdo se dopustí jedné vraždy, dopustí se i dvou! Co jí Schlesinger zamlčoval?

Najednou se Felicia cítila ve velkém domě cizí a opuštěná. Mrazilo ji. Stoupal v ní strach, mlhavá představa mužů, kteří po ní jdou. A jako ve snu, kdy nevysvětlitelná síla člověku svazuje nohy, prožívala Felicia smrtelnou hrůzu.

Později, když napětí konečně povolilo, se přerývaně nadechla a vstala. V ložnici si sbalila do cestovní brašny prádlo a pár kousků oblečení, přehodila přes sebe lehký plášť a vyšla z chodby do

garáže. Uložila tašku ve svém červeném golfu na sedadlo spolujezdce, stiskla tlačítko a vrata garáže vyjela nahoru. Právě chtěla nastoupit, když k ní z ulice zamířili dva muži.

„Paní Schlesingerová?"

„Ano," přisvědčila zdráhavě.

„Jmenuji se Ingram a vedu zvláštní komisi pro vyšetřování smrti vašeho manžela. Tohle je můj kolega Murau. Nastala nová situace..."

„Je mrtvý?" přerušila ho Felicia.

„Kdo?"

„Gropius!"

„Ne. Profesor Gropius opustil svoje auto několik okamžiků před výbuchem. Pouze, jak se říká, utrpěl šok."

Felicia měla pocit, že omdlí, a musela se opřít o chladič svého auta. Tiskla sepnuté ruce mezi koleny a upírala oči k zemi.

Ingram její počínání chápal a dopřál jí čas, než se zeptal: „Vy chcete odcestovat?"

„Odcestovat?" vzhlédla zmateně Felicia. „Já odtud musím pryč! Já mám strach, víte? Strach, strach!"

„Chápu vás," přisvědčil Ingram klidně, „přesto bych vás prosil, abyste nám odpověděla na několik otázek. Je to důležité. Možná i pro vás!"

Felicia se s oběma muži vrátila do domu a vyzvala je, aby se posadili.

„Velmi podrobně jsme mluvili s profesorem Gropiusem," začal Ingram. „Vylíčil nám celou záležitost ze svého pohledu. Teď bych rád slyšel vaši verzi."

„A Gropiusovi se opravdu nic nestalo?" zeptala se ještě jednou Felicia.

„Nic," ujistil ji Murau. „Našli jsme ho klečet v lese na zemi, s obličejem zabořeným do mechu, dobrých sto metrů od hořícího vraku."

„Jistě víte," pokračoval Ingram, „že vám profesor zachránil život."

Felicia vypadala napjatě. Křečovitě napnutými prsty si uhlazovala vlasy stažené dozadu, i když k tomu vůbec nebyl důvod. „Tak to už víte všechno," odsekla rozčileně.

Ingram pomalu vrtěl hlavou. „Věřte starému mazákovi z branže, že pokud jsou u činu dva svědci, existují tři verze události. Máte nějaké podezření, kdo by mohl za tím atentátem stát? Musím se vás zeptat, zda máte nějaké nepřátele, od nichž byste něco takového mohla čekat?"

Mužům neuniklo, že Felicia, když usilovně přemýšlela, tiskla proti sobě sevřené pěsti, jako by v nich skrývala nějaké tajemství. „Ne," odpověděla konečně. „Já se stýkám se sběrateli uměleckých předmětů, pro které zprostředkovávám nákupy a prodeje. Je mezi nimi rivalita, stejná jako všude, ale řeší se spíše šekovou knížkou než trhavinou. Kdo zaplatí víc, zvítězí."

„A co váš manžel? Měl on nepřátele?"

„Arno? Byl to archeolog a zabýval se nápisy na starých zdech. Samozřejmě občas došlo ke sporům s kolegy, když jeden prosazoval jednu teorii a druhý jinou. Ale jsou to nepřátelé? Takoví, co člověku usilují o život?"

Ingram vytáhl z kapsy zápisník. „Můžete popsat toho poslíčka, co vám přinesl balíček? Čím sem přijel?"

Felicia odfoukla. „Tuhle otázku už jsem si kladla. Vzpomínám si jedině na to, že byl vysoký a štíhlý a měl na sobě šedivou nebo modrou kombinézu. Jeho auto, dodávka, parkovalo kousek od domu. Prostě mě to nezajímalo." Po krátkém zaváhání dodala: „Ale co nechápu, je ten telefonát."

„Telefonát? Jaký?"

„Gropius s tím balíčkem odešel z domu a za chvilku zvonil telefon. Nějaký hlas mi oznámil, že v šestnáct hodin bomba exploduje a že mám co nejrychleji opustit dům."

„Kdy to bylo?"

„Asi minutu nebo dvě před šestnáctou hodinou! Jaký důvod měl ten neznámý, aby mě varoval? Nějaký blázen mi pošle domů bombu a potom mě před ní varuje? To mi nejde do hlavy."

Ingram Feliciinu námitku nerozebíral. Jako odborník v oblasti potírání terorismu viděl událost z jiného úhlu. „Vy jste tedy věděla, že v balíčku je bomba," pokračoval. „A věděla jste také, že profesor Gropius si tu věcičku veze v autě. To pro vás musel být strašný pocit!"

„Pocit?" zvolala rozčileně Felicia. „Na pocity nebyl čas. Měla jsem v hlavě jedinou myšlenku: varovat Gropiuse. Někde mám jeho vizitku. Připadalo mi jako věčnost, než jsem ji v kabelce objevila. Přitom to trvalo nanejvýš minutu. Nakonec jsem ho zastihla na autotelefonu."

„Vy jste tedy profesora varovala?" užasl Ingram. „O tom se nezmínil."

Na okamžik vypadala zmateně. Samozřejmě Gropiusovi telefonovala! Nebo snad ne? Absurdnost událostí v ní vyvolala pochybnosti o vlastním jednání. Potom si však vzpomněla: „Gropius se mě ještě zeptal, kolik je hodin. Odpověděla jsem, že jsou čtyři. Pak se spojení přerušilo."

Ingram a Murau si vyměnili pohled, který si Felicia nedokázala vyložit. Na okamžik zavládlo tísnivé ticho a žena nejistě uvažovala, jaké závěry si kriminalisté z její výpovědi mohli vyvodit.

„Ještě teď jsem z toho rozrušená," dodala nakonec. „Jistě to chápete. Proto bych raději noc nestrávila tady v domě, nýbrž v hotelu ve městě. V příštích dnech mě zastihnete v Mnichově v hotelu Park Hilton."

Ještě mluvila, když zazvonil telefon. Felicia sebou cukla. Také Ingram se zatvářil ustaraně.

„Měla byste něco proti tomu, kdybych poslouchal s vámi?"

zeptal se skoro šeptem.

Felicia souhlasila a zvedla sluchátko. Ingram si stoupl vedle ní a poslouchal.

Ohlásil se Gropius.

„Bože můj!" zvolala s úlevou Felicia. „Vy jste mi ale nahnal strachu."

Když Ingram uslyšel Gropiusův hlas, diskrétně ustoupil stranou.

„Už jsem se obávala nejhoršího, když jsem vás nemohla zastihnout na telefonu," pokračovala Felicia. Její slova zněla nepřirozeně a křečovitě. „Právě mě vyslýchali dva kriminalisté. A teď chci z domu co nejdřív odjet. Na noc budu v hotelu Park Hilton, ale jsem si jistá, že ani oko nezamhouřím. Jak se vede vám, profesore?"

Muži s hranou lhostejností předstírali, že je rozhovor ani v nejmenším nezajímá, ve skutečnosti se pokoušeli udělat si na základě Feliciiných reakcí obrázek o vztahu mezi ní a Gropiusem. A tak jim také neušlo, že si ještě na dnešní večer domluvili schůzku.

Krátce před dvaadvacátou hodinou vešel profesor Gropius do tlumeně osvětlené haly hotelu Hilton u Anglické zahrady. I přes pokročilou hodinu tady panoval čilý ruch. Japonská skupina turistů s hromadami zavazadel na vozících mu znemožňovala průchod, takže si musel pomáhat rukama, aby se dostal k cíli, sedací soupravě pod dvěma obrovskými rostlinami. Právě si chtěl sednout, když se z toho pralesa vynořila Felicia.

Vypadala malá, bledá a zranitelná, úplně jiná než ta sebevědomá žena, jakou měl ve vzpomínce. Bylo na ní patrné, že dnešek jí hluboce otřásl. Je mi líto, že jsem vás do té věci vtáhla, vypovídal její pohled. Možná však také vyjadřoval: Zachránil jste mi život. Jak vám mám poděkovat?

V okamžicích, jako je tento, se žádné slovo nezdá vhodné, proto mlčeli. Jen se na sebe dívali. Gropius bezděky přistoupil k Felicii o krok blíž. A náhle si prudce padli do náručí. Gropius pokrýval její tvář vášnivými polibky a Felicia opětovala jeho citový výbuch tak, že se k němu dlouze tiskla. Oba úplně zapomněli, že se na ně upírají nesčetné pohledy hostů ve frekventované hotelové hale.

Jako první se vzpamatoval Gropius. Zmateně a nemotorně, jako by se dal prve strhnout k něčemu nepatřičnému, se od Felicie odpoutal. A to vzpamatovalo i ji. Rozpačitě si přihlazovala oblečení a stáhla tvář jako žena před zrcadlem, když se líčí. Slyšela, jak se Gropius omlouvá: „Promiňte mi mé nevhodné chování. Ani nevím, co to do mě najednou vjelo."

V prvním okamžiku se jí ta poznámka zdála skoro urážlivá. Ještě nikdy se jí žádný muž neomlouval za polibek, navíc když ho vášnivě opětovala. Ale potom si uvědomila zvláštní okolnosti, za kterých k tomu milostnému objetí došlo, a odpověděla: „I já se musím omluvit."

Když pak seděli proti sobě v mohutných černých kožených křeslech, s lokty položenými na opěradlech, s rukama složenýma v klíně, působili napjatě a zdrženlivě. Ani jednomu se nedařilo najít správný začátek.

„Musela jsem pryč," promluvila konečně Felicia. „Nemohla jsem to v domě vydržet."

Gropius mlčky přikývl.

„Je mi líto, že jste vtažen do něčeho, s čím zjevně nemáte nic společného. Přemýšlela jsem o našem rozhovoru a po tom bombovém útoku je mi jasné, že s manželovou smrtí opravdu nemáte nic společného."

Gropius, který seděl křečovitě vzpřímeně a upíral oči na své nevyčištěné boty, vzhlédl. Velmi rád by Felicii věřil, avšak teď byl on přesvědčený o opaku. Nedávalo mu smysl, proč by někdo chtěl

nejprve velmi riskantním a neobvyklým způsobem odstranit Arna Schlesingera a potom neméně zvláštním způsobem zabít jeho ženu. Přestože po výslechu na kriminální policii získal dojem, že ani Ingram už ho nepovažuje za klíčovou postavu záhadného dění, nedokázal věřit, že se k tomu všemu dostal jen čirou náhodou. Vždyť měl na autě připevněnou vysílačku, hlas v telefonu ho varoval, aby zastavil svoje pátrání, a Veronika se ho pokoušela vydírat.

Tok myšlenek mu přerušil hovorný číšník. Bylo to štěstí, protože mu ušetřil odpověď na Feliciinu poznámku.

„Šampaňské?" zeptal se Gropius s nádechem pozvání v hlase. „Oba máme důvod slavit svoje znovuzrození."

Felicia přikývla.

Gropius objednal láhev Veuve Cliquot, a aby sebe i Felicii rozptýlil, vyprávěl, jak lze ve sklepě vdovy Cliquotové skvěle hodovat, a ke každému chodu se podává jiný druh šampaňského.

Felicia se ani za mák nezajímala o Gropiusovo kulinářské doporučení. „Máte nějaké vysvětlení, co mohlo volajícího přimět, aby mě před bombou varoval?" přerušila jeho únikovou konverzaci. „To je přece proti smyslu poslat mi do domu pekelný stroj a zároveň varovat: Pozor, v domě je bomba!"

Gropius zamyšleně pozoroval číšníka, který otevíral láhev a plnil skleničky.

„Někdo vám chce nahnat strach, abyste splnila nějaké požadavky. Vydírají vás?"

„Ne."

„Nebo ti gangsteři chtěli jen vyhodit do povětří váš dům, protože předpokládají, že je v něm nějaký důkaz proti nim."

„A proč by pak chtěli ušetřit mě?"

Gropius se usmál. „Možná z křesťanské lásky k bližnímu. Kdoví?- Nebo..."

„Nebo?"

„Nejsem si jistý, jestli ten atentát přece jenom nebyl namířený proti mně. Na mém autě byla namontovaná vysílačka. Údajně ji neinstalovala policie. Tudíž se pořád vědělo, kde se právě zdržuji."

„A vy máte nepřátele, profesore?"

Gropius mávl rukou: „Zřejmě víc, než jsem se obával. Ale teď si musíme přiťuknout - na náš nový život!"

Skleničky vydaly naříkavý zvuk.

KAPITOLA 4

Atentát spáchaný na Gropiuse, namířený však původně na Felicii Schlesingerovou, vyvolal na všech služebních místech, jež se podílela na objasňování případu, velké napětí. Odborníci na trhaviny v Zemském kriminálním úřadu zjistili při analýzách částí vraku Gropiusova jaguára stopy plastické trhaviny C4, a tak případ nabyl nových rozměrů.

Vždyť naposledy byla tato nebezpečná výbušnina v Německu použita před téměř deseti lety. To, že se nečekaně objevila ve službách organizovaného zločinu, vyvolalo poplach. Ve Spolkové zpravodajské službě se tým složený ze čtyř lidí zabýval rozluštěním kódu IND, za kterým se pravděpodobně skrýval odesílatel zachyceného mailu. Dešifranti měli k dispozici nejnovější počítačové programy domácího původu, s jejichž pomocí lze za několik sekund proměnit systém písma v systém číslic a posouváním číselných řad a zpětným převodem do abecedy získat nové kombinace písmen.

IND se například s faktorem +2 proměnilo ve zkratku KPF, nebo s faktorem - 3 v FKA. A přestože odborníci svůj systém porovnávali s (odlišnou) ruskou i americkou abecedou, nenašli ve svých počítačích žádnou novou kombinaci písmen, která by dávala smysl, či dokonce odhalila jméno odesílatele.

Za předpokladu, že v pozadí útoků na Arna Schlesingera a profesora Gropiuse stojí stejný původce, sestavil Zemský kriminální úřad v Maillingerstrasse takzvaný profil operativní případové analýzy, krátce OPA. O analytikovi jménem Mewes, vrchním kriminálním radovi se zkušenostmi nejméně tří životů, kolegové říkali, že má druhou tvář, od té doby, co před dvěma lety popsal chování bestiálního vraha dětí, po němž ještě tři měsíce po činu chyběla jakákoli stopa, natolik precizně, že pachatel mohl být

o několik dní později dopaden. Přitom mohl Mewes sáhnout do databanky VICLAS, v níž jsou zaznamenáni všichni násilníci a sérioví pachatelé. V současném případě však použití databanky nepřineslo nic. Srovnatelné případy tohoto druhu dosud neexistovaly. I zvláštní komise Wolfa Ingrama v Bayerstrasse zatím lovila jen v kalných vodách. Příslovečné hledání jehly v kupce sena byla hračka ve srovnání s pátráním po záhadné balíkové službě a jejím poslíčkovi, o němž se vědělo pouze to, že je velký a štíhlý a měl na sobě modrou nebo šedivou kombinézu, což jsou pro každého kriminalistu prakticky nepoužitelné indicie. Ingram tedy jedinou možnost jak pokročit dál spatřoval v prozkoumání osobního okolí Felicie Schlesingerové a profesora Gropiuse.

Po prvních výsleších získal šéf zvláštní komise dojem, že Gropius má na objasnění případu skutečně zájem, avšak vystupování Felicie Schlesingerové bylo spíše zdrženlivé, jako by ani nechtěla vědět, kdo jejího manžela zavraždil. A z tohoto hlediska se podezření soustřeďovalo spíše na neproniknutelnou vdovu než na spolupracujícího profesora. Ingram nařídil, aby byl její dům na Tegernském jezeře dnem i nocí střežen.

Pokud šlo o Gropiuse, útok na jeho život se mu v paměti usadil až mnohem později. Větší dojem na něj v onom dni nabitém událostmi učinila Feliciina vášnivost, o které ani nedokázal usoudit, zda se za ní skrývala opravdová touha, nebo pouze úleva, že těsně unikla smrti. Měl hlavu plnou pochmurných myšlenek, na opravdové city v ní sotva zbývalo místo. Od jejich první schůzky se k Felicii vždy choval s rezervovaností faráře, spatřoval v ní druha v těžkém osudu, a i když mu neunikl její atraktivní zjev, byl vzdálen tomu považovat ji za přitažlivou, nebo dokonce žádoucí.

Otázka, jak přesto všechno mezi nimi mohlo dojít k takovému citovému výbuchu, zaměstnávala Gropiuse v následujících dnech

skoro více než příčina, která je svedla dohromady, a okolnosti, jež takovou krátkou, prudkou intimitu vyvolaly. Kolísal mezi lítostí, že se nechal tak strhnout, a zdráhavým přiznáním, že mu dělalo dobře se jí dotýkat a líbat ji.

Samozřejmě toto nepředvídané uklouznutí - když už to tak chceme nazvat - nebylo v jejich situaci právě dobré, protože od výslechu už Gropius věděl, že je sledován. A Ingramovi zvědové je jistě pozorovali, jak pili v hotelové hale šampaňské, a přemýšlejí teď, jaké závěry z toho vyvodit. V okamžicích jako tento dokázal Gropius vytěžit ze spletité situace, v níž se ocitl, i něco pozitivního. Občas dokonce zamýšlel, že si se svými sledovateli zahraje na kočku a myš, a kul plány, jak by mohl nenápadné pány co nejlépe setřást, potom ho ovšem opět dostihla realita a s ní i starost, že objasnění transplantačního skandálu by se mohlo nekonečně vléci a bránit jeho návratu na kliniku, nebo ho dokonce po určité době znemožnit.

Gropius nebyl člověk, jenž prostě nechává věcem volný průběh, a už vůbec ne, když šlo o jeho kariéru. A ta byla ve hře! Nevěděl, že se jeho osobou v té době zabývala už čtyři různá místa, a neviděl ani žádnou souvislost mezi operací a bombovým atentátem, přestože mu bylo jasné, že tahle shoda sotva může být náhodná.

Od Felicie se dozvěděl, že kriminalistům zdaleka nesvěřila všechno, co by mohlo být pro vyřešení případu důležité. Zcela pochopitelné pro něj bylo, že zamlčela deset milionů na švýcarském kontě vzhledem k horentním doplatkům na daních, které by zřejmě musela uhradit. Ale pro skutečnost, že zatajila Schlesingerův zjevný dvojí život, měl Gropius pochopení mnohem méně, neboť právě v něm viděl klíč k případu.

Marně se Gropius pokoušel uvést osobní informace, které mu Felicia svěřila, do spojení s kriminálními událostmi, nepodařilo se mu najít červenou nit, která by možná vedla k nějakým závěrům.

Po celém dni intenzivního přemýšlení si musel přiznat, že se točí v kruhu a nepostoupil ani o jediný krok kupředu.

Když nastal večer, unaveně odložil papíry, na něž si zaznamenával všechny poznámky a náčrtky, a zatelefonoval Ritě. Rita byla po ruce vždycky, kdykoli ji potřeboval, a tak i tohoto večera.

Přišla v tmavém kostýmu s vyzývavě krátkou sukní a v černých punčochách, poznamenala, že Merkur a Venuše stojí právě v nějaké konjunkci, což nepochybně podporuje sex, který spolu provozují. K tomu vypili láhev Barola skvělého ročníku.

Rozhovor se samozřejmě stočil na náladu na klinice a Rita bezstarostně vykládala. Vrchní lékař doktor Fichte, jak se proslýchá, se uchází o Gropiusovo místo, přestože to zatím ještě vůbec není k dispozici.

Fichte? Zrovna on? Gropius ho považoval za loajálního spolupracovníka. Fichte znal okolnosti, které způsobily jeho nechtěnou dovolenou, lépe než všichni ostatní. A také lépe než druzí věděl, že Schlesingerova smrt má kriminální příčiny, a tedy je zcela za hranicemi Gropiusovy odpovědnosti.

„Ale Gregore, to jsou jenom klepy. Možná na nich ani nic není," těšila ho Rita, když viděla, jak se zasmušil. Už litovala, že mu vůbec vyprávěla o něčem, o čem se na klinice šuškalo. Měla vědět, že ho to zrovna nepotěší, a nejraději by se dodatečně kousla do jazyka. Rozhodně se večer, který tak příjemně začínal, pokazil.

Gropius nepřítomně přikyvoval, kousal se do rtů a přemýšlel. Musí si s Fichtem promluvit, uvažoval, zavolá mu potom, ale uvědomil si, že mu odposlouchávají telefon, a rozhodl se, že za Fichtem ještě dneska večer zajde.

Když se spěšně rozloučil s Ritou, zašel si pár kroků na stanoviště taxíků na hlavní ulici. Fichte bydlel v řadovém bungalovu na druhém břehu Isary, nedaleko kliniky. Jednou nebo dvakrát se tam setkali, ale dalším kontaktům, či dokonce přátelství,

zabránila jedovatá rivalita obou manželek.

V ulici se jeden dům podobal druhému a pravděpodobně, pomyslel si Gropius s nádechem humoru, jsou i vypínače světla na stejném místě. Nebyl si jist, kde přesně Fichte bydlí, a tak požádal taxíkáře, aby zastavil, když viděl, že necelých dvacet metrů před nimi vycházejí z jednoho domu dva muži. Okamžitě Fichta poznal podle jeho drobné postavy, ale ani druhý muž mu nebyl úplně cizí!

Gropius poprosil řidiče, aby vypnul světla, a sledoval teď oba, jak přecházejí přes ulici k zaparkovanému autu. Tam se rozloučili podáním ruky, a přitom světlo dopadlo na tvář druhého mu-že, jenž byl o hlavu větší než Fichte. „Prasskov!" zasyčel Gropius a chystal se vyskočit z taxíku, ale rozum ho v posledním okamžiku zastavil.

Prasskov a Fichte? Co mají ti dva společného? Gropius by odpřísáhl, že se vůbec neznají. V nové situaci mu hlavou vířilo tisíc myšlenek, které by ještě před okamžikem odbyl jako absurdní, nereálné a fantastické. Prasskov, kterého hledá policie, chodí k Fichtovi na návštěvu!

Profesor si nebyl jistý, jak se má zachovat, a sledoval Fichta, který se vracel domů, a Prasskova, jenž startoval svůj velký starý mercedes. Gropius, zajatý ve spleti svých myšlenek, nebyl s to se rozhodnout. Jako ochromený pozoroval, jak se auto před ním odlepilo od chodníku a zamířilo do města.

Až taxíkářova slova ho vrátila do skutečnosti. „Tak chcete konečně vystoupit, nebo jste se rozmyslel jinak?" zeptal se řidič s vrozeným šarmem mnichovských drožkařů.

„Ano," odpověděl nepřítomně Gropius.

„Co ano?" dotíral muž za volantem.

Gropius viděl, jak se koncová světla mercedesu před nimi zmenšují. „Jeďte za tím autem!" poručil náhle.

„Jak je ctěné přání," poznamenal cynicky taxíkář. Zahlédl, jak vůz před ním na další křižovatce zahnul doprava. Když na to místo

dojeli a hledali mercedes, auto jako by se do země propadlo.

Uprostřed noci se Gropius probudil. Neklidně spal, trýznily ho sny, v nichž ho pronásledovali, a prchal s aluminiovým kufrem plným lidských orgánů, neforemných srdcí, rosolovitých jater a tučných ledvin. Nerozeznával obličeje pronásledovatelů, ale i pouhé jejich stíny vyvolávaly hrůzu. Ani cíl, k němuž s tím strašným kufrem spěchal, mu nebyl znám, takže byl rád, když se zbrocený potem probudil a mohl ty temné postavy setřást.

Znovu a znovu se mu v hlavě otáčel Prasskov. Copak se v sympatickém plastickém chirurgovi natolik spletl? Možná Prasskov jeho přátelství vyhledával jen proto, aby ho ve vhodné chvíli zapojil pro své účely? Ale jaké účely to měly být? Rozhodně jím poznání, že Prasskov a Fichte jsou zřejmě na jedné lodi, otřáslo do morku kostí. Nevěděl, co si má myslet, avšak myšlenka, že se Schlesinger a on dostali mezi fronty mafie obchodující s lidskými orgány, už se mu nejevila tak scestná.

Gropius, jako omámený a posedlý touto jedinou myšlenkou, sešel do kuchyně v přízemí, vytáhl z lednice láhev piva a vypil ji. Ani ne tak žízní jako spíše ze zoufalství. Potom opět ulehl do postele a s rukama zkříženýma za hlavou zíral na paprsek světla, který dopadal z ulice do pokoje a kreslil na stropě geometrický vzor. Navzdory očekávání usnul.

Probudil ho pronikavý jas vycházejícího slunce a Gropius se podivil, že přece jen spal. Chvilku pobyl v koupelně, potom si připravil snídani - pokud tak lze označit šálek instantní kávy a dva připálené toasty. Přitom bojoval s myšlenkou, zda má svůj poznatek ze včerejšího večera ohlásit policii. Koneckonců je Prasskov hledaná osoba. Ale okolnost, že se stal nedobrovolným svědkem tajného setkání Prasskova se svým nejloajálnějším spolupracovníkem, ho natolik vyvedla z míry, že prostě nenalezl odvahu Fichta udat. Navíc nemá pro své tvrzení ani nejmenší důkaz. A čím déle přemýšlel o nečekaném odhalení, tím mu bylo

jasnější, že více otázek nastoluje, než objasňuje.

Mohlo být asi deset hodin, když ho z myšlenek vytrhl domovní zvonek. Gropius se polekal. Už několik dní mu všechno neočekávané nahánělo strach. Přede dveřmi stál hubený plešatý muž, dobře oblečený a působící tak sympaticky, že Gropius neváhal a otevřel.

„Jmenuji se Lewezow a prosím, abyste mě omluvil, že přicházím neohlášený," promluvil neznámý, zdvořile se uklonil a ještě dříve, než se ho profesor mohl otázat, co si přeje, pokračoval: „Rád bych s vámi mluvil. Jde o vaši bývalou manželku a bombový útok. Dočetl jsem se o tom v novinách."

„Posílá vás Veronika?" zatvářil se odmítavě Gropius.

„Ale ne, právě naopak!" pospíšil si muž s odpovědí. „Vaše žena by mě proklela, kdyby se to dozvěděla. Tak to není. Přicházím dobrovolně, protože jsem pocítil potřebu za vámi zajít."

Gropius si muže prohlížel od hlavy k patě a nakonec se rozhodl: „Tak prosím pojďte dál. Doufám jen, že mě nebudete zbytečně okrádat o čas."

Když usedli v salonu, Lewezow začal vyprávět, tedy vlastně přešel přímo k věci, když přiznal: „Fotografie, na nichž jste s paní Schlesingerovou, pocházejí ode mě. Ale než se na mě vrhnete, naléhavě vás prosím, abyste mě vyslechl. Jsem soukromý detektiv, žiju z toho, že špicluju ostatní lidi, jsem placený za to, že lidem obstarávám informace, které někdy stojí hodně peněz. Jsou slušnější povolání, já vím, ale víte, co řekl římský císař Vespasián synovi Titovi, když kritizoval daň z latrín? - Peníze nesmrdí. - Tedy před časem mi zatelefonovala vaše bývalá manželka a pověřila mě, abych vás sledoval. Měl jsem jí obstarat nějaký materiál, s jehož pomocí by vás mohla vydírat. Domnívá se, že jste Schlesingera záměrně usmrtil, protože máte poměr s jeho manželkou."

„A co vás přesvědčilo o opaku, pane..."

„Lewezow. - Nic. Ale když jsem se doslechl o tom bombovém útoku, vnucuje se mi podezření, že by za tím mohla vězet vaše žena."

„Myslíte si, že by toho byla schopna?"

Lewezow si rozpačitě zamnul ruce. „Je to velmi chladná a vypočítavá žena - rozhodně tak jsem ji poznal já. A pokud si tu poznámku mohu dovolit - její nenávist k vám nezná mezí."

Gropius si palcem a ukazováčkem přejížděl po hřbetu nosu, což u něj byl příznak velkého napětí. To je dost silný tabák v takovém slunném ránu, pomyslel si, aniž odpověděl. Ale proč mi to ten člověk povídá?

Lewezow pokračoval, jako kdyby dovedl číst myšlenky: „Samozřejmě přemítáte, proč vám to všechno vykládám. Víte, přece jenom nejsem dost otrlý pro své povolání čmuchala. Představa, že bych byl zapletený do kapitálního zločinu, mě zneklidňuje, ba dokonce jsem dostal strach. Kdo zamlčí zločin, stává se komplicem. Už pro vaši bývalou manželku nepracuji."

Gropius pociťoval nedůvěru. Lewezowova slova mu zněla příliš ušlechtile. Proč by mu měl věřit? Detektivové žijí ze zloby lidí a zloba je nakažlivá jako epidemie. Mlčel.

Lewezow se zatvářil utrápeně. „V této souvislosti bych vás rád o něčem informoval. Měl byste vědět, že jsem na nárazník vašeho jaguára připevnil vysílačku."

Gropius na něj nechápavě pohlédl. „To vy?"

„Celé dny jsem věděl, kde se právě zdržujete. Tedy i toho dne, kdy jste navštívil paní Schlesingerovou v jejím domě u Tegernského jezera. Čekal jsem poblíž domu a viděl kurýra, jak přinesl balíček. Tedy abych byl přesný, byli dva. Jeden zůstal sedět v autě, druhý doručil balíček. To mě zarazilo. Ještě nikdy jsem neviděl zásilkovou službu, kde by vyjížděli dva poslíčkové. Ale nemohl jsem přece tušit, že to je atentát."

Gropius byl jako elektrizovaný. „Můžete popsat toho muže

nebo auto pachatelů?"

„Jistě. Taková pozorování jsou mým povoláním. Muž byl vysoký, měl na sobě černou kombinézu a čepici se štítkem. A auto byl Ford Transit s nápisem GT - German Transport. Když jsem se v novinách dočetl o bombě v balíčku, pokusil jsem se něco o té firmě zjistit."

„No a? Tak už konečně mluvte!"

Lewezow pokýval hlavou a s důležitým úsměvem oznámil: „Firma tohoto jména neexistuje a nikdy neexistovala. Jestli chcete vědět můj názor, tak tohle byli profíci."

Gropius se zamyslel a konečně se zeptal: „Oznámil jste výsledek svých pozorování na policii?"

„Ne. Proč bych měl?"

Profesor vstal a přistoupil k oknu. „Jestli vám dobře rozumím, chtěl byste za svou výpověď honorář?" zeptal se, aniž se na detektiva podíval.

„Řekněme to asi takto: Možná bych vám mohl být ve vaší svízelné situaci k ruce."

Lewezowovův návrh přišel nečekaně a Gropius okamžik uvažoval, zda je radno tomuto neproniknutelnému člověku důvěřovat. Na druhou stranu je Lewezow s jeho situací obeznámen lépe než kdokoli jiný a byl by vítanou pomocí.

Na oběd si Gregor Gropius a Felicia Schlesingerová domluvili schůzku v restauraci naproti Opeře. Od prudkého projevu citů v hotelové hale mezi nimi vládlo podivné napětí, rozhodně nikoli nepříjemné, avšak přirozenost - pokud se v jejich situaci vůbec dalo o přirozenosti mluvit - ustoupila určité nejistotě ve vztahu jednoho k druhému.

Možná by bylo lepší, kdyby se pár dní neviděli, na to však byla situace příliš ožehavá. Felicia měla za sebou další výslech, při kterém policistům neprozradila téměř nic nového, a ani jejich

naděje, že se zaplete do rozporů s první výpovědí, se nevyplnila. Zároveň ji překvapilo poznání, že čím víc se jí ptají na Schlesingera a jeho neproniknutelný život, tím větší dostává na Arna vztek. To ji děsilo, avšak Gropius, jemuž přiznala své nepatřičné pocity, ji uklidňoval tvrzením, že šok ze smrti blízkého člověka dokáže obrátit citový život naruby. Není výjimkou, že ten z manželů, který zůstal, náhle pocítí k zemřelému partnerovi nenávist.

Když číšník odklidil talíře, Felicia vytáhla z kabelky termínový kalendář a posunula ho přes stůl. „Jeho kalendář," poznamenala spíše mimochodem, „dostala jsem ho z kliniky spolu s jeho peněženkou, hodinkami a oblečením."

Gropius na ni tázavě pohlédl.

„Nerada bych, abyste mě špatně pochopil," vysvětlovala. „Já zkrátka nechci vědět, co je tam napsáno. Možná vy najdete něco, co by nás mohlo dovést dál."

Profesor měl zábrany převzít černý zápisník a listovat Schlesingerovým životem. Ale potom převážila myšlenka, že Schlesingerová smrt a jeho, Gropiusovo, přežití spolu úzce souvisejí, a mezi prsty mu začaly klouzat jednotlivé dny a týdny. Felicia demonstrativně odvrátila oči k oknu, kde ve slunečním svitu zářilo průčelí Opery, a Gropius se snažil rozluštit jednotlivé poznámky. Nebylo to snadné, protože Schlesingerovy zápisky byly skoro nečitelné a některé psané dokonce řecky či hebrejsky.

„Váš manžel byl velmi vzdělaný, mluvil několika jazyky?" zeptal se Gropius.

Felicia přikývla. „Uměl jich víc než půl tuctu. Asi sedm nebo osm. Občas se bavil tím, že mi psal lístky v cizím jazyce nebo čísla arabským způsobem. Rozčilovalo mě to a on z toho měl legraci."

Přesně a čitelně byl zaznamenán den, kdy Schlesinger poprvé přišel na kliniku, a dokonce termín transplantace byl označen X. Potom zápisky končily. Gropius se zarazil.

„Je tady ještě jeden zápis: 23. listopadu, 16 hodin, hotel Adlon, prof. de Luca. Říká vám to jméno něco?"

Felicia se krátce zamyslela, potom zavrtěla hlavou a opáčila: „Nikdy jsem to neslyšela. Jak už jsem se ale zmínila, nikdy jsem se o Arnovy termíny nestarala. Abych byla upřímná - ani mě to nezajímalo."

Gropius listoval zpátky. „Jméno profesor de Luca se tu objevuje dokonce několikrát."

Chvilku oba mlčeli, každý ponořený do svých myšlenek. Kdo je ten profesor de Luca? Věděl třeba on víc o Schlesingerově dvojím životě?

„Prostě bychom se ho na to měli zeptat," prohlásil náhle Gropius zdánlivě bez souvislosti.

Felicia na něj pohlédla.

„Myslím," pokračoval, „že je to jediná možná šance, jakou máme. Dneska je 21. listopadu. Jestli souhlasíte, zaletím pozítří do Berlína a sejdu se tam s de Lukou."

„To byste udělal? Samozřejmě uhradím výdaje."

„Nesmysl!" odsekl nevrle Gropius. „Nezapomeňte, že já jsem na objasnění této neradostné záležitosti zainteresován stejně jako vy."

Gropius byl rád, že mohl na dva dny uniknout ze svého obvyklého prostředí. Rezervoval si v Adlonu pokoj a předsevzal si, že večer si zajde do Opery. Prostě se potřebuje rozptýlit.

Polední letadlo z Mnichova do Berlína-Tegelu bylo vyprodáno jen z poloviny a slunný let nad mořem mlhy, která už několik dní zavalovala sever Německa, byl příjemný. Cestou z letiště do centra Berlína se Gropius od taxíkáře, typického Berlíňana, který měl srdce na jazyku, dozvěděl všechno, co muže jeho vrstev rozčilovalo, například vysoké nájmy, přestože ve městě jsou tisíce nových prázdných bytů, nekonečné objížďky a skutečnost, že

město je vlastně na mizině.

V Adlonu, nejlepším hotelu Berlína, se Gropius nastěhoval do pokoje v pátém patře s vyhlídkou na Braniborskou bránu, která byla léta restaurována a teď zářila světlou, okrovou barvou. Objednal si u pokojového servisu sendvič a kávu, usadil se v pohodlné klubovce, půl hodiny odpočíval a hlavou mu znovu procházel plán, který si připravil na setkání s profesorem de Lukou. Potom se odebral do hotelové haly v přízemí, moderně konstruovaného prostoru, na nějž si člověk musí teprve zvyknout, s mezipatrem a velkou skleněnou kopulí připomínající secesi. Gropius se usadil vlevo od recepce do světlefialového křesla u malého stolku, odkud měl přímý výhled ke vchodu, a čekal, co se bude dít.

Čtvrt hodiny, a to už dávno byly čtyři pryč, se nedělo nic. Gropius pozoroval přicházející a odcházející, známé i neznámé tváře, herce, lidi od televize a anonymy s naditými peněženkami. S vlídným úsměvem procházela halou dívka v tmavočervené livreji hotelového poslíčka a s čapkou na plavých vlasech. Měla rukavičky a v ruce držela tabulku v mosazném rámečku. Na tabulce bylo křídou napsáno Pan Schlesinger, prosím.

Takže de Luca se ještě nedozvěděl o Schlesingerově smrti a teď bude na něm, Gropiusovi, aby mu to sdělil. Přihlásil se u recepce: „Hledáte pana Schlesingera?"

Rozmáchlým pohybem ukázal recepční na tmavovlasou dámu v brýlích bez obrouček, která stála vedle pultu. Gropius nedokázal skrýt překvapení, ale ještě než promluvil, žena ho předešla a přistoupila k němu se slovy: „Pan Schlesinger? Jmenuji se Francesca Colella. Přišla jsem v zastoupení profesora de Luky. Profesor považoval za vhodnější nedostavit se osobně. Omlouvá se a velmi vás pozdravuje."

Gropius na okamžik zaváhal, zda se nemá vydávat za Schlesingera, potom si to však rozmyslel a především neviděl pro

takovou hru na schovávanou jediný rozumný důvod. Proto odpověděl: „Promiňte, ale já se jmenuji Gropius. Přicházím místo pana Schlesingera."

Italka na něj vážně pohlédla. Situace se jí vůbec nelíbila. Nakonec odpověděla dokonalou němčinou, ovšem se slyšitelným italským přízvukem a s určitou přísností: „Doufám, že od něj máte plnou moc?"

Ta slova Gropiuse zarazila, ovšem neklid ho zaplavil, až když usedli. Z míry ho ani tak nevyvedly dokonalé nohy signory jako spíše skutečnost, že v levé ruce držela černý kufřík, který měla řetízkem připevněný k zápěstí.

„Nepotřebuji plnou moc," odpověděl s předstíranou lhostejností a dodal: „Jsem Schlesingerův švagr a nejlepší přítel."

Signora přikývla, potom se však zeptala: „Co je to švagr?"

„Jsem bratr Schlesingerovy manželky."

„Aah, cognato!"

Gropiusova italština stačila právě tak na tři dny ve Florencii a pět dní v Římě, avšak pojem cognato se v ní nevyskytoval. Aby ukončil nepříjemnou situaci, přikývl: „Ano, ano, cognato. Arno Schlesinger o mně nikdy nevyprávěl?"

Francesca Colella si v přehnaném gestu, jakého jsou schopny pouze Italky, položila pěstěný ukazováček na hruď a přiznala: „Já pana Schlesingera vůbec neznám. Profesor de Luca mě jen najal na tuto práci. Jsem zaměstnankyně bezpečnostní agentury VIGILANZA v Turíně. Zabýváme se přepravou uměleckých předmětů a starožitností."

Gropiusův pohled mimovolně putoval od levého zápěstí k vznosnému poprsí, které se jen s obtížemi těsnalo pod černým sakem, a přemítal, zda je pod látkou jen velkorysý dar přírody, nebo taky pistole velkého kalibru. „Ach tak," přikývl Gropius a jen stěží potlačoval zklamání. Tedy starožitnosti a umělecké předměty. Co by se nabízelo více než předpoklad, že Schlesinger své tajné

bohatství nabyl pašováním cenných vykopávek. Pravděpodobně přece jen není případ Schlesinger jeho záležitostí.

„Jistě byste nejprve chtěl zboží vidět," pokračovala Francesca samozřejmým tónem a Gropius zmateně odpověděl: „Ano, jistě."

„Je tady nějaká místnost, kde bychom nebyli rušeni? Bydlíte v hotelu?"

„Ano," odpověděl zaraženě Gropius.

„Tak tedy na co ještě čekáme!" Signora vstala.

Gropius se necítil právě dobře, měl pocit, že je zaplétán do lsti a podvodu a ta sebevědomá Italka mu připadala nějak divná. Doufal, že se něco dozví o Schlesingerovi, a teď je vtahován do ubohého pašování starožitností. Ale už tu hru zahájil, tak ji musí nějak dokončit.

Mlčky prošli halou k výtahům po pravé straně a vyjeli do pátého patra. Když vešli do Gropiusova pokoje, Francesca klíčkem odemkla řetízek a postavila kufřík na psací stůl u okna.

„Máte peníze?" zeptala se.

„Kolik?" opáčil suše Gropius.

„Jak bylo dohodnuto: Dvacet tisíc!"

Gropius sebou nepatrně cukl a s tváří hráče pokeru vyslovil nestoudnou nabídku: „Řekněme deset tisíc!"

„To je proti úmluvě!" protestovala prudce Francesca a tmavé oči za brýlemi bez obrouček se výhrůžně zaleskly. „Mám příkaz vydat zboží pouze za dvacet tisíc euro. Myslela jsem, že ta věc je jasná."

Na Gropiuse situace působila dost groteskně. Tady smlouvá o předmět, který nikdy neviděl a jehož hodnotu vůbec nezná. A to všechno jenom kvůli nějaké poznámce ve Schlesingerově kalendáři.

Profesor stěží ovládal svou zvědavost na to, co má Italka v kufříku, proto použil jejího obratu a zeptal se: „Mohl bych to zboží vidět?"

Gropius, který se nevyznal v praxi špinavého obchodování, čekal, že chladná signora se bude zdráhat: Nejdříve peníze, potom zboží, nebo tak podobně. Proto ho Francesčina odpověď překvapila. „Ale samozřejmě, přece nebudete kupovat zajíce v pytli!"

Druhým klíčkem otevřela Francesca Colella zaklapovací zámek kufříku. Na rozdíl od Gropiuse přitom neprojevila ani nejmenší známku rozrušení. V kufru ležela kazeta z matného kovu asi dvacet krát třicet centimetrů, podobná pouzdru na peníze, jaké se používají v bankách. Kazeta byla uzavřena šestimístným číselným zámkem zapuštěným na přední úzké straně. Gropius se na signoru tázavě podíval.

„Číselný kód je nastavený na datum narození pana Schlesingera, takříkajíc pro jistotu. A tak nemám ani já přístup k drahocennému obsahu. Vy snad znáte datum narození svého cognato!" usmála se Francesca mazaně.

„Ano, tedy ne, rozhodně ne přesně," zajíkal se Gropius, jenž se cítil zaskočený a velmi nejistý. Teď poprvé začal pochybovat, zda je schopen sám a bez cizí pomoci případ Schlesinger rozluštit. Nějak mu to všechno připomínalo události doma, kde se kupila jedna záhada na druhou. Ale není právě to důkazem, že všechny tyto události spolu nějak souvisejí? napovídal mu vnitřní hlas.

Gropius proti Italce nerozhodně stál. V jediném okamžiku mezi nimi vyrostla neviditelná stěna nedůvěry. Nakonec se signora Colella chopila iniciativy, sáhla po telefonu a podala Gropiusovi sluchátko. „Tak prostě svému cognato zatelefonujte!"

Gropius přikývl. Teď jde o to získat čas. V tísni dostal nápad. Vyťukal na telefonu svoje číslo a čekal zdánlivě trpělivě. Po chvíli poznamenal: „Je mi líto, nikdo se nehlásí." Mezitím vymyslel plán a navrhl: „Co kdybychom celý obchod přesunuli na zítřek? Do té doby budu znát kód k otevření zámku a ještě jednou se spojím s profesorem de Lukou kvůli ceně."

S našpulenými rty a pohledem ke stropu, jako by o návrhu musela přemýšlet, Francesca odpověděla: „Je to sice v rozporu s dohodou, avšak v této chvíli nevidím jinou možnost."

„Bydlíte v jiném hotelu?" zeptal se opatrně Gropius.

Italka přikývla a usmála se. „Hotel, jako je tento, daleko přesahuje rozpočet diet kurýra cenných předmětů. Pochopte prosím, že vám jméno svého hotelu zamlčím. Z bezpečnostních důvodů, samozřejmě."

Velmi profesionální, pomyslel si Gropius a sledoval, jak signora zavřela kazetu do kufříku a ten si opět připevnila k zápěstí. „Tak to vás ani dnes večer nemohu pozvat - z bezpečnostních důvodů? Bylo by mi potěšením..."

„Samozřejmě ne!" odmítla pobouřeně Italka. „Něco takového je přísně zakázáno."

Tvářila se, jako by jí učinil neslušný návrh, přitom měl opravdu na mysli jen příjemnou večeři. Samozřejmě, z té ženy vyzařovalo něco tajuplného, živočišného, co u muže probouzí nejnižší pudy, avšak Gropius byl dost chytrý, aby věděl, že takové ženy své role nehrají, nýbrž žijí. A upjatá signora Colella nepochybně spí s kufříkem připoutaným k zápěstí.

„Pak vám tedy mohu jen popřát příjemný večer," povzdechl a ještě si smluvili schůzku na druhý den - z bezpečnostních důvodů v jednom lokále, jehož adresu Francesca naškrábla na lístek papíru.

Chuť jít do Opery Gregora Gropiuse přešla. Dokonce ani kabaret v Evropském centru, který nevynechal při žádné své návštěvě Berlína, ho nevylákal z pokoje. Raději zatelefonoval Felicii Schlesingerové, aby ji informoval o vývoji věcí.

Felicia se už z hotelu vystěhovala a zastihl ji v jejím domě u Tegernského jezera. Byla rozčilená a měla slzy na krajíčku. Wolf Ingram, šéf zvláštní komise, se svým osmičlenným týmem obrátil

dům vzhůru nohama, prohledali každý kout, dokonce i koupelnu a sklep, kde stojí vytápěcí kotel. Arnova pracovna se podobá bitevnímu poli, všude se povalují knihy, spisy, volné listy papíru a prohrabané krabice. Nikdy by ji nenapadlo, že devět dospělých mužů bude takhle vyvádět. Přitom výslovně s domovní prohlídkou souhlasila, když ji Ingram přesvědčil, že atentátník neusiloval o život jí ani Gropiusovi, nýbrž chtěl vyhodit do povětří dům, protože předpokládá, že jsou v něm nějaké stopy či důkazy o jiném zločinu. Ani jeden, ani druhý poznatek v sobě nemají nic uklidňujícího. Po devíti hodinách odešli a odnesli si pět plných beden, v nichž většinou byly spisy a archiválie z Arnovy pracovny. Zanechali jí potvrzení o převzetí 74 položek. Samozřejmě si nedovede představit, že by v těch papírech mohli najít nějaký odkaz na vraždu Schlesingera. Příval řeči ukončila otázkou, zda on zaznamenal nějaký úspěch.

Felicia se domnívala, že si ji Gropius dobírá, když jí sdělil, že možný úspěch ztroskotal pouze na jeho neznalosti data Schlesingerova narození. A potom jí vyprávěl, co se za celý den přihodilo, o tajuplné kurýrce a kovovém pouzdře, jehož číselný zámek lze otevřít pouze se znalostí Schlesingerova data narození. Chybí mu další důkaz, ale chová podezření, že Schlesinger byl zapletený do rozsáhlého mezinárodního pašeráckého obchodu se starožitnostmi, v němž se otáčejí obrovské částky.

Felicia naslouchala známému hlasu a zároveň se pokoušela Gropiusovy poznatky uvést do souladu s rozhovory, poznámkami a nesrovnalostmi z minulosti. Tak úplně scestná ta domněnka nebyla. Sama až příliš dobře věděla, jaké sumy se na trhu s uměleckými předměty pohybují, že existuje šedý trh pro kulturní památky, které zabavili nacisté, a černý trh pro horké zboží z loupeží. I jí byl jednou nabídnut obraz od Raffaela, který ještě před dvaceti lety visel v muzeu v Drážďanech a od té doby byl považován za zmizelý. Na každém trhu jsou černé ovce. Tak proč

ne i na trhu s archeologickými vykopávkami a mezi sběrateli starožitností?

Gropius se zřejmě už vybičoval do pátracího opojení. Jako pes stopař zachytil stopu a není k udržení. Když se zmínil o požadavku dvacet tisíc euro za tajemnou kazetu, Felicia ho nabádala, aby už celou věc nechal být nebo předal informaci policii. Gropius však rozhořčeně odmítl. Vždyť je jasné, co z policejního vyšetřování vzešlo: Nic! On, Gregor Gropius, objeví důkaz, že Schlesingerova smrt byla dílem sil organizovaného zločinu, a nikdo tedy za ni nemůže klást odpovědnost na něj. To mu za vklad dvaceti tisíc euro stojí.

Rozhovor tak skončil lehkým nedorozuměním. Přesto Gropius položil sluchátko spokojený. Měl kód, který mu pomůže otevřít tajemnou kazetu: 12. 10. 57.

Druhého dne vešel Gropius do lokálu, jehož adresu mu Francesca Collela napsala na lístek, o něco dříve, než bylo domluveno. Hospůdka byla pod obloukem nadzemní dráhy ve Friedrichstrasse a obklopovaly ji nespočetné obchůdky se starožitnostmi rozdílné kvality. Bylo tu možno koupit staré knihy a časopisy, staré kusy nábytku, ale i drahé secesní lampy, starožitné obrazy, historická cestovní zavazadla a vybavení na golf.

Za normálních okolností by tu Gropius strávil půl dne, miloval starožitnosti všeho druhu, teď však dal přednost tomu, aby se vyptával na cestu, až konečně našel, co hledal. Lokál, kde se s oblibou scházeli lidé zmíněných zálib, byl velmi zvláštní. Na stěnách, ba i na stropě, visela četná stará zrcadla a reklamní tabulky připomínající Niveu, Persil, Maggi a 4711. Bílé skleněné lampy ve tvaru koule tlumeně osvětlovaly staromódní stoly a židle. Zarostlí a svérázně oblečení muži, na nichž čas zanechal jasné stopy, si nahlas, a jako kdyby sdělovali něco důležitého, povídali s nápadně hezkými dívkami, které tu pracovaly jako prodavačky, o

výhodně získaných nových přírůstcích nebo o dobrých obchodech. Páchlo to tady studeným kouřem a česnekem, který dodával karbanátkům, jež lokál proslavily, správný říz.

Gropius usedl k dlouhému stolu bez ubrusu a objednal si berlínské světlé pivo se sirupem, samozřejmě zeleným. Divil se, proč Italka vybrala právě tento lokál, který se v minutových intervalech, kdykoli nahoře přejížděl vlak, otřásal zemětřesením o síle 4. až 5. stupně, což však zřejmě těm, kteří tu trávili dny, nijak nevadilo. Francesca Colella mu beztak byla záhadou. Její vystupování v něm vyvolávalo určitý respekt, neboť on se ve své roli cítil velmi nepříjemně a musel ovládat nedůvěru vůči úplně cizí osobě, jež mu vnikala do soukromého života. Italka však zřejmě byla na podobné situace zvyklá. Projevovala lhostejnost listonoše, jehož ani v nejmenším nezajímá obsah pošty, kterou roznáší. Přitom zřejmě velmi dobře věděla, co je v kufru, který nosí, a určitě to nebyla její první zakázka. Gropius dokonce přemítal, zda opravdu pracuje v agentuře pro přepravu cenností nebo přece jen není v užším spojení s profesorem de Lukou.

Profesorovo jméno ve Schlesingerově kalendáři bylo jediným odkazem, který měl. Mezi de Lukou a Schlesingerem byla zřejmě uzavřena jakási dohoda. Ale proč nepřišel profesor osobně a poslal místo sebe atraktivní ženu znalou světa?

Čím více přemýšlel o včerejšku, tím více si uvědomoval, že si nepočínal moc šikovně. Kde zůstalo jeho sebevědomí, jeho nenucenost ve styku s lidmi? Ta chladná signora ho docela pěkně zastrašila. Teď se na sebe zlobil, že reagoval tak nejistě, zmateně a váhavě.

Uplynulo asi půl hodiny, doba neklidného čekání, v níž si Gropius prohlížel každou ženu, jež vešla do lokálu, a polekal se, když zazvonil telefon vlevo za výčepním pultem. Vůně pikantních karbanátků, která se tu už delší dobu vznášela, v něm probudila hlad a objednal si dva kousky s bramborovým salátem. Dívka,

která objednávku přijala, měla dlouhé světlé vlasy sahající pod pás a v pase uvázanou bílou zástěru až po kotníky. Gropius se za ní díval a přemýšlel, jestli má taky hezké nohy. Nervózně si pohrával s lístkem, na který si zapsal číselný kód, jenž mu otevře záhadnou kazetu. V tom okamžiku se plavovláska vrátila k jeho stolu a zeptala se: „Jste pan Gropius?"

Udiveně vzhlédl. „Ano, proč?"

Blondýnka před něj položila na stůl kus papíru. „Tady je pro vás telefax!"

„Pro mě?" Gropius překvapeně vzal list a četl:

Signore, nevěřím, že jste ten, za koho se vydáváte. Pokud by měl sig. Schlesinger o obchod i nadále zájem, ať se spojí přímo s profesorem de Lukou.

Francesca Colella.

Na třídě Unter den Linden foukal chladný vítr a vířil javorové listí, které podzim roztrousil uprostřed velké aleje. Gropius se vracel do Adlonu pěšky. Vítr mu byl právě vhod, aby mu pořádně provětral hlavu. Zase jednou dospěl na konec svých úvah. Zvolna mu začínalo být jasné, že tady má co do činění s mocí, které se sotva může vyrovnat. Přitom ho zaplavila náhlá nelibost, strach, že by se mohl svým individualistickým postupem ještě více zaplést do nekalých machinací.

S rukama zabořenýma do kapes se Gropius loudal po písčitém středním pruhu ulice, až mu vítr vehnal do tváře oblak prachu. Hřbetem ruky se pokoušel setřít slzy, které závan vzduchu vyvolal. Kavárny a luxusní obchody po obou stranách noblesní ulice se mu před očima rozplývaly jako zrcadlové obrazy v kaluži vody. Proto muže v tmavém oblečení, který už delší chvíli šel po jeho boku stejným směrem, zaznamenal pouze v obrysech. Nevadilo mu ani, že ten člověk se drží dost blízko něj - dokud ho neoslovil:

„Profesor Gropius? Dneska je dost chladno, že?"

Gropius pokračoval v cestě, přestože ho nečekané oslovení zarazilo. Nevěděl, co to má znamenat ani jak má zareagovat. Odkud ten cizinec zná jeho jméno? A jestliže ho zná, proč volí tak nezvyklý způsob navazování kontaktu? A jak vůbec ten muž věděl, že Gregor Gropius zrovna v tuto chvíli bude procházet třídou Unter den Linden? Je snad dnem i nocí sledován? Kdo ho sleduje a co tím zamýšlí? Nestalo se už dávno to, čeho se právě v duchu obával?

Gropius se nezastavil a úkosem pohlédl na neznámého. Byl to malý podsaditý muž s řídkými, avšak dlouhými vlasy, které měl pečlivě přečesané ze strany na stranu. V obličeji byl nápadně bledý, což tvořilo kontrast k černému oblečení. Na muže jeho vzrůstu byl dvouřadový kabát, který měl na sobě, příliš dlouhý, což jeho chůzi propůjčovalo jistou, téměř komickou slavnostnost. Nepůsobil přímo nesympaticky, nepochybně to však nebyl člověk, jehož by Gropius za normálních okolností oslovil na ulici a informoval se na cestu.

„Co chcete?" zeptal se nakonec, když si prohlédl chodcův zevnějšek, protože nechtěl vyvolat dojem, že ho dotyčný polekal.

„Ale nic zvláštního," odpověděl tázaný. „Ostatně jmenuju se Rodriguez."

„Jistě neočekáváte, že vám řeknu: Těší mě," odsekl nazlobeně Gropius a zrychlil krok, jako kdyby chtěl Rodrigueze setřást.

Mužík v černém však s ním svižně držel krok a proti větru, který dul od Braniborské brány, téměř vykřikl: „Chci vás varovat, profesore Gropiusi. Měl byste své pátrání v případě Schlesinger zastavit. Jeho smrt s vámi nemá nic společného a vaše šance objasnit její pozadí je nulová."

Gropius si toho nejprve nevšiml, ale teď si byl najednou jistý: tón hlasu a pomalé tempo řeči - přesně tak zněl tajemný hlas v telefonu, který ho varoval bezprostředně po Schlesingerově smrti.

Nejraději by muži skočil po krku a vytřepal z něj přiznání, pro koho pracuje a proč musel Schlesinger zemřít, ale zadržel ho zdánlivě vedlejší poznatek. Dosud si myslel, že je to náhoda, nyní však tu myšlenku zavrhl. Už delší dobu, po celý čas, co vedle něj kráčí Rodriguez, jela krokem po pravém jízdním pruhu aleje tmavá limuzína s temně tónovanými skly. Gropius předstíral, že si vozu nevšiml, a cílevědomě pokračoval v cestě. Cítil se však velmi stísněně.

„Ten případ nebude nikdy objasněn," poznamenal cizinec a díval se lhostejně přímo před sebe.

Gropius stěží ovládl svůj vztek. „Chcete tím říct, že se už nikdy nezbavím poskvrny, která na mně ulpěla? Poslyšte, ať jste kdokoli, ani vy, ani žádná organizace mi nezabrání, abych prokázal svou nevinu!"

Muž na Gropiuse pohlédl a soucitně se usmál. „Kdybych jen věděl, jak vám to rozmluvit. Vy jste přece jinak chytrá hlava, ale teď se chováte jako don Quijote."

„Tak ten, pokud vím, bojoval s větrnými mlýny!"

„Právě. A dobře víte, jak ten boj skončil!"

Došli k hotelu Adlon, kde právě skupina vřískajících dívek vítala obstarožní popovou hvězdu. Gropius se obrátil, ale Rodriguez už zmizel. Zahlédl jen tmavou limuzínu, jak zrychlila a odjela.

Na cestě do hotelového pokoje v pátém patře přepadlo Gropiuse ošklivé tušení. Výtahu trvalo nekonečně dlouho, než dorazil do cíle. Profesor rychle procházel chodbou ke svým dveřím, zasunul klíč do zámku, otevřel a rozsvítil. Váhal vstoupit do pokoje. Několik dní žil s předtuchami, které se nejednou vyplnily. Teď ho pronásledovala představa, že za jeho nepřítomnosti mohl někdo vejít do jeho pokoje. Samozřejmě měl předrážděné nervy, samozřejmě měl problémy vypořádat se s nesrovnalostmi, jež v poslední době určovaly jeho život.

Vzpamatuj se! napomenul se v duchu a překročil práh.

Lustr zaplavoval pokoj příjemným světlem beze stínů, nikde nebylo nic, co by nahánělo strach. Gropius se zastavil a naslouchal. Za oknem šuměl podzimní vítr, z koupelny se ozývalo bzučení zářivky. Prudce tam otevřel dveře. Jeden ručník sklouzl z věšáku na zem. Je to snad zrádná stopa? Gropius otevřel skříň ve zdi. Přemítal, zda košili nepověsil obráceně, nebyl si však jistý. Ani na kufru, do kterého předtím složil věci na cestu, nebylo nic podezřelého.

Zhluboka se nadechl a hlasitě, od plic, vydechl. Neměl daleko k slzám, nikoli smutku, nýbrž zoufalství. Domníval se, že v Berlíně, městě se třemi miliony obyvatel, daleko od událostí, které ho trýznily, bude v bezpečí. Teď měl ještě silnější pocit, že je sledovaný. Sáhl po telefonu: „Prosím, připravte mi účet," požádal tiše. „Odjíždím teď hned."

KAPITOLA 5

Z letiště v Mnichově jel Gropius přímo k Felicii na Tegernské jezero. Už dvacet sedm dní žil ve stavu napětí. Ani si nevzpomínal, jaké to bylo žít beze strachu a neklidu, který ho nyní ustavičně provázel. Chvílemi měl pocit, jako by mu do hlavy pronikal ocelový hřeb a míchal vzpomínky, zážitky a domněnky, až se spojovaly v hustou kaši.

Když Gregor přijel, Felicia už odstranila nejkřiklavější stopy domovní prohlídky. Když ji informoval o neúspěšnosti své cesty, pověděla mu o zajímavém objevu. V manželově peněžence, kterou jí vrátili z kliniky, byl lístek s telefonním číslem. Protože u něj nebylo žádné jméno, nejprve mu nevěnovala pozornost, potom se v ní však probudila zvědavost a číslo s předvolbou Monte Carla zkrátka vytočila. Mnohoznačně se odmlčela.

„A?" pobídl ji netrpělivě Gropius. Po dvou dosti frustrujících dnech v Berlíně, které nijak nepřispěly k objasnění situace, ale spíše ho uvrhly do ještě hlubší bezradnosti, neměl nervy nechat se napínat na skřipec. „A kdo se ohlásil?"

„Pokojská jistého doktora Fichta."

„Fichta? Našeho Fichta? To snad není možné."

„Pokojská mi oznámila, že pan doktor Fichte se v současné době zdržuje v Mnichově. Jestli si prý přeji mluvit s madame. Ano, přála jsem si. Ohlásil se ženský hlas. Opakovala jsem, že bych chtěla mluvit s doktorem Fichtem, a ta žena mi špatnou němčinou, zřejmě je to Francouzka, odpověděla, že ho zastihnu v Mnichově, a dala mi mnichovské číslo. Potom jsem zavěsila. Vytočila jsem to číslo a hádejte, kdo se ozval?"

„Nemám zdání!"

„Paní Fichtová! Tedy alespoň tvrdila, že je paní Fichtová. Tady je to číslo."

Gropius si přejel dlaní po obličeji a zasténal. Tak tohle je trochu moc najednou, ne, to je prostě příliš moc!

Po chvíli přemýšlení Gropius zavrtěl hlavou. „Vrchní lékař doktor Fichte? Tenhle vzorný chlapec a maloměšťák par excellence, ta malá kramářská dušička? Ne, tomu nemůžu věřit!"

Felicia pokrčila rameny. „V každém maloměšťákovi žije malý bonviván!"

„Ale přece ne ve Fichtovi! Fichte v Monte Carlu, to je jako Eskymák na Copa Cabana nebo kardinál v nevěstinci. I když..."

„I když?"

„No, když si vzpomenu, že jsem viděl Prasskova a Fichta pohromadě a že zřejmě existuje spojení mezi Prasskovem a mafií obchodující s lidskými orgány, přece jen můj názor kolísá. Že bych se ve Fichtovi natolik zmýlil?"

Jen s obtížemi se dokázal Gropius smířit s myšlenkou, že jeho vrchní lékař hrál možná úplně jinou roli, než mu dosud přiřazoval. V každém případě vedl dvojí život. Dokonce i umělec by měl těžkosti vykouzlit z obličeje spořádaného měšťáčka ďábelskou tlamu. Tak tedy přece? Je Fichte přisluhovačem mafie prodávající lidské orgány?

Felicia sledovala Gropiusovy myšlenky, jako by je mohla vyčíst z vrásek na jeho čele. Po několika okamžicích mlčení se zeptala: „Ale Schlesingerovi byl přece transplantován orgán z legálních zdrojů, ne? Řekněte mi pravdu, profesore!"

„Ano, samozřejmě, co si to myslíte?" přisvědčil zmateně. „Ve své pozici jsem neměl zapotřebí pouštět se do nějakých nepoctivých kšeftů. To je vyloučeno. To je zcela absurdní!"

„No já jsem jen myslela," omlouvala se Felicia. „Jak teď víme, měl Arno Schlesinger peněz dost. Mohl si játra koupit na černém trhu, i kdyby stála milion. Neměla bych mu to za zlé, vždyť orgánů je celkově málo. Chtěl žít."

Gropius zareagoval velice ostře. „Na německé klinice je něco

takového nemyslitelné. Arno Schlesinger byl vybrán přídělovým systémem ELAS, kompatibilnost orgánu mezi dárcem a příjemcem byla předem dána a on byl zařazen v potřebné kategorii naléhavosti."

Felicia cítila, že byla pokárána, a mlčela.

Už tady zase byla ta nedůvěra, která se mezi ně vetřela pokaždé, jakmile se vyskytly potíže. Vlastně by měli být spojenci svedení dohromady společným problémem. Ale nejistota, do jaké míry je možné druhému důvěřovat, je od sebe vzdalovala. Každý tak sledoval svoje myšlenky. Felicia nechtěla pochopit, že se Gropius vrátil z Berlína bez jakéhokoli výsledku. Podezírala ho, že přece jen něco objevil a zamlčel jí to. A Gropius se jen obtížně vyrovnával se svým neúspěchem. Hlodalo ho, že Felicia nalezením jediného telefonního čísla možná dosáhla víc než on svým nákladným pátráním.

A uprostřed té sebelítosti, vlastnosti, jež mu dosud byla úplně cizí a kterou u ostatních vždy opovrhoval, dostal Gropius nápad. Idea ho natolik okouzlila, že vstal, rychle se omluvil a odjel domů.

V úřadu Spolkové zpravodajské služby v Pullachu vládlo podrážděné napětí. Pozdě odpoledne SIGINT odfiltroval další e-mail, jehož text by normálně nevzbudil ani nejmenší zájem oddělení 2, avšak kód IND, jímž byla tato elektronická zpráva podepsána a který Heinrich Meyer, šéf Signal Intelligence, už zařadil do tabulek svých vyhledávačů, vyvolal poplach.

Meyer, jako vždycky v šedivém obleku, nedokázal potlačit zlověstný úsměv, když krátce po sedmnácté hodině poslal zadržený mail ze své obrazovky na monitor Ulfa Peterse, vedoucího oddělení 5 - Operativní špionáž. Peters, který byl oficiálně kompetentní pro tento případ, si už na kódu IND vylámal zuby. Sledoval všechny možné stopy od hospodářské špionáže přes obchod s drogami až po mezinárodní terorismus. Peters byl

opravdu houževnatý chlapík, který se tak rychle nevzdával - ale v tomto případě byl už natolik otrávený, nechceme-li říct zoufalý, že to téměř vzdal. Prostě neměl chuť zabývat se problémem, v jehož pozadí možná vězí zcela bezvýznamná záležitost. Vskrytu doufal, že celá věc půjde doztracena, kde končí dvě třetiny všech zachycených zpráv.

Ale jeho naděje se nesplnila. Opíral se o lokty a rozmrzele četl text na obrazovce:

E-mail 16 hodin 20 minut. IND klinika MUC
Stále ještě čekáme na hlášeni o vykonání úkolu. Máme dojem, že na světě je moc čmuchalů. Možná by bylo vhodné zbavit se jich jemným násilím. Účel světí prostředky. IND

Peters bubnoval nehty na stolní desku. „IND, IND," opakoval šeptem a bez ustání upíral oči na obrazovku.

O chvilku později se otevřely dveře a dovnitř nahlédla Meyerova prošedivělá hlava. „No?" zeptal se, když vešel a zavřel za sebou.

„Co no?" opáčil nazlobeně Peters.

„No myslím, jestli máte stopu, nějaký záchytný bod?"

Peters poněkolikáté četl text na obrazovce, pomalu, slovo za slovem, jako modlitbu, jako by se ho chtěl naučit zpaměti. Nakonec zaťukal ukazováčkem na slova „jemné násilí".

Meyer přikývl. „Tohle není můj džob, ale zakázáno to není - musím taky přemýšlet. Spojení slov jemné násilí..."

„Já vím," přerušil ho Peters. „Formulace skutečně poukazuje na ctihodnou společnost."

„Tedy mafie."

„Dříve ti pánové hovořili o kill, dneska jsou mnohem vznešenější a mluví o jemném násilí, i když myslí totéž. Obávám se, že se musíme připravit na leccos!"

„A kód IND?"

„To není kód, rozhodně ne ve smyslu tajné organizace. S pomocí počítačové analýzy jsme prošli všechny myslitelné, především logické kombinace slov v němčině a angličtině. Výsledek byl velmi podivný. Z více než tisíce možných kombinací hlásil systém asi sto takových, jejichž význam je známý, a rozdělil je do kategorií terorismus, drogy, obchod a hospodářství a ani jedna zkratka nezbyla. Sorry, nic."

Meyer se zadíval na obrazovku téměř s odporem. Přimhouřil oči a mnul si nos. „A stejně jako v prvním mailu je to psáno způsobem v těchto kruzích zcela neobvyklým. Zní to spíše jako telegram od zlé tchyně."

„Ale určitě to není!"

„Samozřejmě ne. Musí to být organizace, která se cítí naprosto v bezpečí. Odesílatel stejně jako poprvé satelitní telefon nebo mobilní připojení v západním Středomoří, příjemce pobočka kliniky."

Peters se trpce zasmál. „Jak už jsem řekl, jsou to tvrdí profíci. Ti pěstují úplně jiný styl zločinu."

„Mluvíte v množném čísle, Petersi?"

„No ano, v prvním mailu se neobjevilo ani jediné osobní slůvko, které by napovídalo, zda je odesílatel jeden nebo je jich více. Adresátovi se však tykalo. Tady," Peters ukázal na obrazovku, „je to přesně obráceně. Adresát není vůbec přímo osloven. Ale odesílatelé se prezentují v množném čísle. Čekáme, máme dojem. Jinými slovy máme zřejmě co do činění s nějakým spáčem na klinice, který je pravděpodobně řízen organizací se sídlem ve Španělsku."

„Tak přece jen něco nového," poznamenal Meyer s nádechem sarkasmu. „Jak chcete pokračovat dál?"

„Nejprve budeme analyzovat volbu slov v novém mailu a porovnáme ji s prvním, potom se společně pomodlíme, aby ti

vzácní pánové poslali ještě hodně mailů, které by nás přivedly na stopu."

„Tak mi potom sdělte termín."

„Jaký?"

„Termín vaší modlitby, Petersi! Rád se zúčastním."

Rita byla prostě po ruce vždycky, kdykoli ji potřeboval, a Gropius se někdy styděl za své sobecké chování. Jistě, vždycky k ní byl upřímný a nedělal jí žádné naděje, že by z jejich poměru někdy mohl vzejít vážný vztah, avšak rudovlasá dívka z rentgenové stanice byla zřejmě spokojená s daným stavem, a když jí říkal, že je the sexiest girl in the world, byla šťastná. Možná taky doufala, že časem dokáže Gropiusův názor změnit. Zkrátka existují ženy, které si žádný muž na světě nezaslouží.

Když Rita na Gropiusovo telefonické pozvání přišla, vlastně očekávala, že spolu stráví noc, proto nedokázala skrýt zklamání, když ji zasvětil do svého plánu. Potřeboval kopii seznamu čekatelů ELAS, Eurotransplant Liver Allocation System, a to výpis kategorií stupně naléhavosti T2 až T4 se zaměřením na region jižní Německo. To, co vypadá tak komplikovaně, bylo možné získat s mizivou námahou, za použití kódu PUGH, na každém počítači na klinice. Přesto Ritu požádal, aby tu práci provedla pokud možno nepozorovaně.

O den později se Rita objevila u Gropiuse v zeleném svetříku přiléhavém tak, až se tajil dech, a vhodném k tomu, aby každého normálního muže připravil o rozum. Ale Gregor už nějakou dobu normální nebyl, a tak měl - což Ritě neuniklo - oči jen pro pruh papíru z počítačové tiskárny, na němž bylo zaznamenáno asi tři sta jmen, adres, telefonních čísel, stupňů naléhavosti a počítaných bodů. Tři sta osudů, z nichž mnohé neblaze skončí, protože je k dispozici příliš málo darovaných orgánů.

Existují pouze dvě možnosti jak být ze seznamu vyškrtnut a ty

nemohou být odlišnější. Možnost číslo jedna: úspěšná operativní transplantace. Možnost číslo dvě: smrt, protože nebyl k dispozici žádný orgán.

Gropius věděl, že nemá příliš velkou šanci, avšak ten nápad nevypadal ani úplně beznadějně. Procházel seznamem seřazeným podle abecedy, až se pohledem zastavil na čísle 27: Werner Beck, narozen 1960, bytem Starnberg, Am Wiesenstieg 2, stupeň naléhavosti T2. Werner Beck? Gropius se zarazil: to je ten majitel továrny na kyselé zelí a Veroničin milenec?! Gropius neznal jeho věk, věděl však, že Beck žije v přepychové vile u Starnberského jezera. Překvapila ho nejen skutečnost, že Beckovo jméno bylo na seznamu čekatelů, ale ještě více ho udivil stupeň naléhavosti. T2 znamenalo akutní dekompenzaci, tedy selhání jater, muž s T2 byl muž jen zpoloviny, možná ani to ne. A s někým takovým měla Veronika poměr?

Gropius si v poslední době vyvinul silný smysl pro nesrovnalosti a toto byla situace, jež nastolovala celou řadu otázek. Usedl tedy za volant starého japonského džípu, který mu Veronika nechala, a vyjel na dálnici směrem k jihu. Pozdní podzim se ještě jednou předváděl a Alpy zářily v jasném světle. Po deseti minutách jízdy odbočil z dálnice a proplétal se frontami aut ve frekventovaném místě, kde sídlí víc milionářů než v jakémkoli jiném německém městě. Po krátkém hledání našel Wiesenstieg, noblesní ulici lemovanou nádhernými vilami, a hned na jejím počátku stál dům číslo 2.

Vstupní brána z tepaného železa byla otevřená a na trávníku obklopujícím jednopatrový dům a posázeném keři a nízkými stromky právě starší, decentně oblečený komorník sbíral bílý zahradní nábytek a skládal ho před vchod do sklepa. Ve vjezdu parkoval tmavozelený Bentley Azure, vůz, který dokonce i tady na sebe poutal obdivné pohledy.

I Gropiusovi se velké auto líbilo, a tak si nevšiml, že k němu

zezadu přistoupil jeho majitel: „Dovolíte!"

Profesor se vylekal při pohledu na muže, nepochybně Becka. Lekl se, protože si představoval sportovního mladého muže, o pár let mladšího než on. Před ním však stál předčasně zestárlý, utrápený člověk s prořídlým věnečkem vlasů na hlavě, vrásčitým obličejem a propadlým hrudníkem, muž poznamenaný těžkou jaterní chorobou. Nevěnoval profesorovi pozornost a ukládal tašku s golfovými holemi na zadní sedadlo bentleye. Gropius ho oslovil: „Pan Beck? - Mé jméno je Gregor Gropius."

Beck strnul uprostřed pohybu a trvalo chvíli, než se vynořil z otevřených dvířek auta a nevrle se zeptal: „No a?"

Teprve teď Gropiuse napadlo, že na rozhovor s milencem své ženy není vůbec nijak připraven, a tak odpověděl nevhodně a trochu bezmocně: „Měl jsem to potěšení přenechat vám svou manželku."

„Ach," odfoukl Beck a prohlédl si Gropiuse od hlavy k patě. „Tu jste si měl raději nechat. Opravdu!" S klidem zaklapl dvířka u místa řidičova spolujezdce a obcházel auto.

Gropius udiveně poznamenal: „Nerozumím vám."

„A co je tady k rozumění?" opáčil Beck vztekle. „S tím je konec. A rozhodně ne teprve od včerejška!" Potom se najednou rozpovídal: „Když mi bylo zle, když mi doktoři dávali sotva půl roku života, Veronika předváděla velkou lásku. Bohužel jsem až příliš pozdě pochopil, že jí šlo jenom o dědictví po mně. Možná jsem se měl častěji dívat do zrcadla, pak by mi došlo, že nechtěla mě, nýbrž moje peníze. Když potom začal můj nový život, s láskou byl rychle konec..."

„Co myslíte tím, že začal váš nový život?"

Beck sebou cukl a mrzutě odsekl: „Nemyslím, že by vám do toho něco bylo. Nemáme spolu vůbec nic společného. A nezdržujte mě, jedu na golf."

Gropius si dovedl představit, jak tohle nečekané setkání musí

být Beckovi trapné. Ani mu neměl za zlé, když bez pozdravu nasedl do auta a se zakvílením motoru odjel. Auta musí často trpět frustracemi mužů.

V zahradě domu stále ještě pracoval sluha. Sledoval setkání zpovzdálí, aniž slyšel, o čem je řeč. V naději, že by se od něj mohl dozvědět něco o jeho zaměstnavateli, přistoupil Gropius ke staršímu muži a začal neutrální rozhovor. Sluha z povinnosti odpovídal zdvořile a nakonec se zeptal: „Vy jste známý pana Becka?"

„Ano. Přes jednu společnou známou. Jak jsem slyšel, už se mu teď daří lépe, myslím zdravotně!"

„Díkybohu! Vždyť to byla hrůza dívat se, jak den ze dne chátrá."

„Játra, že ano?"

Sluha zamyšleně přikývl a s pohledem upřeným k zemi odpověděl: „Byla to těžká operace, ale všechno dobře dopadlo. Pan Beck je ještě mladý."

„A drahá!"

„Jak prosím?"

„No, ta operace byla nejen těžká, ale i drahá."

Sluha se zasmál a položil si dlaň na břicho. „Pan Beck si často poklepá rukou na břicho a zasměje se, Karle - já se jmenuju Karel - tady s sebou nosím půl baráku."

„Tak drahé to bylo?" předstíral Gropius údiv.

Sluha Karel mávl rukou. „No, nemoc nepřišla na žádného chudáka, pan Beck si mohl nová játra dovolit. Člověk jako já by holt zašel. Takový je život." Karel se opět pustil do práce. „Prosím, omluvte mě."

„A víte, kde byl pan Beck operovaný?" zeptal se ještě Gropius.

Sluha se zastavil a podezíravě na něj pohlédl. „Proč to chcete vědět?"

„Jenom mě to zajímá, jinak nic."

Muž, jenž byl do této chvíle tak vlídný, zaklonil hlavu a odmítavě odpověděl: „Pane, nejsem oprávněn podávat informace o soukromých záležitostech pana Becka. Beztak jsem řekl už příliš. A teď vás naléhavě žádám, abyste opustil tento pozemek."

„No dobře," přikývl bodře Gropius, „vždyť to taky není tak důležité."

Otočil se a odcházel. Slyšel už dost - dokonce víc než dost. Veronika je mrcha vysazená na peníze.

Ve zvláštní komisi v Bayerstrasse panovala podrážděná nálada. Ingramova kancelář se podobala zaprášenému archivu soukromého vědce. V rohu stál gumovník, na okenním parapetu kaktusy. Spisy, nákresy, plány a papíry, které zabavili ve Schlesingerově pracovně, celkem 74 položek, ležely roztroušené po stolech a na podlaze nebo byly napínáčky připevněné na stěny a skříně. Pod nimi výstřižek z novin s palcovým titulkem Záhadné úmrtí na univerzitní klinice. Půl tuctu dospělých mužů se pokoušelo, zčásti polohlasně mumlajíce nesrozumitelné texty, vytáhnout z papírové džungle odpověď na otázku: Proč byl Arno Schlesinger zavražděn tak neobvyklým způsobem?

Wolf Ingram, vedoucí pátrací skupiny Schlesinger, se skoro ztrácel za horami papíru kupícími se na jeho psacím stole. Měl velmi špatnou náladu a navíc dospěl k poznání, že je tyto papíry nepřivedou ani o krok dál. Ostatně k vyhodnocení přineseného materiálu by bylo zapotřebí odborníka, jenž by předpokládané zkratky či kódy jako Jabrud a Kara Tepe identifikoval jako obyčejné archeologické lokality, a tak jim ušetřil dlouhé hádání. A skutečnost, že Schlesinger zadal u různých přírodovědeckých ústavů analýzy nálezů, rovněž na archeologa nevrhala žádné podezření. A tak se Ingram rozhodl, že ze změti faktů sestaví geografický portrét, v němž se Schlesinger pohyboval.

Byl to zkrátka krajně nepříznivý okamžik, který si státní

návladní Markus Renner vybral, když ve dvouřadovém tmavém kabátě a s černou aktovkou v ruce navštívil zvláštní komisi, aby se informoval o nejnovějších výsledcích vyšetřování. „Ministr vnitra požaduje zprávu o aktuálním stavu!" prohlásil s jistou hrdostí. Skla jeho brýlí bez obroučeк se výhrůžně zaleskla.

„Tak on požaduje," s nelibostí poznamenal Ingram. „Tak panu ministrovi povězte, že jsme našli odkazy na čtyři lebeční fragmenty jednoho člověka!"

Na tváři mladého státního návladního se ukázal živý zájem. „Lebeční fragmenty, to je neslýchané!"

„Tady, podívejte se!" Ingram znechuceně zamával Rennerovi před nosem listem papíru. „Člověk, z jehož lebky ty fragmenty pocházejí, žil v Galileji a patřil k paleanthropům, ovšem některé znaky už svědčí o jeho příslušnosti k neanthropům. Schlesinger; se zabýval otázkou, zda původní majitel lebky byl neandrtálec, nebo už homo sapiens. Ostatně tu lebku může pan ministr vidět v Archeologickém muzeu v Jeruzalémě!"

Muži ze zvláštní komise se hlasitě rozesmáli a Renner zrudl. Káravým tónem prohlásil: „Pánové, považoval bych za vhodné, kdybyste k záležitosti přistupovali s větší vážností. Nejde jenom o vraždu. Kdyby se ukázalo, že Schlesinger byl zapojený do teroristické sítě a my jsme vyšetřovali pouze jednostranně, tak jsme vy i já nezaměstnaní."

Ingram se s pažemi zkříženými na hrudi a v celé své stokilové mohutnosti vztyčil před Rennerem. „Pane státní návladní! V posledních dnech jsem měl se starými kostmi mnohem víc co do činění než s živými lidmi. Vy jste po několika dnech první živý člověk. Pomalu už bych mohl jet jako archeolog na Blízký východ. Měl byste se smířit s tím, že zabavení spisů byla rána vedle."

„Byl to pokus."

„Pokus," opakoval Ingram zatrpkle. „Tenhle pokus nás stál polovinu týdne! Případ Schlesinger od samého začátku vykazuje

tak neobvyklé znaky, že ho lze řešit jen neobvyklými prostředky."

„Tak co tedy radíte vy?" zeptal se povýšeně Renner.

Ingram pokyvoval, jako by chtěl říct: To bych taky rád věděl.

„Tak vidíte," poznamenal Renner arogantně, sňal brýle a začal je leštit bílým kapesníkem. „Tak vidíte," opakoval triumfálně.

Ingram znovu usedl za psací stůl a upřel pohled na obrazovku počítače, modelu, který už náležel minulosti. Najednou vyskočil, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem, naklonil se a četl mail, který právě došel:

> BND - SIGINT, odd. 5 - zvláštní komisi případu Schlesinger, Wolfu Ingramovi - Dnes ráno v 6.50 byl odfiltrován následující mail s kódem IND, odesílatel pobočka mnichovské kliniky, cílová adresa Španělsko, bližší údaje nelze zjistit. Znění: Bohužel naše plány ztroskotaly. Spisy a dokumenty ve špatných rukou. Teď počítat s nejhorším. Prosím nové pokyny. IND.

Ingram vrhl nedefinovatelný pohled na Rennera a otočil k němu obrazovku.

Státní návladní si přečetl zprávu, svraštil čelo a povýšeným tónem, jakým mluvíval, pravil: „Ingrame, teď je to na vás a vašich lidech. Tak hodně štěstí!"

Ingram, jindy obvykle zdrženlivý, zdvořilý muž, i když by od něj člověk takové vlastnosti neočekával, zbledl. A Murau, jenž ho znal lépe než ostatní kolegové, s obavami očekával jeho reakci. Věděl, co znamená, když Ingram zbledne jako umyvadlo na nádražní toaletě. A tentokrát tomu nebylo jinak.

„Mladý muži," začal tiše a narážel tak na nízký věk svého protějšku, „od chvíle, kdy byla před deseti dny sestavena zvláštní komise, tak se tady můžeme přetrhnout, abychom se dopracovali k vyřešení případu," pokračoval hlasitě. „Převrátili jsme naruby půl

kliniky, hrabali se ve starých matracích, vyklidili skříně a prohledali odpadkové koše. Všichni, jak tady jsme, už nemůžeme karbol ani cítit." Vytáhl ze stolu pět silných svazků v deskách a práskl s nimi na stůl před Rennera. „Prověřili jsme skoro dvě stě zaměstnanců kliniky, kteří by eventuálně mohli poskytnout nějaké informace týkající se zločinu. Detailně jsme rekonstruovali cestu darovaného orgánu od převzetí ve Frankfurtu až do okamžiku, kdy byl transplantován Schlesingerovi, mluvili jsme s každým, kdo by mohl přijít do styku s boxem, v němž byl orgán uložený. A vy se sem přiženete čerstvě oholený, ve svým manažerským kabátě a řeknete mi, že je to teď na mně! Co si myslíte, že jsme dělali těch deset dní, kdy vy jste si přerovnával spisy na stole? Tenhle případ je zkrátka zcela neobyčejný a nesrovnatelný se žádným jiným. A máme-li být upřímní, dosud nevíme vlastně vůbec nic, nic, jenom to, že byl zvláštním způsobem zavražděn člověk, muž, jehož by bylo možné odstranit s menším úsilím a rizikem. A teď už nám dejte pokoj, máme tu co dělat!"

Ingramovi spolupracovníci vytvořili kolem státního návladního půlkruh a s úsměvem sledovali, jak to schytal. Jakmile Ingram skončil, Renner vzal aktovku, obrátil se a zamířil ke dveřím. Ještě než jimi práskl, vypravil ze sebe tichým hlasem: „Tohle bude mít ještě dohru! Já jsem státní návladní, a ne nějaký uličník!"

* * *

Dům v Hohenzollernstrasse nutně potřeboval nový nátěr. Žlutá barva, kterou měl před lety, se už dala pouze vytušit. Kolem oken v silných rámech se drolila omítka. Zkrátka dům, do něhož Gropius ve čtvrtek šel, nebyl moc dobrá adresa. Ale bydlel tady Lewezow.

Jeho tabulku se jménem vystřiženým z vizitky a nalepeným

vedle zvonku našel profesor až nahoře, nad řadou asi třiceti tlačítek. Nebyl tady ani žádný domovní telefon, a tak se vydal rovnou nahoru úzkým schodištěm, jehož stěny byly natřené hnědou olejovou barvou a na zábradlí vyčnívaly ostré mosazné šrouby, aby nikoho nenapadlo zneužít je jako klouzačku.

Když Gropius ve čtvrtém patře stiskl tlačítko zvonku, zazněl za dveřmi, jež přestály už první světovou válku a ve výši očí měly úzké okénko z mléčného skla, gong s tóny Pro Elišku - což je ostatně už obvyklý fenomén, protože dvě třetiny všech gongů na zvoncích v Německu ohlašují návštěvu touto melodií, jejíž název však sotva někdo zná.

Lewezow Gropiuse očekával. Malý byt se skládal ze dvou průchozích místností se šikmými stěnami a dvěma mansardovými okny do zadního dvora a byl zařízen originálním nábytkem, jaký se nabízí ke koupi na bleším trhu ve východním Mnichově. Gropius se usadil do ušáku s opěradlem vyšším než dospělý muž v klobouku a bez průtahů začal.

„Jak už jsem vám sdělil po telefonu, přijímám vaši nabídku, že byste pro mě pracoval."

„To mě těší, profesore!" Lewezow, navzdory pokročilé denní době oblečený do červeného, hedvábně lesklého županu a s modře puntíkovanou šálou, která se k němu hodila, se lehce uklonil. „Pokud vám mohu být nápomocen - zde je seznam cen za mé služby."

Gropius ceníku nevěnoval pozornost, přeložil papír a zastrčil ho do kapsy saka. Z náprsní kapsy vytáhl jiný list papíru a položil ho před Lewezowa na vysoký stůl. „To je seznam asi tří set lidí čekajících na transplantaci jater. Prosím vás, abyste jej považoval za velmi důvěrný. Jsem si vědom, že se teď pohybujeme poněkud za hranicemi legálnosti. Ale třeba je to jediná možnost jak lidem v pozadí transplantačního skandálu trochu zatopit."

Po vzoru špatného herce Lewezow zvedl ruce v obranném

gestu: „Profesore, na moji diskrétnost se můžete spolehnout. Budete spokojený. Co mám udělat?"

„Přiznávám, že to není příliš jednoduché. Nejprve jde o to vybrat ze seznamu lidi, kteří by byli schopni za nová játra položit na stůl půl milionu. Předpokládám, že jich nebude moc. Ale vaším hlavním úkolem bude zjistit, zda někdo z těchto lidí už transplantaci absolvoval, a pokud ano, tak kde."

Lewezow si přitiskl dlaně na obličej, jako by se chtěl před profesorem schovat. Když se opět ukázal, zamyšleně poznamenal: „To skutečně není lehký úkol. Kolik času mi dáte?"

Gropius pokrčil rameny. „V prvé řadě mi jde o to prokázat, že prsty mafie sahají až na naši kliniku. K tomu stačí jediný pacient, který přizná: Ano, koupil jsem si orgán a transplantovali mi ho tam a tam."

„Chápu. Jenom..." Lewezow si mnul palec a ukazováček pravé ruky a vykulil oči. Patřil k tomu druhu lidí, kteří při tématu peníze ztrácejí veškerou důstojnost.

„Ano, samozřejmě!"

Gropius vytáhl obálku a s určitým pohrdáním v očích ji předal detektivovi.

„Velmi laskavé," ukláněl se Lewezow, „velmi laskavé!"

Gropiusův přezíravý tón mu neušel, avšak život není žádný med a už ho naučil takové rány pod pás ignorovat.

„Vy to dokážete," poznamenal Gropius a spíše zde přání bylo otcem myšlenky. Znělo to skoro jako zapřísahání. Už na odchodu dodal: „Jméno Werner Beck můžete ze seznamu vyškrtnout. Ten případ se už vyřídil." Pak se opravil: „Ten případ jsem vyřídil já."

Když vyšel přede dveře činžáku, svítilo slunce. Parkoval se svým džípem na protější straně ulice před květinářstvím. Kolem projela tramvaj směrem na náměstí Kurfurstenplatz a zvířila za sebou oblak prachu. Země se pod železnými koly otřásala. Jsou příjemnější ulice než tahle, pomyslel si Gropius, rozhodně svému

významnému jménu moc cti nedělá. Už skoro přešel na druhou stranu a lovil z kapsy starého baloňáku klíčky od auta, když koutkem oka zahlédl, jak se na něj zpředu řítí tmavá limuzína. Instinktivně uskočil stranou, aby se rozjetému autu vyhnul, ale manévr se mu podařil jen částečně. Přední blatník zasáhl stehno a odhodil ho tak, že padl po zádech na svůj zaparkovaný vůz. Na okamžik ztratil vědomí.

Všechno se odehrálo tak rychle, že Gropius nepostřehl nic víc, než co bylo popsáno. Nohy se mu třásly a chytil se postranního zrcátka džípu. Pomalu pohyboval všemi částmi těla, aby zjistil, zda jsou celé. Když byl opět při jasném vědomí, rozhlížel se po tmavém autě - samozřejmě marně. Na ulici s nadneseným jménem vládl dopravní ruch, jako kdyby se nic nestalo.

Gropius vyčerpaně usedl do auta a opřel si hlavu o volant. Ztěžka oddechoval a měl pocit, že se mu nedostává vzduchu. Myšlenky mu vířily hlavou, aniž by jedinou dokázal domyslet do konce. Jedno však věděl přesně: ta nehoda nebyla žádná náhoda.

Rozechvělými prsty otočil klíčkem v zapalování a rozjel se. Dopravnímu ruchu kolem sebe nevěnoval pozornost. Záda ho bolela a levou nohou skoro nemohl hýbat. Jako ve snu, úplně mechanicky, zamířil přes centrum domů, na jih města.

Marně se snažil si celou událost nějak vysvětlit. V mozku neustále přemílal jména všech, kteří by mohli mít zájem na jeho odstranění. Ale u všech podezření chyběl důkaz. Už dlouho se točil v kruhu podezírání, domněnek a bezradnosti, a to byl stav, který ho zvolna ničil, vyvolával v něm nejistotu, strach, dokonce hysterii.

Později by ani nedokázal povědět, jak dojel ke svému domu do Grünwaldu. Ještě si vzpomínal, jak si přiložil ke rtům láhev s bourbonem. Potom se mu zatmělo před očima.

Když se Gropius probral, neměl vůbec pojem o čase. Měl

pocit, že ve spánku zaslechl zvonit telefon, nebo to byl zvonek u dveří, ale možná se mu to jenom zdálo. Tělo ho bolelo a hlavu měl jako sevřenou v železné obruči. Zamlženým pohledem uviděl láhev od whisky ležící na zemi u postele a nad tím pohledem se zamyslel. Ozval se zvonek domovních dveří. Nemilosrdně mu pronikal do uší. Gropius se s námahou zvedal a zasténal pod náporem bodavé bolesti hlavy. Když zvonění znělo stále naléhavěji, rozhodl se vstát. Ovšem bylo to obtížné. Teprve teď si všiml, že ležel v posteli úplně oblečený. Zvonek vyzváněl stále pronikavěji.

„No už jdu," bručel Gropius a celý rozbolavělý scházel dolů. Když otevřel, stála přede dveřmi Felicia. Byla velmi rozrušená.

„Kde celou dobu vězíte?" vykřikla rozčileně. „Od včerejška se snažím vás zastihnout!" Teprve teď si všimla profesorova zbědovaného stavu.

Gropius ji pozval dovnitř gestem, které vypadalo tak nemotorně, jako by se tulák snažil o uhlazenost. „Bourbon," omlouval se, když na sobě pocítil Feliciin pohled. „Asi bylo toho dobrého trochu moc. Ale nikoli bezdůvodně!"

Felicia takhle profesora ještě neviděla, dokonce ani když o vlásek unikl bombovému atentátu. „Co se stalo?" zeptala se opatrně. „Opravdu nevypadáte dobře." Zneklidněně si profesora prohlížela.

Gropius stále znovu vrtěl hlavou. Sám nechápal, co se včera odehrálo. Potom začal přecházet po salonu sem a tam jako divoké zvíře a vyprávěl, jak pověřil Lewezowa pátráním ve věci mafie obchodující s lidskými orgány, jak přecházel ulicí ke svému vozu a jak na něj velkou rychlostí vyrazilo auto a odmrštilo ho na jeho džíp a jak na okamžik ztratil vědomí.

Felicia zděšeně poslouchala jeho vyprávění. Gregorův neklid nahnal strach i jí, přesto přemýšlela, jak by Gropiuse uklidnila. „Původně jsem přišla, abych se vám omluvila," řekla, aby ho

přivedla na jiné myšlenky.

„Omluvila? Za co?" Gropius se zastavil uprostřed místnosti a upřel na ni pohled, až srdce usedalo.

„Kvůli předvčerejšku. Odešel jste tak překotně. Chápu, že vás rozzlobila moje nedůvěra. Muselo vás ranit, když jsem se zeptala, zda bylo s operací mého manžela všechno tak, jak má být. Promiňte!"

Felicia přistoupila ke Gropiusovi, chytila ho za ruce a vážně se na něj podívala. Jako tehdy v hotelu, když si tak nečekaně padli do náručí, ucítil náhle elektrizující přitažlivou sílu, která z ní vyzařovala. Ale tentokrát se neodvážil ji obejmout. Ještě se nepodíval do zrcadla, ale dovedl si představit, jak vypadá. Rozpačitě otočil hlavu na stranu.

„To je v pořádku," zachraptěl. „Nezlobil jsem se na vás. Opravdu ne. A teď mě omluvte, nutně musím pod sprchu!"

Když se Gropius pokoušel zahnat svou opici střídavě studenou a horkou vodou, hledala Felicia v kuchyni něco poživatelného, z čeho by mohla vykouzlit jakousi snídani. Kuchyně a spíž vykazovaly typické znaky opuštěného manžela. Bylo tu pár konzerv, jinak skoro nic. A tak byl opravdu skoro zázrak, co Felicia vyčarovala a za chvíli přinesla na stůl do jídelny.

Káva a toasty voněly, k tomu uvařila dvě vejce, na podnose stála sklenice medu a talířek s corned beefem z plechovky. Vše čekalo na Gropiuse, který vyšel z koupelny osprchovaný a s novou chutí do života. Nedokázal potlačit nadšení a políbil Felicii na tvář. Už dlouho neseděl u hezky prostřené snídaně.

Chvilku zůstali mlčky proti sobě. Potom Felicia opatrně začala: „Myslíte, že vás chtěli zabít?"

Otázka vyslovená u stolu se snídaní zněla svou otevřeností brutálně a Felicia si okamžitě své nešikovnosti všimla, proto rychle dodala: „Myslím jestli třeba ten útok neměl být varováním, abyste své pátrání zastavil?"

„O tom jsem dokonce přesvědčený!" přikývl Gropius. „Ti lidé mě nechtěli zabít, chtěli mi jen dát za vyučenou, byl to takový výstřel pro výstrahu, aby svému požadavku dodali důraz. Kdyby měli v úmyslu mě zabít, měli k tomu už nejednu příležitost. Ale já pomalu začínám mít podezření, že mě potřebujou."

Felicia se nuceně usmála. „To je dost absurdní představa."

„Skutečně. Ale uveďte mi nějaký jiný důvod jejich podivného chování. Kdykoli začnu pátrat novým směrem, stane se něco nečekaného, co mi má jasně ukázat, že moje šance odhalit ty lidi je mizivá. Když si tak vzpomínám na včerejšek, možná mi při tom útoku chtěli polámat kosti, a tak mi zabránit v pohybu."

„Mluvíte o tom s takovým klidem!" Felicia si prohlížela Gropiuse, jenž teď už zase vypadal lépe. Potom pokračovala: „Státní návladní uvolnil manželovo mrtvé tělo. Zařídila jsem pohřeb žehem bez velkého rozruchu kolem."

Gropius přikývl a cítil se trapně. Dokud neprokáže svou nevinu, bude se stále cítit vinen.

„A také jsem dostala zpátky zabavené spisy. Údajně v nich nebylo nic, co by policii posunulo dál."

Gropius zamyšleně žvýkal toast. Bylo na něm znát, že je myšlenkami velmi daleko. Náhle se zeptal: „Ohlásil se už profesor de Luca?"

Felicia překvapeně vzhlédla. „Ne. Na něj už jsem si ani nevzpomněla."

Gropius stiskl rty, potom poznamenal: „Je to divné, nezdá se vám? Vždyť šlo o dvacet tisíc euro. Žádný dopis, žádný fax, žádný telefonát?"

„Je mi líto." Felicia si mnula kořen nosu. To dělala většinou, když přemýšlela, a Gropiuse to pobavilo. „Opravdu by mě moc zajímalo," promluvila konečně, „jaká cennost byla v tom kufříku. Možná diamanty? Manžel drahokamům vůbec nerozuměl. Tenhle prstýnek," natáhla pravou ruku, na které se třpytil prsten s

diamantem, „jsem si darovala sama. Arno by mi nejspíš koupil bižuterii se skleněnými perlami. I když..."

Gregor se na ni tázavě podíval. „I když?"

„Když si pomyslím, co všechno dosud vyšlo najevo o jeho dvojím životě, nemohu vyloučit, že obchodoval i s diamanty a neznalost jenom předstíral."

„Proč by to dělal?"

Felicia vysunula spodní ret. „Jak vydělal deset milionů, aniž o tom ztratil slovo?"

„To máte pravdu. Z toho pohledu je dvacet tisíc euro v Berlíně opravdu maličkost. Přesto je mi záhadou, že signora Colella jen tak pro nic za nic zmizela a de Luca o sobě nedává slyšet."

„Čeká, že mu Schlesinger zatelefonuje!"

„Možná."

Gropius se zadíval z okna a Felicia ho přitom pozorovala. „Myslím, že tuším, co vám táhne hlavou," poznamenala a zatvářila se jasně nesouhlasně.

„Tak? Myslíte, že ano?" Gropius vynutil zatrpklý úsměv na rtech.

A Felicia odpověděla otázkou: „Jak dlouho ještě chcete pokračovat na vlastní pěst? Bylo by lepší, kdybychom všechno předali policii, nemyslíte?"

Profesor se zhluboka nadechl. Byl dalek toho mít prostě jen opačný názor. Nepochybně existují lákavější činnosti než se potýkat s neznámým protivníkem, jenž sleduje určitý cíl. Ale už svými rešeršemi zašel tak daleko, že sotva ještě má možnost zastavit pátrání, aniž vyvolá podezření. Náhle se rozhodl. „Zítra letím do Turína."

Felicia na něj pohlédla, jako by přiznal něco neočekávaného. I když tušila, že jejich rozhovor tak vyústí. „Vy se nikdy nevzdáváte, co?" utrousila rezignovaně.

„Ne, nikdy!" potvrdil Gropius. „A v tomto případě už vůbec

ne."

Felicia krátce přemýšlela, potom rázně oznámila: „No dobře, když vám to nemůžu rozmluvit, tak pojedu s vámi. Koneckonců je to především moje záležitost!"

„Tím bych si nebyl tak jistý," namítl Gropius. „Domnívám se, že se týká nás obou. Ostatně to nepovažuji za dobrý nápad, abychom do Turína cestovali spolu. Dříve či později to vyjde najevo a vyvolá mylný dojem."

Proti tomu neměla Felicia žádné argumenty. „Ale budete mi průběžně podávat zprávy," kladla profesorovi na srdce, když vycházela z domu.

KAPITOLA 6

Let LH 2760 startoval v 10 hodin 35 minut v Mnichově, letadlo Canada Air Jet mělo osmačtyřicet míst a jedinou toaletu vzadu v ocase. Gropius nenáviděl letadla na krátké tratě, stroje s malým rozpětím křídel, protože byla ve vzduchu neklidná a i při nepatrných turbulencích se propadala tak, že měl člověk žaludek v krku. Nechybělo mnoho a Gropius by musel použít šedivý sáček zasunutý v síťce na opěradle sedadla před ním. Po půldruhé hodině letadlo přistálo ještě před určeným termínem na turínském letišti Caselle. Gropius nastoupil do taxíku a dal se odvézt do Lingotta ležícího asi deset minut cesty jižně od středu města.

Jako většina severoitalských měst vítal Turín cizí návštěvníky rozsáhlými průmyslovými komplexy, obrovskými obytnými bloky a věžáky na předměstích. Taxíkář, jenž s divokou gestikulací tvrdil, že je rozený Turíňan, i když s plavými vlasy a modrýma očima vypadá spíše germánsky, prohlašoval, že zákazník musí počítat s dobrou hodinou jízdy, i když to vezme několika zkratkami, které zná pouze on. Přitom pomrkával na Gropiuse sedícího vedle něj. A měl pravdu.

Jeli skutečně přes hodinu, když řidič přijíždějící od Corso Vittorio Emanuele zabočil do Via Nizza. Hotel Le Meridien Lingotto, největší ve městě, nepůsobil zvenčí dojmem luxusního ubytování, což mohlo být tím, že byl zřízen z budov staré automobilky firmy FIAT. Nejvyšší patro čtvercového komplexu dříve sloužilo jako testovací dráha, dnes tady hosté mohli provozovat různé sporty.

Gropius si na dva dny rezervoval slunný, komfortně zařízený pokoj s pohledem na vnitřní nádvoří. Doufal, že za tu dobu vypátrá profesora de Luku a zjistí, co bylo ukryto v kazetě o hodnotě dvacet tisíc euro. Neznal ani profesorovo křestní jméno, ani jeho

adresu či telefonní číslo, a to věc právě neusnadňovalo. Ani když požádal recepčního, aby mu číslo professore de Luca našel v telefonním seznamu, úspěch se nedostavil.

Ale byla tu ještě Francesca Colella a bezpečnostní agentura VIGILANZA. Pod jménem Colella našel Gropius v seznamu tři položky. Na jednom čísle zůstalo vedení němé, na druhém nikdo nezvedal sluchátko a třetí byl omyl, neboť majitel benzinové pumpy, jemuž číslo patřilo, při madoně a všech italských svatých přísahal, že ani jeho manželka, ani žádná dcera není Francesca, dokonce ani jeho tchyně, ta se už čtyřiašedesát let jmenuje Clara. Zbývala tedy jen VIGILANZA.

Gropius měl před očima obraz Francesky Colelly a vytáčel šestimístné číslo agentury. Vystupování chladné tmavovlásky v Berlíně na něj podivně zapůsobilo. Její pohled za skly bez obrouček mu připomínal bývalou učitelku biologie, do níž se tehdy - bylo mu asi třináct nebo čtrnáct let - po uši zamiloval, když na příkladu lesních tulipánů, které nazývala tulipa silvestris, vysvětlovala jejich rozmnožování opylováním. Jeho zájem tehdy platil hlavně učitelčiným podvazkům, které se pod úzkou černou sukní jasně rýsovaly. Bohužel si paní Lankwitzová, jak se nositelka toho hříšného kusu prádla jmenovala, všimla jeho neslušného rozrušení. Neřekla ani slovo, ale pohled, jaký na něj vrhla skrze blýskavá skla a který mu dal jasně najevo, že jeho nepatřičné chování velmi dobře zaznamenala, v něm vyvolal příjemné mrazení. Následkem té epizody, jíž si spolužáci nepovšimli, bylo, že paní Lankwitzová už nikdy nenosila podvazky - rozhodně ne do školy. Od té doby však měl určitou slabost pro ženy, které vystupovaly tak nepřístupně jako Francesca Colella.

„Pronto!" ohlásila se Francesca přísně do sluchátka.

Když Gropius prozradil své jméno, nejprve se na chvíli odmlčela. „Myslím, že mi dlužíte vysvětlení," promluvil po

chvilce. „Byli jsme domluveni, ale vy jste nepřišla."

„Poslala jsem vám fax," odpověděla stroze Francesca. „Hrál jste svou roli moc špatně. Od samého počátku jsem nevěřila, že jste Schlesingerův cognato, a pak jste ani neznal číselný kód kazety. Přitom to bylo dohodnuté heslo. Ne, pane Gropiusi, či jak se doopravdy jmenujete, náš zákazník je toho názoru, že jsem postupovala správně. Co ode mě vůbec chcete?"

„Adresu profesora de Luky!"

Signora Colella se zasmála. „Jestli vás pověřil signore Schlesinger, tak tu adresu musíte znát! Tak oč jde?"

Ne, pomyslel si Gropius, tahle žena na jednoduché vylhané historky nezabere. Zkusil tedy jinou strategii. „Signoro," začal lichotivým hlasem, „rád bych vás dneska pozval na večeři. Prosím, neodmítejte mě."

Francesca se rozesmála ještě hlasitěji. Znělo to, jako kdyby smích používala místo štítu, rozhodně nepůsobil věrohodně a upřímně. „Ne, děkuji," odsekla.

„Proč ne?" nenechal se odbýt Gropius.

„Každý osobní kontakt s našimi klienty je nám z bezpečnostních důvodů zakázán. VIGILANZA je renomovaná firma a já si nemohu dovolit riskovat zaměstnání kvůli jedné teplé večeři. Teď mě omluvte." Zavěsila.

Zatraceně! Gregor Gropius stiskl v dlani sluchátko, jako by je chtěl rozmačkat. Signora Colella byla v tomto cizím městě jediný člověk, který mu mohl pomoci. Musí ji přimět k mluvení. A už taky věděl jak. Z telefonního seznamu znal adresu agentury VIGILANZA, Art Logistics, via Foligno, v severozápadní části města.

Firma, nenápadný dům ze šedesátých let, jehož vstupní fronta byla střežena zdaleka viditelnými videokamerami, vypadala zvenčí tak seriózně a nudně jako fara. Jen jasné neonové světlo za širokými okny svědčilo o jistém pracovním ruchu za sklem. Když

se Gropius přiblížil ke vchodu, neprůhledné skleněné dveře se před ním otevřely, jako by je obsluhovala neviditelná ruka. Vešel do prostorné přijímací haly s mramorovou podlahou do vzoru šachovnice a po pravé straně uviděl pult recepce, na kterém bylo šest nebo osm obrazovek. Velmi solidně oblečená recepční s černým hedvábným šátkem ve výstřihu červeného saka se Gropiuse zeptala, co pro něj může udělat.

Profesor se představil a požádal o rozhovor se signorou Colellou. Ukázala mu místo na koženém sofa vlevo proti pultu.

Netrvalo ani dvě minuty a Francesca Colella se objevila na bílém mramorovém schodišti. S přísným pohledem a tlumeným hlasem Gropiuse oslovila: „Naléhavě vás žádám, abyste mě tady už neobtěžoval. Opravdu budu mít kvůli vám velké problémy!" Přitom podala Gropiusovi lístek se jménem a adresou. Nejprve si myslel, že je to adresa profesora de Luky. Až když se obrátila k odchodu a na rozloučenou řekla: „Přesně v devatenáct hodin!", všiml si Gregor jména lokálu: Osteria Tre Fontane, Corso Lombardia. Překvapeně se zadíval za signorou, která zmizela nahoře na schodišti.

Ulice s honosným jménem Corso Lombardia nevypadala ve tmě příliš lákavě a ani lokál umístěný v suterénu rohového domu nepůsobil nejlepším dojmem. Tím více Gropiuse překvapilo útulné zařízení, dřevem obložené stěny a nábytek v selském stylu, nikoli bez vkusu.

Gropius vešel do Osterie se smíšenými pocity, ještě měl příliš čerstvě ve vzpomínkách neuskutečněnou schůzku na berlínské Friedrichstrasse. Tentokrát ho však Francesca překvapila, už byla na místě a byla jako vyměněná, uvolněná a skoro veselá.

„Mám-li být upřímný," začal Gropius rozhovor, „vůbec jsem si nebyl jistý, jestli přijdete. Po té zkušenosti v Berlíně..."

Francesca uhnula očima, jako by jí byla ta připomínka trapná,

potom s potutelným úsměvem vysvětlila: „V Berlíně jsem odmítla z ryze pracovních důvodů, tady jsem soukromě. To bych chtěla zdůraznit hned na začátku. Ostatně vaše návštěva ve firmě byla něco jako vydírání."

„Je mi líto, jestli jste to tak pociťovala. Ale přece jen jsem byl úspěšný!"

„Jestli považujete za úspěch pojídat se mnou škeble - tedy rozhodně byste tady měl ochutnat škeble - pak vám ke spokojenosti stačí málo. Ale já vím, že nepřicházíte bez postranních úmyslů. Ovšem musím vás hned zklamat. Ode mě se adresu profesora de Luky nedozvíte."

„Tak to zkrátka bude jenom krásný večer," šarmantně přikývl Gropius, i když v žádném případě neměl v úmyslu vzdát se záměru, že z pohledné signory požadovanou informaci vyláká. Francesca projevila údiv. Číšník s vyholenou hlavou přijal objednávku. Pili bílé soave.

„Musíte pochopit," navázala Francesca na přerušenou řeč, „že já svou práci potřebuju a jsem ráda, že ji mám. Musela jsem o ni dlouho bojovat. Dříve jsem dělala něco úplně jiného."

Gropius se neodvažoval zeptat. Prohlížel si svůj protějšek se zálibou. Francesca měla na sobě na holém těle kabátek z měkké zelené kůže, a tak už bylo zbytečné uvažovat o otázce, kterou si položil v Berlíně, zda nepřehlédnutelné křivky způsobuje pistole a její upevnění.

„Pracovala jsem v bance," poznamenala signora, jako kdyby se jí Gropius na minulost zeptal.

„A bylo to tam pro vás moc nudné."

„To určitě ne." Francesca se odmlčela, potom se svěřovala dál. „Vyhodili mě ze dne na den, na hodinu. Byla to moje vina. Poskytla jsem jednomu novináři informaci o dluzích prominentního klienta. Prasklo to a mě vyrazili. Teď už možná pochopíte, proč ze mě nic nedostanete. Prostě si nemůžu dovolit

ocitnout se zase na dlažbě. Musím se starat o sebe a další dva lidi."

„Jste vdaná?"

„Ne, tedy ano, ale o tom nechci mluvit, chápete?"

„Chápu."

„Nic nechápete!" Francesca poprvé tento večer vypadala rozpačitě. „Promiňte, signore, ale to je téma, o kterém nemluvím ráda."

Gropius přikývl. „Chtěl jsem říct, že chápu, protože jsem na tom stejně."

„Vy jste ženatý, signore?"

„Ne, tedy ano," pokrčil rameny.

Oba se rozesmáli. Ale ve Francesčině smíchu zněla stopa smutku.

Holohlavý číšník servíroval škeble a Francesca obdivovala šikovnost, s jakou Gropius rozloupával skořápkatce. „A vy?" zeptala se nenuceně. „Co děláte vy? Nebo je to tajemství?"

„Jsem chirurg na klinice v Mnichově. Transplantuji orgány, srdce, játra, ledviny. Ale možná to není vhodné téma při jídle jako toto."

„Ale ne, to je nesmírně zajímavé!" zvolala Francesca. „Profesore, musíte mi o své práci vyprávět!"

Gropius původně neměl v úmyslu povídat o sobě, avšak nálada v malé osterii přímo vyzývala, aby si člověk vylil srdce. A stejně tak i krásná signora, která mu pozorně naslouchala. A tak Gropius vyprávěl o své práci, o Schlesingerově záhadné smrti a svých marných snahách o objasnění případu a Francesca jen žasla.

„Přiznávám" přikývl, když své povídání skončil, „že to zní dost neuvěřitelně, ale je to pravda. Aniž jsem chtěl, zabředl jsem do věci, z níž se jen těžko dostanu, ledaže najdu pro to všechno vysvětlení. A přitom jsem chirurg, ne tajný agent." Pokyvoval a vypadal trochu bezmocně.

Hospůdka se pomalu plnila lidmi - zřejmě měla dobrou pověst

- a Francesca na profesora hleděla, jako by o jeho příběhu pochybovala. Gropius zachytil její kritický pohled a opakoval: „Je to pravda."

Signora zamyšleně konzumovala škeble. Gregor okouzleně sledoval, jak rty vtahuje do úst žlutohnědé měkkýše. Nikdy by ho nenapadlo, že žena při pojídání škeblí, může působit tak eroticky. „A vy si myslíte, že kazeta, kterou jsem na objednávku profesora de Luky vezla do Berlína, souvisí s vaším případem?" zeptala se a přiložila ke rtům sklenku.

Gropius se přistihl při myšlence, že žena, jež sedí proti němu, je pro něj náhle důležitější než důvod, který je svedl dohromady. Zjistil, že se jeho fantazie osamostatnila, avšak naděje, že by tato chladná kráska roztála, byla stejně velká jako šance chtít ohněm v krbu rozpustit Antarktidu. Proto zdvořile odpověděl na její otázku: „Nezbývá mi nic jiného než tomu věřit. Musím sledovat každou stopu."

„Ale profesore, není to úkolem policie?"

„Samozřejmě, ale když přenechám volné pole policii, tak než případ rozřeší, budu zralý na penzi. U nás to není jiné než v Itálii. Policie sestavila zvláštní komisi, která se hrabe ve spisech, a příslušný státní návladní se zabývá hlavně tím, že sčítá dny do svého důchodu. Je mu asi tak třicet. Obávám se, že ztratím svou práci, a navíc i profesuru, pokud nepředložím důkaz, že za Schlesingerovu smrt nese odpovědnost organizovaný zločin."

Francesca se naklonila přes stůl a přiblížila se ke Gropiusovi na vzdálenost několika centimetrů. „Je dobře, že jste nepoužil to slovo, profesore. Nikdo se ho tady neodvažuje použít - ledaže k ní patří."

Gropius rozuměl, co má na mysli, a přikývl.

Usmála se. Potom ztišila hlas. „Luciano de Luca vede výzkumný ústav na druhé straně řeky. Je to vlídný, obtloustlý pán s řídkými vlasy. De Luca nosí brýle s černou obroučkou a velmi

silnými skly, které jeho bulvy zmenšují, takže vypadají jako prasečí očka. Je to milý starší pán, se kterým se dobře jedná. Ústav sídlí v jedné postranní uličce odbočující z Corsa Chieri. Tady je jeho telefonní číslo. Jestli mě zradíte, pozítří jsem nezaměstnaná."

S těmi slovy posunula přes stůl před Gropiuse vizitku.

Profesor užasl, vzal Francesčinu ruku a políbil ji. Ta žena byla jednou velkou hádankou a její chování ho udivovalo. Vzal vizitku a schoval ji do kapsy saka.

„Ale prosím vás, neptejte se mě na obsah té kazety," promluvila po chvilce Francesca. „Já ho opravdu neznám." A když si všimla Gregorova nedůvěřivého úsměvu, dodala: „Loňského roku jsem měla za úkol odvézt podobnou kazetu z Milána do Londýna. Obsah jsem neznala, jen jsem věděla, že je pojištěný na půl milionu. Příjemcem byla aukční síň Sotheby's. O měsíc později jsem se v novinách dočetla, co jsem vezla: starou dopisní obálku se známkou Modrý Mauricius. Byla vydražená na milion. Na milion liber! Ještě dneska je mi mdlo, když si na to vzpomenu."

Pod stolem posunul Gregor svou nohu mezi její. Je mi jedno, jestli mi teď vrazí facku, pomyslel si a vyzývavě na ni pohlédl.

Francesca si jeho nestoudného pohybu velmi dobře všimla, ale nedala se vyvést z klidu. Naopak ho s výrazem, který si nedokázal vyložit, požádala: „Signore Gropiusi, mohl byste mě doprovodit domů?"

Znělo to, jako kdyby chtěla říct: Tak a dost, končíme! Ale stejně dobře to mohlo znamenat: Pojď, jdeme ke mně! Proto i jeho odpověď byla mnohoznačná. „Nedovedu si představit nic krásnějšího, signoro."

S těmi slovy kývl na číšníka a vyrovnal účet. Když mířili nahoru k východu, Francesca poznamenala: „Nesmíte se pozastavit nad mým bytem. Jistě jste zvyklý na lepší. Byty v Turíně jsou drahé, a jak už jsem se zmínila, nestarám se jenom o sebe. Ale teď už matka určitě spí. Ostatně není to daleko odtud,

jenom dvě ulice."

Na Corso Lombardia panoval v tuto večerní dobu, bylo krátce před desátou, čilý ruch. Francesca se zcela samozřejmě do Gropiuse zavěsila. Ochladilo se a byla jim zima. U odbočky do úzké uličky Francesca táhla Gropiuse doprava a ukázala na starý, sedmiposchoďový dům. „Jsme tu. Pojďte dál!"

Schodiště bylo obloženo kobaltově modrými kachlíky a byla v něm ozvěna jako v kostele. Uprostřed byla výtahová šachta s železnou klecí potaženou drátěnou sítí s velkými oky. Hluk otevíraných dveří, železné zasouvací mříže, zněl celým domem. Francesca stiskla tlačítko do pátého patra a usmála se na Gropiuse. Pochopil její gesto jako pozvání a přistoupil k ní tak blízko, až ucítil teplo jejího těla. Francesca jen odvrátila hlavu, ale nijak ho neodbyla.

„Francesko, vy mě úplně pobláznite," šeptal Gropius.

Nezareagovala a za okamžik promluvila: „S dovolením!" Prudkým pohybem odsunula na stranu mřížové dveře výtahu.

Spoře osvětlená dlouhá chodba vedla k bíle nalakovaným dveřím bytu a Francesca ho mlčky, jen pohybem, vyzvala, aby vstoupil. „Mami?" zavolala tiše a obrátila se ke Gropiusovi. „Touhle dobou už nebývá vzhůru. Posaďte se."

Obývací pokoj měl pouze jedno okno, ale čtvery dveře, na každé straně dvoje. Proto tu bylo jen málo místa na nábytek. Uprostřed místnosti stály proti sobě dvě moderní sofa, mezi nimi nízký stolek se skleněnou deskou.

„Zmiňovala jste se, že v bytě bydlíte tři," ozval se Gropius do ticha, které se v pokoji rozhostilo.

„Ano," přikývla Francesca. „Moje matka, já a můj manžel."

Gropius sebou nepatrně cukl, potom omluvně začal: „Já myslel, že..."

„Co jste si myslel, profesore?" Přistoupila ke Gropiusovi a ten se ochotně nechal vést ke dveřím na pravé straně. Francesca je

otevřela. V malém pokojíku se svítilo. Gropius se polekal.

Na posteli proti dveřím napůl ležel, napůl seděl muž s tmavými vlasy a bledým obličejem. Ani se nepohnul, oči měl dokořán, ústa také a paže položené na bílé dece.

„Můj manžel Constantino," představila ho polohlasem Francesca, a aniž se na Gropiuse podívala, pokračovala: „Před půl rokem měl autonehodu, od té doby je v bdělém kómatu. Co to znamená vám jistě nemusím vysvětlovat." Mluvila bez jakékoli zatrpklosti.

Gropius zalapal po dechu. Ta žena ho úplně vyváděla z míry. Ještě před okamžikem po ní toužil. Bez zaváhání ji následoval do jejího bytu s úmyslem se s ní vyspat. A domníval se, že Francesca proti tomu dobrodružství nic nemá. A teď?

Gregor Gropius se cítil mizerně. Bylo mu jasné, že Francesca tu trapnou situaci pečlivě zinscenovala, aby si ho jednou provždy držela od těla. Stud teď překryl jeho žádostivost. „Odpusťte mi moje chování," zašeptal sotva srozumitelně.

„Můžete klidně mluvit nahlas," odpověděla Francesca. „On nás neslyší - alespoň to tvrdí lékaři."

Gropius se odvrátil, zasunul ruce do kapes a s pohledem upřeným do temného okna hlasitěji pokračoval: „Nevím, co si teď o mně myslíte, ale já přece nemohl vědět..."

„Samozřejmě ne," přerušila ho. „Já vám nic nevyčítám. V životě jsou situace, kdy každý cit pro realitu vyhasne." Už zavírala dveře, ale ještě než stiskla kliku, znovu strčila hlavu do pokojíku, jako by se chtěla přesvědčit, zda je všechno v pořádku.

Gropius stál vedle ní a nevěděl, jak se zachovat. Francesca ho jasně odkázala do příslušných mezí. Dala mu políček, aniž ho zjevně zranila. Přitom dobře věděla, že políček, který navenek nebolí, uvnitř způsobí mnohem větší bolest, trýzeň, jakou s sebou člověk často vleče celé roky. Měl potřebu mluvit, vysvětlit Francesce, jak moc na něj zapůsobila a že v žádném případě nemá

v úmyslu a tak dále a tak dále. Ale všechno vysvětlování se mu jevilo jako nevhodné. A z té bezradnosti, z pocitu, že se s takovou situací nedokáže vyrovnat, zareagoval nemotorně, nešikovně jako hlupák. „No, asi bude lepší, když půjdu," vypravil ze sebe namáhavě.

Francesca se na něj jenom podívala a mlčela.

Gropius sjížděl lomozícím výtahem dolů a cítil se jako zmlácený. Kousek cesty ke Corso Lombardie běžel. Měl pocit, že utíká sám před sebou. Na rohu zastavil taxíka a dal se odvézt do hotelu.

Druhý den ráno, v okamžiku kdy se pomalu vynořoval ze spánku do bdění, ho zaplavila příjemná vzpomínka na Francesku, ale potom se ohlásila paměť a jako těžké břemeno ho tísnila vzpomínka na uplynulou noc. Měl na sebe vztek, což byl stav, jenž mu obvykle býval cizí.

Snídani, jednoduchou, jak je v Itálii zvykem, snědl Gropius ve svém pokoji. Nechtěl nikoho vidět. Lžičkou roztíral broskvovou marmeládu po opečeném bílém chlebu a prohlížel si Francesčinu vizitku, tedy její druhou stranu, kam napsala jméno, adresu a telefon na de Luku.

Gropius přemýšlel, zda má Lucianovi de Lukovi zatelefonovat a ohlásit svou návštěvu, potom se však rozhodl, že profesora postaví před hotovou věc. Koneckonců nevěděl, jak si s ním porozumí a jak de Luca bude reagovat na zprávu o Schlesingerově smrti.

Taxíkář, který ho vezl na druhý břeh Pádu k de Lukovu ústavu, měl dobrou náladu. Jezdil se starým fiatem z osmdesátých let, což mu však nijak nebránilo myslet si, že má závodní vůz. Na každé křižovatce odstartoval s kvílením pneumatik a nadšeně zvolal: „O lala, ferrari!"

Když přejeli přes Pád, pokračoval kousek po proudu po Corso Casale, zabočil doprava do Corso Chieri a zastavil před udanou

adresou. Ústav sídlil ve dvoupatrové vile, která se skrývala za polovysokou zdí a hustými keři. Instituto prof. Luciano de Luca stálo na rezavějící mosazné tabulce, která nepodávala žádnou informaci o činnosti, jakou de Luca za zdmi domu vlastně provozuje.

Když se Gropius blížil ke vchodu uzavřenému dřevěnou branou, na druhé straně zuřivě štěkal pes. A to byl na delší dobu poslední Gregorův jasný vjem. Protože ještě než stačil stisknout tlačítko zvonku u domácího telefonu, zasáhla ho zezadu do týla prudká rána. Ztratil rovnováhu i vědomí. Jako z velké dálky pak slyšel povely a měl pocit, že mu někdo přetahuje přes hlavu pytel a táhnou ho do auta.

Ani později nedokázal Gropius určit, jak dlouho strávil ve stavu bezvědomí. Jenom když na několik okamžiků přišel k sobě, svázaný provazy jako balík a naložený na zadním sedadle, měl pocit, že vedle něj sedí Francesca. Nikdy mu nebylo jasné, jak k tomu přesvědčení dospěl, protože ji neviděl. Byl to jenom takový pocit. Z dálky slyšel podivný, pronikavý pípavý tón. Potom se znovu ponořil do hluboké temnoty.

Po nějaké neurčité době se Gropius znovu probral. Chvěl se zimou ve vysoké čtvercové místnosti bez nábytku, kam slepým oknem dopadalo matné denní světlo. Jediné pozoruhodné na této místnosti byl modrozelený olejový nátěr, který na mnoha místech na stěnách oprýskával.

Pokus pohnout se na sedačce se nepodařil. Gropius byl na rozvrzané dřevěné židli přivázaný. Drsné široké řemeny z kůže tlačily nohy pod koleny k nohám židle. Trup měl řemenem připoutaný k rovnému opěradlu. Ramena ho bolela, protože zápěstí měl spoutaná za opěradlem. Jen stěží mohl dýchat. Naslouchal tichu.

Mozek mu pomalu začínal opět pracovat, a když přemýšlel, jak a proč mohl být převezen na tohle úplně neznámé místo, padl

mu pohled na ztrouchnivělou starou stoličku, která dosud unikla jeho pozornosti, protože stála stranou a on se skoro nemohl ani pohnout. Na stoličce stála úzká, bílá, umělohmotná ampule. A vedle ní injekční stříkačka se zmáčknutým pístem. Při pozornějším pohledu uviděl Gropius červený nápis na ampuli: Chlorfenvinfos.

Ne! Zdráhal se uvěřit tomu, co viděl, vzpíral se strašlivému objevu a vnitřní hlas v něm pronikavě řval: Ne, ne, ne! Arno Schlesinger byl zabit chlorfenvinfosem. V mžiku se jeho pevně sešněrované tělo pokrylo ledovým potem. Proti veškerému rozumu a za velkých bolestí se marně snažil vysvobodit z řemenů, ale záhy to vzdal.

Tak a je to, pomyslel si Gropius s pohledem tupě upřeným před sebe - a protože člověk tváří v tvář smrti se projevuje zcela nesmyslně - začal v duchu formulovat zprávu, která bude za pár dní v německých novinách v rubrice Různé: Nedaleko Turína našli lidé na procházce mrtvolu muže. Zjistilo se, že mrtvý je dvaačtyřicetiletý chirurg, profesor Gregor Gropius, jehož jméno je dáváno do souvislosti s mafií obchodující s lidskými orgány. Pitva ukázala, že Gropius byl otráven jedem na hmyz. - Jak ubožácký odchod!

Skoro nemohl dýchat. Pronikavě tu byla cítit kručinka. Měl pocit, že jeho organismus se už se životem rozloučil. Plíce vypovídaly službu. Nejednou se vyrovnával s vlastní smrtí, představoval si, jaké to bude, až vydechne naposledy. Namlouval si, že nepozná, až to dojde tak daleko. Věřil, že umírání je jednoduchá záležitost, něco jako usnout a přestat a pak už nikdy nic. Na rozdíl od většiny svých kolegů si své povolání nezvolil ze strachu před smrtí, nýbrž ze zvědavosti. Ale teď měl jenom strach jako všichni ostatní, hnusnej, podělanej strach.

Představoval si, že za pár minut vejde do nezařízené místnosti muž, přes hlavu bude mít přetaženou punčochu nebo kapuci staženou hluboko do čela - jak to známe z filmů. Naplní stříkačku

a přiloží mu injekci k horní části paže - a konec! Bylo to však jinak. V prázdném domě se najednou ozvaly hlasy, kterým Gropius ve svém rozrušení nerozuměl. Bylo mu taky úplně lhostejné, jaká poslední slova si vezme s sebou do věčné nirvány, do stavu osvobození od všech pozemských útrap.

Za ním se prudce otevřely dveře. Vešli dva muži a přistoupili k němu, jeden zprava, druhý zleva, ani jeden však neměl na hlavě očekávanou maškarádu. Jejich vystoupení se spíše podobalo nečekanému divadelnímu představení. Muž vpravo byl malý a tělnatý, měl na sobě nažehlené roucho monsignora s fialovou šerpou kolem břicha. Jeho zrudlý obličej prozrazoval permanentní vysoký tlak. 190 na 110. Záludně se usmíval. Druhý nevypadal tak klerikálně, i když se jeho bílý kněžský kolárek zřetelně odrážel od černého obleku. Byl mladý a silný a měl dlouhé černé vlasy, jako by tady zůstal ze sedmdesátých let.

Gropius na okamžik načerpal naději, přestože ho úbor obou mužů spíše zmátl. S pažemi zkříženými na hrudi se postavili před něj a prohlíželi si ho v jeho bezmocné poloze. Gropius slyšel, jak mu v uších buší puls. Očekávají snad ti dva, že se bude ospravedlňovat? Co od něj chtějí? Gropius dal přednost mlčení. Hrdost - to je jediné, co mu zbylo.

Dvě, možná tři nekonečné minuty před ním muži nepohnutě stáli, pak mladší jako na tajný povel náhle zmizel z jeho zorného pole. V tom okamžiku se monsignore obrátil k injekční stříkačce na stoličce, Gropius s očima dokořán a neschopen křičet nebo žadonit o svůj život sledoval, jak ten tučný chlap otevírá ampuli a bere do ruky injekční stříkačku. Způsob, jakým s nástrojem zacházel, prozrazoval, že něco takového nedělá poprvé. Vytáhl z ampule pět kubíků, obrátil injekci jehlou nahoru a odstříkl tenký pramínek. Pak přistoupil těsně ke Gropiusovi.

Proboha, pomyslel si profesor, pět kubíků stačí na zabití slona. Třásl se po celém těle, všechno se v něm chvělo. Zavřel oči a čekal

na jediný vpich, který bude znamenat konec všemu. Ještě se krátce zamyslel, jak dlouho asi bude trvat, než ztratí vědomí.

Čekání se nesnesitelně protahovalo. Už stěží potlačoval nutkání zvracet. Útroby se v něm svíjely, jako kdyby spolkl obrovského hada. Vtom uslyšel hlas. Odporně vysoký, jaký mívají kastráti. A když Gropius otevřel oči, uviděl těsně před sebou rudý obličej monsignora, jenž se ho německy, ale s cizím přízvukem, ptal: „Kde jsou ta akta?"

Akta? Akta! Gropiusovým mozkem se prohánějí kusé, nesouvislé myšlenky. Akta! Hergot o jakých aktech to ten rozbředlý chlap mluví? V této chvíli mu ani nebylo jasné, zda je hlavní osobou té pomatené hry on, Gropius, či Schlesinger. Najednou ho však napadla strategie, která by mu snad mohla zachránit život.

„Akta?" opakoval a nebyl schopen potlačit chvění v hlase. „Snad si nemyslíte, že je nosím u sebe."

„Samozřejmě ne!" přisvědčil monsignore. Profesorova rázná reakce na něj nepochybně udělala dojem. Aby však dodal své otázce potřebnou vážnost, šermoval injekční stříkačkou Gropiusovi přímo před obličejem. „Chci vědět, kde jsou ta akta schovaná. Prozraďte nám to a budete volný! Jinak...," hnusně se zašklebil.

Okamžitě bylo Gropiusovi jasné, že pouze ta akta, ať už je v nich cokoli, že jenom ta zatracená akta, o nichž si tady zřejmě myslí, že jsou v jeho vlastnictví, ho můžou zachránit před smrtí. Oni ho nezabijí a nemůžou zabít, dokud nenajdou ta akta. Jeho životní elán, který ho prve opustil, se náhle vrátil. Pokusil se o přezíravý úsměv. „Pane, ať už jste kdokoli a ať už vás k tomu vašemu podivnému převleku přimělo cokoli, snad opravdu nedoufáte, že vám prozradím, kde jsou akta ukrytá? Pak už by neměl můj život cenu ani fajfku tabáku."

Monsignora zřejmě profesorův rafinovaný postup překvapil.

„Tak tedy povězte, kolik chcete," zachraptěl s nelibostí. „Ještě jednou deset milionů?"

Gropius nevěděl, co ho vyděsilo víc, jestli mnohamilionová nabídka, nebo poznatek, který z ní vyplýval. Tihle muži zabili Schlesingera. Ale vyvstávala tu další otázka: Proč ho předtím zahrnuli penězi? Byl Schlesinger jedním z nich a potom se od nich odvrátil?

„Nechci peníze," odpověděl Gropius s předstíraným klidem. S injekční stříkačkou před očima rozhodně neviděl vývoj věci s nadhledem. „Jediné, co chci, je, abych byl rehabilitován jako chirurg. Potom akta dostanete. Mně na nich nezáleží."

„To není možné," odmítl ječivě monsignore.

„Pak tedy není možné, abych vám ten úkryt prozradil. Nezbývá nic jiného než mě zabít. Na co ještě čekáte? Ostatně - abychom předešli případnému nedorozumění - paní Schlesingerová o tom všem nemá ani tušení. A nezná ani význam, ani úkryt těch akt."

Monsignore vztekle mrštil injekční stříkačkou o zeď a vyběhl z místnosti. Z vedlejšího pokoje se ozvaly rozrušené hlasy. Musely být dva nebo tři. Plynuly chvíle nejistoty. Gropius přemítal, zda neriskoval až příliš, koneckonců nemá co do činění s amatéry. Sotva se odvažoval dýchat a doufal, že porozumí nějakému útržku rozhovoru - marně. Muži spolu mluvili jazykem, který neznal, nebylo to ani německy, ani anglicky, ani italsky.

Z prudkosti, s jakou se za ním rozlétly dveře, nevyvozoval nic dobrého. Neviděl, co se za ním děje, a musel počítat s nejhorším. Najednou měl zase na hlavě pytel, který už znal, potom ho vysvobodili z pout. Nějaký brutální chlap ho chytil za paži a postavil na nohy. Rána pendrekem nebo baseballovou pálkou namířená přesně na první obratel Gropiuse porazila a on znovu ztratil vědomí.

K vědomí ho přivedlo troubení pronikavé jako křik dítěte. Gropius se skoro nedokázal pohnout a netrpělivé troubení se mu zabodávalo do hlavy, div se mu nerozskočila. Ležel na zádech, opíral se o lokty a pokoušel se zorientovat. Ležel na úzké polní cestě, jaká spojuje odlehlé statky v severní Itálii. Před ním hrkal motor vozítka na třech kolech, které sedláci používají při převážení zeleniny. Řidič se domníval, že na cestě nějaký opilec vyspává opici, a snažil se ho troubením probudit.

Jen s velkým úsilím se Gropiusovi podařilo vstát. Potácel se k traktůrku a pokoušel se jeho řidiči vysvětlit, že není opilý, ale byl přepaden. Pokus ztroskotával na jazykových potížích, proto-že profesor mluvil italsky jen málo a sedlákův dialekt byl pro cizince nesrozumitelný. Nicméně bankovka venkovanovu tvář rozjasnila. A když Gropius vytáhl druhou, sedlák se dokonce nabídl, že podivného cizince odveze až na kraj Turína, který je odtud, podle jeho slov, vzdálený tak dvacet kilometrů. Budou potřebovat dobrou půlhodinu.

Cestou vedoucí divokou, pahorkatou krajinou se Gropius dozvěděl, že ho únosci odvlekli na jih směrem k Asti, kde leží spousta osamělých prázdných usedlostí, vzdálených od sebe mnoho kilometrů. Jízda k jižnímu okraji města trvala skoro hodinu, potom Gropius přestoupil do taxíku a kolem osmnácté hodiny přijel do hotelu, kde byl ubytovaný.

Vyčerpaně si objednal na pokoj nějaké jídlo. Potom se vykoupal v horké vodě. Voda dělala jeho zuboženému tělu dobře. V příjemném teple podřimoval. Jen pomalu, postupně si uvědomoval, co se stalo. Ne, přesvědčoval sám sebe, nezdálo se ti to, nebyl to film, ale skutečnost. Chtěli tě zabít a na poslední chvíli se ti povedlo vytáhnout hlavu z oprátky.

Neproniknutelná pro něj byla role Francesky. Chladná signora v něm probudila vášeň, nyní však převažovala nedůvěra. Proč se

nejprve tak zdráhala a potom mu de Lukovu adresu bez problémů dala? Byla to opravdu náhoda, že na něj únosci číhali před de Lukovým ústavem? I tehdy v Berlíně, po neuskutečněné schůzce s Franceskou, ho oslovil člen ctihodné společnosti. Je to jako vždycky: nejkrásnější nohy mají čertovské kopyto.

Gropius by málem ve vaně usnul, ale náhle zaslechl nějaké zvuky u dveří do pokoje. A opět ho zaplavil strach před něčím neznámým, pocit, jaký ještě před několika týdny neznal. Opatrně vstal a pečlivě dbal, aby nezpůsobil žádný hluk. Potichoučku si oblékl koupací plášť a pootevřenými dveřmi nahlédl do pokoje. Nervy teď neměl v nejlepším pořádku. Dneska ne! Zapomněl zasunout bezpečnostní řetízek u vstupních dveří. Teď si to vyčítal. Neměl chuť na další rány do týla. Opatrně otevřel koupelnu a zadíval se ke vchodu. Na podlaze ležel lístek, zpráva z recepce podstrčená pode dveřmi.

Gropius papírek zvedl. Zpráva 17 hodin 30 minut - Telefonovala signora Colella. Prosí, abyste zavolal zpátky.

Zpráva byla přes dvě hodiny stará. Gropius to znal z jiných hotelů. Co to má k čertu znamenat? Chce ho Francesca zesměšnit, pokořit? Nebo má podruhé sloužit jako volavka?

Gropius, rozrušený a unavený jako pes, ulehl do postele. Ozvalo se bzučení telefonu. Hodil na něj polštář. S Franceskou už nechce mít nic společného. Přeje si jenom jedno: Vrátit se domů. Nejbližší let startuje zítra ráno v 9 hodin 10 minut. Let LH 5613.

KAPITOLA 7

Po návratu do Mnichova byl Gropius na hranici zoufalství. Ani s vynaložením všech sil se mu nepodařilo soustředit na úkol, který si stanovil. Jak jen může uvést na společného jmenovatele Schlesingerovu smrt, Prasskovovy kšefty, zřejmě dvojí hru Fichta, de Lukovu nevysvětlenou roli, odporné Veroničiny pokusy o vydírání a v neposlední řadě hon za nějakým tajuplným spisem, jenž ho bezmála stál život?

Náš život je výsledkem náhod, křižovatek různých životopisů a událostí. Jestliže tento poznatek potřebuje důkaz, pak je jím on, Gropius. Už dávno pochopil, že umění spočívá v tom vyjít z křižovatky a všechna vlákna odvinout až k jejich výchozímu bodu. To je pro jednotlivce téměř nemožná úloha. A poprvé od chvíle, kdy začal se svým pátráním, se vážně zaobíral myšlenkou, že všechno vzdá.

Bombový atentát ještě strávil s poměrným klidem, protože se domníval, že nebyl zamířený proti němu, avšak útok před Lewezowovým domem a především únos v Turíně ho přesvědčily o něčem jiném. Strach se stal jeho stálým průvodcem.

Ale i když se vzdá, když ze dne na den zastaví veškeré rešerše, zdaleka to nebude záruka jeho duševního klidu. I nadále bude žít s pocitem nelibosti - a se strachem. Jako student, tenkrát to bylo v módě, hltal Sartra, jenž tvrdil, že strach je strachem před sebou sama, před vlastním nepředvídatelným chováním. Teprve nyní poznal pravdivost těch slov. Ne, on se nevzdá!

Gropiuse v jeho rozhodnutí posílil i telefonický rozhovor s Lewezowem, jenž prý je na stopě velké věci a zjistil, že Gropius je zapletený do záležitosti, jež daleko překračuje jeho fantazii. Lewezow byl velmi rozrušený.

Gropius ho pozval k sobě. O necelých dvacet minut později

stál soukromý detektiv přede dveřmi.

„Nebyl to snadný úkol," začal mluvit ještě dříve, než ho Gropius vyzval, aby se posadil. „Kamkoli jsem přišel, narážel jsem jenom na stěnu mlčení a odmítání. Ale dobrý detektiv to nevzdává!"

„Po pořádku, pane Lewezowe! Jak jste postupoval?"

„Nejprve jsem se držel vašeho doporučení a v seznamu čekatelů vybral asi tucet potenciálních příjemců orgánů, kteří nepatří k nejchudším. Byl mezi nimi stavitel ze Stuttgartu, majitel cihelny z dolního Bavorska, spekulant na burze, majitel hotelu a tak dále, samí pracháči."

Gropius netrpělivě přikývl. „Dovedu si představit, že ti lidé nebyli zrovna sdílní, když jste se jich ptal na stav jejich vnitřních orgánů."

Lewezow nervózně mávl rukou. „První, koho jsem se chtěl zeptat, ten stavební podnikatel, mě vyhodil a poštval na mě psy. Dospěl jsem tedy k přesvědčení, že se musím porozhlédnout v okolí. Ale ani to mi moc nepomohlo a už jsem se připravil na vleklé pátrání, když jsem se náhodou dal do řeči s hospodyní majitele pivovaru, který je rovněž na seznamu. Je to pěkná, statná dívčina z venkova s tlustým copem kolem hlavy a je velmi řečná. Ano, pověděla mi, Gruber, tak se jmenuje ten pivovarník, před nedávnem dostal nová játra. Stará už prý mu nefungovala. Ale bylo to pěkně drahé a trochu nelegální. Přitom zakoulela očima."

Gropius zneklidněl. „A dozvěděl jste se něco bližšího? Tak už mluvte!"

Lewezow si takové okamžiky vychutnával. Propůjčovaly jemu, ubohému čmuchalovi žijícímu z indiskrétnosti, určitou důležitost a pocit, že ho ostatní potřebují. Proto pokračoval zvláště pomalu: „Předstíral jsem, že taky čekám na játra, proklínal jsem alkohol a naznačoval, že jako číslo 85 na seznamu jsem prakticky odsouzený k smrti. Potom jsem se zeptal, jak pivovarník k novému

orgánu přišel. Dívka se rozhlédla vpravo vlevo - povídali jsme si mezi dveřmi - a šeptem odpověděla, že v Mnichově žije jeden profesor, který dokáže obstarat jakýkoli potřebný orgán a taky ho transplantovat, ovšem za šílené částky a pacient musí podepsat, že o tom všem pomlčí. Adresu kliniky nezná, ale jméno toho profesora si zapamatovala. Nějaký Fichte."

Gropius vyskočil. Tušil to. Ten mizera a ubožák Fichte, který byl s každým zadobře, spolupracuje s mafií šmelící s lidskými orgány! Profesor s pažemi zkříženými na hrudi dusal po pokoji sem a tam. Všechno se v něm vařilo vzteky, zuřil i na sebe, protože tomu zákeřnému chlapovi důvěřoval a všechno, co kolem jeho osoby nějak nehrálo, ignoroval. Teď viděl přesčasy, které Fichte ochotně bral, volné dny, které pravidelně trávil na klinice, v jiném světle. Fichte vedl jako lékař dvojí život. Na jedné straně byl spořádaný vrchní lékař ve mzdové skupině C3, na druhé tajuplný chirurg provádějící transplantace a kasírující za to obrovské peníze. Závidím mu silné nervy, pomyslel si Gropius, protože takový systém mohl fungovat jen tak dlouho, dokud nenastanou komplikace. Jediná operace, která by se nepovedla, by pro Fichta znamenala konec.

Teď už dávala smysl i Schlesingerova smrt. Fichta zřejmě začala pálit půda pod nohama. Možná Gropius ve své nevědomosti učinil nějakou poznámku, která v něm vyvolala zmatek, takže vymyslel tohle ďábelské řešení, aby svého šéfa vytlačil z místa. Samozřejmě byla pro Fichta hračka otrávit injekcí jedu játra určená pro transplantaci! A že na to doplatil právě Schlesinger, muž, jenž byl zřejmě sám také zapletený do nějakého černého obchodu, byla pouze náhoda či důkaz, že každý z nás má někdy v životě ve sklepě zahrabanou mrtvolu.

„Vy nic neříkáte," poznamenal opatrně Lewezow. „Je to přece to, co jste chtěl slyšet."

„Ano, ano," přisvědčil nepřítomně Gropius, „udělal jste to moc

dobře, Lewezowe, dobrá práce. A podařilo se vám zjistit, kde Fichte své transplantace provádí?"

„Je mi líto. Měl jsem dojem, že ta dívka to opravdu neví. Jestli si to přejete, prozkoumám ještě další jména ze seznamu."

Profesor se zamyslel a navrhl: „Myslím, že byste měl sledovat spíše Fichta. Ale postupujte tak diskrétně, jak jen je to možné. Fichte netuší, co já vím. Ať je ukolébaný a cítí se v bezpečí, zvláště když jeho plán dosud zřejmě vycházel. A informujte mě o každém novém poznatku!"

Jakmile Lewezow odešel, Gropiuse přepadly pochybnosti, zda by tohle mohlo být řešení uplynulých událostí. Dvojí hra je už tak dost zlá záležitost, avšak při střízlivé úvaze nebyl poznatek, že Fichte pracuje pro mafii obchodující s lidskými orgány, ani polovinou vysvětlení všech událostí. De Lukova kazeta a jeho, Gropiusův, únos ani zdaleka nepoukazovaly na nějakou souvislost. Někde ještě existují nějaká zatracená akta, která některým lidem stojí za deset milionů.

Co když ho Lewezow vodí za nos? Ten chlap je na peníze jako čert na hříšnou duši! Možná si ten příběh jenom vycucal z prstu, aby ho udržel v náladě a vylákal z něj dalších pár šeků. Ten Lewezow pracuje až moc perfektně. Dostal zakázku a za pár dní už dodá požadovaný výsledek. Přitom nejde po nějakém baráčnickém spolku, ale po mazaných mafiánech. Gropiusovi to celé nedopřávalo klidu. Musí mít jasno. Je třeba Lewezowa podrobit zkoušce.

Už následujícího dne se naskytla příležitost. Ovšem popud dal přímo Lewezow.

Detektiv se ohlásil po telefonu: „Profesore, mám vás informovat, když se vyskytne nějaká novinka! Nevím, jestli je to důležité, ale věděl jste, že Fichte má vlastní letadlo?"

Gropius polkl. „Podle všeho, co jste dosud o Fichtovi zjistil, mě už nepřekvapí nic. Odkud to víte?"

„To vám vysvětlím později. Fichtův dvoumotorový piper stojí na letišti Jesenwang, čtyřicet kilometrů západně od Mnichova. Na dnešek na 14 hodin ohlásil let do Nice. Z toho můžete něco vyvodit. Zase se ozvu."

Gropius poděkoval a zavěsil. Zpráva, že Fichte má soukromé letadlo, už ho nemohla vyvést z rovnováhy. Přesto nasedl do džípu a zamířil směrem na západ. Kdyby se ho někdo zeptal, proč to dělá, odpověděl by: Nevím.

Krátce před třináctou hodinou zabočil na dálnici A 96. Studený prosincový vítr hnal podhůřím Alp první sněhové vločky. Po třiceti kilometrech opustil dálnici a po rušné okresní silnici ujížděl na sever.

Jesenwang, hornobavorská vesnice jako mnohé jiné, by sotva stála za zmínku, kdyby k ní nepatřilo letiště, jež sloužilo sportovním letcům, obchodníkům a bohatým Mnichovanům jako domovské letiště jejich soukromých strojů. Gropius zaparkoval kousek stranou od hangáru, odkud měl volný výhled na pole se startovacími a přistávacími drahami. Jednomotorová cessna, starší beechcraft a dvoumotorový piper, který právě tankoval, čekaly před odbavovací budovou, dva tucty dalších malých letadel parkovaly v určité vzdálenosti od ranveje porostlé travou. Nikde ani stopy po hektičnosti, jaká obvykle vládne na letištích.

Gropius čekal asi dvacet minut - právě bylo dokončeno tankování Piper Seneca II, když z letištní budovy vyšel Fichte s nějakou ženou. Rychlým krokem spěchali k čekajícímu letadlu. Fichte měl na sobě tmavé kožené sako, na hlavě čepici s kšiltem, v ruce elegantní kufřík. Žena si před deštěm a sněhem chránila hlavu šátkem. Na sobě měla světlý dlouhý kabát.

Fichte otevřel dvířka nad pravým křídlem a pomáhal ženě nastoupit. Závan ledového větru jí strhl šátek a Gropius strnul. To, co viděl, nedokázal pochopit. Rozum se zdráhal tomu uvěřit. Žena po Fichtově boku byla Veronika.

Se zatajeným dechem a jako skrze závoj Gropius sledoval, jak motory startují a letadlo popojíždí po krátké příjezdové dráze k ranveji. Slyšel dunění motorů, viděl, jak se letadlo po krátkém rozjezdu odpoutalo od země. Potom bylo ticho, zlý sen se rozplynul.

Nic. Gropius necítil nic, ani zlost, ani vztek, dokonce ani sebelítost - jen velkou prázdnotu. Úplně ztratil nit. Zcela bez emocí sledoval nemotorné přistání malého letadélka, které dvakrát poskočilo do vzduchu, než konečně zůstalo na zemi. V tom okamžiku vedle něj zastavil starý VW a v něm Lewezow.

Detektiv vystoupil a Gropius stáhl okénko svého vozu. „Nečekal bych vás tady," oslovil ho Lewezow. „Viděl jste, s kým Fichte do letadla nastoupil?"

Gropius mlčky přikývl. Co na to měl odpovědět.

„Je tu dost vlhko," poznamenal detektiv a chránil si oči rukou. „Pojďte se mnou, kousek odtud je hospůdka pro letce. Něco teplého nám udělá jen dobře."

V restauraci jménem Fly byly skoro všechny stoly obsazené, jen u zadního okna, které bylo teplem zamlžené a bránilo výhledu ven, našli dvě volná místa. Objednali si horký čaj s rumem. „Rum s trochou čaje," opravil objednávku Gropius.

„Jeden můj starý kamarád je tady dispečerem," začal Lewezow, „a spíše náhodou jsme si začali povídat o letadlech a jejich prominentních majitelích. Přitom padlo jméno doktor Fichte. Samozřejmě jsem okamžitě zbystřil a pokusil se dozvědět o Fichtovi trochu víc. Bohužel marně. Peter Geller - tak se můj přítel jmenuje - věděl jenom to, že takové letadlo stojí dobře milion a je zapsáno na jméno doktor Fichte. Jestli chcete, můžete si s Gellerem promluvit osobně. Pojďte, profesore!"

Gellerova kancelář se nacházela v horním patře dispečerské věže a byla velmi malá. Když Lewezow a Gropius vešli dovnitř, byla místnůstka plná. Geller, mladistvě působící muž kolem

pětačtyřiceti, oblečený spíše ležérně, seděl před obrazovkou a třemi telefony a sotva od nich zvedl zrak.

„To už jsi zase ty," poznamenal, potom se obrátil k profesorovi: „Víte, u nás to bez popichování nejde. Co pro vás můžu udělat?"

Lewezow profesora představil a Gropius vysvětlil, že se zajímá o Fichta a že mu Lewezow už jistě řekl, o co jde.

„Fichte?" zatvářil se překvapeně Geller. „Ten právě odstartoval." Přitom ukázal rukou k nebi.

„Já vím," přikývl Gropius. „S mojí ženou. - Bývalou," opravil se vzápětí.

„Aha. Tak to je mi líto, profesore."

Jestli Gropius něco nesnášel, tak soucit. Proto rychle dodal: „To vám opravdu být líto nemusí."

Geller přikývl: „Chápu."

„U vás jsou všechny starty a všechna přistání uložena v počítači, že?" zeptal se opatrně profesor.

„Ano."

„A má každý pilot povinnost udat své cílové letiště?"

„Už z bezpečnostních důvodů ano."

„Pak byste mi tedy mohl povědět, kam Fichte - řekněme v posledních třech měsících - létal."

Geller tázavě pohlédl na Lewezowa a ten přikývl.

Dispečer poněkud nevrle souhlasil. „No dobře, pokud vám tím prokážu laskavost. Ale ode mě ty informace nepocházejí!"

S jistotou ťukal do klávesnice počítače a za okamžik tiskárna vyplivla list papíru s čísly a řadami jmen. V té chvíli tiše zabzučel telefon a hned po něm zvonil druhý.

Lewezow vzal Gellerovi seznam z ruky, Gropius poděkoval a oba sešli dolů.

Jejich stůl v hospůdce už byl obsazený, ale uvolnila se jiná místa u okna, a když usedli, věnovali se údajům na papíru. Zápisky

začínaly v září a bylo zaznamenáno šestadvacet letů: dvanáct do Nice a čtrnáct do Prahy.

Lewezow tázavě pohlédl na Gropiuse. „Chápete to, profesore? Tedy myslím, že Nice je jasná. Nice je letiště pro Monte Carlo. Kdybych měl apartmá v Monte Carlu, taky bych tam trávil každou volnou chvíli. Ale Praha? Co dělal Fichte během tří měsíců čtrnáctkrát v Praze?"

„To bych taky rád věděl," povzdychl si zamyšleně Gropius. „Pak bychom asi byli o velký krok dál." V hlavě mu vířilo. Nejistota, nedůvěra, podezření a nejhorší obavy se střídaly v rychlém sledu. A že Fichte má poměr zrovna s Veronikou - na papíře jsou přece jen pořád ještě manželé - to všemu nasadilo korunu.

Na letištní ploše začínalo být živo. V krátkém odstupu přistála dvě jednomotorová letadélka, třetí bylo naopak vytaženo z hangáru a tankovalo. Rukávem saka otřel Gropius zamženou okenní tabulku. „V okamžicích jako je tento," poznamenal a upřeně hleděl ven, „bych moc rád nastoupil do takového letadla a prostě odletěl někam hodně daleko. A tady nechal svou minulost."

Už dvě hodiny se Gropius marně snažil zastihnout Ritu. Náladu měl na bodu mrazu a v hlavě nic jiného než její smyslné tělo. Musí ji mít, ještě dneska. Konečně po čtvrtém či pátém zavolání zvedla sluchátko. Bylo už deset večer.

„Přijdu," souhlasila jako vždycky, když jí zatelefonoval. „Jasně že přijdu."

O půl hodiny později stála Rita s rozevlátými vlasy a podmanivým úsměvem před domovními dveřmi. Gropius ji políbil s jistou nezávazností, jako to dělal vždycky, a stejně rutinně se zeptal: „Co si dáš k pití?"

Rita zavrtěla hlavou a Gropius na ni tázavě pohlédl.

„Chci se s tebou vyspat," přiznal Gropius bez oklik. Byl trochu

udivený, že Rita si nesvlékla kabát a ještě si oběma rukama přidržovala límec u krku. I její pohled, jindy přímá výzva, zůstával odmítavý. Byla prostě jiná, poprvé od doby, co ji znal.

„Já vím," začal Gropius, „v poslední době jsem se nechoval moc slušně. Ale ty znáš důvody. Nemělo to s tebou vážně nic společného."

Rita, stále ještě v kabátě, se posadila v salonu. Rázným pohybem si přehodila nohu přes nohu a klidně promluvila: „Gregore, musím ti něco říct!"

Gropius si sedl naproti ní a tiše poznamenal: „Poslouchám."

Dívka si odkašlala. Potom pevným hlasem oznámila: „Budu se vdávat."

Její slova visela ve vzduchu jako mene tekel věštící pohromu, alespoň tak se to Gropiusovi zdálo. Nevěděl, jak má zareagovat, koneckonců člověk něco takového neprožívá každý den: aby ho žena, se kterou se chce vyspat, překvapila sdělením, že se bude vdávat.

„Gratuluju!" pokusil se zachovat formu. „Těší mě to kvůli tobě." Tón, jakým to ze sebe vypravil, však prozradil, jak velmi ho ta zpráva zranila. „A proč se to dozvídám až teď?"

„Protože jsem se rozhodla teprve minulý týden."

„Aha!" Gropius pokrčil rameny a znechuceně se zadíval stranou. Ne, dneska nemá svůj den. Nejdřív ta rána, co mu zasadila Veronika, a teď tohle!

„A kdo je ten šťastný?" zeptal se obvyklou frází.

„Je to zeměměřič z úřadu pro hloubkové stavební práce. Dělala jsem mu snímek štítné žlázy a přitom se to stalo."

„Odkdy se člověk může zamilovat do vnitřností druhého?" optal se nevrle Gropius.

Rita se zasmála. „Nejdřív to bylo do jeho zevnějšku, do jeho příjemného chování. To až později ukázal vnitřnosti. Chápu tvoje zklamání, Gregore, zvláště teď, když jsi v takové tíživé situaci. Ale

oba víme, že náš poměr nebyl nic jiného než postelová záležitost."

„Ale zatraceně dobrá postelová záležitost. Nebo jsi už změnila názor?"

„V žádném případě. Nemůžu ani popřít, že si někdy přeju, aby se některá naše společná noc vrátila. Ale přesto nechci celý život zůstat jen povolnou milenkou, která je kdykoli k dispozici."

Samozřejmě má Rita pravdu, pomyslel si Gropius a v podstatě nemá právo jí tento krok zazlívat. Ale muselo se to stát zrovna teď? V době, kdy se jeho život téměř vykořenil, kdy ke každé ženě pociťuje nedůvěru? Díval se na Ritu a před očima se mu jako ve filmu odvíjely vášnivé scény, zážitky, které by byly s Veronikou dokonce i v jejich nejlepších letech nemyslitelné, třeba tenkrát při letu do Hamburku, kdy se milovali v poslední řadě sedadel, nebo v hotelu v Paříži, kdy celý den nevylezli z postele a jen stěží dokázali svůj záměr vysvětlit marocké pokojské, či na dálnici mezi Florencií a Veronou, kde málem jaguárem naboural do svodidel, protože Rita to chtěla za jízdy.

„Mohli bychom zůstat přátelé," vrátila ho do skutečnosti.

„Ano, možná," tiše přisvědčil Gropius. Nenáviděl tohle klišé, větu, která se ozývá v kýčovitých filmech. A v této chvíli bylo jeho zklamání příliš velké, než aby to mohl myslet vážně.

Na rozloučenou uronila pár slziček a ještě jednou se něžně objali. Pak aféra s Ritou skončila.

Po dvouhodinovém letu přistála dobře naladěná Felicia Schlesingerová na mnichovském letišti. Vracela se z Amsterodamu, kde úspěšně zprostředkovala prodej dvou starých holandských Mistrů ze 17. století, pocházejících ze sbírky obchodníka s diamanty, pro jednoho kolínského továrníka. Tato transakce jí vynesla provizi ve výši sto padesát tisíc euro a značnou reputaci na trhu s uměleckými předměty.

Felicia pozvala Gropiuse na čaj do domu u Tegernského

jezera, aby se dozvěděla, co zjistil u profesora de Luky v Turíně.

„De Luca byl na cestách, nepodařilo se mi ho zastihnout," předešel Gropius její otázku, když usedli v salonu. Pevně si předsevzal, že Felicii zamlčí svůj únos, aby ji ještě víc neznepokojil.

„Tak to jste byl Turíně zbytečně," zatvářila se vážně.

„Tak to bych neřekl," namítl Gropius. „Alespoň teď vím, že de Luca je krajně podezřelý člověk a že signora Colella, kterou znám už z Berlína, je s ním na jedné lodi."

„Takže těch deset milionů je od de Luky?"

„To teď ještě nemůžu tvrdit. Situace je zatím dost zmatená. Ostatně se vyvinuly zcela nové okolnosti, které však dosud zdánlivě nemají s de Lukou žádnou souvislost. Možná znám vraha vašeho manžela!"

Feliciina tvář strnula. Mlčky na Gropiuse pohlédla.

„No ano," pokračoval rozpačitě, protože si uvědomil, že svými slovy zašel poněkud daleko, „řekl jsem možná. Rozhodně existují určité indicie, i když zatím žádný důkaz."

„Tak už mluvte, profesore!"

„Fichte! Můj vrchní lékař. Zřejmě provádí transplantace na vlastní účet. Mohu mu to dokázat nejméně ve dvou případech."

„Ale pro transplantaci je přece potřeba velké vybavení. To snad není možné dělat v obyčejné ordinaci! A Arno koneckonců zemřel po operaci na vaší klinice. Nechápu souvislosti."

Gropius sledoval, jak Felicia servíruje čaj. Nakonec odpověděl: „Existuje pro to jedno logické vysvětlení. Fichtův útok na vašeho manžela měl zasáhnout mě. Jinými slovy, Fichte se smířil se smrtí Schlesingera jako cenou za to, že mě vypíchne z mého místa a postavení."

„To si vážně o Fichtovi myslíte?"

„Nejenom to!" Gropius sklopil oči. Okamžik přemýšlel, zda před ní má utajit své poznatky z letiště, avšak uvědomil si, že

Felicia se to dříve či později stejně dozví, a tak pokračoval: „Zřejmě mu sebevědomí posiluje i to, že má poměr s mojí ženou, tedy bývalou ženou."

Felicia na něj nevěřícně pohlédla. „A jak tohle víte?"

„Jak?" hořce se zasmál. „Na vlastní oči jsem viděl, jak nastupuje k Fichtovi do letadla, mimochodem jeho vlastního, a odlétá s ním do Nice, vzdálené půl hodiny od Monte Carla. Ta madame, s níž jste v Monte Carlu telefonovala a která mluvila tak nesrozumitelně, byla pravděpodobně Veronika."

Felicia se na okamžik odmlčela. Usilovně hledala nějaké přijatelné spojení mezi Fichtem a svým manželem, avšak čím víc o tom přemýšlela, tím nepravděpodobnější se jí takové spojení zdálo a tím logičtější jí připadala Gropiusova teorie.

„Pokoušel se snad Arno Schlesinger přece jen získat nová játra na černém trhu?" zeptal se Gropius. „Vždyť měl v peněžence telefonní číslo do Fichtovy vily v Monte Carlu. K čemu by ho jinak potřeboval?"

V bezmocném gestu zvedla Felicia ruce. „Arno jen málokdy mluvil o svém zdravotním stavu. Ani nenaznačil, jak moc zlé to s ním je. O chystané transplantaci jater jsem se dozvěděla až několik dní před operací."

„Ale proč to tajnůstkářství?"

„To bylo v jeho povaze. Arno nebyl člověk, který by přiznal, že se mu vede zle. Nerad si nechával nakukovat do karet a velmi rád se obklopoval tajemstvím. Dneska si myslím, že to byl jeho způsob uplatňování moci. Měl ďábelské potěšení z toho, když věděl víc než ostatní. Pravděpodobně také proto se stal archeologem. Chtěl odhalovat věci, které nikdo před ním neznal."

Gropius přikývl, potom se jen tak mimochodem zeptal: „Nezmínil se Arno Schlesinger někdy o nějakých aktech, která by byla obzvlášť důležitá nebo měla zvláštní hodnotu?"

„Nevzpomínám si," nejistě odpověděla Felicia. „Ano, někdy s

sebou nosil různé spisy, v nich měl zápisky o výsledcích výzkumu, nákresy, fotografie a protokoly. Ale to není u vědce zkoumajícího starověk nic neobvyklého." Pohybem hlavy ukázala do vedlejší místnosti. „Sám jste viděl ty skříně plné papírů. Arno tvrdíval, že v nich má všechno svůj systém. Já jsem to označovala jako chaos. Ale proč se ptáte?"

„Proč?" Gropius se cítil přistižen. Stáhl obličej do grimasy, jako by se chtěl odpovědi vyhnout. Nakonec ale přiznal: „V Turíně jsem byl dotazován na nějaká důležitá akta, která jsou údajně v majetku Schlesingera. Bohužel jsem nemohl zjistit, o co v nich jde. Obsah však musí být velmi choulostivý."

Felicia naklonila hlavu na stranu a povytáhla obočí. „Co by tak choulostivého mohl vlastnit archeolog?"

„No, bylo mi nabídnuto deset milionů euro, když ta akta obstarám."

„Deset milionů? Od koho?"

„Od profesora de Luky a jeho mužů v pozadí."

„Nepovídal jste prve, že jste de Luku nezastihl?"

„De Luku ne. Ale jeho vyslankyni, signoru Colellu, takovou záludnou ženskou!"

„Ach," provokativně poznamenala Felicia, prostě jenom „ach", ale znělo to tak jízlivě, skoro výsměšně, že Gropius z toho slyšel i jistou nedůvěru, a nikoli poprvé zapochyboval o tom, zda vůbec dovede lhát.

Ještě o tom přemýšlel, když Felicia beze slova odešla do Schlesingerovy pracovny a vrátila se s dopisem v ruce. „Tohle mi nedávno přišlo poštou. Nejprve jsem tomu nepřikládala význam, ale teď mi to trochu dělá starosti." Vytáhla dopis z obálky a podala ho Gropiusovi.

Odesílatel finanční ústav Bank Austria centrála Vídeň upomínal zaplacení ročního nájemného bezpečnostní schránky číslo 1157. Nebude-li do tří měsíců uhrazeno, bude schránka

násilím otevřena a její obsah vydražen. S přátelskými pozdravy atd.

„Věděla jste o té schránce?" zeptal se opatrně Gropius.

„Ne," zavrtěla hlavou Felicia. „Neměla jsem o ní tušení, stejně jako o desetimilionovém kontě v Curychu."

„Pak je zbytečné se ptát na možný obsah i na to, proč měl Schlesinger bezpečnostní schránku zrovna ve Vídni."

Felicia mlčky přikývla a nakonec promluvila: „Když jste se zmínil o těch aktech..."

„Myslím" přerušil ji Gropius, „že máme stejné podezření."

„Máme snad i stejný plán?" pohlédla na něj vyzývavě. „Myslím, že bychom mohli společně zajet do Vídně, abychom si udělali jasno."

Gropius zareagoval zdrženlivě. „Odpusťte, Felicie, ale nepovažuju to za dobrý nápad."

„A proč ne?"

„No, myslím, že jsme oba neustále pozorováni."

„Myslíte policii? Ta už sledování dávno zastavila."

„Ne, policii nemyslím."

„Tak koho tedy?"

Gropius polkl. „Když jsem byl v Berlíně, zjistil jsem, že se mi někdo zavěsil na paty. V Turíně po mně šla smečka podivných existencí. Myslíte, že ve Vídni by nás neobjevili?"

„Museli bychom zkrátka udělat určitá opatření!"

„Ano, ano," přisvědčil nepřítomně Gropius. Feliciina námitka mu připadala naivní a zároveň rafinovaná. Naivní, protože nemají co do činění s nějakými bezvýznamnými kriminálníčky, nýbrž s gangstery na vysoké úrovni. A rafinovaná, protože musel uznat, že dosud nepodnikl nic, aby ctihodné společnosti unikl nebo ji přelstil. A čím déle o tom uvažoval, tím mu bylo jasnější, že Felicii nemůže v takové situaci nechat samotnou.

„Proč vlastně ne," usmál se po chvíli a pokusil se tak projevit

určitou suverenitu. Přitom neměl ani tušení, jak by se měli zachovat, pokud by v bankovním sejfu skutečně našli ta záhadná akta.

Následující dvě a půl hodiny strávili plánováním cesty, která nesměla mít žádné svědky. Felicia rozvíjela nečekanou fantazii a psychologickou rafinovanost.

Na cesty se většinou vyjíždí ráno, oni by tedy měli vyrazit večer a předstírat, že si chtějí společně zajít do divadla. Ve Státní opeře je na programu Mozartova Kouzelná flétna. Začátek v 19 hodin.

Druhý den Felicia Schlesingerová a Gregor Gropius projeli v jeho džípu kolem půl sedmé večer kolem závory do podzemních garáží Opery. Gropius zaparkoval vedle šedivého volkswagenu s hamburskou poznávací značkou. Byli oblečeni v tmavém a nemohlo být pochyb, že jdou na operu. O deset minut později už byl v garáži nával. Gropius a Felicia využili nastalého chaosu, vrátili se k svému vozu, přeložili dva malé kufříky do volkswagenu, vozu z půjčovny Avis, a vyjeli z podzemní garáže stejnou cestou, jakou před půlhodinou přijeli. O hodinu později už byli na dálnici a ujížděli směrem do Vídně.

Gropius miloval Vídeň, náměstí a uličky, kde se čas před sto lety zdánlivě zastavil, vídeňské bulváry, kde si podávala ruku pompéznost s dekadencí, eleganci Kärtnerstrasse a sešlost předměstských čtvrtí, no a samozřejmě kavárny, kde ke kávě podávali jednu, dvě nebo tři sklenice vody a nejčerstvější vydání novin a nikdo neměl nic proti tomu, když tam takto obsloužený host strávil celé odpoledne.

Z telefonní budky Felicia rezervovala v hotelu Inter Continental dva jednolůžkové pokoje. Krátce před půlnocí dojeli k hotelu stojícímu mezi Městským parkem a železnicí a smrtelně unavení padli do postelí.

Druhý den u společné snídaně se Gropius přistihl, jak každého hosta v jídelně - nebylo jich mnoho, neboť touto dobou, na začátku prosince, nebyl hotel obsazen ani zpoloviny - jak sikaždého jednotlivce důkladně prohlíží a zkoumá. Ale ostatní hosté se většinou zabývali sami sebou nebo ranními novinami, takže Gropius hleděl vstříc novému dni s klidem.

Kolem desáté vešli do pompézní budovy banky na Operním náměstí. Ještě než Felicia přistoupila k přepážce, jejíž serióznost a solidnost vzbuzovala dokonce i v movitém majiteli konta pocit, že přichází jako prosebník, Gropius vážným hlasem poznamenal: „Tedy ještě jednou, ať už je v těch aktech cokoli, uložíme je zpátky do sejfu. A žádné hlasité diskuse! Všechny ty místnosti jsou sledovány kamerami a mikrofony."

„Ano. Jak jsme se dohodli," přikývla Felicia stejně vážně.

Když se Felicia prokazovala a předkládala Schlesingerův úmrtní list a doklad o svých dědických právech, Gropius vše pozoroval zdánlivě nezúčastněně z bezpečné vzdálenosti. Vyřízení celé záležitosti trvalo patnáct minut, potom na něj Felicia kývla. Když k ní přistoupil, pohybem ruka ukázala na střízlivě oblečenou bankovní úřednici s černými vlasy a brýlemi v červených obroučkách: „Tady mladá dáma nás zavede k sejfům."

Po mramorovém schodišti, z něhož vystupoval pach dezinfekce a které vypadalo, jako by vedlo k operačnímu sálu, sešli do podzemí banky až před zamřížované dveře. Průmyslové kamery ve všech rozích vyvolávaly pocit, že člověk je na každém kroku sledován a všechno se zaznamenává.

Gropius byl rozrušený a ve svém vzrušení si nedokázal všimnout, jak vše prožívá Felicia. Lámal si hlavu, jaký choulostivý materiál může být v aktech obsažen a jakou roli může hrát, že byla deponována právě ve Vídni, avšak žádná úvaha nevedla k nějakému přijatelnému výsledku. Když prošli skrze mřížové dveře, úřednice se obrátila nalevo, kde se za úzkou tmavou chodbičkou

otevírala jasně ozářená místnost trezoru se stovkami sejfů o rozměrech asi šest krát osm metrů. Gropius cítil, jak se v něm vzmáhá stísněnost.

Sejf 1157 byl v zadní sekci, ve výši ramen, a černovlasá úřednice jej odemkla a diskrétně se vrátila do předsálí. Gropius napjatě sledoval, jak Felicia vytahuje hliníkovou kazetu a staví ji na poličku. Nikoli bezdůvodně měla kazeta takové rozměry, aby se do ní vešla akta velkého formátu.

Felicia působila klidně, rozhodně nebyla tak rozrušená jako Gropius, když otevírala víko připevněné na jedné straně stěžejkou a nahlédla dovnitř. Ukázalo se, že v bílém prošívaném kusu látky je zabaleno cosi podivného. Při bližším zkoumání vyšlo najevo, že je to jakási podkova o velikosti dlaně, žlutohnědě zbarvená a místy zvětralá.

„Co je to?" zeptala se Felicia bezradně a ani nečekala, že jí Gropius odpoví.

„Pravděpodobně archeologický nález. Vědci, kteří se zabývají starověkem, dovedou o takové věci napsat řadu knih."

„Ale proč ten skvělý kousek uložil do trezoru? A proč zrovna tady?"

„To, co se nám zdá bezvýznamné, může mít pro badatele, jako byl Schlesinger, ohromnou cenu. - Podkova!" Zavrtěl hlavou. „Podkova." Gropius zklamaně odvrátil oči. Z dálky jako by zaslechl potutelný smích, jako kdyby je Schlesinger potají pozoroval a zahrával si s nimi. Cítil, jak se mu do tváří nahrnula krev. „Je to opravdu všechno?" šeptal vztekle. „Je to opravdu všechno?"

„Vypadá to tak." Felicia ještě prohledávala obal podkovy a rozzlobeně poznamenala: „Taky jste si od toho sliboval víc, profesore, že ano? Nebo vy snad víte, co s tím?"

Gropius povytáhl obočí. „Ne," odpověděl. Při nejlepší vůli ne. Pojďte!"

Felicia spěšně zavřela kazetu a zasunula ji zpátky do sejfu.

V touze uniknout vlhké prosincové mlze, jež zahalovala malebné Operní náměstí matnou šedí, kterou tu a tam problikávalo slavnostní vánoční osvětlení, zašli do kavárny Sacher, jejíž vchod je skryt vlevo vedle vchodu do hotelu. Neskutečně vznešený recepční, jenž za skleněnou přepážkou bedlivě dbal na to, aby do slavných prostor vkročili jen zákazníci na patřičné úrovni, je s poklonami doprovodil k jednomu z oblíbených stolků u okna. Číšník přijal objednávku, dvakrát melange, což je podle staré vídeňské kavárenské tradice silná káva s pěnovou korunou našlehaného mléka.

Felicia vypadala sklíčeně. Rozhodně trvalo několik minut, než se konečně uvolnila strnulost, jež jí tvář měnila v masku, a ustoupila spokojenému úsměvu, který si Gropius v této situaci vůbec nedokázal vysvětlit. Ale ještě než se naskytla příležitost zeptat se na příčinu náhlé změny její nálady, Felicia zavrtěla hlavou a promluvila první: „Je to trochu absurdní. Připravili jsme celou akci ve stylu Jamese Bonda, abychom setřásli všechny případné pronásledovatele, a co jsme našli? Starou zvětralou podkovu ze slonové kosti!"

Gropius zamyšleně míchal lžičkou v šálku kávy. Aniž pohlédl na Felicii, namítl: „Pravděpodobně je cennější, než na první pohled vypadá. Ale kdo tohle může posoudit. A pokud jde o Vídeň, měl možná Schlesinger stejný nápad jako my. Chtěl zamést stopy."

Gropius zadumaně hleděl před sebe. U vedlejšího stolku bojoval starší pán upraveného zevnějšku s ranními novinami, přičemž věnoval méně času čtení a více hlasitému převracení listů a posléze hlučnému skládání. Zároveň komentoval titulky nepřeslechnutelnými povzdechy nebo sykáním, podle toho, zda s nimi souhlasil či ne. Seděl zády k oknu, z čehož bylo možné usuzovat, že výhled dostatečně dobře zná. Bez vyzvání přinášel číšník horlivému čtenáři už třetí šálek kávy a nikdy neopomenul

uctivé: „Prosím, pane profesore!", což je oslovení, které si člověk ve vídeňských kavárnách vysloužíuž tím, že nosí brýle.

Po zběžném prolistování odložil „profesor" noviny na vedlejší židli a Gropiusovi padl pohled na palcový titulek v Kronenzeitung, jemuž nejprve nevěnoval pozornost, ale jakmile pochopil obsah, prolétl mu mozkem jako jiskra.

„Dovolíte, prosím!" Aniž vyčkal na odpověď od sousedního stolku, vzal Gropius noviny a četl: Záhadná mafiánská vražda v Turíně. Na soutoku řek Stura a Pád severně od Turína byl v pátek vytažen z vody vůz s mrtvolou biochemika Luciana de Luky. Auto prolomilo zábradlí na nábřeží a zřítilo se do ústí řeky. Policie původně předpokládala, že profesor de Luca, jenž v Turíně vedl laboratoř genetiky, podlehl za volantem infarktu. Ale podle výsledku pitvy, který byl včera uveřejněn, byl zabit injekcí chlorfenvinfosu. Fingovaná nehoda nese stopy italské mafie. Kriminalistická technická prohlídka vraku vozu by měla přispět k vysvětlení, jak k nehodě došlo.

Gropius, bledý jako stěna, beze slova podal noviny Felicii.

„Proboha," šeptla, když si zprávu přečetla. „Není to ten de Luca, se kterým se měl Arno setkat v Berlíně?"

„A ten de Luca, jehož jsem nezastihl v Turíně! Ale to není všechno - de Luca byl zavražděn stejnou injekcí jako Schlesinger: chlorfenvinfosem!"

„Co to má znamenat?" Felicia se na Gropiuse dlouze a pronikavě podívala. Upínala se k němu pohledem jako tonoucí. „Co to má znamenat?" opakovala tiše.

„Nevím," přidušeně odpověděl Gropius. „Vím jenom to, že už nemám daleko ke stavu nazývanému obvykle šílenství. Ještě před několika minutami jsem se domníval, že de Luca je muž, jenž tahá za provázky, ale teď se stal obětí on. Felicie, já to celé nechápu. Dosud jsem si myslel, že můžu věřit svému rozumu a zákonům logiky. Ale jak vidno - byl to omyl. Kdo jsou ti lidé a jaký cíl

sledují?"

Felicia natáhla paži přes stůl a uchopila Gregora za ruku. Byl však myšlenkami tak daleko, že si dojemného gesta ani nevšiml. „Trocha rozptýlení by nám oběma udělala dobře," poznamenala Felicia zdráhavě. „Ve Státní opeře je dnes na programu Nabucco. Máte rád Verdiho?"

Gropius stále ještě hleděl na noviny ležící před ním na stole. „Jestli mám rád Verdiho?" zeptal se zmateně. „Ale ano, jistě."

„Dobře, tak já obstarám lístky. Sejdeme se v hotelu."

Později si Gropius na večer ve vídeňské Opeře vzpomínal jen matně, a to z pochopitelného důvodu. Oči a uši bez zájmu sledovaly dění na jevišti, kde šlo o zajetí Židů v Babyloně a o rivalitu dvou žen usilujících o krále Ismaela, v paměti se mu však odvíjely myšlenky na události uplynulých týdnů. Jako ve zpomaleném filmu je přiřazoval k sobě a doufal, že dokáže dospět k nějakému výsledku, avšak byl zklamán. Nabuccovi, babylónskému králi, a jeho dcerám Feneně a Abigail se nepodařilo odvést ho od myšlenek na Luciana de Luku a podezřelou Francesku Colellu.

„Tak ta návštěva Opery nebyla moc dobrý nápad," přiznala Felicia nesměle, když se vrátili do hotelu a u baru v přízemí si dali drink na dobrou noc.

„Ne, ne," přerušil ji Gropius, „to já se musím omluvit, opravdu jsem se nedokázal na představení soustředit. Vražda de Luky mě dost zdrtila."

Poprvé toho večera si Felicii důkladně prohlédl. Měla na sobě jednoduché černé šaty se širokým hedvábným límcem a úzkým špičatým výstřihem, který rýsoval hluboké V mezi jejími pevnými ňadry. Pod neustálým tlakem strachu a zvědavosti dosud potlačoval skutečnost, že Felicia je žena, a to velmi atraktivní žena. Několik minut vládlo tísnivé mlčení.

Trapný zážitek s Franceskou v Turíně - tehdy by se nejraději propadl do země - a nenadálé Ritino odmítnutí nebyly právě vhodnými zkušenostmi, které by mu pozvedly sebevědomí ve vztahu k ženám. A tak by večer ve Vídni sotva končil nějak pozoruhodně, kdyby Felicia nečekaně nepřevzala iniciativu.

Krátce po půlnoci, Gropius už ležel v posteli, nemohl však usnout, se ozvalo zaťukání na spojovací dveře mezi jeho a Feliciiným pokojem. Když nereagoval, klepání se ozvalo hlasitěji. Gropius vyskočil z postele, vklouzl do koupacího pláště a odsunul zástrčku spojovacích dveří. Otevřel. Před ním stála Felicia v tenkém bílém tričku sahajícím právě jen kousek pod pás. Nic víc na sobě neměla.

„Mám strach," zašeptala a vešla do Gropiusova pokoje.

„Strach z čeho?" zeptal se a překvapením ani nepochopil, že Felicia jenom hledala záminku.

„Někdo stojí před mými dveřmi. Jasně jsem to slyšela."

Gropius odvážně vešel do vedlejšího pokoje a prudce otevřel dveře na chodbu. Vyšel a rozhlédl se. Nic.

„Jistě jste se mýlila," prohlásil, když se vracel. A teprve teď, když uviděl Felicii ve své posteli, prohlédl její hru.

Musela si všimnout úsměvu, který mu zahrál v koutcích úst, přestože se velmi snažil, aby situaci zvládl, protože když vyzývavě pozvedla deku, aby si k ní mohl lehnout, zeptala se: „To vás ani trochu nepřitahuju, profesore Gropiusi?"

Ale ano, ano, chtěl odpovědět. Nebo taky: Ale prosím vás, obojí mu v tu chvíli přišlo hloupé, a tak raději mlčky vklouzl k Felicii pod deku.

Felicia si opírala hlavu o levé předloktí a upřeně na Gregora hleděla. Přizpůsobil svou polohu její, a když levou rukou pohladil její ňadra, která ho okouzlovala od jejich prvního setkání, opětoval její vyzývavý pohled.

Felicia vychutnávala jemné, něžné doteky a tělem jí probíhaly

vlny od ramen až po špičky prstů u nohou. Najednou Gropius ucítil její ruku na břiše, sunula se dolů a potom - nejraději by vykřikl - ho pevně uchopila. Gregor se cítil v její dlani dobře a zároveň jako polapený.

„A já už jsem si myslela, že jseš teplej," zasmála se Felicia.

„Taky jsem," odsekl pohotově. „Nebo ty jsi snad holka?"

„Jáá? A jak jsi na tohle přišel?" zvolala bujně, stáhla si tričko přes hlavu a posadila se obkročmo na Gregora, jenž předstíral, že je překvapený a tohle by vůbec nikdy nečekal.

Tělo se mu chvělo, když cítil teplo pochvy, která jako by vtahovala jeho penis. Všiml si, že slastí zavřela oči. Zkřížila paže za hlavou a kolébala tělem. Ňadra se jí pohupovala jako slunečnice na podzim a jeho to málem připravilo o rozum. Lačně do sebe nasával pohled na její velké tmavé bradavky.

„Tobě se to líbí, viď?" zašeptala Felicia a najednou se zastavila. „Pověz, že se ti to líbí!"

„Ano, líbí se mi to," odpověděl rychle. Řekl by všechno, co by si přála, jen aby pokračovala v tom vášnivém tanci na jeho těle.

Felicia, jako kdyby uhodla jeho myšlenky, znovu začala frivolní hru a pohybovala se v pomalém rytmu hadí tanečnice. Byla velmi tichá. Jen její dech prozrazoval, jakou slast přitom prožívá. Gregor uchváceně zavřel oči. Najednou byly daleko a zapomenuty události posledních týdnů, náhlý konec jeho kariéry a neustálý strach. A přitom je právě tyto okolnosti svedly dohromady.

Možná že slast, kterou pociťoval s Felicii, trvala půl hodiny, možná jenom pět minut, v každém případě byla tak velká a tak prudká, že Gropius nemyslel na nic jiného a na čas už vůbec ne. Když konečně dospěl k vrcholu a měl pocit, že v jejím lůně explodoval, krátce vykřikla jako zasažená šípem, vzepjala se a skoro bezvládně se zhroutila vedle něj.

Když se Gropius probudil, chvilku mu trvalo, než pochopil, že

se mu to všechno jenom nezdálo. Vedle něj ležela na zádech Felicia, mezi nohama měla shrnutou deku, ňadra odhalená a vlasy rozcuchané. Gregor tiše zvedl hlavu a zadíval se na její hezké tělo v šedivém ranním světle dopadajícím dovnitř širokým oknem. Ještě neměl příležitost prohlédnout si její tělo, jenom ho cítil a oddával se jeho pocitům. Teď vychutnával pohled na ni jako voyeur, jenž se cítí nepozorovaný, a s vědomím, že objekt jeho žádostivosti se nemůže před jeho pohledy bránit.

Felicia byla krásná žena. Měla už za sebou něžné mládí a byla v rozpuku svého života. Měla pevné nohy, výrazné boky a ňadra plná sladkých příslibů. Snědá pleť se hedvábně leskla a vyzývala k něžným dotekům.

„To se vždycky vzrušuješ pohledem na bezbranné nahé ženy?" zeptala se Felicia najednou, aniž otevřela oči.

Gropius měl pocit, že byl přistižen, a trvalo několik okamžiků; než našel odpověď. „Jenom pokud jsou tak vzrušující jako ty."

Felicia otevřela oči a Gregor ji políbil na ústa. Dlouze se na sebe zadívali.

„Přál bych si, kdybychom se potkali za jiných okolností," vzdychl.

KAPITOLA 8

Ženy reagují na první milostnou noc s mužem velmi rozdílně. Felicia Schlesingerová pojala nepředvídaný zážitek ve Vídni jako podnět k definitivnímu rozloučení se svým bývalým manželem. Stále ještě byl Arno přítomný v domě, který s ním - alespoň občas, pokud nebyl v cizině - sdílela. Nemohla otevřít žádnou skříň, aby nenarazila na jeho svršky a prádlo, osobní potřeby, fotografie, drobné dárky z cest a knihy, jež jí byly cizí, ležely všude kolem ní a udržovaly bdělé vzpomínky. Měla pocit, že ji všechny tyto věci pozorují, a to v ní probouzelo nelibost. Vánoce a Nový rok pominuly. Felicia strávila svátky s Gropiusem. Teď za sebou chtěla spálit všechny mosty z minulosti, alespoň ty, které by jí bránily začít znovu.

Nebyl to snadný úkol. V nejistotě, zda má Schlesingera spíše litovat kvůli jeho osudu, či má dát volný průběh zlosti na jeho tajný život, přišla Felicii na pomoc obálka. Našla ji, když skládala manželovo oblečení do šesti velkých krabic, a právě v bílém obleku, který měl na sobě, když se v Las Vegas brali. Na dopise byla izraelská známka a poštovní razítko, které nedokázala rozluštit. Jako odesílatel bylo uvedeno jméno Šeba Jadin. Žádné město, žádná ulice.

Šeba Jadin? Felicia to jméno nikdy neslyšela. Okamžik váhala, zda dopis z obálky vytáhnout, nebo ho nečtený zničit. Vždyť jistě nebylo náhodou, že ho schoval do kapsy obleku. Potom však zvítězila její zvědavost. Felicia chtěla mít jasno, chtěla vědět, co se skrývá za nesrovnalostmi, na něž po Schlesingerově smrti narazila. Protože teď už si byla jistá, že Arno vedl ještě druhý život.

Spěšně vytáhla dopis z obálky. Ukázalo se jednoduché dívčí písmo psané zeleným inkoustem. Na konci dopisu byl červený otisk rtů nalíčených rtěnkou. Felicia očima jen hltala řádky psané

neohrabanou němčinou.

Tel Aviv, 3. března.

Můj nadevšechno milovaný Krtku!
Uplynulo už sedm dní, sedm dní, ve kterých jsem Tě necítila v sobě, a nevím, jak dlouho to ještě dokážu vydržet. Přitom není ani minuty, kdy bych nemyslela na Tebe a na naše společné hodiny v Jeruzalémě. Proč mě nechváš tak trpět? Cožpak nemáš taky potřebu mě milovat? Nebo jsi své plány mezitím změnil? Je snad Tvoje žena lepší než já? Jestli ano, tak mi to řekni. Já pro Tebe udělám všechno. S těmi miliony můžeme začít nový život, někde v Evropě nebo v Americe. Buď si jistý, že umím mlčet jako hrob. Kdybys však svůj slib nedodržel a vrátil se k manželce, byla bych nucena své chování znovu zvážit. Vždyť víš, jakou má to vědění cenu. Ale na to raději nechci myslet. Miluju Tě a chci Tě mít. Tebe, Tebe, Tebe! - Love, šalom.

Šeba.

Před Feliciinýma očima se zelené řádky roztřásly. „Můj nadevšechno milovaný Krtku," šeptala si a po chvilce s nepřeslechnutelnou nenávistí v hlase dodala: „Ta mizerná, malá, izraelská děvka!"

Zuřivě zmačkala dopis do koule, ale po chvilce ho opět rozložila a uhladila jako nějakou cennost. Potom jej přečetla podruhé.

Jsi pitomá nána, spílala si, když byla u konce. Proč jsi Schlesingerovi důvěřovala. Žádný muž, který tráví polovinu života mimo domov, si tolik důvěry nezaslouží! Obsah dopisu bolel. Drásal ji nikoli proto, že byl důkazem, jak ji Arno podváděl, ale doslova tělesně ji trýznila vlastní důvěřivost a naivita. A jestli

dosud měla problémy s myšlenkou, že Arno zemřel Gropiusovýma rukama, tento dopis všechny pochybnosti rozptýlil. Naopak, Felicia považovala Gregora za mstitele.

Její rozštěpené myšlenky přerušilo zvonění telefonu. Mladistvý hlas se představila jako doktor Rauthmann z Archeologického ústavu Humboldtovy univerzity v Berlíně. Nejprve se zdvořile omluvil, že vyrušuje, potom Felicii velmi květnatě vyslovil soustrast s úmrtím Schlesingera, kterého si on a všichni kolegové velice vážili.

„A jaký je důvod vašeho telefonátu?" přerušila Felicia nadnesený nekrolog volajícího.

Muž na druhém konci vedení se dlouze odmlčel a nakonec se probojoval k odpovědi: „Jistě vám nemusím říkat, že váš manžel patřil k nejrenomovanějším badatelům v této oblasti. Byl považován za podivína, jací se dnes ve vědě vyskytují jen zřídka. Ale podivíni, muži, kteří sledují svůj cíl bez ohledu na konvence, jsou skuteční hrdinové vědy. Váš manžel měl, jak také jistě víte, i řadu nepřátel, především na základě svých finančních možností. Dovolovaly mu chopit se projektů, které státní instituty neustále odkládaly. Všichni jsme mu proto záviděli. Protože většina z nás vykonává svou práci u psacího stolu a váš manžel pracoval přímo na místě u vykopávek. Znal Blízký i Střední východ jako své boty a navštívil lokality, které mnozí z nás znají jenom z literatury. Záviděníhodné, vskutku záviděníhodné. Mohl si vybrat badatelské zakázky a instituce, s nimiž chce spolupracovat. Ale co vám to vykládám, vždyť to jistě víte sama!"

Ta óda na Schlesingera Felicii překvapila, protože pokud vůbec Arno o své práci mluvil, tvrdil pravý opak. Nejednou se opovržlivě vyjádřil o lidech, kteří mají ve státních úřadech a institucích na starosti vědu, dokonce si dělal legraci z jejich jednostranného myšlení a omezených možností.

„A co pro vás mohu udělat, pane Rauthmanne?" zeptala se

důrazně.

Badatel si rozpačitě odkašlal a pokusil se o diplomatickou odpověď. Jak jistě víte, naposledy váš manžel pracoval na výzkumném projektu pro univerzitu v Jeruzalémě. Zatím o tom nebylo nic zveřejněno. My, tedy náš institut, bychom měli o ten výzkumný materiál velký zájem. Jistě je toho v pozůstalosti vašeho manžela hodně. Jaké s tím máte úmysly?"

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela," odpověděla Felicia.

„Chápu. Odpusťte mi prosím moji vtíravost. Jenom bychom se svou prosbou chtěli předejít jiné ústavy, které by se také na vás mohly obrátit. Jsem přesvědčený, že to udělají. Bylo by možné podívat se někdy na vědeckou pozůstalost vašeho muže?"

Cizí muž na druhém konci vedení v ní vyvolával nedůvěru, zároveň však i zvědavost. Zdálo se, že tenhle doktor Rauthmann ví o Schlesingerově práci víc, než ona tuší.

„Ano, samozřejmě," souhlasila. „Navrhněte nějaký termín."

„Hodilo by se vám to zítra ve čtrnáct hodin?"

„Zítra?" opáčila Felicia překvapeně.

„Náhodou mám cestu do Mnichova. Byla by to vhodná příležitost. Nebudu vás dlouho zdržovat, jen bych si udělal první přehled. Dovedu si představit, že váš manžel po sobě zanechal úctyhodné množství dokumentačního materiálu. Tak tedy na shledanou zítra. A děkuji vám za vaši vstřícnost."

Jakmile položila sluchátko, zaplavily ji pochybnosti, zda může tomu doktorovi Rauthmannovi důvěřovat. Na informační lince si Felicia zjistila číslo Archeologického ústavu v Berlíně. Vytočila je a požádala o spojení s doktorem Rauthmannem. Když se ohlásil, zavěsila. Potom telefonovala Gropiusovi.

„Jak se máš? Co je nového?" zeptal se, jakmile uslyšel Feliciin hlas.

„Spousta věcí!" odpověděla. „Schlesinger byl svině."

„Proboha, co se stalo?" Gropius i po telefonu slyšel, jak bojuje

se slzami.

„Měl poměr s jednou izraelskou děvkou!"

„Jak to víš?"

„Balila jsem jeho věci do krabic a zrovna v kapse obleku, který měl na sobě, když jsme se v Las Vegas brali, jsem našla milostný dopis od jisté Šeby Jadinové. Můj nade všechno milovaný Krtku! Hnus!"

„To mě mrzí," poznamenal Gropius.

„Nemusí!" namítla Felicia. „Jestli vůbec ještě existoval nějaký důvod, proč pro Arna truchlit, tak tímhle ho promarnil. Podváděl mě na celé čáře a já hlupák mu důvěřovala. Jak jsem mohla být tak naivní!"

„Jak bych tě mohl utěšit?" zeptal se něžně Gropius.

„Přijď ke mně a zůstaň přes noc. Byla bych ráda, kdybys tady mohl zítra být. Nějaký vědec z Berlína se ohlásil na návštěvu. Zajímá se o Arnovu vědeckou pozůstalost. Jmenuje se doktor Rauthmann. Informovala jsem se a ten muž skutečně existuje, přesto je mi to nějak podezřelé, i když toho ví o Arnově práci spoustu."

„Přijdu," slíbil Gropius.

Když se druhý den ráno Gregor probudil ve Feliciině posteli, potřeboval několik vteřin, aby si uvědomil, kde je. Potom se usmál. Už je to dávno, kdy se naposledy probudil v posteli cizí ženy. Z kuchyně sem z dálky pronikalo tiché syčení kávovaru a šířila se odtamtud příjemná vůně opékaných topinek. Cítil se tak skvěle jako už dlouho ne. Osud ho s Felicií svedl dohromady za velmi nepříznivých okolností. Teď se náhle zdálo, že oba mohou ze situace vytěžit něco pozitivního.

Pohled přes terasu na břeh Tegernského jezera byl fantastický. Ranní slunce stálo nízko a vrhalo paprsky skrze větve opadaných stromů na svahy kopců. Byla zima, avšak letos skoro nepadal sníh.

Nicméně to ani Gregorovi, ani Felicii nevadilo. Zimní sporty je nezajímaly.

S podnosem tak velkým, že ho sotva unesla, se ve dveřích ložnice objevila Felicia oblečená do bílého trička. „Dobré ráno, ředitelství hotelu si dovoluje naservírovat vám skvělou snídani i s pokojskou!"

Gropius se zasmál. Všiml si, že Felicia pod tričkem už na sobě nic nemá.

„Tak adresu toho hotelu si musím pamatovat," zažertoval a díval se, jak Felicia staví podnos na noční stolek. V dobré náladě po ní vztáhl ruku, avšak Felicia odmítla se slovy: „Personálu tohoto hotelu jsou soukromé kontakty s hosty přísně zakázány."

Gropius a Felicia snídali v posteli. Gropius vlastně snídaně v posteli nenáviděl kvůli drobečkům. Ale s Felicií bylo všechno jiné. Připadalo mu, že vede nový život. V takových okamžicích se pokoušel zapomenout na minulost. To se však podařilo vždycky jen na několik minut. Potom se vracely mučivé otázky, jež ho celé týdny pronásledovaly a na něž neexistovala odpověď. Potom zíral upřeně před sebe jako právě teď a pokoušel se srovnat si myšlenky.

„Na co myslíš?" zeptala se Felicia, která ho delší chvíli mlčky pozorovala.

Gregor sebou nepatrně cukl. Cítil se přistižený. Sedí tady s nádhernou, polonahou ženou v posteli, pochutnává si na opulentní snídani, před sebou má pohádkový výhled na Tegernské jezero, ale myšlenkami je daleko - v Turíně.

„Nejde mi z hlavy ta smrt profesora de Luky," odpověděl, aniž na Felicii pohlédl. „Přísahal bych, že patřil ke ctihodné společnosti, rozhodně tomu všechno nasvědčovalo. A teď sám bídně zemřel. Co se tam děje? Nechápu to!"

„Možná došlo mezi těmi fajnovými pány k hádce, nebo prostě ke sporu. Je přece známo, že tihle lidé se s ničím dlouho nepárají."

„Možná. Ovšem v takových případech obvykle lidé nenápadně a beze stopy zmizí. De Lukova smrt vzbudila hodně pozornosti. Nebylo náhodou, že se všechny noviny o vraždě zmiňovaly. Jsem přesvědčený, že de Lukova smrt měla být znamením."

„Pro koho?"

Gropius pohlédl Felicii do očí. „Možná pro mě. Nebylo by to první varování."

Starostlivě, jako by ho chtěla ochraňovat, vzala Gregorovu ruku do dlaní. „Jak dlouho vlastně ještě chceš pokračovat? Někdy mám dojem, že jsi posedlý záměrem zničit sám sebe. Proč se nevzdáš a nepřenecháš všechno policii?"

„Policii?" Gropius se zatrpkle usmál. „Sama vidíš, kam se policie dostala. Pro ně jsem pořád ještě hlavním podezřelým já. Už dávno bych seděl za mřížemi, kdyby měli třeba jen sebemenší důkaz. Mám dojem, že policie hraje o čas. Doufá se v komisaře Náhodu, který vyřeší polovinu všech případů. Ale než to dojde tak daleko, budu mít zničenou kariéru a tak jako řada lékařů, kteří zažili lepší časy, dělat tak nanejvýš obchodního zástupce farmaceutického koncernu a vychvalovat venkovským doktorům přednosti nového projímadla od firmy Bayer či Schering."

„Když tě vytáhnou z řeky jako mrtvolu, podobně jako de Luku, nebudeš moct dělat ani to," namítla Felicia. „Prosím tě, buď rozumný!"

„Ale Felicie, ti lidé mě mohli zabít už desetkrát a neudělali to. Proč? Protože mě potřebujou. Z nějakého důvodu jsem pro ně důležitější živý než mrtvý!"

„To zní opravdu povzbudivě!"

Gropius pokrčil rameny a vyhlédl oknem na jezero. „Mohli mě zabít už desetkrát," opakoval zamyšleně.

Doktor Rauthmann přišel přesně ve čtrnáct hodin, jak bylo domluveno. Stejně korektní jako chování bylo i jeho oblečení:

šedivý oblek, bílá košile a - jaký to výstřelek - červenočerně pruhovaná kravata. Tmavé kudrnaté vlasy a huňatý vousek na horním rtu ho činily starším, než pravděpodobně byl. Felicia ho odhadovala tak na pětačtyřicet.

S naznačenou poklonou jí podal vizitku a Felicia představila Gropiuse jako rodinného přítele, jenž jí pomáhá zvládnout všechny úkoly spojené s manželovou smrtí.

Rauthmann opakoval omluvu za to, že přichází tak záhy po smrti Arna Schlesingera, kterou už vyjádřil po telefonu. „Ale," pokračoval s vážnou tváří, „vědecký materiál, který váš pan choť po sobě zanechal, je pro výzkum příliš významný, než abychom ho přenechali někomu jinému. Ostatně náš ústav je připraven a ochoten vám v případě darování či nadace vystavit potvrzení."

Gregor a Felicia se na sebe užasle podívali. „Okamžik," ozval se Gropius. „Vždyť vy ještě vůbec nevíte, co po sobě Arno Schlesinger zanechal!"

„Prosím vás," zvedl ruce doktor Rauthmann. „Víme, čím se zabýval. A jeho občasné publikované texty byly vždy mimořádně zajímavé!"

„Čím se Schlesinger zabýval naposledy?" vyzvídal Gropius.

Rauthmann se zatvářil zdrženlivě. S úsměvem, který si Gregor ani Felicia nedovedli vysvětlit, odpověděl: „No ano, Schlesinger se věnoval raným dějinám Blízkého východu, avšak jméno si udělal jako biblický archeolog. Že ano, paní Schlesingerová?"

Felicia duchapřítomně přikývla. Bylo však pro ni novinkou, že se Arno zabýval hlavně biblickou archeologií. Rozhodně o tom nikdy nemluvil.

„Musíte vědět," obrátil se Rauthmann na Gropiuse, „že Palestina a všechna dějiště Nového zákona byla až do konce 19. století archeologicky zcela nezpracovaná. Poté se situace obrátila. Dnes patří Izrael a Palestina k nejlépe prozkoumaným zemím. A nikoli nepodstatně k tomu přispěl Arno Schlesinger. Ovšem

zaplatil za to také vysokou cenu."

„Vysokou cenu?" Gropius pohlédl na Rauthmanna tázavě: „Jak to myslíte, že zaplatil vysokou cenu?"

Rauthmann se podíval na Felicii, jako by u ní hledal pomoc, jako by měl zábrany odpovědět na Gropiusovu otázku. „No ano," začal zdráhavě. „Ta nehoda. Nejprve se povídalo, že Schlesinger najel džípem na pozemní minu, ale to vám může lépe vysvětlit paní Schlesingerová."

„V žádném případě," protestovala Felicia. „Víte, manžel nikdy nemluvil o tom, jak se ta nehoda zběhla. Prohlašoval, že mě nechce dodatečně zneklidňovat. Ona to tedy nebyla nehoda?"

Rauthmann si nervózně popotahoval kravatu a potom zašeptal: „Byl to pumový atentát. Vím to od Pierra Contenaua, francouzského kolegy, který vede vykopávky v Beršebě. Byl nablízku, když se to přihodilo."

„Pumový atentát?" Gropius stáhl koutky úst. „V téhle části světa přece každý den explodují bomby. To přece nemusí mít nutně něco společného se Schlesingerem!"

„Věřte mi, je to tak, jak říkám. Tam, kde Schlesinger prováděl svoje vykopávky, ještě nikdy žádná bomba nevybuchla," zdůraznil Rauthmann.

Gropius přemýšlel. „Ale to by přece znamenalo, že ten útok byl namířen přímo proti Arnu Schlesingerovi!"

„Nebo proti jeho práci."

„Nebo proti obojímu!" Gropius se na chvilku odmlčel. Nedávalo to smysl! Kdo jen, pro všechno na světě, mohl mít vážný zájem na tom, aby vyhodil do povětří německého archeologa pracujícího na vykopávkách v Izraeli? Ledaže...

„Smím vám položit vážnou otázku?" začal Gropius oklikou. „Vyskytuje se ve vašem oboru něco jako konkurenční závist? Vím, o čem mluvím. Jsem lékař a myslím, že neexistuje žádná jiná branže, v níž je konkurenční závist rozšířená tak jako mezi

doktory."

„Samozřejmě se vyskytuje! Život na vědecké scéně je tvrdý, většina systemizovaných míst je obsazená, bylo by pošetilé to popírat."

Gropius přikývl a odvrátil pohled stranou, potom se vyptával dál: „Byl Arno Schlesinger v kruzích archeologů oblíbený?"

Rauthmann kradmo pohlédl na Felicii, ta pohled opětovala a prohlásila: „Nedělejte si násilí, doktore Rauthmanne. Mě šetřit nemusíte!"

Archeolog polkl. „Abych tedy učinil zadost pravdě: Arno Schlesinger byl v kruhu kolegů nenáviděný a ctěný. Ctěný kvůli svým vědomostem a bystrému rozumu. Nenáviděný, protože - promiňte, že se vyjádřím tak tvrdě - vydával hodně peněz, aby získal licence na provádění vykopávek, na které ostatní archeologové marně čekali polovinu života."

„Považujete tedy za možné, že..."

„Ne!" vpadl mu do řeči Rauthmann. „Při veškeré rivalitě musím tvrdit, že nepovažuji žádného badatele za schopného dopustit se vraždy. Žádného!" A otočil se k Felicii: „Směl bych teď připomenout důvod své návštěvy..."

„Samozřejmě." Felicia vstala a požádala doktora Rauthmanna, aby ji následoval. S malým odstupem, právě takovým, aby návštěvník nemusel mít pocit, že je nepřetržitě sledovaný, je následoval Gropius.

Rauthmannovi se zaleskly oči, když uviděl stohy spisů vršící se na policích pracovny. Většina z nich byla označena zažloutlými listy papíru, na nichž byly napsané odkazy k obsahu desek. Vedle zeměpisných údajů jako Salamis, Tyros nebo Tell al-Farah tu byly odkazy na určité epochy, např. Mykény III A, Villanovská kultura, Badarijská kultura.

„Je tady teď trochu nepořádek," poznamenala Felicia, když zachytila Rauthmannův překvapený pohled. „Policie na

přechodnou dobu některá akta zabavila, brzy je však vrátí. Zřejmě tam nikomu archeologické pojmy nic neříkaly."

Tu a tam Rauthman některý spis vytáhl, zalistoval v něm, uznale pokýval hlavou a zase ho vrátil na místo. Gropiusovi bylo nápadné, že Rauthmann mlčky vzal na vědomí Feliciinu informaci o policejním zabavení některých akt. Nenechal se ničím vyvést z míry a zajímal se zdánlivě úplně o všechno, při prohlížení používal brýle na čtení, jejichž skla zvětšila jeho oči tak, že připomínal sovu.

„Vypijete si s námi kávu, že ano?" zeptala se Felicia, a aniž čekala na odpověď, vyšla z místnosti.

„Je to tragédie, že Schlesinger musel takhle skončit," promluvil Rauthmann, když osaměli.

Gropius hádal, zda jeho návštěvník ví, v jakém vztahu byl ke Schlesingerovi on. Nechal větu viset v prostoru bez odpovědi. Místo toho se zdánlivě mimochodem otázal: „Smím se zeptat, zda hledáte něco konkrétního?"

„Ano, jistě," přisvědčil Rauthmann, aniž zanechal své práce. „Je to životní dílo významného vědce a náš ústav o ně má zájem." Po krátkém přemýšlení dodal: „Nemohl byste se za nás přimluvit? Kdyby paní Schlesingerová byla ochotna uložit vědeckou pozůstalost po manželovi do nadace, získala by dost výrazné daňové úlevy."

„Chápu," přisvědčil Gropius, aniž skutečně pochopil, co tím Rauthmann myslí. „Uvidíme, co pro vás můžu udělat. A mně dovolte ještě jednu otázku, ten francouzský archeolog..."

„Contenau. Pierre Contenau!"

„Ten Contenau... považujete za možné, že ví něco bližšího o okolnostech údajného atentátu na Schlesingera?"

„Myslím, že ano," odvětil Rauthmann bez zaváhání. „Jenom jsem měl dojem, že není ochoten cokoli prozradit. Contenau se utápěl pouze v náznacích, které mě, upřímně řečeno, moc

nezajímaly. On je trochu divný člověk, jako všichni archeologové."

„A kde ten Contenau žije?"

„Pokud je mi známo, polovinu roku je v Jeruzalémě a léto pravidelně tráví s manželkou a dcerou v Paříži. Záviděníhodný člověk."

„A vy? Promiňte mi mou zvědavost."

„Já jsem se oženil s vědou - jestli myslíte tohle. Ta mě zcela zabere pro sebe. Bohužel našemu institutu chybí prostředky pro realizaci vykopávek v cizině, takže své výzkumy musím omezovat na terén jeden krát dva metry - na svůj psací stůl!" Trochu smutně se usmál.

Vešla Felicia s kávou a Rauthmann přerušil práci. Obrátil se na Felicii: „Váš manžel po sobě zanechal významné výsledky badatelské práce. Jestli dovolíte, náš ústav by vám v nejbližších dnech předložil písemnou nabídku, jak a za jakých okolností by bylo možné tuto pozůstalost uložit v nadaci. Tato forma by pro vás byla výhodná, protože by dostatečně uctila jméno Arno Schlesinger, navíc byste na mnoho let získala daňové zvýhodnění. Určitě se nemusíte rozhodnout hned."

* * *

„Co si o něm myslíš?" zeptala se Felicia Gregora, když návštěvník odešel.

„Těžko říct," odpověděl. „Ze začátku na mě působil poněkud divně, jako kdyby pořádně nevěděl, co chce."

„A teď?"

Gropius pokrčil rameny. „V rozhovoru si vedl důvěryhodně. Rauthmann má pravdu, v těch aktech se skrývá práce poloviny jednoho života a Schlesinger byl zřejmě opravdu velmi uznávaný vědec."

„Byl svině!"

„Jedno nevylučuje druhé. I Schliemann byl mizera, a přitom geniální archeolog. Napoleon byl lidsky hajzlík, přesto velký vojevůdce. Nebo Klaus Kinski, cožpak to nebyl odpornej chlap, a přesto vynikající herec?"

Felicia s pažemi zkříženými hleděla z okna. Pak tiše promluvila: „Jaký důvod měl Arno zamlčovat, že to byl cílený pumový útok, a nikoli nehoda?"

Gropius k ní přistoupil a objal ji kolem ramen: „Kdybychom to věděli, byli bychom o pořádný krok dál."

Krátce před dvaadvacátou hodinou se Gropius vrátil od Tegernského jezera do Mnichova. Jakýsi neurčitý pocit mu bránil zůstat s Felicií ještě jednu noc. Už z dálky viděl auto, které s parkovacími světly stálo vedle vjezdu do garáže, a na okamžik zaváhal, zda se nemá obrátit a odjet. Potom však uvnitř čekajícího vozu poznal Dirka Lewezowa. Neslyšel o něm už několik dní.

Když detektiv Gropiuse uviděl, vystoupil a šel mu vstříc.

„Snažím se vás zastihnout už celý den, profesore! Je to velmi naléhavé!"

„Pojďte dál," vybídl ho Gropius. Už znal soukromého detektiva dost dlouho a věděl, že má sklon věci dramatizovat. Pravděpodobně šlo i tentokrát jenom o peníze, o nic jiného. „Copak je tak naléhavého?"

„Potřebuju peníze!" odpověděl detektiv vyzývavě.

„Tak vy potřebujete peníze," opáčil posměšně Gropius, „a já si myslel, že jste učinil nějaké zajímavé odhalení, které by mi pomohlo dál."

Lewezow nasadil svůj povýšený úsměv a usadil se na gauči. Potom začal a důležitost své výpovědi zdůrazňoval prudkými pohyby paží: „Váš kolega doktor Fichte ohlásil na pozítří let do Prahy. Vím to od přítele Gellera. Fichte chce se svým Piper Seneca

II startovat kolem desáté hodiny."

„Zajímavé!" Gropius se zatvářil zamyšleně.

„Chtěl jsem vám navrhnout, že bych zítra letěl do Prahy, abych se Fichtovi pověsil na paty, jakmile se objeví."

„To není špatný nápad, Lewezowe. To je dokonce geniální idea. Kolik potřebujete?"

„Pět tisíc?" nadhodil opatrně detektiv. Koneckonců nevím, co mě v Čechách čeká, a hotely v Praze nejsou zrovna laciné!"

Gropius vyplnil šek a podal ho Lewezowovi.

„Chtěl bych vědět o každém Fichtově kroku. Každá maličkost může mít význam. Důvěřuju vám. Prosím vás, průběžně mě informujte. Především potřebuju vědět, kdy se vážený kolega vrátí!"

„Můžete se na mě spolehnout, profesore. Bude mi potěšením sledovat, jak se smyčka kolem Fichtova krku utahuje."

Přes Vídeň letěl Lewezow druhý den ráno do Prahy. Letiště Ruzyně, vzdálené čtrnáct kilometrů západně od města na silničním tahu do Kladna, je nepříliš zajímavá budova jako většina letišť z časů komunismu. Ale poměrně přehledná a těžko v ní lze zabloudit jako třeba ve Frankfurtu či v Paříži na letišti Charlese de Gaulla. Tak se Lewezowovi záhy podařilo najít bránu, kterou používají piloti a cestující soukromých letadel. U firmy Pragocar si pronajal auto, nenápadnou béžovou škodovku. Přes Břevnov sjížděl Lewezow do centra a zamířil dále na jih k Paláci kultury na Vyšehradě, kde se na dohled tyčí hotel Corinthia Towers, komplex složený ze dvou skleněných věží s pěti sty pokoji a vstupem na nástupiště metra, zkrátka v každém ohledu ideální pro soukromého detektiva.

Z dřívějších pobytů mu Praha nebyla neznámá, a tak Lewezow trávil odpoledne ve slavných kavárnách ve středu města, v Kajetánce na Hradčanském náměstí, ve Slávii, odkud je vyhlídka

na Národní divadlo, Hradčany a Karlův most, a v Alfě na Václavském náměstí. U Fleků, v pět set let staré pivnici v Křemencově ulici, kde jsou zakouřené výčepy a nenapodobitelná atmosféra, snědl maličkost a vypil džbánek černého piva, potom se stáhl do svého hotelového pokoje a ještě předtím pověřil recepčního, aby ho probudil přesně v sedm hodin.

Udělal dobře, protože silné české pivo vykonalo své. Rozhodně musela žena v ústředně telefonovat dvakrát, než ospalého hosta probudila.

Taxíkem jel Lewezow kolem půl jedenácté na letiště Ruzyň. Provoz nebyl příliš velký, to detektivovi vyhovovalo. Lewezow ještě jednou sondoval terén, prošel všechny cesty, jimiž by cestující z Německa po přistání mohl projít, a ujistil se, že tu nejsou žádné výtahy ani dveře, které by mu zabránily v přímém pronásledování.

Deset minut před dvanáctou se blížil muž v černém kabátě z drahé látky, vysoký a podmračený. Vypadalo to, že nespouští oči ze stejného východu jako Lewezow, přitom se zdůrazněnou nudou procházel sem a tam. Lewezow toho muže neznal, tedy ani nevěděl, zda je tady náhodou, či to nějak souvisí s jeho zakázkou. V bezpečné vzdálenosti vytáhl z kapsy pláště kameru s teleobjektivem a udělal pár snímků neznámého.

Právě chtěl kameru opět schovat, když z brány, kterou už dlouhou dobu sledoval, vyšel doktor Fichte v doprovodu nějakého muže a zamířil přímo k neznámému v tmavém kabátě. Lewezow duchapřítomně stiskl spoušť kamery a opět ji ukryl pod plášť.

Muži v živém rozhovoru mířili k východu a před budovou se obrátili k blízkému parkovišti. Lewezow kývl na taxi a s pomocí dvacetieurové bankovky dal řidiči na srozuměnou, aby se nalepil na paty těch tří. Netrvalo dlouho a muži nastoupili do tmavého mercedesu „Jeďte za nimi!" přikázal Lewezow řidiči.

Pro taxíkáře s rozcuchanými vlasy a vráscitým obličejem bylo

pronásledování zřejmě potěšením. Nadšen úkolem, který dostal, neustále měnil jízdní pruh, ignoroval několikrát červenou na semaforu a dostal se tak do těsné blízkosti za černý mercedes, který zastavil před hotelem Evropa, nádhernou secesní budovou.

Opět z bezpečné vzdálenosti Lewezow sledoval, jak nosič kufrů odnáší zavazadla příchozích do hotelu. Pak vstoupil do haly a posadil se do jednoho z kožených křesel, odkud měl výhled na recepční pult příjmu. Fichte a jeho průvodci vyplňovali přihlašovací lístky, třetí muž se tomuto úkolu nevěnoval. Buď už v hotelu bydlel delší čas, nebo měl oba pouze doprovodit až sem.

Lewezow se ukolébal v jistotě, věděl, že ho Fichte nezná, a ani dva zbývající muže nikdy neviděl. Proto vstal a s rukama zkříženýma za zády přecházel po hale sem a tam, jako by čekal na nějakého hotelového hosta. Ve skutečnosti se snažil zachytit alespoň nějaký útržek rozhovoru tří sledovaných.

Musel si počínat poněkud nešikovně, protože náhle ho německy oslovil portýr. „Pane, mohu pro vás něco udělat?"

Lewezow se lekl, cítil se přistižen, ale po chvilce úleku měl situaci opět pevně v rukou a odpověděl: „Ne, děkuji, já na někoho čekám."

V tom okamžiku se muži rozloučili a odcházeli do svých pokojů. Vypadali nervózně. Lewezow stačil ještě zaslechnout, že se domlouvali na patnáctou hodinu, aby společně jeli do Podě... přesně tomu jménu nerozuměl. Pak zmizeli ve výtahu.

Jak nejlépe tu situaci zvládnout? Lewezow přemýšlel. Nakonec přistoupil k recepčnímu, který ho prve oslovil. Detektiv svou profesi vykonával teprve pár roků, věděl však velmi přesně, jak se člověk nejlépe dostane k informaci: nikdy přímou otázkou, vždycky nějakým předeslaným tvrzením. Proto muže oslovil: „Právě se u vás ubytoval jistý doktor Fichte z Mnichova. Kdo vlastně jsou ti dva muži, kteří ho doprovázejí?"

„Jistě, pane, doktor Fichte u nás bydlí," přisvědčil recepční,

když se podíval na obrazovku svého počítače. „Mám vás spojit s jeho pokojem?"

„Ne, děkuji," odmítl Lewezow. „Zajímají mě pouze jména těch druhých dvou mužů, kteří ho doprovázeli."

„Nejsem oprávněn sdělovat jména našich hostů a..."

„Já vím," přerušil horlivého zaměstnance detektiv, vytáhl z kapsy bankovku a nenápadně mu ji přistrčil přes pult.

Padesát euro je pro pražského recepčního hodně peněz, rozhodně dost na to, aby zcela zapomněl na veškeré předpisy a diskrétnost. „Prosím, posaďte se na okamžik," zašeptal a lehkým pohybem hlavy ukázal na sedací soupravu na druhém konci hotelové haly.

Lewezow poslechl a netrvalo dlouho, recepční se objevil s lístkem, který mu beze slova podal.

„Ještě něco!" Lewezov chytil muže za rukáv, „znáte nějaké místo jménem Pode - nebo tak nějak."

„Myslíte asi Poděbrady, pane."

„Ano, Poděbrady."

„Každé dítě u nás zná Poděbrady, jedny z našich nejznámějších lázní, ležící na Labi, asi čtyřicet kilometrů odtud směrem na východ. Pane, určitě byste si je měl prohlédnout!"

Lewezow vlídně přikývl a recepční odešel. Potom se Lewezow podíval na lístek. Nepříliš vzhledným rukopisem na něj recepční napsal tři jména: Dr. Fichte, dr. Alexej Prasskov, Thomas Bertram. A pod to: Pokud byste měl zájem, najdete mě skoro každý večer od 19 hodin U Zlatého tygra, to je pivnice, Husova 17.

Lewezow jel tři stanice metrem na stanici Vyšehrad k hotelu, kde se ubytoval, dal si vyvézt z garáže auto, které si pronajal, a vrátil se Legerovou ulicí zpátky na Václavské náměstí, kde se mu podařilo zaparkovat jen několik metrů od hotelu Evropa. Naklonil se nad volant a upřeně pozoroval vchod do hotelu, před nímž stále ještě parkoval černý mercedes.

Krátce po patnácté hodině, jak bylo domluveno, vyšli z hotelu tři muži: Fichte, kterého Lewezow znal ze sledování v Mnichově, Prasskov, na něhož se hodil Gropiusův popis, a Bertram, jehož jméno také stálo na seznamu transplantací. Prasskov řídil vůz po městské dálnici Wilsonova na sever a kousek před autobusovým nádražím Florenc zabočil do ulice Sokolovská, výpadové silnice směrem na východ. Prasskov tudy nejel poprvé, Lewezow měl co dělat, aby řidičovu svižnému tempu stačil.

Po necelé půlhodině jízdy po dálnici, kdy se Lewezow marně pokoušel dovolat Gropiusovi na mobil, zahnul mercedes na výjezd označený Poděbrady a mířil do centra města.

V zimě vypadalo zasněné lázeňské městečko se starými romantickými domy a opuštěným lázeňským parkem velmi ospale. Jenom v kavárnách, které se jako perlový náhrdelník táhly podél lázeňské promenády, panoval čilý ruch. Lewezow sledoval černý vůz v bezpečné vzdálenosti.

Před reprezentativní budovou vzdálenou jeden blok domů od parku mercedes zastavil. Těžká kovová brána se s tichým bzučením otevřela a auto vjelo dovnitř.

Lewezow zaparkoval svou škodovku, vzal kameru a pěšky došel asi padesát metrů k vile, v jejíž zahradě auto zmizelo. Z protější strany ulice uviděl tabulku s nápisem Lázeňská klinika dr. Prasskova.

„Ale podívejme se!" zašeptal si Lewezow a podíval se hledáčkem kamery. Stavba z přelomu předminulého století vypadala upraveně. Po obou stranách vchodu lemovaného čtyřmi mohutnými sloupy s architrávem se táhlo přízemní křídlo s třídílnými okny, z nichž pouze za jediným se svítilo. Klinika vůbec vypadala jako po vymření, rozhodně ne tak, jako by v ní byli nějací pacienti.

Začalo se stmívat a Lewezow, jenž už si celý areál prohlédl a udělal četné snímky, se rozhodl, že se vrátí do Prahy.

Na dálnici mezi Poděbrady a Prahou přemýšlel o lístku, který mu podstrčil recepční. Jména tří mužů si uložil v paměti a nijak o nich dál neuvažoval, ani s nimi neměl problémy. Určité vzrušení, ba neklid, v něm vzbuzoval dodatek, který pod ně recepční připsal. Pokud byste měl zájem, najdete mě skoro každý večer...

Když se detektiv vrátil do Prahy, vyhledal obchod, kde mu vyvolají film. Po necelé hodině, kterou strávil procházkou po Malostranském náměstí, se vrátil do hotelu s hotovými fotografiemi, vyžádal si v recepci obálku, zasunul do ní obrázky i lístek se jmény od recepčního z Evropy, napsal na ni Gropiusovu adresu a požádal hotelového poslíčka, aby za tučné spropitné zítra hned ráno dopis poslal.

To byla poslední známka života Dirka Lewezowa.

KAPITOLA 9

Když Gregor Gropius ani po třech dnech o Lewezowovi nic neslyšel, zmocnil se ho neklid. Když mu telefonoval na mobil, slyšel jen monotónní ženský hlas, který sděloval, že volaný účastník není přechodně k zastižení. Vyčítal si, že Lewezowa pověřil tak choulostivou záležitostí, a dokonce se zaobíral myšlenkou, že do věci zapojí policii, potom si však uvědomil celou situaci a od toho záměru upustil. V postavení, v jakém je, by soukromý detektiv, jehož pověřil pátráním a on při něm přes noc beze stopy zmizel, ještě posílil podezření a rozhodně nepřispěl k prokázání jeho neviny.

Čtvrtý den došel dopis z Prahy. Gropius četl odesílatele: *Hotel Corinthia Towers, Kongresová 1, Praha 4*. V obálce bylo asi dvacet fotografií a lístek s textem: *Dr. Fichte, dr. Alexej Prasskov, Thomas Bertram. Pokud byste měl zájem, najdete mě skoro každý večer od 19 hodin U Zlatého tygra, to je pivnice, Husova 17.*

Gropius si prohlížel fotky: Prasskov v příletové letištní hale, Prasskov vítá Fichta na letišti, Prasskov, Fichte a nějaký neznámý muž v blíže neidentifikovatelném prostředí. Kdo je ten třetí muž? Kdo je Thomas Bertram?

Obrázek ukazoval dobře živeného muže s kulatým obličejem a širokým věncem tmavých vlasů lemujícím holou lebku. Ve srovnání s Fichtem a Prasskovem působil nejistě, téměř ustrašeně. Bertram, to jméno připadalo Gropiusovi známé. V jaké souvislosti ho slyšel? Ne - neslyšel - četl! A to na jednom seznamu. Teď se rozpomněl. Byla to vyjetina z počítače, seznam pacientů čekajících na transplantaci, který mu obstarala Rita - jakpak se jí asi vede? Vzrušeně si přinesl z psacího stolu seznam. Pod číslem 56 stálo jméno: Thomas Bertram.

Gropius si několikrát šeptem jméno opakoval. No samozřejmě.

Bertram Hochtief, stavební podnikatel, velké zvíře s pobočkami po celém Německu! Thomas Bertrand přesně odpovídá představě movitého pacienta, který je ochoten zaplatit za zdravý orgán jakoukoli cenu.

Poněkolikáté se Gropius pokusil zastihnout Lewezowa a opět snaha ztroskotala. Spontánně se rozhodl, že podnikne cestu do Prahy.

Let s Českými aeroliniemi z Mnichova do Prahy trval hodinu a pět minut a Gropius nejprve vyhledal hotel Corinthia Towers, odkud mu Lewezow poslal fotografie. Když se po příjezdu na Lewezowa zeptal, zažil ošklivé překvapení. Recepční, vysoká urostlá krasavice oblečená ve stylu bankovních úřednic, hned Gropiuse uvítala, jako by ho očekávala, zavedla ho do střízlivě zařízené místnosti ředitelství hotelu a požádala, aby měl chvíli strpení. Potom odešla.

Krátce poté se objevil hladce oholený, sebejistý mladý muž v tmavém obleku s vestou a představil se jako Hollar, ředitel hotelu. Mluvil německy s českým přízvukem a ve výslovnosti znělo něco švejkovského.

„Vy jste, prosím pěkně, příbuzný pana Lewezowa?" zeptal se zdvořile, leč důrazně.

„Ne," podivil se Gropius. „Proč se ptáte?"

„Měl jste s panem Lewezowem domluvenou schůzku?"

„Také ne. Lewezow vůbec neví, že tady jsem. Pracuje pro mě. Ale nevidím důvod, proč bych vám měl vysvětlovat své soukromé záležitosti. Nechtěl byste mi vysvětlit, co má tenhle výslech znamenat?"

Hollar, s rukama založenýma za zády, přikročil blíž ke Gropiusovi, jako by mu chtěl svěřit tajemství, a polohlasně řekl: „Pan Lewezow před třemi dny beze stopy zmizel. Zavazadla jsou u něj v pokoji, v garáži stojí jeho pronajaté auto. Nevypadá to na to,

že by jenom chtěl utéct bez placení."

„Ohlásili jste to na policii?"

„Ještě ne, pane Gropiusi. Pochopte, pro pověst hotelu není dobré, když se tam objeví policie."

„Chápu," přikývl profesor. „Tady je moje kreditní karta. Uhraďte z ní Lewezowovův účet."

„Ale proč, když nejste příbuzní?" Hollarovi zřejmě nebylo toto řešení příjemné.

Gropius se zhluboka nadechl. „Poslyšte, Lewezow je soukromý detektiv a je v Praze, protože pracuje na zakázce ode mě. Není neobvyklé, když detektiv při objasňování trestného činu na dva či tři dny zmizí."

„Aha, rozumím," s úlevou v hlase přikývl Hollar. „Nemusím tedy nic hlásit na policii."

„Ne!" prohlásil Gropius pevným hlasem.

Neměl vůbec dobrý pocit, když se ještě téhož večera vydal na Staré Město, aby vyhledal pivnici U Zlatého tygra, hospodu, která byla uvedena na záhadném lístku, který Lewezow přiložil k fotografiím. Neznal ani jméno, ani podobu pisatele - nebo to snad byla dvojznačná nabídka? - a to situaci nijak neusnadňovalo.

Gropius se dal odvézt taxíkem až ke Staroměstské radnici se slavným orlojem. Poslední kousek cesty došel pěšky, když mu taxíkář přesně popsal cestu. Právě v nočním čase se ulice pražského Starého Města podobaly tajuplné divadelní kulise, tu a tam zněly úzkými uličkami kroky a hlasy. Auta v tomto prostředí vypadala cize, a když Gropius zabočil do Husovy ulice, ani by se nedivil, kdyby potkal Golema či doktora Caligariho ze stejnojmenného němého filmu.

V pivnici U Zlatého tygra se čepuje nejlepší plzeňské pivo, na tom se shodují Pražané i turisté, a tak je obvyklé, že se tu pro cizího návštěvníka nenajde ani jediné volné místo. Toho večera měl Gropius štěstí. Ve velké místnosti pro hosty, přímo proti

vchodu, získal volný stůl, ideální místo, odkud mohl sledovat, jak hosté přicházejí a odcházejí. U číšníka v bílé zástěře si objednal kachnu se zelím a knedlíkem a velké plzeňské.

Neseděl tu dlouho, když vešla elegantně oblečená dáma, přes krátký kostým měla přehozený volný plášť, nohy v černých punčochách obuté do kozaček na vysokých podpatcích, rozhlédla se, zda uvidí volné místo, a zamířila přímo k němu.

Anglicky se zeptala, zda je u stolu volné místo, a když ji Gropius gestem vyzval, aby se posadila, pokračovala německy: „Jak se vám Praha líbí?" Aniž čekala na odpověď, ptala se dál: „Jste tady sám? Služebně?"

„To jsou tři otázky najednou," Gropius se usmál a pomohl jí z kabátu. „Moje odpověď na první otázku zní: Líbí, přestože jsem toho od svého příjezdu do Corinthia Towers ještě z města moc neviděl. Na druhou otázku odpovídám ano a na třetí ne. Co byste ještě chtěla vědět?"

Poněkud rozpačitě, alespoň to tak mělo vypadat, si krásná Pražačka přidržela ruku před ústy. „Prosím o prominutí, jsem zkrátka strašně zvědavá, zvláště pokud jde o muže."

Gropius povytáhl obočí. „Odkud umíte tak dobře německy?"

„No, moje angličtina je lepší než němčina. Já jsem - byla jsem učitelkou," dodala po odmlce.

Gregor se jí podíval do tváře. Na učitelku byla ta mladá žena příliš krásná. Obličej měla nalíčený nepříliš decentně, pěstěné plavé vlasy měla vyčesané, zřejmě aby vypadala větší. A to, co měla pod kostýmovým kabátkem, se nedalo přehlédnout. Nedbalým pohybem ruky, kterým zároveň předvedla dlouhé, rudě nalakované nehty, přivolala číšníka. Ani se nepodívala na jídelní lístek a objednala si.

„Vy tady býváte častěji?" zeptal se Gropius atraktivní spolustolovnice.

Koketně pokrčila rameny. „Občas ano."

„Co jste myslela tím, že jste byla učitelkou?" Žena vylovila z malé kabelky krabičku cigaret a jednu si zapálila. „Nebude vám vadit, když si zapálím."

Přestože cigaretový kouř nesnášel a přestože číšník právě v tu chvíli přinesl jídlo, zavrtěl hlavou. Za normálních okolností by Gropius zareagoval podrážděně, aby svůj dým šířila někde jinde, ale ta žena ho zajímala, přinejmenším v něm probudila jistou zvědavost.

„Vzdala jsem se svého povolání," vrátila se k jeho otázce. Způsob, jakým držela cigaretu mezi špičkami ukazováčku a prostředníčku, a přitom si ťukala palcem do koutku úst, prozrazoval určitou nervozitu. „Za zhruba tři sta euro měsíčně už nebudu stát před uličníky nějakých proletářů. Stejně se ani nechtěli nic naučit. Raději si několikrát v týdnu vyhledám nějakého noblesního pána. Baví mě to a člověk pozná hodně lidí." V jejím smíchu zazněla trpkost. „Ostatně jmenuji se Milena Plečniková."

„Gregor Gropius," představil se užasle. Její přímočarý způsob byl ve značném protikladu s jejím elegantním zjevem.

„Pro případ, že se budete v Praze nudit," vytáhla z kabelky černou vizitku a podala ji přes stůl Gregorovi. „Od sto eur výš," dodala chladně a obchodnicky.

„Vlastně mě to mohlo napadnout," uvědomil si Gropius. Taková atraktivní žena si prostě jen tak nesedne k nějakému stolu a nezačne sama rozhovor. Opravdu škoda. I když..."

„Na co myslíte, Gregore?" stáhl ho Milenin hlas zpátky do skutečnosti. „Přemýšlíte, co může stát celá noc se mnou, že?"

„Ne, ne," tvrdil Gropius zmateně. A náhle dodal: „Vadilo by vám, kdybyste mě políbila? Teď hned a tady?"

Milena s ironickým pousmáním jeho přání vyhověla. Naklonila se přes stůl a rty se dotkla Gropiusových úst.

„Stačí?" zeptala se po krátké výměně něžností. „Obstála jsem v testu?"

Gropius upíral oči za její levé rameno a svíral její hlavu v dlaních. „Prosím vás, mohl bych dostat ještě jeden polibek?"

Pobavena zálibou bláznivého Němce se Milena pustila do věci s vervou, dokud Gregor neukončil neobvyklou situaci střízlivými slovy: „Děkuji, stačí!"

Milena na svůj protějšek udiveně pohlédla.

„Musím vám něco vysvětlit," promluvil rozpačitě. „Právě jste mi prokázala velkou laskavost. Před chvilkou sem vešli dva muži a nechtěl jsem, aby mě poznali. Připadalo mi to jako jediná možnost jak se před nimi skrýt."

„Opravdu?" Milena se zatvářila nevěřícně. „Tak originální odůvodnění jsem ještě neslyšela. Máte můj obdiv."

„Ne, tak to není. Když se opatrně otočíte, uvidíte vzadu ty dva muže..."

Milena nenápadně pohlédla doleva. „Myslíte doktora Prasskova a toho druhého chlapíka?"

„Vy znáte Prasskova?"

„Jasně," přikývla Milena a ruce se zapilovanými nehty si položila na ňadra. „Made by Prasskov," zasmála se bujaře. „Je považován za nejlepšího plastického chirurga v Čechách. A taky za jednoho z nejbohatších. Ale říká se, že si peníze vydělal hlavně nějakými podezřelými kšefty. Prý udržuje styky s mafií prodávající lidské orgány. Ale má tak dobré styky s nejvyššími justičními kruhy, proto na něj nikdy nebyla vznesena obžaloba. Prasskov má v okolí Prahy několik klinik. Oficiálně běží pod označením ‚Lázeňská klinika' nebo ‚Institut pro estetickou chirurgii'. Co se tam však opravdu odehrává, to zůstává tajemstvím."

„A ten muž vedle Prasskova?" Gropius tím směrem učinil malý pohyb hlavou.

„Toho jsem nikdy neviděla," odpověděla otráveně.

Číšník jí přinesl švestkové knedlíky s tvarohem a máslem a

Gropius vytáhl z kapsy lístek, který mu poslal Lewezow. Podržel ho Mileně před očima.

„To jste psala vy?" zeptal se, když číšník odešel.

„Jáááá?" rozhořčila se nahlas Milena a Gropius si nabádavě položil ukazováček na rty.

Povzbudivě pokračoval: „To byla jenom otázka. Tenhle lístek mi poslal soukromý detektiv jménem Lewezow, jenž tady pro mě prováděl nějaké pátrání. Nějak nevím, co si s tím počít."

„Snad nejste od policie?" Milenin hlas najednou zněl pronikavě a hrozivě hlasitě.

„Nesmysl!" zamítl Gropius a polekaně se rozhlédl, zda jejich rozhovor už nevyvolal pozornost. „Naštěstí byla hladina hluku v zakouřeném lokále tak vysoká, že o jejich povídání zřejmě nikdo neměl zájem. „Najal jsem si detektiva, protože je mi manželka nevěrná."

„Aha, chápu!" Ta odpověď Milenu zjevně uklidnila. „A ten sok se jmenuje Prasskov. No, to je docela dobře možné! Prasskov se prý hodně zdržuje v Německu. Ale když vás vaše manželka podvádí, proč jí nevěru prostě neoplatíte? Dneska máte příležitost!" Pohnula mohutnými ňadry pod elegantním kostýmovým kabátkem. „Na ceně se určitě dohodneme." S příslibem v očích se na něj zadívala a Gropius zdvořile přikývl.

„Možná později. Teď na to nemám náladu. Můj soukromý detektiv totiž před několika dny beze stopy zmizel. Kde byste na mém místě Lewezowa hledala? Ale ještě vám dlužím jedno vysvětlení: Lewezow totiž, no je homosexuál."

„Aha, tak takový je!" Milenin hlas zněl najednou chladně a odmítavě. „A vy? Vy jste taky ženatej homouš, který druhé pohlaví jen okrádá o čas?"

S pýchou nevěstky bohaté na zkušenosti vytáhla Milena z kabelky bankovku, nedbale jako hrací kartu ji hodila na stůl, sáhla po kabátu a rozloučila se dříve, než mohl Gropius něco namítnout.

„No tak tedy hodně úspěchů, vy teplej papírovej tygře!"

Gropius ani neměl čas vstát ze svého místa, natolik ho drzá výřečnost obarvené blondýny zaskočila. Ostatně si musel dát pozor, aby nebyl nápadný.

Když Milena vyšla z lokálu, Gropius se věnoval pozorování Prasskova a Fichta. Bavili se spolu velmi zaníceně. Gregor, na první pohled znuděný, upíral oči před sebe. Když měl pocit, že se oba chystají odejít, vyrovnal účet a pověsil se jim na paty.

Prasskov a Fichte šli pěšky temnými uličkami Starého Města. Po zimě, která jindy v tomto ročním období zmrazí všechen život, nebylo letos ani stopy. Ulicemi se táhl pach hospod. Z některých lokálů se ozývaly útržky hudby. Gropius oba muže sledoval v bezpečné vzdálenosti.

Asi po patnácti minutách došli na Václavské náměstí a o kus dál zmizeli ve vchodu hotelu Evropa. Skleněnými dveřmi Gregor pozoroval, jak Prasskov a Fichte krátce hovoří s recepčním. Nakonec nastoupili do výtahu a zavřely se za nimi dveře.

Gropius, s pohledem upřeným na vchod hotelu, přecházel na druhé straně náměstí sem a tam. Po necelé půlhodině se do něj dala zima, a tak si raději nastoupil do taxíku a dal se odvézt do hotelu, kde bydlel.

Druhý den ráno Gropiuse probudilo hlasité klepání na dveře. Polekaně vyskočil. Hodiny na nočním stolku ukazovaly osm hodin a deset minut.

„Pane Gropiusi, prosím vás, otevřete!" uslyšel hlas ředitele hotelu.

Rychle se oblékl, prsty si pročísl vlasy a otevřel. Venku stál Hollar v doprovodu dvou mužů, jejichž sešlé oblečení se výrazně lišilo od elegantního obleku ředitele.

„Pánové jsou od kriminální policie," ukázal Hollar decentně na oba muže.

„No a?" zeptal se udiveně Gropius.

Hollar mu přidržel před očima složené noviny. „Znáte toho muže?"

Bože můj, ano. Ten odulý obličej patřil Lewezowovi! Hollar ukázal na řádky pod fotografií. „Neznámý utopenec z Vltavy!" překládal zajíkavě.

„Ano, to je Lewezow!" Obrátil se na kriminalisty: „Přijel jsem do Prahy, abych Lewezowa hledal! Co se stalo?"

Jeden z mužů, který měl na sobě laciné černé kožené sako a manšestráky s vytlačenými koleny, k tomu boty na vysoké podrážce, se představil jménem Mucha a zeptal se kultivovanou němčinou: „Vy jste pan Gropius?"

„Profesor Gregor Gropius," představil se Gropius v plném znění.

„Tak dobře, profesore Gropiusi. Můžete potvrdit, že tento muž je pan Dirk Lewezow?"

„Ale jistě. Jsem si tím úplně jistý!"

„A v jakém vztahu jste, nebo jste byl, s panem Lewezowem?"

„Co je to za otázku, v jakém vztahu. Vůbec v žádném vztahu. Lewezow byl soukromý detektiv a v rámci zakázky, kterou jsem ho pověřil, odjel do Prahy."

„A vy jste považoval za vhodné vyrovnat Lewezowovův hotelový účet? Není to trochu, hm, neobvyklé?"

„Možná to tak vypadá, ale když vám vysvětlím bližší okolnosti, jistě mé počínání pochopíte."

Mucha s nevolí přikývl, jako by chtěl poznamenat, že tady není co pochopit, prostě jste začal být podezřelý, a dodal: „Chtěl bych vás požádat, abyste nás doprovodil. Musíte mrtvého identifikovat. A asi by pro vás bylo výhodné, kdybyste si s sebou vzal pár nejnutnějších věcí, kdyby se všechno protáhlo!"

Chtějí tě zatknout, projelo Gropiusovi hlavou. Chtějí ti přišít vraždu. Chtějí tě odrovnat. Zmocnila se ho panika a na okamžik se

zabýval myšlenkou na útěk, chodbou ke schodišti, jedenáct pater dolů, kolem recepce a na svobodu. Potom si však uvědomil, že by tím podezření ještě posílil, a tak nacpal pár nezbytností do příručního kufříku.

* * *

Prastarou škodovkou jeli smutnými ulicemi, ve kterých se převalovaly cáry mlhy, do Ústavu soudního lékařství a nikdo nepromluvil ani slovo. Mucha usedl vedle něj na zadní sedadlo a řidič jel tak předpisově pomalu, že si Gropius málem zoufal. Byl rozrušený, nervózní, chtěl už to všechno mít co nejdřív za sebou, avšak auto se provokativně pomalu vleklo od semaforu k semaforu.

Konečně, skoro po půlhodinové jízdě čtvrtěmi, které vůbec neznal, škodovka zastavila před mohutnou starou budovou, která vzbuzovala strach. Gropius znal pouze z filmů scény, kdy rodinní příslušníci mají v podzemí ostře osvětleném zářivkami identifikovat mrtvého. Najednou měl podivný pocit, že se v takovém filmu ocitl. Až když patolog, odpudivý padesátník s holou hlavou a bez řas, odhrnul zmuchlané prostěradlo z mrtvého, ležícího na jednom ze tří pitevních stolů uprostřed bíle vykachlíčkovaného sálu, a objevila se mrtvola Lewezowa, opět se vrátil do skutečnosti.

„Ano, to je Dirk Lewezow," prohlásil Gropius se zdánlivým klidem.

„Pojďte!" Mucha ho chytil za paži a vedl z místnosti.

Z Ústavu soudního lékařství odvezli Gropiuse na policejní ředitelství, do budovy se stovkami dveří, kilometrovými chodbami a pachem 19. století. Ve třetím patře, v místnosti s holými stěnami, mu Mucha nabídl židli, sám usedl za psací stůl, sešlý po nesčetných letech výslechů. Loktem odstrčil několik spisů a s

výrazem prozrazujícím nechuť ke své práci se beze slova ponořil do čtení nějakého lejstra. Přitom se šklebil odporem, jako kdyby s celou věcí nechtěl mít nic společného. Nakonec vzhlédl a poznamenal: „Je to ošklivá záležitost, chápete?"

Gropius přikývl a zeptal se: „Existují nějaké záchytné body vypovídající o tom, jak se to mohlo stát? Myslím, jestli se Lewezow opravdu utopil? Měl v krvi alkohol?"

Mucha vstal, svlékl si kožené sako a pověsil je na opěradlo židle. Znovu usedl a bezmyšlenkovitě Gropiusovi postrčil přes stůl pitevní zprávu. „Smrt nastala po jediném úderu do zátylku, pravděpodobně speciální zbraní, která přeťala míchu. Netekla žádná krev, nikde nic. Pak muže hodili do Vltavy. Nikde žádný odkaz na místo činu nebo okolnosti. Čistá, profesionální práce."

Gropiuse při komisařových střízlivých slovech zamrazilo. Navíc měl pocit, že určitým způsobem Lewezowovu smrt způsobil. Koneckonců on ho poslal do Prahy. Proč jen se tenhle Mucha nezajímá o práci, kterou Lewezowa pověřil? Ani by ho neudivilo, kdyby ho Mucha z toho činu obvinil. Ale nestalo se nic podobného.

Místo toho se komisař zeptal: „Pane Gropiusi, čeho jste vlastně profesor?"

„Jsem lékař na klinice v Mnichově," odpověděl.

Mucha se díval z okna, jako by mu dotazovaný nesdělil žádnou novinku. Spíše ze zdvořilosti se zeptal: „Hm, tak vy jste lékař? A odkdy jste v Praze, profesore?"

„Od včerejšího poledne. Tady je moje letenka," vylovil ji z náprsní kapsy a podržel Muchovi před očima.

„A jak dlouho se hodláte zdržet?"

„Zpáteční let mám rezervovaný na zítřek. Ale pokud bude nutné, samozřejmě jsem ochoten zůstat déle."

Mucha chápavě přikývl a mlčel. Po chvíli promluvil: „Myslím, že to nebude nutné, pane profesore. Naopak, spíše byste měl

hledět, abyste byl co nejdříve doma. Děkuji vám."

„Má to znamenat..."

„Můžete jít, pane Gropiusi, promiňte, profesore Gropiusi!"

Gropius byl hluboce zmaten. Počítal s nejhorším, a teď tohle! Rychle vstal, vzal svůj kufřík, který prve odložil vedle psacího stolu, polohlasně pozdravil a spěšným krokem opustil prezídium.

Cestou do hotelu Corinthia Towers se mu v hlavě honily myšlenky. Je v Praze právě čtyřiadvacet hodin a už to zase vypadá, jako by se všechno proti němu spiklo. To je směšné, pokoušel se uklidňovat, prostě máš jen nervy v háji. Možná byla Lewezowova smrt jen strašlivá náhoda. Ale už v příštím okamžiku ho přemohly pochybnosti. Proč Mucha neztratil ani slovo o zakázce, kterou Lewezowovi zadal? Proč se tvářil tak výrazně znechuceně, pokud šlo o objasnění Lewezowovy vraždy? A nemluvil skoro uznale o postupu vrahů?

Když byl Gropius zpátky v hotelu, našel v saku černou vizitku, kterou mu Milena včerejšího večera podstrčila. I když se k němu nechovala právě přátelsky, byla jediným člověkem, který by mu možná mohl pomoci. Znala Prasskova a věděla o jeho špinavých kšeftech. Při představě, jak asi bude reagovat, mu nebylo moc dobře, přesto vyťukal její číslo.

„Tady teplej papírovej tygr," ohlásil se.

Na druhé straně se ozvalo veselý smích. „Musíte prominout, neměla jsem včera zrovna nejlepší náladu. Obchody jdou špatně. Konkurence je velká, samý laciný děvky z Ruska. A když člověk objeví třídu chlapa a ten vás odmítne, tak se jeden zkrátka naštve."

„Omluva přijata," odpověděl Gropius. „Rád bych vás zase viděl."

„Fajn. Patříte k těm opatrnejm, co si musí všechno dvakrát rozmyslet? Ale to je fuk. Kdy by to mělo být?"

„Hned!"

„Oj! No pro mě za mě. Jak dlouho si to představujete?"

„Celé odpoledne."

„Dobrý! Pět set. Odpoledne a celá noc - papírovej tygře!"

„Souhlasím. Máte auto?"

Milena dlouho mlčela. Potom odpověděla: „Jasný, chcete to dělat v autě! No, má to něco do sebe."

„Takže se sejdeme za půl hodiny v hale Corinthia Towers."

„Přijdu přesně." Gropius se usmál.

Když Milena přijela do hotelu, měla na sobě široký plášť z umělé kožešiny, rozpuštěné vlasy stažené z čela čelenkou a vůbec nic nepřipomínalo její pikantní profesi. To Gropiusovi velmi vyhovovalo.

Stěží se mu podařilo ji přesvědčit, že se s ní nechce vyspat. Nejprve se zamračila a Gropius se obával vzteklého výbuchu podobného včerejšímu, když však vytáhl z kapsy pět zelených stoeurových bankovek, přeložil je a diskrétně jí je vsunul do kapsy kabátu, po hezkém obličeji jí přelétl úsměv a poznamenala: „Pro mě za mě, papírovej tygře, když ti za pět stovek stojí za to na mě jenom koukat, mně to nevadí."

„O tom nemůže být ani řeči," zasmál se Gropius. „Jen počkejte...," očima sjel na mohutné poprsí. „Jde mi o Prasskova. Povídala jste, že jste s ním měla co do činění a znáte jeho kliniky."

„Vím nejméně o dvou, jedna je v Mladé Boleslavi, severně od Prahy, druhá v Poděbradech, východně odtud. A vy určitě nejste polda?"

„Ne, nejsem," potvrdil Gropius. „Jenom se zajímám o práci doktora Prasskova."

Milena se na něj dlouze zadívala. „Aha - teď už chápu. Vy vůbec nesledujete svou manželku," promluvila po delší odmlce. „Vy potřebujete nový - no, jak se to řekne?"

„Orgán?"

„Ano. Srdce, játra, ledviny, no, co tak člověk v sobě má. To

jsem netušila. V každém případě je to hodně drahé. A co pro vás můžu udělat?"

„Rád bych si prohlédl kliniku doktora Prasskova zblízka."

„Jestli je to všechno..."

„Zatím ano."

„A žádný radovánky?"

„Zatím ne."

„No dobře. A kam chcete nejdřív?"

„Kde je to hezčí?"

„Samozřejmě v Poděbradech. Jsou to lázně. V Mladé Boleslavi je jenom Škodovka, staré domy a špatný vzduch."

„Tak jedeme do Poděbrad."

Malá sportovní toyota nebyla právě pohodlná, ale mrštná jako lasička a Milena se se zjevným potěšením hnala po dálnici.

„Není to nebezpečné?" zeptal se zdrženlivě Gropius, když ručička tachometru přelezla sto padesát kilometrů v hodině. „Myslím kvůli omezení rychlosti."

„Ale ne!" Milena mávla rukou. „V téhle zemi se dá každý podplatit. Za pár dolarů nebo euro policajt přimhouří oči."

Gregor mlčel. Smrt Lewezowa mu nešla z hlavy. I když se úžasně hodila do skládanky všech dosavadních událostí vztahujících se k mafii obchodující s orgány, přece jen přemítal, zda nebyl Lewezow příliš bezvýznamný na to, aby byl tak rychle a nemilosrdně odklizen z cesty. Gropius samozřejmě nevěděl, co všechno Lewezow v posledních dnech prováděl. Ale možná že ctihodným pánům začal šlapat na paty tak tvrdě, až si podepsal rozsudek smrti.

Gropius se rozhodně necítil ve své kůži. Najednou mu bylo jasné, že se i on vydal na stejně nebezpečnou cestu.

„Kolik měsíců života ještě máte?" přerušila mlčení, se kterým ujeli už nejméně dvacet kilometrů.

Otázka Gropiuse zasáhla jako rána do hlavy. „Co prosím?"

vypravil ze sebe.

Milena stiskla rty a omluvila se: „Promiňte, to je asi otázka, která se nesmí položit."

Gropius mlčel.

„Já se ptám jenom proto," pokračovala Milena, „že orgán je tím dražší, čím naléhavější to je."

„Jak to víte?" Ta informace ho překvapila.

„Tak dobře!" Milena zpomalila a rozpovídala se. „Ty papírovej tygře, nějak k tobě chovám sympatie. Prozradím ti pravdu. Ale musíš přísahat, že nikomu nesvěříš, že to víš ode mě. Znám Prasskova dost dobře a vím, co se v jeho klinikách děje."

Gropius na ni rozrušeně pohlédl. „Ode mě se nikdo nic nedozví. Přísahám."

Milena upírala oči před sebe na vozovku. Potom začala, nejprve zajíkavě, nakonec čím dál rychleji. „Byla jsem Prasskovova milenka. Ne že bych ho milovala, vůbec není můj typ. Ale chtěl extrémní sex a velkoryse platil. Po půl roce na mně začal pořád vidět něco špatného. Tohle či ono se mu nelíbilo. Prý mám moc tenké rty, povislá prsa, velký zadek. Povídal: ‚Udělám z tebe krasavici!' No, podívejte se, co z toho vzešlo. Ale zvláštní je, že když jsem byla vylepšená, měla jsem plné rty, velká ňadra a malý zadeček, Prasskov o mě ztratil zájem. Ze dne na den. Chápete, že ho nenávidím?"

Gropius přikývl: „Ano, to chápu. Ale co o Prasskovovi víte?"

Milena se zhluboka nadechla, jako by na odpověď potřebovala rozběh. „Prasskov je dobrý plastický chirurg. Ale to je jenom jedna stránka. Je taky hlavou mafie, která obchoduje s lidskými orgány. Drží si několik klinik s nejmodernějším vybavením a platí řadu chirurgů, převážně z Německa, kteří transplantace provádějí."

„A jak se dostane k těm orgánům?" Gropius neklidně poposedával na sedadle.

„Z Prahy není daleko do Polska a Ruska. Denně tam umírají

na silnicích stovky lidí a nikoho nezajímá, jestli má mrtvý při pohřbu ještě srdce nebo játra."

„To znamená, že jejich rodinní příslušníci vůbec nevědí, že..."

Milena mlčky zavrtěla hlavou. „Doktoři na pohotovosti, lékaři na klinikách, všechny Prasskov platí. Všichni jsou na jedné lodi."

Milena odbočila z dálnice a mířila do centra Poděbrad, když se Gropius zeptal: „A co Prasskov za jeden orgán požaduje?"

„To je různé. Nejméně sto tisíc euro. A když je to naléhavé, tak ještě několikanásobně víc. Pokud vím, tak dokonce manipulují s auty a inscenují nehody, aby se dostali k orgánům."

„Slyšel jsem o tom."

„Je to pravda, jako že se jmenuju Milena Plečniková. Ale vy jste slíbil, že budete mlčet!" S vážnou tváří si položila ukazováček pravé ruky na rty a Gropius prohlásil: „Slibuju!"

Nebe se zatáhlo a mléčným oparem nepronikl ani paprsek slunce, když Milena vjela do ulice nedaleko lázeňského parku, v níž se Prasskovova klinika nacházela. Zaparkovala raději o kus dál. „Nechci, aby mě tu někdo viděl," poznamenala. „Pokud tady Prasskov je."

Parková zahrada obklopující vilu byla jasně osvětlená, stejně jako budova. Zpředu přijížděla tmavá limuzína a Milena zatáhla Gropiuse za jeden z mohutných stromů v aleji. Na okamžik se ocitl v jejím náručí a rozhodně mu to nebylo nepříjemné. Chtěl však nahlédnout do auta, a tak se z objetí vymanil a pod ochranou stromu sledoval vchod na kliniku. Když auto zastavilo, železná brána se samočinně otevřela. Gropius zahlédl Prasskova a Fichta na předních sedadlech, muže sedícího vzadu znal z novin. Byl to stavební velkopodnikatel Thomas Bertram.

Náhle se jednotlivé detaily, které v uplynulých týdnech zjistil, spojily v logický celek. „Fichte, ta svině!" zasyčel. Mřížová brána se za autem opět zavřela a Gropius s Milenou vystoupili ze stínu stromu.

„Měl jsem to tušit!" polohlasně si vyčítal Gropius. Konečně má důkaz. Fichte si políčil na jeho místo, protože se obával, že aktivity, které vykonává mimo univerzitní kliniku, budou dříve či později odhaleny. Vražedné zinscenování Schlesingerovy smrti bylo úplně prosté, ale psychologicky rafinované. Fichte znal jeho, Gropiuse, velmi dobře. Věděl, že se se smrtí pacienta po transplantaci jen tak nesmíří a udělá všechno, aby zjistil příčinu. Útok tedy musel být objeven, nikoli však pachatel. Nikdo kromě Fichta neměl otevřené všechny dveře, aby mohl orgán otrávit smrtící injekcí. A nikdo neměl tolik možností jako Fichte, aby odstranil stopy, či aby vůbec žádné stopy nezanechal! A jak se ukázalo, jeho plán mu vycházel. Alespoň do dnešního dne.

„Hej, papírovej tygře!" Milena chytila Gropiuse za paži, zavěsila se do něj a táhla ho směrem k autu. „S tebou něco nehraje," promluvila nejistě, když šli vedle sebe. „Pomalu mi začínáš dělat starosti."

„Nesmysl!" mávl rukou Gropius a nutil se k úsměvu. „Prostě mi táhne hlavou spousta věcí. Musíte to pochopit."

„O.K. Pokusím se. Pojedeme teď do Mladé Boleslavi na druhou Prasskovovu kliniku?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Chci zpátky do hotelu. Už jsem viděl dost." Ohlédl se na ozářenou budovu a vyzval Milenu: „Tak pojďme!"

KAPITOLA 10

Když Gregor Gropius druhý den přistával na letišti v Mnichově, už byl očekáván.

„No, profesore, tak zase doma?" pozdravil ho Wolf Ingram, šéf Zvláštní vyšetřovací komise Schlesinger, lehce posměšným tónem. „Jak bylo v Praze? Udělal jste si malou dovolenou?"

Gropius zaraženě pohlédl na muže s tmavými, nakrátko ostříhanými vlasy. „Jak jste to věděl?"

„Ale proboha!" pokusil se Ingram o úsměv. „Profesore, jste přece chytrá hlava. Neměl byste policii považovat za hloupější, než je."

„Promiňte, pane Ingrame, to jsem určitě nezamýšlel. Moje cesta do Prahy měla jediný důvod, totiž přispět k mému rehabilitování. A myslím, že se mi to dokonce trochu povedlo."

„Zajímavé," poznamenal Ingram, teď spíše lehce povýšeně než posměšně. „To byste mi měl blíže vysvětlit. Doprovodíte mě na prezídium?"

„Znamená to, že jsem zatčený?" rozčileně opáčil Gropius.

„V žádném případě," střízlivě ho ubezpečil Ingram. „Sám říkáte, že máte pro svůj pobyt v Praze rozumné vysvětlení."

Gropius přikývl a zamířili k Ingramovu autu stojícímu v zóně krátkodobého parkování.

Bylo pozdní dopoledne, a tak rychle dojeli k cíli, aniž se dostali do dopravní zácpy.

„Opravdu jste si myslel, že vás při vyšetřování úplně pustíme z očí?" začal Ingram, když konečně proti sobě seděli u psacího stolu v jeho kanceláři.

Gropiusovy myšlenky neustále kroužily kolem Lewezowovy smrti. Ví o tom Ingram? A jestli ano, zná bližší okolnosti? A dopustil se on, Gropius, nějakého trestného činu, protože nezapojil

policii a možná proto došlo k vraždě? Rozhodl se, že bude postupovat opatrně. „Nesmíte si to špatně vykládat, ale abych objasnil Schlesingerovu smrt, najal jsem si soukromého detektiva a ten muž se v řešení případu dostal o pěkný kus dál."

„Jenomže teď je bohužel už mrtvý."

„To víte taky?"

„Jak jsem řekl, je chyba považovat policii za hloupou a línou. Jistě, naše mlýny někdy melou trochu pomalu, zato však důkladně."

„Jsem dalek toho, abych vaši práci kritizoval."

Ingram na něj nedůvěřivě pohlédl a začal špičkami prstů bubnovat do stolu. Potom opět promluvil: „Tak vy jste toho soukromého detektiva poslal do Prahy, aby pro vás pátral. Můžete mi vysvětlit, proč jste se tedy o tři dny později vydal na tu cestu ještě sám?"

„Neměl jsem o něm žádné zprávy a dělal jsem si starosti. Je tak těžké to pochopit?"

Ingram mlčky přikývl. „A když jste přijel do hotelu, nejprve jste zaplatil Lewezowovův účet, jako byste věděl, že ten soukromý detektiv ho už nezaplatí."

„Nesmysl!" vybuchl Gropius. „Lewezow cestoval na můj pokyn. Dříve či později bych ten účet stejně zaplatil. Ostatně ten muž odvedl dobrou práci." Gropius vylovil ze svého kufříku fotografie a rozložil je na stůl před Ingrama. „Pro případ, že ty pány neznáte: tohle je můj vrchní lékař Fichte při příletu v letištní budově v Praze. Muž, který ho provází, se jmenuje Thomas Bertram. A čeká na ně doktor Alexej Prasskov. Cílem těch tří mužů byla jedna soukromá klinika v lázních nedaleko Prahy."

Ingram se díval na jednu fotografii po druhé a přikyvoval. „Dobrá práce. Opravdu. A co těmi fotkami chcete dokázat, profesore?"

Gropius nedokázal zakrýt vzrušení. Z kufříku vytáhl složený

list a ukázal ho Ingramovi. „Tohle je seznam Eurotransplantu. Jsou na něm jména pacientů, kteří nutně potřebují nový orgán! A teď se prosím, podívejte na číslo 56!"

Ingram četl: „Thomas Bertram."

„Ten Bertram, co s Fichtem letěl do Prahy!" Gropius držel fotografii v ruce jako trumf. „Náhoda? Ne! Na vlastní oči jsem viděl, jak Fichte, Prasskov a Bertram společně přijeli na soukromou kliniku v Poděbradech."

„Kdy to bylo?"

„Včera!"

„A jste si zcela jistý, že ten muž byl Thomas Bertram?"

„Co znamená jistý. Neznám Bertrama osobně, ale jeho obrázek se léta objevuje ve společenských rubrikách novin. Proč se mě ptáte, komisaři?"

„Bertram je mrtvý. Zemřel včera kousek od Prahy na srdeční infarkt."

„A jak víte tohle?"

Po Ingramově tváři přelétl samolibý úsměv. „Z Interpolu ve Wiesbadenu. To, co jste mi teď na základě fotografií vyprávěl, pro mě není nic nového, profesore. Možná vás to překvapí, ale už delší dobu sledujeme Prasskova a Fichta i při jejich cestách do zahraničí. Prasskov je jednou z hlav mafie, která obchoduje s lidskými orgány, a váš vrchní lékař Fichte pro něj pracuje na bázi honorářů. Ovšem honoráře, které za operace bere, jsou královské. Nebo si myslíte, že nám nebylo nápadné, že Fichte má apartmá v Monte Carlu, vlastní letadlo a vede nákladný život jako playboy? Myslím, profesore, že byste měl svůj názor na policii revidovat."

Ingram vyskočil a prudce přecházel sem a tam po pracovně. „To je na naší profesi to strašné," rozčiloval se a na Gropiuse přitom ani nepohlédl. „Většina lidí si myslí, že jsme omezení pitomci, když vraha nechytíme do tří dnů po vraždě. Teď jste sám na vlastní kůži zkusil, jak je to obtížné, kolik úmorné práce

vyžaduje objasnění nějakého případu. Přitom jsme ve vašem případě od vyřešení stejně daleko jako na začátku."

„Prosím?" vztekle na něj pohlédl Gropius. „Jak to myslíte, komisaři? Mně je jasné, že Schlesingera má na svědomí Fichte. Chtěl se mě zbavit, aby se dostal na moje místo. Aby mohl ty svoje špinavé kšefty provádět s menším rizikem. A jak vidno, tak se mu to podařilo. Jenom se přepočítal v tom, že věřil, že já se vzdám bez boje."

„To je vaše hypotéza, profesore. Nemáte pro svou teorii - s dovolením poněkud vykonstruovanou - žádný důkaz. Kdyby vás váš vrchní lékař opravdu a navždycky chtěl vyšachovat, jistě by bylo jednodušší, aby nastrojil smrt pacienta tak, že by to vypadalo jako profesní chyba. Proč potom celý ten poprask s otráveným orgánem? To přece okamžitě obrátí pohled na kriminálnické pletichy. A sám jste prohlásil, že Fichte chtěl pracovat nerušeně."

„To ano, ale jestli důkaz nedodáte vy a konečně ve vyšetřování nepokročíte, budu muset já pátrat dál na vlastní pěst, abych konečně mohl žít normálním životem."

„Tu možnost jistě máte, profesore, pokud se budete pohybovat v rámci zákona. Ale chcete-li slyšet můj názor, raději nám tu práci přenechejte. Neboť jak jsme viděli, s těmi lidmi nejsou žerty. Nepochybně je doktor Fichte na výplatní listině mafie, avšak nemáme žádný důkaz, že je odpovědný i za Schlesingerovu smrt."

Gropius se zamyslel. „Říkal jste, že Thomas Bertram zemřel na infarkt?"

„To je oficiální příčina smrti - alespoň podle informace kolegů z Interpolu."

„Já tvrdím, že se něco při transplantaci nepovedlo. Bertram zemřel při operaci nebo krátce po ní. Měla by být provedena pitva."

„K tomu potřebujeme souhlas rodiny!"

„Ta to nedovolí. Vždyť rodinní příslušníci nepochybně věděli,

že operace byla ilegální."

„Pak tedy musíme zapojit státního návladního! Jak znám Rennera, určitě pitvu přikáže. Nevynechá jedinou příležitost jak si vysloužit ostruhy."

V následujících dnech se Gropiusovy myšlenky točily v kruhu. Odhalení Fichta, domnělý trumf, který držel v ruce, dokázalo vnést trochu světla do temnoty celé záležitosti, ale řešení nepřineslo. Bylo zde příliš mnoho nesrovnalostí.

Ve vzteku na Fichta Gropius zcela pustil ze zřetele stopu, kterou sledoval v Turíně, svůj únos a záhadnou smrt profesora de Luky.

Felicia po nalezení milostného dopisu v sobě vypěstovala skutečnou nenávist k zemřelému manželovi. Se směsicí uražené ješitnosti a vzteku nad vlastní hloupostí mu spílala při každé příležitosti, nadávala mu do kanců a ještě mnohem hůř a tvrdila, že už nemá o vysvětlení okolností jeho smrti zájem.

Dokonce se kvůli tomu pohádala s Gropiusem, protože odmítl zastavit své pátrání. Zlobilo ho, že Felicia má tak málo pochopení pro jeho situaci. Koneckonců může svou pověst obnovit pouze úplným objasněním toho zločinu. Ale do té doby je ještě daleko - jak se ukázalo už příštího dne.

Bez ohlášení a dost rozčilený se druhý den ráno před domovními dveřmi objevil reportér Daniel Breddin. Krátce pozdravil a hned přešel k věci.

„Co říkáte nejnovějšímu vývoji případu?" s očekáváním pohlédl na Gropiuse.

Profesor, ještě v koupacím plášti a neoholený, něco zabručel o obtížném přepadení brzy po ránu, potom však zvítězila jeho zvědavost a zároveň pochopil, že by nebylo moudré rozházet si to s reportérem jednoho z největších listů, a pozval Breddina dál.

„Fichte," začal Breddin a pak už se z něj slova jen sypala, „Fichte utekl. Zdrhnul letadlem. Bylo po něm vyhlášeno celoevropské pátrání. Státní návladní Renner vydal příkaz k zatčení. Co vy na to, profesore?"

Gropius potřeboval několik okamžiků, aby novinky zpracoval. V hlavě se mu mísilo podezření, pochybnosti a jistota.

„Nejsem tak moc překvapený," odpověděl. „Koneckonců jsem sám přispěl k odhalení Fichta."

„Vy už jste delší dobu věděl o jeho pletkách s mafií obchodující s lidskými orgány?"

„Tušil jsem to opravdu už déle. Jenom mi chyběl důkaz."

„Byl doktor Fichte vůbec schopen provádět transplantační operace na potřebné odborné úrovni?"

„Samozřejmě. Několikrát mi asistoval a několik operací prováděl zcela samostatně. Fichte není špatný transplantační chirurg. Předpokládám, že to byl důvod, proč se Prasskov a mafie obrátili právě na něj."

„A kdy jste poprvé pojal podezření, že s Fichtem něco není v pořádku?"

Gropius zaraženě sklopil oči. „Bohužel až příliš pozdě. Prostě jsem mu důvěřoval, rozhodně až do záhadné smrti Schlesingera."

„Má to znamenat, že vy pořád ještě považujete Fichta za Schlesingerova vraha?"

„Vy snad ne?" zatvářil se Gropius zaraženě. „O čem se tady celou dobu asi bavíme?"

Breddin si nervózně mnul špičku nosu. „Vražda Schlesingera a Fichtovo spojení s mafií jsou dvě úplně různé věci."

„Cože?" Gropius byl zjevně zmatený. „Fichte měl přece pro čin jasný motiv. Nešlo mu ani tolik o Schlesingera, jako o mě. Já jsem byl ten, kdo mu stál v cestě při jeho kšeftech."

„Profesore, to zní velmi logicky, ale nejnovější vývoj případu bohužel mluví proti této teorii."

„Nechápu, co tím myslíte. Možná byste, Breddine, mohl být trochu srozumitelnější!"

„Státní návladní Renner dneska ráno zveřejnil výsledek pitvy těla Thomase Bertrama," vysvětloval s převahou novinář. „Bertram zemřel po transplantaci jater. A příčina smrti byla stejná jako u Schlesingera. Orgán byl otrávený injekcí protihmyzího jedu chlorfenvinfosu."

Gropius vyskočil z křesla. Lapal po dechu. Tiše, sotva slyšitelně zašeptal: „To by ale znamenalo..."

„Rozhodně je velmi nepravděpodobné a nedávalo by žádný smysl, aby Fichte zavraždil nejprve vašeho pacienta a potom i svého a pokaždé stejným způsobem a stejným jedem. Co tomu říkáte teď, profesore?"

Gropius vrtěl hlavou, jako by nechtěl přijmout, co právě slyšel, potom si dlaněmi zakryl tvář. Zase jednou vzaly věci krátce před cílem nový obrat a on se opět ocitl ve slepé uličce.

Další mail s neznámou značkou IND uvedl ve Spolkové zpravodajské službě v Pullachu do chodu starou mašinerii. Jako většina cílových objektů, jež z nějakého důvodu nejprve vzbudí zájem pátračů, i hledání tajuplného kódu IND šlo doztracena. Ale to ráno se Heinrich Meyer, vedoucí SIGINT, oddělení 2, objevil na ranní poradě v doprovodu Wolfa Ingrama, v ruce držel vyjetinu z počítače, rozzlobeně jí mával ve vzduchu, pak papír hodil na konferenční stůl uprostřed místnosti a vykřikl: „Doufal jsem, že se ta záležitost časem sama vyřídí a zapomene se na ni. Teď ty žertíky začínají znova. Zakázka provedena. IND Ať mi nikdo nevypráví, že tahle zpráva nemá kriminální pozadí. Petersi, jste na řadě!"

Ulf Peters, vedoucí oddělení 5, Operativní špionáž, jako vždy v černém koženém saku, stáhl tvář do grimasy jako pokaždé, když mu šlo něco proti srsti. A dnes ráno toho bylo hodně. Nenáviděl,

když ho Meyer před shromážděnými kolegy káral, i když Meyer byl o dvacet let starší. Většinou reagoval vzteklými výbuchy, ale nyní zůstal celkem klidný a odpověděl: „Nemusím snad zdůrazňovat, že problém je v tomto případě obzvlášť složitý, je to rovnice o třech neznámých. Za prvé je tu ten zatracený kód IND, na který nikde není ani nejmenší odkaz, přestože - přiznávám - přímo zavání po teroristické skupině, a pak je tady neznámý odesílatel a neznámý příjemce. Tedy to znám i lehčí úkoly."

Meyer na něj otráveně pohlédl: „Takže výsledek negativní."

„Negativní," zabručel Peterson. „Rozhodně pro oddělení Operativní špionáže.

„Tak si poslechněte, co nám poví Wolf Ingram, vedoucí Zvláštní komise Schlesinger!" Meyer na Ingrama vlídně kývl.

Ingram si odkašlal a začal: „Pánové, jak víte, první mail se záhadnou značkou IND byl odeslán z mobilního vysílače na pobočku kliniky, což vyvolalo podezření, že vražedný útok, který tam byl přibližně v té době odhalen, s ním souvisí. Druhý mail šel z pobočky kliniky na neznámé mobilní připojení, pravděpodobně na moře. A to bezprostředně po atentátu na Schlesingerovu manželku, případně profesora Gropiuse. Bližší okolnosti jsou známé. Naše vyšetřování ukázala, že jeden vrchní lékař na klinice, jistý doktor Fichte, je ve spojení s mezinárodní mafií obchodující s lidskými orgány, která provozuje několik klinik v okolí Prahy. Fichte po další vraždě v prostředí mafie - ostatně ta vražda nese stejný rukopis jako v případě Schlesingera - utekl do Monte Carla. Klidně by bylo možné nový mail spojovat se smrtí Bertrama a stejně tak i hlášení o provedení práce. Ale nějak se to k sobě nehodí. Fichte by přece nezabil svého pacienta! A z toho vyvozujeme..."

„...že Schlesinger a Bertram nepadli za oběť stejnému vrahovi!" Meyer povytáhl obočí.

Ingram pokračoval: „A to zase znamená, že máme co do činění

se dvěma různými případy."

Meyer uznale pokýval hlavou a obrátil se na Ingrama s otázkou: „A co ten soukromý detektiv? No, jak se jmenoval?"

„Lewezow!"

„Ten Lewezow přišel o život při pronásledování mafiánů. Kam byste zařadil tenhle případ?"

Ingram se samolibě usmál. „Nejprve jsme samozřejmě vycházeli z předpokladu, že Lewezowa chytili a zabili ti gangsteři z mafie. To bylo zcela logické. Ale jak, pánové, víte, logika je při našem vyšetřování někdy spíše na škodu. Vrahové málokdy jednají logicky, většinou vraždí emocionálně. A tak tomu bylo i v tomto případě. Tři dny po činu chytila pražská kriminálka homosexuálního recepčního, který měl u sebe kameru, kreditní karty a velkou částku peněz, Lewezowovův majetek. Už se přiznal. Byla to obvyklá vražda ve světě homosexuálů."

„Dobrá práce," přiznal Peters, „opravdu dobrá práce." Musel připustit, že dneska nemá svůj den. Samozřejmě ho zlobilo, že přišel někdo ze Zvláštní komise a celému jeho oddělení vzal vítr z plachet. Proto se pokusil situaci relativizovat. „Ale pokud jde o nový mail, pane kolego, vaše poznatky nás bohužel nedovedly ani o krok dál."

„To taky není Ingramův úkol," namítl Meyer. „Jestli jsem správně informovaný, je to věc Spolkové zpravodajské služby, tedy naše."

Muži kolem stolu reagovali na jasnou kritiku vedoucího oddělení nespokojeným mručením. Peters se ujal odpovědi. „Je mi líto, ale nemůžu si rozluštění kódu vycucat z prstu. Ta organizace, pokud vůbec nějaká existuje, se zatím nikde neprojevila."

Teď se Meyer opravdu rozčílil. „Proboha!" vykřikl. „Kdyby ta zkratka byla všeobecně známá, nemusela by se zapojovat tajná služba a stačilo by jít do archivu státní knihovny a místo armády vysoce kvalifikovaných agentů by nám stačilo pár archivářů s

klotovými rukávy a vyhlídkou na penzi. A teď, pánové, promiňte, na psacím stole na mě čeká spousta práce." Meyer kývl na Ingrama a společně odešli z konferenční místnosti.

Starý mazák takové odchody miloval. Po více než dvaceti letech práce na BND se z něj stal cynik.

„Pan Moudrej!" ulevil si Peters.

Ona je stejně úžasná žena, pomyslel si Gropius, když se druhý den ráno vracel ve svém starém džípu od Tegernského jezera do Mnichova. Nad podhůřím Alp se klenulo tmavomodré nebe a poslední zbytky sněhu se ve stinných zákoutích tvrdošíjně bránily vlahému vzduchu nadcházejícího jara.

Noci s Felicií měly zvláštní sílu, byly krásnější než všechno, co kdy prožil s Veronikou. V restauraci na jižním břehu jezera, v domě, kde dříve bydlel zpěvák a herec Leo Slezak, královsky pojedli. Pili červené víno a na chvíli zapomněli na svoje spory. A samozřejmě spolu spali. I když vlastně nespali - Felicia znala nejtajnější mužova přání a krátký pohled, drobný pohyb stačily, aby se splnily jeho sny.

V její přítomnosti nikdy nepomyslel na to, co mu však cestou domů táhlo hlavou, a to na skutečnost, že by k jejich poměru nikdy nedošlo, kdyby Schlesinger nebyl zavražděn. Kupodivu v něm tento poznatek probouzel zvláštní euforii a nikoli poprvé přemítal, co by se stalo, kdyby Schlesinger byl slušný člověk, nebo ať už se to pojmenuje jakkoli, kdyby zkrátka nevedl dvojí život. V takových okamžicích se jemu, realistovi, jenž vždycky svůj život plánoval a pevně držel v rukou, zdálo všechno jako sen - jako zlý sen i jako moderní pohádka.

Před domem v Grünwaldu čekal šedivý van. Gropius v posledních týdnech zažil příliš mnoho, než aby věřil na náhodu. Ještě z bezpečné vzdálenosti rozpoznal na autě italskou poznávací

značku. Přidal plyn. Projel plnou rychlostí kolem zaparkovaného auta, dvakrát zabočil doleva a vjel na spádovou silnici do Mnichova. Ve zpětném zrcátku vytrvale sledoval, zda ho někdo nesleduje.

Nemýlil se. Po několika stech metrech se v zrcátku objevil italský van, který se velkou rychlostí a s blikajícími reflektory řítil za ním. Gropiusovi se rozbušilo srdce. U jednoho semaforu projel na červenou, přesto se mu nepodařilo pronásledovatele setřást. Naopak, vůz se stále blížil.

Co teď? Gropius viděl řadu aut, která se před ním tvořila. V posledním okamžiku šlápl na brzdu. Auto za ním už ho dohonilo. Gregor to vzdal. Hlavou mu prolétlo tisíc myšlenek. Očekával, že v příštím okamžiku z vozu pronásledovatelů vyskočí ozbrojení muži, zaútočí a vytáhnou ho z auta. Vyčerpaně položil hlavu na volant a setrvával v úzkostném čekání.

Ťukání na sklo ho vytrhlo ze strnulosti. Neznělo tak, že by ho někdo chtěl násilím vyrvat z auta. Gropius vzhlédl.

Před sebou uviděl tvář Francesky. Tmavé vlasy měla schované pod šedivou pletenou čapkou a oči se jí za brýlemi bez obrouček vyčítavě leskly. Gropius se obrátil, zda v autě za ním sedí ještě nějací gangsteři, bylo však prázdné. S úlevou se nadechl. Stále ještě nedůvěřivě stáhl postranní okénko.

„Co to má znamenat?" obořil se na Francesku.

„No dovolte," udýchaně se bránila. „Vy mě přinutíte k pronásledování jako v nějakém akčním filmu a pak se mě ptáte, co to má znamenat? Chci s vámi mluvit, Gropiusi. Prosím vás!"

„Nevím, o čem bychom my dva ještě měli mluvit. Moje zážitky z Turína nepatří k nejpříjemnějším. Rozhodně bych držel pár facek, když si vzpomenu, jak jsem vám sedl na lep. Mohl jsem si to myslet."

„Co jste si mohl myslet?"

„Že vás na mě nasadili. A teď zmizte! Už vás nechci nikdy

vidět!"

Mezitím se dopravní zácpa uvolnila a kolona aut se dala do pohybu. Za nimi začal koncert klaksonů. Gropius se rozjel, avšak Francesca se nenechala setřást.

„O čem to mluvíte? Jak mě na vás nasadili?" skoro už křičela, zachytila se Gropiusových dveří a utíkala vedle auta. „Nechcete mi konečně prozradit, co se stalo?"

„Aha," odsekl Gropius, aniž zastavil. „Zase finta. Kdepak, podruhé už nenaletím. A už mě konečně pusťte!"

Ještě zrychlil, avšak Franceska se pořád držela džípu. Každým okamžikem mohla upadnout. Zabrzdil.

„Proboha! Tak mě alespoň nejdřív vyslechněte!" oddychovala prudce. „Potom mě vždycky ještě můžete poslat pryč."

Gropius na Italku nedůvěřivě pohlédl. Nedůvěřoval jí. Stále v něm hluboce vězel šok, který utrpěl v Turíně. Celý život se nezbaví pocitu, který ho zaplavil, když seděl připoutaný na židli a viděl před sebou umělohmotnou ampuli s chlorfenvinfosem a injekční stříkačku. Zachvěl se už jen při té vzpomínce.

„Opravdu! Je to moc důležité!" tvrdila Francesca. „Prosím!"

Bylo těžké vymanit se z pohledu jejích krásných očí. Gropius si povzdychl, chvilku mlčel, ignoroval troubení řidičů, kterým Francesčino auto stále ještě blokovalo cestu. Nakonec ustoupil. „Tak dobře. Vidíte tu pizzerii naproti? Jděte si pro auto, počkám tam na vás."

Francesca běžela zpátky ke svému vozu a Gropius zaparkoval před restaurací.

Jako všechny pizzerie na světě se i tato ráno podobala nádražní čekárně. Polovina židlí byla překlopena na stolech, aby mama v černých šatech snadno mohla vytřít vydlážděnou podlahu. Byly tu cítit mydliny a čerstvě umletá káva.

Číšník jen napůl oblečený do svého stejnokroje s nelibostí přerušil snídani, mumlal cosi, že mají vlastně ještě zavřeno, ale

kdo už si sedl, může dostat kávu.

Gropius objednal dvě a v té chvíli vešla Francesca. Mlčky se posadila proti němu. Chvilku oba mlčeli, Francesca klopila oči, Gropius nervózně míchal kávu. Potom Francesca zdráhavě promluvila: „Zmizel jste z Turína tak rychle, že jsem ani neměla příležitost se vám omluvit. Je mi líto, ale všechno se odehrálo tak nešťastně."

„Ach - tak vám je to líto? Přišla jste proto, abyste mi pověděla, že je vám to líto? Poslyšte, ať se v mezičase odehrálo cokoliv, vy jste mě vydala napospas těm zločincům a je div, že jsem pořád ještě naživu."

Gregor mluvil tak hlasitě, že vzbudil číšníkovu pozornost a Francesca schválně spiklenecky ztišila hlas, když se téměř šeptem zeptala: „Gregore, co se vlastně stalo? Jak mě můžete spojovat se zločinci? Zrovna mě?"

Vztekle ji chytil za zápěstí a přitáhl k sobě: „Tak teď mě, holčičko, poslouchej," vyzval ji rozzlobeně a ani si nevšiml, že ženě před sebou najednou tyká. „Tys mi prozradila adresu profesora de Luky, ale co, prozradila, tys mě tam vylákala a před jeho ústavem mě přepadli, zbili a odvlekli do nějakého opuštěného statku, kde mě chtěli s pomocí injekce jedu dostat na onen svět. Nebo chceš tvrdit, žes o tom všem nevěděla?" Gropius náhle pustil její zápěstí a s nevolí se opřel v židli.

„To - to jsem opravdu nevěděla," zajíkla se Francesca. „Musíš mi věřit!"

Gregor se vztekle zasmál. „A co mají ty řeči znamenat? Existoval pouze jediný člověk, který věděl, že půjdu za profesorem de Lukou. A tos byla ty!"

„De Luca byl záhadným způsobem zavražděn."

„To vím. V novinách psali, že se stal obětí mafiánské vraždy."

„Ale s tím já nemám vůbec nic společného, naopak. Sama jsem se stala obětí těch lidí."

Gropius zpozorněl. Zkoumavě pohlédl na Francesku a viděl, jak jí tmavé oči planou. Pořád měl její krásné oči až příliš dobře ve vzpomínkách a ty vzpomínky v něm vzbuzovaly nelibost. Musíš na tuhle ženu zapomenout, táhlo mu hlavou.

Ale potom Francesca promluvila: „Constantino je mrtvý."

„Tvůj muž?"

„Byl zavražděn den poté, co byla z vody vytažena mrtvola profesora de Luky." Francesca se zadívala oknem ven. Nechtěla, aby jí viděl do tváře.

„To nechápu," vypravil ze sebe Gropius. „Tvůj manžel přece ležel v kómatu a nemohl ublížit ani mouše."

Francesca pokrčila rameny. „Chceš ten příběh slyšet?" zeptala se a pohlédla na něj velkýma očima.

„Samozřejmě ano."

„Nebyl jsi sám, koho neustále sledovali. Ti lidé zřejmě měli na mušce i mě. Proč? Nevím. Rozhodně ten den přesně věděli, že nejsem doma a matka na necelou hodinu vyšla ven. Ta necelá hodinka stačila k tomu; aby se vloupali do bytu a obrátili všechno vzhůru nohama. Constantino jim zřejmě překážel. Udusili ho polštářem."

Gropius zaraženě sklopil oči. „To je mi líto."

Francesca přikývla a bezbarvě poznamenala: „Možná to bylo pro něj dokonce vykoupení."

„Ale byla to vražda!"

„O tom není pochyb."

„A policie?"

„Jako vždycky u nás v Itálii. Hektické vyšetřování s velkým popraskem - a výsledek žádný."

„Žádná stopa? Ani odkaz na pachatele?"

„Nic. Případ zřejmě skončí v archivu jako loupežná vražda."

„A co bylo uloupeno?"

„Nic! Přestože zločinci prohrabali všechen nábytek, převrátili

skříně, vytahali zásuvky a rozřezali matrace, nic si nevzali. Nechali dokonce ležet kazetu, kde má matka svoje peníze. Bylo v ní pět set euro."

„A ty nemáš tušení, co ti chlapi hledali?"

Francesca zavrtěla hlavou a mlčela.

„A policie nevidí žádnou spojitost mezi vraždou Constantina a zavražděním de Luky?"

„A ty tomu věříš?" zeptala se vyčítavě. Najednou ze sebe vychrlila: „Zatraceně, chci vědět, oč tu jde! Do čeho jsem se to dostala? Gregore, co je to za strašnou hru?"

Francesčina slova zněla zoufale, a proto věrohodně. Gropius se rozhodl, že je načase vysvětlit svůj odmítavý postoj. „Byl jsem si jistý," začal, „že tě ti lidé použili jako volavku. Zřejmě jsem se mýlil. Ale můj život se už delší dobu skládá jenom z omylů. Promiň! Možná by bylo lepší, kdybychom se nikdy nepotkali."

„Ano... možná." Francesčin pohled byl teď nevyzpytatelný.

„Pak by tvůj muž Constantino pravděpodobně ještě žil."

Zamračila se. „To, čemu říkáš život, bylo jen ubohé vegetování, nic jiného. Podle informace lékařů byla šance, že Constantino ještě přijde k vědomí, jedna ku milionu a já nejsem zrovna typ, za kterým se štěstí žene. Ukázalo to i naše setkání v Turíně."

„Jak to myslíš, Francesko?"

Váhavě se usmála. „Myslíš, že jsem na tebe tenkrát nebyla stejně žhavá jako ty na mě? Celý večer jsem přemýšlela, jak ti sdělit, že mám doma napůl mrtvého manžela. Prostě mi chyběla odvaha přiznat to rovnou. Ale tys mi ani nedal šanci."

„A co jsem tedy měl dělat?"

„Ta otázka už není aktuální. Konec. Pryč." Francesca se opřela lokty o stůl a podepřela si bradu o sepnuté ruce. „Ale odbočujeme od tématu. Jak to tak vypadá, máme přece jen společného protivníka. A já bych ráda věděla, jak to všechno vlastně je."

Číšník jim přinesl už třetí kávu s mlékem a Gropius začal vyprávět od začátku, mluvil o Schlesingerově smrti, o záhadném sejfu, o odhalení, že jeho vrchní lékař spolupracuje s mafií obchodující s lidskými orgány a o tajemných souvislostech s akty neznámého obsahu, která mají pro jisté lidi hodnotu milionů.

„Ale jakou roli v tom dramatu hraju já?" zvolala Francesca, až se to rozlehlo prázdnou, neútulnou místností.

Gropius na ni zkoumavě pohlédl. „To opravdu nevím, ale možná to má něco společného s tvým spojením s profesorem de Lukou."

Francesca hlasitě vydechla nosem a s vyčítavým podtónem prohlásila: „S de Lukou jsem v žádném spojení nebyla. Jenom jsem plnila zakázku, nic jiného. Profesora jsem viděla dvakrát v životě, poprvé, když jsem od něj přejímala kazetu, podruhé, když jsem mu ji zase odevzdávala. Mezitím jsme spolu jednou mluvili po telefonu. Pověděla jsem mu, že nepřijel Schlesinger, nýbrž někdo jiný. Pak mi volal zpátky do Turína. To bylo všechno."

„A tys neměla tušení, co v té ocelové kazetě převážíš?"

„Ani v nejmenším."

„A co kdyby to byl třeba radioaktivní materiál?"

„Neděs mě! Na něco takového jsem ani nepomyslela."

„A ten de Luca - co to bylo za člověka?"

Francesca se krátce zamyslela, potom odpověděla: „Vypadal přesně tak, jak si člověk představuje badatele, který je na stopě posledním fyzikálním tajemstvím. Malý, podsaditý, s kulatou hlavou a věncem kudrnatých vlasů, bezvadně oblečený, roztržitý a tak trochu jako z jiného světa. Celkově sympatický, skoro roztomilý."

„A na čem ten roztomilý profesor pracoval?"

„Občas se jeho jméno objevilo v novinách. Myslím, že měl renomé jako genetik. Nijak jsem se o jeho práci nezajímala."

Gropius uvažoval. Nějak to všechno nedávalo smysl. Ale kde

byl nějaký smysl v celém dění posledních týdnů? V hlavě mu vládl chaos. Ale nejen v hlavě. I jeho city zachvátil zmatek. Strávil noc s Felicií a cítil, že ho přitahuje. Ale krátké setkání s Franceskou brzy ráno v nepříjemně páchnoucí předměstské pizzerii stačilo, aby se jeho city rozkolísaly. Francesca na něj působila jako magnet, jako neviditelná síla, která ho nepřemožitelně táhla k sobě. Dokonce i v pytli a s popelem na hlavě by měla víc sex-appealu než všechny ženy, které dosud poznal. Měl by sis tu ženu vyhnat z hlavy, pomyslel si, vlastně s ní chceš jenom do postele a život máš už beztak dost komplikovaný. Kromě toho - pomyslel si s nádechem humoru - je možná nudná jako želva. Tak toho nech!

„Proč jsi vlastně tady? Máš novou zakázku od VIGILANZA?" vyptával se.

„Ne," odpověděla stručně. Znělo to dotčeně. „Přijela jsem, abych ti pověděla, jak vypadají moje soukromé záležitosti. Chtěla jsem, abys věděl, že Constantino je mrtvý. Myslím, že to mění všechno."

Gropius na ni zmateně pohlédl. Porozuměl, co chtěla říct, ale v současné situaci toho na něj bylo moc. „Myslím, že by ses měla vrátit domů," poznamenal opatrně a v naději, že ji nezraní.

Francesca měla v obličeji vepsáno zklamání. „Když myslíš," zašeptala.

„Pochop mě správně," pokusil se Gropius o vysvětlení. Ale skočila mu do řeči: „Já už jsem pochopila!"

Dopila kávu a vstala. „Rozhodně ti přeju jen všechno dobré. Škoda. Měj se hezky."

Gropius si všiml, že měla vlhké oči, když ho letmo políbila na tvář a odcházela z lokálu.

Pohřeb stavebního velkopodnikatele Thomase Bertrama se stal událostí pro sdělovací prostředky. Všechny noviny psaly o transplantačním skandálu a Breddin ve svém listu vyjádřil

domněnku, že případ Bertram je pouze špička ledovce a že zřejmě při ilegálních transplantacích orgánů přišlo o život ještě mnohem více pacientů. Za života se Bertram veřejně slunil ve svém bohatství, a protože - jak známo - peníze mají magickou přitažlivou sílu a on byl navíc velkorysý, nemohl si stěžovat na nedostatek společenských styků. Pozvánky na jeho večírky pořádané ve venkovském sídle v Kitzbühlu byly žádané skoro jako vstupenky na udělování Oscarů a párty byly oblíbenou lahůdkou reportérů společenských rubrik.

Jeho manželka Kira, Jihoafričanka s dokonalými způsoby, o níž nikdo netušil, při jaké příležitosti se k němu dostala, byla o dobrých dvacet let mladší než on a nebylo možné popřít, že byla mnohem pohlednější než Bertram, navíc také nepila tolik džinu jako on, ovšem to nebylo žádné umění, protože Bertram, eufemisticky řečeno, se rád díval až na dno lahví.

Z tohoto i dalších důvodů, o nichž se v případě mrtvého nesmí mluvit (budiž řečeno pouze to, že Bertram k velké radosti bulvárního tisku vedl takzvané otevřené manželství), zůstalo manželství bezdětné. A tak se stalo, že onoho slunného, ale chladného předjarního rána stály u otevřeného hrobu čtyři urostlé „vdovy" v černých kostýmkách od známých návrhářů, zahalené do černých závojů a prolévající slzy. Tato skutečnost uvedla do hlubokých rozpaků faráře, jenž na objednávku pronášel útěšná slova, která četl z ohmataného papíru, a nevěděl, které ze čtyř možných vdov má povzbudivě hledět do zahalené tváře.

Několik televizních týmů a pár novinových reportérů bojovalo o místa s nejlepší vyhlídkou. Kněz hovořil o nebeské říši a jeho hlas fatálně připomínal Ericha Honeckera. Na sukovitých, holých stromech, jež hřbitovu v Perlacher Forst ubíraly hodně truchlivého vzezření obvyklého u většiny hřbitovů, seděly vrány a v nepravidelných pauzách přerušovaly projev kazatele.

Asi dvě stě smutečních hostů, většinou zvědavců či

profesionálních návštěvníků pohřbů, se shromáždilo kolem hrobu a zvědavě natahovalo krky. O kus dál se za stromem skrýval Wolf Ingram, šéf Zvláštní komise Schlesinger.

V rámci své práce Ingram chodil na pohřby docela rád. Nikoli proto, že by, jak tomu bývá ve špatných filmech, očekával setkání s vrahem nad hrobem oběti, avšak říkával, že ho člověk tak nějak cítí. Ale pokud šlo o čich, byl Ingram tentokrát zklamaný. Přestože si každého smutečního hosta prohlížel tak důkladně, jak jen to bylo z bezpečné vzdálenosti možné, neobjevil žádnou tvář, jež by mohla přispět k objasnění případu.

Po půlhodině a obvyklých modlitbách, které - bůhví proč všechny končily stereotypní větou „navěky věků" - se společnost truchlících, kněz a novináři rozcházeli, posledně uvedení téměř poklusem, zbytek si zachoval důstojný krok. Nastalo ticho. Přes vysokou zeď blízké věznice bylo občas slyšet nesrozumitelné povely.

Ingram si se zájmem prohlížel kytice a věnce na okraji hrobu a četl zlatým písmem potištěné stuhy, na nichž svazy a spolupracovníci, příbuzní a přátelé i různé dámy dávali mrtvému poslední sbohem. Se záměrem zapsat si všechna jména vytáhl z kapsy blok, když za sebou uslyšel hlas: „No, pořád ve službě? Pilný, pilný!"

Ingram se otočil. „Vás bych tady nečekal, pane státní návladní. To vás z vaší pochmurné kanceláře vytáhlo pěkné počasí?"

Markus Renner se díval odmítavě, a i když herectví nepatřilo k jeho talentům, lesk brýlí mu pomáhal. „A vy?" odpověděl otázkou. „Co sem přivádí vás?"

Ingram pokrčil rameny. „U nás v Bavorsku když přijde na pohřeb hodně lidí, tak se říká, že to byla hezká mrtvola." Narážel tak na Rennerův původ ze severního Německa, kde jsou bavorské výrazy často přijímány s nepochopením.

„No a? Všiml jste si něčeho, co by nám mohlo pomoci dál?"

naléhal Markus Renner.

„Upřímně řečeno ne, pane státní návladní. Právě si chci zapsat jména ze stuh na věncích. Člověk nikdy neví..."

V tom okamžiku chytil Renner komisaře za rukáv a táhl ho na pravou stranu hrobu, kde se kupila hromada věnců. Sklonil se a uhlazoval rukou fialovou stuhu na věnci z oranžovomodrých strelicií. Zlatá písmena se zformovala do slov REQUIESCAT IN PACE - IND.

„A co řeknete teď?" zeptal se Renner s arogancí, jež ho činila tak neoblíbeným. A stejným tónem dodal: „Bylo by vaším úkolem to objevit!"

Já vím, chtěl odpovědět Ingram, proto tady stojím a zrovna jsem si chtěl zapsat všechny nápisy na stuhách. Neviděl však důvod, proč se před tím přehorlivým mladíkem ospravedlňovat. Proto poznámku přešel a pokýval hlavou: „Jo, to je teda síla."

Renner nepovolil. „Víte, co ten nápis znamená? Umíte latinu?"

„Kdybych uměl latinu," odsekl Ingram, „nemusel bych se potloukat po pohřbech cizích lidí a hřál bych si zadek někde na ministerstvu."

„To znamená," pokračoval Renner a nyní zase na poznámku nezareagoval on. „Odpočívej v pokoji. To je pěkně cynické, milý Ingrame!"

Ingram se zamračil: „Tak za prvé nejsem váš milý Ingram, pane státní návladní, a za druhé je každá vražda cynická."

Alespoň v tom mu dal Renner za pravdu, protože souhlasně přikývl. Ingram začal rozvazovat stuhu s „cynickým" potiskem a Renner přikazoval: „Rozhodně musíte zjistit, kde byl věnec s touhle stuhou objednán."

Ingram si stuhu vzal a narovnal se. „Proč si myslíte, že jsem ji odvazoval? Ale děkuju za radu!"

Ti dva spolu prostě nemohli vyjít. A protože hrozilo nebezpečí, že by dohady mohly skončit moc ošklivě, Renner se

raději stroze rozloučil. „Přeji vám hezký den."

V tom okamžiku se ozval Ingramův mobil.

„Ano?" Komisař naslouchal, co mu sděloval kolega Murau.

„To snad není pravda," ukončil pak tiše hovor a schoval mobil do kapsy.

„Pane státní návladní!" zavolal za Rennerem.

Ten dělal, že neslyší.

„Pane státní návladní," opakoval Ingram tak hlasitě, až se to po hřbitově rozléhalo.

Renner se otočil a Ingram mu dal znamení, že mu chce ještě něco důležitého povědět.

„Možná vás bude zajímat," začal, když k mladému muži došel, „že jsem teď dostal telefonickou zprávu. V transplantačním středisku univerzity v Kielu zemřel pacient po transplantaci srdce. Podle pitevní zprávy nastala smrt následkem voperování darovaného orgánu otráveného chlorfenvinfosem."

KAPITOLA 11

Francesca Colella se sklíčeně vrátila do hotelu poblíž hlavního nádraží. Jmenoval se Richard Wagner a skladatel by se asi v hrobě obrátil, kdyby se mu doneslo, že tento dům se pyšní jeho jménem. Byl to typický hotýlek pro obchodní zástupce, s malými levnými pokojíky, uprostřed města a nedaleko od krytého parkoviště. Francesca tu čekala na Gropiuse už dva dny a teď tohle...

Byla nesmírně zklamaná, protože celou dobu doufala, že až se Gropius dozví, že už není vázaná, pocítí novou vášeň, jakou projevoval v Turíně, než ho konfrontovala s trpkou skutečností. Od té doby na něj neustále myslela a její náklonnost den ze dne narůstala. Už nevěděla přesně, kdy s nějakým mužem spala, věděla jen, že je to příliš dlouho a že chce askezi, kterou jí osud vnutil, co nejdříve ukončit. Gropius se jí líbil od samého začátku - atraktivní muž, jehož otevřenost ji velmi přitahovala. Bylo pro ni těžké udržet své city na uzdě. Ale teď, po napětí posledních hodin, jež skončilo hořkým zklamáním, se už neovládla. V bezútěšnosti hotelového pokoje třetí třídy se vrhla na postel, bušila pěstmi do polštářů a dala slzám volný průchod.

Slzy mají v sobě cosi osvobozujícího a po plačtivé orgii, která trvala dobrou půlhodinu, Francesca vstala, pomalu se odebrala do koupelny a opláchla si obličej ledovou vodou. Udělalo jí to dobře. Nasadila si brýle a stoupla si před zrcadlo na dveřích skříně, aby se prohlédla od hlavy k patě. „To jsi opravdu už tak málo atraktivní, že se ti nepodaří získat muže?" ptala se sama sebe. Nebo snad odmítavý postoj, jaký po Constantinově nehodě neustále projevovala, natolik změnil dojem, kterým působila, že ji teď všichni považují za modrou punčochu? Sakra, cítila vůči Constantinovi povinnost a vzala na sebe to břímě, ale teď, když je po všem, chce hlavně zapomenout. Má právo na nový život, na

sex, na lásku.

Gropius, pomyslela si, když si před zrcadlem svlékala šaty, Gropius je přesně ten muž, jemuž by se ráda oddala. Jeho odmítavé chování ji hluboce urazilo. Zkoumavě na sebe hleděla. Na svůj věk se držíš dobře, promluvila na svůj zrcadlový obraz. Rozhodně se nemusíš bát mladší konkurence. Máš husté vlasy, plná ňadra a nejsi placatá jako mladé holky, v pase máš šedesát, tak co ten chlap sakra ještě chce?

Francesca si napustila vodu do vany, a když se protahovala v příjemně teplé koupeli a poslouchala šplouchání, rozhodla se. Chce ulovit muže, jak se tomu obvykle říká, i kdyby to mělo být jenom na jednu noc, však se uvidí. Tak se může Gropiusovi pomstít. Tentokrát bude ona diktovat podmínky. Ta myšlenka ji vzrušovala.

Asi si ve vaně na chvilku zdřímla, protože když se z těch odvážných myšlenek probrala, byla voda studená a jí byla zima. Osuškou, do níž byl vetkán portrét Wagnera, si vyfrotýrovala tělo, až jí zrudla pokožka, vyfénovala si vlasy a nalíčila se, namalovala si stíny a rtěnkou obtáhla rty, všechno trochu silněji než obvykle. Před zrcadlem si natáhla černé punčochy bez podvazků a vklouzla do úzké černé sukně, potom si na nahé tělo navlékla zelený velurový kabátek, který, jak si dobře pamatovala, tehdy v Turíně Gropiuse připravoval o rozum. Lodičky na vysokém podpatku přesně doplňovaly tento styl.

V podvečer se u recepčního, jenž měl - stejně jako hotel - už své nejlepší časy za sebou, zeptala do jakého podniku v okolí může jít žena sama. Poradil jí, a jak se později ukázalo, měl pravdu. V baru hotelu Bayerischer Hof, se nemusela ničeho obávat.

Řečeno, uděláno - krátce po deváté večer vešla Francesca do jmenovaného podniku. Nacházel se v suterénu, byly tu stolečky pro čtyři lidi a taneční parket. Hudba hrála decentně. Francesca

usedla na barovou židli, objednala si suché martini připravené v šejkru a nikoli namíchané, tak jak to znala z filmů s Jamesem Bondem. Zdánlivě znuděně vyhlížela oběť.

V baru bylo zatím málo lidí. Na parketu tančil v těsném objetí jediný, do sebe zahleděný pár a příliš nedbal na hudbu. Více než pět stolků nebylo obsazeno a barman byl rád, že má alespoň jednoho hosta, se kterým si může povídat. Když po půlhodině probrali témata, která se u barových pultů přetřásají, jako například počasí, obchody, fotbal a auta, a ještě pořád se neobjevil další účastník hovoru, Francesca vyrovnala účet a chystala se k odchodu. V tom okamžiku k ní přistoupil muž středního věku, který dosud seděl osaměle v rohu. Byl menšího vzrůstu, měl dlouhé tmavé vlasy a vypadal bledý, což ještě podtrhoval černý oblek, který měl na sobě.

„Vy už odcházíte?" zeptal se nápadně hlubokým hlasem a anglicky, ovšem s tvrdým přízvukem, který svědčil o tom, že není Angličan.

„Nic moc se tady neděje," odpověděla Francesca, „možná se tu ještě zastavím později."

Muž v tmavém obleku se choval s vybranou zdvořilostí. S rozmáchlým gestem pokračoval: „Kdybychom se někdy v životě naučili tančit, bylo by nám mimořádným potěšením vás požádat o tanec. Teď lze jen vyjádřit politování. Ostatně - Ramón."

Francesca se musela usmát. Jeho způsob vyjadřování působil neobratně a nešikovně. „Vy jste Španěl?" zeptala se.

„No. Katalánec. A v tom je rozdíl!" odpověděl Ramón. „A vy?"

„Italka."

„Z Milána?"

„Jak jste na to přišel?"

„V Miláně jsou ty nejkrásnější Italky. Spojují v sobě šarm jihu a eleganci severu. Tak jako vy, seňorito!" upřeně se jí díval do

výstřihu.

„Já pocházím z Turína," zasmála se Francesca. Tam není domovem ani šarm, ani elegance. Bohužel nemluvím španělsky. Sotva některý Ital ovládá váš jazyk."

„Víme to. A je bohužel taky jen málo Španělů, kteří mluví italsky."

Aniž si to uvědomili, přešli v rozhovoru do němčiny.

„Mohu vás pozvat na sklenku šampaňského?" zeptal se zdvořile Ramón. Nebyl to zrovna typ, jakým si ženy přejí být obletovány, ale vystupoval příjemně a dokonale zdvořile a Francesca neviděla důvod proč pozvání odmítnout.

„Jmenuji se Francesca," představila se, když pozvedli skleničku k přípitku.

„To víme," poznamenal Ramón a zamrkal.

Ani odpověď, ani mrkání si Francesca nedovedla vysvětlit, ale raději to přehlédla.

Bar se pomalu naplňoval hosty, ale i když se pozorně rozhlížela po nějakém osamělém vlkovi, jemuž by byla ochotna se oddat, byla zklamaná. Viděla jen dvojice nebo osamělé ženy, jež stejně jako ona čekaly na prince z pohádky.

K Francesčiným neobvyklým přednostem patřilo, že snesla velké množství alkoholu, aniž se opila. Ramón ji začal po několika skleničkách, které za sebou následovaly při nezávazném rozhovoru, zasypávat dotěrnými poklonami. Se zasněným pohledem jako svatý na mostě jí šeptal, že je hříšná jako Máří Magdaléna a krásná jako Madonna od Raffaela a že by se pro ni dopustil každého hříchu.

Francesca nesnášela plané fráze, proto se jí zprotivil i Ramón, jenž ji hltal očima, aniž se k ní přiblížil o centimetr blíž. Rozčílilo ji to a ve vzteku na zakřiknutého, chlípného Španěla vyjela: „Ramóne, vy mluvíte, jako byste byl kněz!"

Ramón, jako dítě přistižené při mlsání, sklopil oči, odvrátil

hlavu a těžkým jazykem ze sebe vypravil: „To je pravda. Já jsem kněz."

„Vy jste...?" Francesca se nejistě rozhlédla. Potom se kriticky podívala na Ramóna.

Bledá pleť, černý oblek a nasládlý tón hlasu - není pochyb, měla si toho všimnout hned.

„Každého se někdy zmocní pokušení. I pomazané hlavy." Sepjal ruce a Francesca se už obávala, že se hlasitě pomodlí a poprosí Nejvyššího, aby ho osvobodil ze spárů hříšné ženštiny, avšak stalo se něco úplně jiného.

„Děvenko," vypravil ze sebe a těžce oddychoval, „co máš s tím Gropiusem? To není společnost pro tebe. Pověz nám, co od tebe chce?"

„Gropius?" Francesca byla dokonale zmatená. „Řekl jste Gropius?"

Ramón si přitiskl ruku na rty, jako by chtěl zabránit ještě dalšímu prozrazení. Působení alkoholu však bylo silnější. „Už ho dlouho sledujeme," pokračoval a zjevně se snažil vypadat střízlivě.

„Ale co od Gropiuse chcete? Co vám udělal?"

„To se dozvíš, ty hezoučká děvenko. Gropius vlastní něco, co mu nepatří. Oni to vědí. Zahrává si s ohněm, pan profesor Gropius! No a ty: Kde je ten materiál?"

Francesce prolétlo rychlostí blesku hlavou tisíc myšlenek. Jaký materiál? - Mluví o drogách? Ten opilý, zakřiknutý chlápek, který sedí proti ní a zpod těžkých víček jí okukuje prsa, zřejmě ví o záhadných případech, jimž je Gropius na stopě. Měl snad něco společného i s vraždou Constantina? Francesca se dívala se směsicí zděšení a odporu na opilého chlapíka sedícího proti ní a ukájejícího se pohledem do jejího výstřihu.

Musíš si zachovat chladnou hlavu, přesvědčovala se a usmála se na Ramóna. Tohle je ta šance jak získat Gropiuse. Musí vyzpovídat toho záhadného faráře, pokud to vůbec farář je. S

nasazením všech možností, jež má žena k dispozici, musí zjistit, pro koho Ramón pracuje a co hledá. Příležitost je příznivá a pravděpodobně se nebude opakovat.

Ramón do sebe obrátil další sklenku šampaňského a Francesca se k němu naklonila se záměrem nabídnout mu pohled hluboko do svého dekoltu. Přitom se otevřeně zeptala: „Bydlíte tady v hotelu?"

„Proč se ptáte?" odpověděl Ramón, jako by nepochopil, co má Francesca v úmyslu.

„Jen tak. Mohli bychom si udělat trochu pohodlí. Tedy - nechci, abyste mi špatně rozuměl, ale je tady dost zakouřeno a hudba by taky mohla být decentnější.

„Dvě stě třicet jedna," zahuhňal její protějšek. „Pokoj dvě stě třicet jedna!"

Pravou rukou sevřel Ramón nožku skleničky. Tvář, která už nabyla temně rudé barvy, měla rysy napjaté k prasknutí. Bylo vidět, jak v něm všechno pracuje, pravděpodobně právě bojoval s ďáblovým pokušením. Nakonec teatrálně, se zasněným pohledem odvětil: „Když jsem sláb, jsem silný!"

Francesca si ho nechápavě změřila: „Jak prosím?"

„...píše apoštol Pavel ve Druhém dopise Korintským!"

„Vzdělaný! Tak na co čekáme?"

Ramón hodil na bar kreditní kartu. „Účet!" křikl na barmana.

Francesca se nenápadně podívala na jméno, které bylo na kartě vyraženo: Ramón Rodriguez. - Gropius se o jménu Rodriguez jednou zmínil. Je tedy na správné stopě.

„Kde je ten materiál?" opakoval Ramón Rodriguez svou otázku, když se navzájem podpírali a vystupovali po širokém mramorovém schodišti nahoru.

„O tom si popovídáme později," odpověděla duchapřítomně Francesca a zatím tak Ramóna uklidnila. S obtížemi se jí podařilo dovést opilého Španěla nahoru, ale co se odehrálo potom, se stalo tak rychle a nečekaně, že si na to později vzpomínala jen mlhavě.

Když dospěli na konec schodiště, ze dvou stran přiskočili dva muži v tmavém oblečení, chytili Rodrigueze za paže a vytáhli ho otáčecími dveřmi ven. Přepadení proběhlo tiše a nenápadně, Ramón se nijak nebránil.

Teprve za několik okamžiků, kdy stála jako strnulá, bylo Francesce jasné, co se právě přihodilo, a dostala strach. Opatrně se rozhlédla na všechny strany, prošla otáčecími dveřmi a doběhla k jednomu z taxíků stojících před hotelem.

Cesta z hotelu Bayerischer Hof k hotelu Richard Wagner trvala právě pět tíživých minut, v nichž se Francesca, sedící na zadním sedadle, neustále dívala do zpětného zrcátka, jestli je někdo nesleduje. V cíli vtiskla řidiči do ruky bankovku a požádala ho, aby ji doprovodil až ke vchodu do hotelu. Řidič, podsaditý muž jižního typu, už za méně peněz vykonal nepříjemnější práci, a tak rád hezké lady vyhověl.

Na rozdíl od luxusního hotelu byla v Richardu Wagnerovi hotelová hala, přesněji řečeno vstupní chodba, osiřelá. Francesca musela zazvonit zvonkem na recepčním pultě, teprve potom se z komory vybatolil vousatý stařec a vydal jí klíč od pokoje.

Když vystoupila ve třetím patře z výtahu a procházela chladnou chodbou, měla nepříjemný pocit, který se snažila potlačit. Při rozhovoru s Ramónem Rodriguezem se přivedla do nebezpečné situace. Nepochybovala, že její setkání s chlípným knězem bylo sledováno a ukončeno se záměrem řečnému Rodriguezovi zavřít pusu. Nebezpečná se jí ta situace jevila proto, že Ramónovi kumpáni si pravděpodobně mysleli, že v opilosti prozradil příliš mnoho.

Když vešla do pokoje, okamžitě si všimla otevřených dveří šatní skříně. Kusy oblečení byly rozházené po podlaze. Tušila to. Aniž se rozhlížela, vyběhla ven, zabouchla za sebou dveře a utíkala po schodech dolů, kde narazila na vousatého nočního vrátného.

„Ptal se po mně někdo?" vykřikla.

Tomu chvíli trvalo, než se rozpomněl. Potom odpověděl: „Ne, milostivá paní. Ale měla jste telefon. Nějaký muž se ptal, jestli jste ve svém pokoji, a když jsem řekl, že ne, chtěl vědět číslo dveří. To je všechno. Není něco v pořádku?"

Francesca neodpověděla a vyběhla z hotelu, přešla na druhou stranu ulice a zamířila ke stanovišti taxíků nedaleko nádraží.

„Do Grunwaldu!" poručila udýchaně.

Krátce po půlnoci zastavilo taxi před Gropiusovou vilou. V domě nesvítilo světlo. Co když Gropius není doma? Pro všechny případy požádala řidiče, aby počkal, než vejde dovnitř.

Zazvonila, ale nic se nepohnulo. Zoufale a bez ohledu na to, že řidič na ni stále ještě čeká, usedla na studené schody před vchodem a přitiskla čelo na předloktí položené na kolenou. Už tomu ani nevěřila, když se v domě náhle rozsvítilo světlo. Zvedla hlavu a v tom okamžiku uslyšela zevnitř Gropiusův dost rozčilený hlas, což bylo možné pochopit. „Kdo je tam?"

Dala řidiči znamení, že může odjet, potom se tlumeně ohlásila: „To jsem já, Francesca."

Chvíli se nedělo nic, potom slyšela, jak se v zámku otáčí klíč. Ten zvuk vnímala jako vysvobození. Dveře se pootevřely a objevil se Gropius.

„Zbláznila ses?" obořil se na ni. „Víš vůbec, kolik je hodin? Co má ten tyátr znamenat?" Chystal se dveře zase zavřít, ale všiml si, že Francesca se celá třese, a uvolil se k pozvání. „No tak pojď dál," vyzval ji blahosklonně. Té blahosklonnosti ještě toho večera litoval.

Francesca vděčně vklouzla dovnitř. „Ty ses jednou zmiňoval o jistém Rodriguezovi, který tě v Berlíně při našem prvním setkání pronásledoval," přešla rovnou k věci.

„Ano. Co je s ním?"

„Je tady."

„Jak to víš? Vždyť toho chlapa vůbec neznáš."

„Pila jsem s ním v baru šampaňské, pověděl mi, že se jmenuje Ramón, a na jeho kreditní kartě bylo jméno Ramón Rodriguez."

„On se na tebe pověsil?"

„No, náhodné to setkání být nemohlo! Znal moje jméno a varoval mě, že ty pro mě nejsi dobrá společnost."

Gropius už prve spal a ještě nebyl úplně bdělý. S určitou námahou se snažil pochopit Francesčina slova. Přitom se na ni kriticky díval. Měla na sobě totéž co tehdy v Turíně a vypadala nesmírně sexy. Ale jakmile se mu ta vzpomínka vynořila, rychle ji vykázal z paměti. Francesca vypadala zmateně.

„Tak popořádku," požádal ji s předstíraným klidem a usadil ji do křesla v salonu. „Ten Rodriguez tě oslovil na ulici a pozval tě na šampaňské..."

„Ne, na ulici ne," přerušila ho Francesca. „Chtěla jsem si udělat hezký večer a zašla jsem do baru hotelu Bayerischer Hof. Najednou stál přede mnou. Musel mě sledovat. Naštěstí toho moc nesnese, a tak už za chvilku začal vykládat věci, které by si ve střízlivém stavu určitě nechal pro sebe. Například mi prozradil svoje povolání..."

„To není zajímavé."

„Je to kněz."

„Cože?" Gropius se na Francesku nevěřícně zadíval.

„Nejenom že jako farář vypadá, ale v opilosti cituje dopisy apoštola Pavla Korintským."

„A co od tebe Rodriguez chtěl?" Pohled mu sklouzl na Francesčin velkorysý výstřih. „Asi si to dovedu představit."

„No to taky," usmála se rozpačitě. „Ale musí mě považovat za drogového kurýra. Chtěl materiál. A celé jeho počínání svědčí o tom, že je závislý na jehle."

„A jak ten večer skončil?" ušklíbl se Gropius nestydatě.

Všimla si jeho opovržení, ale přešla je a pokračovala:

„Najednou se na Rodrigueze vrhli dva muži a odtáhli ho pryč. Neviděla jsem, kam. Když jsem se vrátila do svého hotelu, bylo všechno v pokoji vzhůru nohama. Gregore, já mám strach. Můžu tady dneska zůstat přes noc?"

„Samozřejmě," souhlasil nepřítomně. Uvažoval: Kněz závislý na drogách, jenž ho už delší dobu sleduje, a nejen jeho, zřejmě nespustil z očí ani Francesku, má zájem na tom, aby se přestalo pátrat po příčinách Schlesingerovy smrti. Už se mu bezmála zdálo nemožné, že vraždy Schlesingera, de Luky, Bertrama a Constantina a nejnovější případ v Kielu mají stejného zadavatele, neboť každá vražda měla jiný motiv. A ještě pořád ho strašila akta, o nichž nevěděl, co v nich je a kde je Schlesinger ukryl.

Gropius zavrtěl hlavou.

Přistoupil k Francesce, chytil ji za paži a naléhal na ni: „Co ještě ses o tom Rodriguezovi dozvěděla? Přemýšlej, i sebemenší poznámka může mít význam!"

Pro Francesku nebylo snadné se přesně rozpomenout na průběh tří uplynulých hodin, protože i na ni šampaňské zanechalo stopy. Po krátkém přemýšlení odpověděla: „Tak podivně se vyjadřoval a mluvil o sobě jenom v množném čísle, jako by se styděl vypustit slovo já z pusy."

„To je opravdu zajímavé. Dál!"

„Když jsme odcházeli, sdělil mi číslo pokoje. Dvě stě třicet jedna. Platil zlatou kreditkou od VISA. Jinak mi šel na nervy tím neustálým vyptáváním na materiál."

Gropius Francesku pustil a opět si sedl. „A ty," vyptával se dál, „tys Rodriguezovi něco naznačila?"

„Co si o mně myslíš!" zvolala pobouřeně. „Netvrdím, že jsem byla úplně střízlivá, ale plně jsem si uvědomovala situaci, v jaké jsem se ocitla. Ne, ode mě se Rodriguez nedozvěděl ani slůvko! Věř mi."

Gropiuse zachvátil neklid, vstal a vyšel z místnosti. Kuchyně v

domě byla hned vedle vchodu. Gropius nerozsvítil. Zamřížovaným oknem vyhlédl ven. Auta parkující na ulici všechna znal a ani jinak neobjevil nic podezřelého. Pohlédl na hodinky. Bylo krátce po jedné. Nerozhodně se vrátil do salonu.

Francesca se už pohodlně uložila na gauči. „Promiň," zašeptala přidušeně, „jsem strašně unavená."

„To je v pořádku," přikývl a znovu odešel. Když se vrátil, nesl deku a pyžamo. Ale Francesca už spala.

„Hej, probuď se!" zavolal na ni přidušeně. „Nemůžeš spát v tomhle oblečení!" Opatrně jí sňal brýle.

Francesca pootevřela oči a s nevrlým zabručením se obrátila na druhý bok.

„Hej," opakoval Gregor a poklepal jí na tvář. „Přinesl jsem ti pyžamo. Tak se převlékni! No tak!"

Francesca se s námahou posadila a s očima napůl zavřenýma se svlékala. Než se nadál, seděla před ním nahá a s nohama od sebe, hlavu jako v dřímotě nakloněnou na stranu. Měla dokonalé tělo, a co vůbec znamená dokonalé - její tělo, plná ňadra, štíhlý pás a pevné nohy - byly jedinou výzvou.

Pocítil erekci a okamžik přemýšlel, zda má podlehnout svojí žádostivosti a lehnout si vedle ní. Potom v něm však vyvstaly pochybnosti. Možná Francesca únavu jenom předstírá, možná využívá situace, aby ho svedla?

Možná že toho budeš později litovat, ozval se v něm vnitřní hlas, avšak druhý dodal: Nebo taky ne. A tak Gropius vzal kabátek od pyžama, navlékl Francesce rukávy na bezvládné paže a zapnul knoflíky. Potom jí oblékl kalhoty, uložil ji a přikryl. Zhasl světlo.

Když vycházel po schodech do své ložnice v poschodí, byl dost zmatený.

Druhý den ráno Gropius neslyšel, že Francesca je už dávno vzhůru. Až do svítání se převaloval beze spánku v posteli a z hlavy

mu nešly obrazy dvou žen. Byla to Felicia, žena zralé krásy, sebevědomá, a přesto přítulná. A na druhé straně Francesca, navenek chladná, téměř nepřístupná, ale vůči němu měkká jako vosk. Každý centimetr jejího těla na něj působil jako výzva, dokonce i štíhlé prsty a úzký nos měly v sobě něco vzrušujícího. S takovými myšlenkami konečně nad ránem usnul.

Francesca se osprchovala a oblékla. I nenalíčená působila velmi atraktivně. Měla problémy vyznat se v Gregorově kuchyni, ale podařilo se jí uvést do chodu lesklý chromový kávovar i opékač toastů.

Domem se táhla vůně snídaně, když u domovních dveří gong oznamoval nečekanou návštěvu. „Prosím, co si přejete?" zeptala se.

Pěkně oblečená žena přede dveřmi vypadala překvapeně, možná dokonce zmateně, když se otázala: „A kdo jste vy, jestli se mohu zeptat?"

Teprve teď si Francesca uvědomila, do jaké situace Gregora přivedla, a počáteční přirozenost se proměnila v očividnou nervozitu. „Já jsem Francesca Colella," představila se a zapnula si horní knoflík svého koženého kabátku. „A vy?"

„Felicia Schlesingerová," odpověděla žena upjatě. „Kdybych věděla, že jste tady, samozřejmě bych nepřišla. Kde je Gregor?"

„Myslím, že ještě spí," sdělila jí Francesca a v tom okamžiku jí bylo jasné, že všechno ještě zhoršila. „Myslím - tedy není to tak, jak si myslíte. Gregor vám všechno vysvětlí. Ale nechcete jít dál?"

„Ne, ne, není třeba. Možná jindy!"

Felicia se chystala k odchodu, když se za Franceskou objevil Gropius v koupacím plášti. Francesca na něj vrhla pohled žadonící o pomoc, jako by chtěla říct: Je mi to líto.

„To jsi ty, Felicie?" promluvil Gropius, kterého nic lepšího nenapadlo. Chvilku přemýšlel, jaké následky bude toto nečekané setkání mít.

„Jak vidím, nečekal jsi mě," poznamenala Felicia se zlověstným úsměvem.

„Ne," odkašlal si rozpačitě. „Ale pojď dál. Vyvstala úplně nová situace."

Felicia jen váhavě přijala pozvání, a protože se domnívala, že Gropiuse přistihla, hned prohlásila: „Ale Gregore, vždyť mi nemusíš skládat účty." Její slova však zněla, jako kdyby myslela pravý opak.

Gropius ji doprovázel dovnitř a ode dveří slyšel Francesku. „Myslím, že raději půjdu. Zastihneš mě v hotelu."

Chtěl ji zadržet, ale než se stačil vrátit ke dveřím, byla pryč.

„Tak jakápak nová situace vyvstala?" zeptala se pichlavě Felicia.

Vyprávěl jí o Rodriguezovi a zvláštním setkání s Franceskou a sdělil jí své domněnky, že se totiž za zmatky kolem Schlesingerovy smrti skrývá ještě něco jiného než hnusné kšefty mafie s lidskými orgány. A že možná Schlesinger nebyl zabit za účasti doktora Fichta. Že jeho smrt má nejspíš úplně jiné pozadí.

„A - jaká byla?" zeptala se Felicia, když ho bez hnutí vyslechla. Setkání s Franceskou ji zřejmě zajímalo víc než vražda jejího manžela. Od té doby, co se dozvěděla o jeho dvojím životě a mladé Izraelce, snažila se ho vymazat z paměti.

„Nic nebylo!" tvrdil Gropius. „Někdo prohledal Francesčin hotelový pokoj, když nebyla doma. Dostala strach."

„A v tom strachu přiběhla k tobě a zeptala se, jestli s tebou může spát."

„U mě, Felicie, u mě. To je velký rozdíl."

„Pff!" vyfoukla Felicia vzduch přes sevřené rty, jako by chtěla říct: No kdo tomu věří! Nakonec ze sebe vypravila s nepřeslechnutelným pohrdáním: „Kdybych se tu náhodou neobjevila, nikdy bych se o téhle epizodě nedozvěděla. No, vy chlapi jste všichni stejní!" Vstala a na odchodu dodala: „Doufala

jsem, že ty jsi jiný, ale zřejmě jsem se mýlila. Škoda. Děkuju, najdu východ sama."

Když za ní zapadly dveře salonu, Gropius měl pocit, že dostal políček. Zmateně si mnul tvář. Felicia byla hrdá žena a tu vlastnost obvykle u žen oceňoval, ale poraněná hrdost je nebezpečný jed. Většina vztahů ztroskotá na poraněné hrdosti.

V hlavě mu vířily záblesky vzpomínek na krásné hodiny, které spolu strávili. Zároveň se ho zmocňovaly rozporné city. Byla Felicia také jenom zastávkou na cestě? Nebo je to krize, která se jednou dostaví v každém vztahu? Rozhodně měl pocit, že se k němu zachovala nespravedlivě, a jestli něco nesnášel, pak to byla nespravedlivost. V návalu cynismu se tiše zasmál, protože si vzpomněl na staré přísloví: štěstí ve hře, neštěstí v lásce. Opravdu, pokud šlo o lásku, měl v životě málo štěstí, tedy je načase, abych zkusil štěstí ve hře, pomyslel si.

Do jeho trpkých úvah se mísil Rodriguez a to, co o něm Francesca vyprávěla. Gropius nevěděl, zda je jeho záměr chytrý, přesto se rozhodl, že si s tím vilným farářem popovídá.

Z golfového hřiště znal manažera hotelu Bayerischer Hof, jistého Boba Kusche. Nebyli přátelé, ale občas se potkali a oslovovali se křestním jménem, jak je na trávníku zvykem.

Bob jen neochotně vyhověl Gregorovu přání poskytnout mu adresu, pod kterou si Rodriguez pronajal hotelový pokoj, a poukazoval na nebezpečí, že by ho stálo místo, kdyby se o tom někdo dozvěděl. Gropius mu odpřísáhl mlčenlivost. Kusch v kanceláři vyťukal do laptopu na psacím stole nějaký údaj. Beze slova pak přisunul obrazovku do Gropiusova zorného pole a Gregor si zapsal na lístek: Ramón Rodriguez, Carrer Caralt 17, Barcelona.

Překvapeně povytáhl obočí.

„Ostatně," podotkl Kusch, „pokoj byl zaplacen firemní kreditní kartou."

„Cože? Ten Rodriguez tady už není?"

Kusch znovu zapracoval na klávesnici a pohlédl na obrazovku: „Seňor Rodriguez odcestoval z hotelu dneska ve dvě hodiny a deset minut ráno. Účet byl zaplacen platnou kreditní kartou. Víc mě nemusí zajímat."

„Bobe," vzrušeně začal Gropius, „nezdá se vám zvláštní, že host odjíždí z hotelu uprostřed noci?"

Kusch nasadil tvář hráče pokeru. „Víte, Gregore, ve velkém hotelu bydlí mnoho zvláštních lidí. Tohle patří ke každodenním událostem. Podivné mi spíše připadá, že tento host, ten Rodriguez, při rezervování pokoje trval na čísle dvě stě třicet jedna. Pokoj 231, abych pravdu řekl, totiž nepatří k nejlepším v hotelu, spíše k nejhorším. Je situovaný mezi poschoďovým servisem a nákladním výtahem, okna má do vnitřního dvora. Pronajímáme ho jen zřídka, nebo když jsme plně obsazení."

Bylo vidět, jak Gropiusovi v hlavě víří myšlenky. „Máte pro to nějaké vysvětlení?" zeptal se po chvilce.

Bob Kusch pokrčil rameny a zasmál se. „Je mnoho důvodů, proč hoteloví hosté trvají na určitém čísle pokoje. Někteří jsou pověrčiví a chtějí určitý sled čísel nebo musí součet čísel dát nějaký konkrétní výsledek. Jiní s číslem pokoje spojují nějaký zvláštní zážitek, který vyvolává vzpomínky, a jiní zase prostě chtějí přespávat ve stejném hotelu ve stejném pokoji. Ale nevím, jestli je to pro vás zajímavé, Gregore."

„Ale ano," přisvědčil Gropius. „Mohl byste s pomocí počítače zjistit, jestli tento Rodriguez z Barcelony už někdy v tom pokoji nocoval?"

„Samozřejmě, není nic snazšího!" Kusch, důvěrně spjatý s počítačem, což v Gropiusovi vyvolávalo obdiv, na obrazovku vykouzlil několika ťuknutími na klávesnici seznam všech hotelových hostů, kteří za posledního půlroku bydleli v pokoji číslo 231. „Ale zůstane to mezi námi!" opakoval znovu svou

podmínku.

Gropius zvedl pravou ruku. „Čestné slovo, Bobe, můžete mi zcela důvěřovat." Napjatě četl řádek po řádku, jak ubíhaly přes obrazovku.

„Stop!" Gropius nevěřil svým očím. Na obrazovce stálo jméno Šeba Jadinová, Beit Lechem, Tel Aviv, Izrael. Doba pobytu: 7 dní.

„Co je, Gregore?" Kuschovi neušlo, jak Gropius náhle zbledl. „Není vám něco? No tak, promluvte přece!"

„To je v pořádku," vypravil ze sebe Gropius, avšak tón hlasu velmi jasně prozrazoval, že jméno, které si přečetl, ho šokovalo.

„Vy tu dámu znáte blíže?" opatrně se otázal Kusch.

„Ne, tedy ano, no vlastně ne," zajíkal se Gropius jako přistižený zloděj. Chaos kolem Rodrigueze a mužů v jeho pozadí dospěl k dalšímu vrcholu. Není možné, aby byla náhoda, že se tady objevilo jméno Schlesingerovy milenky.

Kusch vytáhl ze skříňky ve zdi láhev, nalil do baňaté sklenky koňak a podával ho Gropiusovi. „Nic mi do toho není," promluvil, když Gregor obsah sklenky vypil jedním douškem, „ale opravdu nevypadáte dobře. Nechcete mi povědět, co je s tou dámou?" Ukazováčkem zaklepal na obrazovku.

Gropius vytáhl z kapsy lístek, na který si před chvílí zapsal Rodriguezovu adresu. S přimhouřenýma očima na něj připsal ještě adresu Šeby Jadinové.

„Prosím vás, nemějte mi to za zlé," poznamenal, aniž vzhlédl. „Ale byl by to příliš dlouhý příběh a asi byste mě pak považoval za blázna."

„Ještě jeden?" Kusch ukázal Gropiusovi láhev a ten přikývl. Potom opět upřel oči na nějaký imaginární bod na protější stěně. Kusch by se rád vyptával dál, nechtěl však vypadat příliš zvědavě. Od skandálu na klinice byl Gropius stejně dost utrápený a na golfu se téměř neukázal.

Uplynulo několik minut a Kusch začal nevědomky prsty

bubnovat na stůl.

„Promiňte, Bobe," omluvil se Gropius, jenž gesto pochopil jako signál k odchodu, „promiňte, ale mohl bych se do pokoje číslo 231 podívat?"

Kusch pohlédl na hodinky. „Myslím, že v něm ještě nebylo uklizeno."

„To vůbec nevadí," ujistil ho Gropius. „Naopak."

„Dobře, tak jdeme!"

Poloha pokoje 231 skutečně nebyla nejlepší, a když vešli dovnitř, panoval tam značný chaos. Pokojská, černovlasá Portugalka, právě povlékala postel. Carlo, hotelový elektrikář, se zabýval telefonem.

Kusch na svižného elektrikáře tázavě pohlédl a mladík vysvětlil, že ho zavolali z poschoďového servisu, protože telefon nefungoval.

„Vyměnit!" přikázal nevrle Kusch.

Ale Carlo odmítavě mávl rukou: „Není třeba, šéfe. Už jsem to opravil. Jenom přetržený drátek ve sluchátku. Tedy kdybyste se mě zeptal..."

„Já se vás ale neptám!" přerušil ho ostře hotelový manažer.

Gropius ho chytil za rukáv, jako kdyby ho chtěl zadržet. Obrátil se na elektrikáře: „Co jste chtěl povědět?"

Carlo na něj nedůvěřivě pohlédl, potom se podíval na Kusche, jako kdyby se chtěl otázat: Povoluje se? Když nezachytil žádný zákaz, pokračoval: „Tedy kdybyste se mě zeptal, byla na telefonním sluchátku instalovaná štěnice. Já vím, jak se takové věci dělají. A při odstraňování minišpiona ten dotyčný poškodil drát. Jinak si totiž škodu tohoto typu nemohu vysvětlit. Teď je všechno čisté, šéfe."

Bob Kusch se pokusil celou záležitost zlehčit a obrátil se na Carla: „Ale to je přece jenom domněnka! Velmi bych vás prosil, abyste byl s takovými podezřeními opatrnější. My jsme luxusní

hotel, u nás se nic podobného neděje. A děkuji, můžete už jít."

Hotelový elektrikář zamumlal něco nesrozumitelného, co znělo podobně jako: No právě! Vzal svůj elektrikářský kufřík s nářadím a odešel.

Gregor Gropius, zmítaný chaotickými myšlenkami, se opřel o dveře pokoje. Jen stěží se mu dařilo soustředit. Jako počítač, i když nesrovnatelně pomaleji, probíral jeho mozek všechny možnosti vyplývající z nových poznatků. Schlesinger se zřejmě na týden sešel se Šebou v Mnichově a oba byli sledováni. Jejich rozhovory musely být pro jisté lidi tak důležité, že do Šebina pokoje nainstalovali odposlech. Není pochyb, že Rodriguez patřil k tomu gangu. Proč elektronická štěnice zůstala v hotelovém pokoji celé měsíce nebo proč ji právě teď Rodriguez demontoval, to si Gropius nedokázal vysvětlit.

„To s tou štěnicí nemusíte brát tak úplně vážně," vrátil ho do skutečnosti Kusch. „Carlo trochu přehání, od rána do večera má v hlavě jen všelijaké elektronické hračičky. Důvěrně řečeno, jeho podezření s odposlechem je jistě nevinná záležitost. Od té doby, co jsme měli přede dvěma lety tady jako hosty účastníky vrcholného setkání světových hospodářských organizací a američtí agenti CIA a NSA obrátili hotel vzhůru nohama, vidí Carlo v každém květináči časovanou bombu a v každém telefonním aparátu štěnici. Díkybohu se zatím všechno ukázalo jako omyl. Doufám, že jsem vám alespoň trochu pomohl, Gregore!"

Jemně, avšak důrazně vystrkoval Gropiuse z pokoje.

„Ještě na něco bych se rád zeptal," začal znovu Gropius, když sjížděli výtahem dolů. „Váš počítač přece ukládá všechna telefonní čísla, která jsou volána z vedlejších linek, že?"

Kusch odpověděl váhavě, protože tušil, že Gropius bude chtít znát čísla vytáčená v dané době z pokoje 231. „Poslyšte, Gregore, vy mě přivádíte do velmi choulostivé situace," prohlásil cestou ke kanceláři. „Kdyby se to někdo dozvěděl..."

„Já vím," vzdychl Gropius, když za nimi Kusch zavřel dveře své pracovny. „Ale mohl byste počítači zadat příslušný příkaz a potom na minutku odejít z místnosti. Na to, co se tam bude dít, nemáte žádný vliv."

„To není špatný nápad," ocenil uznale Kusch a několika rychlými pohyby obsloužil laptop. „Váš rafinovaný návrh však bohužel nemůžeme uskutečnit," oznámil po chvilce. „Telefonické rozhovory se ukládají pouze dva měsíce, potom je počítač automaticky vymaže. „Pojďte se podívat!"

Gropius pohlédl na obrazovku, kde stálo číslo pokoje 231 a pod ním jméno Šeba Jadinová. Pod ním blikala zpráva: Data vymazána.

„Už jen poslední otázku," zklamaně opáčil Gropius. „Opravdu poslední. Zmínil jste se, že Rodriguezův účet dneska v noci nezaplatil on osobně. Kdo ho tedy platil?"

Kusch znovu pohlédl na obrazovku: Byl o uhrazeno firemní kreditní kartou se jménem IND S. A.

„IND?" opáčil profesor, „To jsem nikdy neslyšel."

KAPITOLA 12

V letadle do Tel Avivu měl Gropius před očima obrázek Šeby Jadinové. Nikdy ji neviděl, dokonce ani neměl její fotografii, ale z kongresu, jehož se před několika lety s Veronikou zúčastnil, si dobře pamatoval tmavooké Izraelky. Šeba, tím si byl jist, hraje v tomto komplotu klíčovou úlohu. Ví, jak Schlesinger přišel k deseti milionům, a pravděpodobně toho ví ještě mnohem víc. Musí ji najít.

Cesta do jara, jež ve východním Středomoří už dávno začalo, mu byla vhod. Možná dokáže na několik dní zapomenout na frustraci, která se v něm nahromadila, na strach, jenž byl už po měsíce jeho stálým průvodcem. Od neblahého setkání s Franceskou ho Felicia trestala ledovým mlčením a Francesca po událostech v hotelu, kde bydlela, překotně odcestovala.

Po čtyřhodinovém letu pod inkoustově modrou oblohou přistál stroj letecké společnosti EL AL na letišti Bena Guriona. Mlčenlivý taxíkář ho po dvaceti minutách jízdy zavezl do ulice Hayarkon, kde se nachází nejvíce hotelů. V jednom z nich, Dan Tel Aviv, si Gropius pronajal pokoj s překrásnou vyhlídkou na moře a pláž, kde už se několik prvních hostů chystalo koupat. Stál na balkoně, pohled mu klouzal na širé moře, kde splývaly světlejší a tmavší odstíny moře a oblohy, a hluboko do plic vdechoval teplý jarní vzduch.

Druhý den ráno se vydal hledat Šebu Jadinovou. Ulice Beit Lechem procházela čtvrtí, jež rozhodně nepatřila k příliš vznešeným. Nápadné bylo velké množství zvonků a tabulek se jmény na každém obytném domě. Většinu z nich Gropius nedokázal přečíst. Vousatý mladý chasid v černém oděvu s jarmulkou na hlavě mluvil anglicky, nejprve se tvářil zdrženlivě, potom však byl ochoten Gregora k hledané adrese zavést.

Ve třetím patře velkého činžovního domu chasid zazvonil na dveře prostředního ze tří bytů a rozloučil se zdvořilým Šalom.

Otevřela žena ve středním věku s dlouhými, tmavými vlasy svázanými v týle do uzlu. Nedůvěřivě si prohlédla návštěvníka od hlavy k patě. Až když se Gropius představil a neobratnou angličtinou vysvětlil, že hledá Šebu Jadinovou, žena poněkud zvlídněla a zeptala se: „Vy jste Němec? Vypadáte tak německy."

Gropius užasl, že žena mluví německy.

„Ano," přisvědčil a hned připojil otázku: „Vy mluvíte německy?"

„Můj otec byl Němec," odpověděla zatrpkle. „Ale o tom nebudeme mluvit. Vy jste přítel Schlesingera?"

Gropius se polekal. Jak má reagovat? „Víte, že Schlesinger je mrtvý?"

„Vím," přikývla. „Nechcete jít dál?"

„Vy jste...," otázal se Gropius a posadil se v jednoduše zaří-zené místnosti s kamennou podlahou.

„...Šebina matka," doplnila žena. „Co od Šeby chcete, pane..."

„Gropius. Nevím, zda je vám známo, že vaše dcera, no, měla se Schlesingerem poměr."

„Vždycky jsem byla proti tomu vztahu!" tvrdila paní Jadinová rozrušeně. „Ale ta holka si nenechá od matky říct. Od té doby, co je Šebin otec mrtvý, si dcera dělá co chce. Tak teď se snad ta věc vyřídila."

„Šeba přece bydlí tady u vás, ne?" zeptal se Gropius.

„Chodí domů už jen občas. Od té doby, co se dozvěděla o Schlesingerově smrti, je úplně pomatená. Dokonce nejdřív uvažovala o tom, že nechá svého povolání, protože jí denně Schlesingera připomíná."

„Vaše dcera je archeoložka?"

„Dokonce prý velmi dobrá. Dokud nepotkala Schlesingera. Potom už měla v hlavě jenom toho muže. Abych vám řekla

pravdu, pane Gropiusi, ani mi není moc líto, že je Schlesinger mrtvý."

„Znala jste ho?"

„Ne. Nikdy jsem ho neviděla, i když se údajně chtěl se Šebou oženit."

„Schlesinger byl ženatý!"

„To je mi známo, ale prý se chtěl dát rozvést. Šeba to tvrdila."

„A kde je Šeba teď?"

„Někde na poušti u Beršeby, více než sto kilometrů jižně odtud, je to strašné místo na kraji Negevu, ale je to město s velkými dějinami. Pracuje tam na vykopávkách s nějakým francouzským archeologem, Contreau se jmenuje, nebo tak nějak."

„Možná Contenau, Pierre Contenau?"

„Ano, myslím, že tak se jmenuje. Vy ho znáte?"

„Slyšel jsem už o něm. Prý odhalil tři tisíce let staré město Izraelitů."

„Nevím, k čemu to má být dobré, ale Šebu zkrátka baví hrabat se v hlíně a prachu. No, mně je to jedno, dokud ji za to ještě platí. A co vlastně děláte vy, pane Gropiusi?"

„Ve snaze zlehčit svůj význam odpověděl: „Já se starám o zdraví lidí."

„Ach, vy jste doktor? A opravdu máte svoji praxi?"

„Ano," přikývl rozpačitě.

„A proč se ptáte po Šebě, doktore? Ona snad není nemocná?"

„Ale ne!" uklidňoval Gropius temperamentní ženu. „To je tak: Jsem přítel rodiny a Schlesinger po své smrti zanechal několik otázek, na které může dát odpověď pouze vaše dcera. Nemusíte se tím nijak zneklidňovat."

Paní Jadinová na něj skepticky pohlédla. Zřejmě, pomyslel si Gropius, jsi špatný herec, nebo špatný lhář, nebo - což by bylo ještě horší - obojí. Celá věc mu byla trapná.

Po chvilce mlčení se žena náhle zeptala: „A proto jste přiletěl z

Německa do Izraele?"

Gropius pokrčil rameny.

Paní Jadinová se zvědavě vyptávala: „O co jde? Možná bych vám mohla pomoct i já, doktore."

„Ne, myslím, že ne," odmítl Gropius. „Jde o několik odborných problémů, o nichž Schlesinger pravděpodobně se Šebou mluvil."

„Myslíte ty vykopávky v okolí Jeruzaléma?"

„Ano, ty."

Vlídná tvář ženy se rázem zachmuřila. „No, to vám opravdu nemůžu pomoct. Je mi líto. A teď mě omluvte." Vstala a naznačila, že Gropiuse doprovodí ke dveřím.

„Je možné, že se Schlesingerovi nepřihodila autonehoda, ale že to byl bombový útok," poznamenal Gropius už na odchodu.

„Lidi toho napovídají," odporovala paní Jadinová. „Vždyť to znáte, my Židé jsme velcí vypravěči. Já o tom rozhodně nic nevím."

Gropius ukázal na fotografii stojící ve stříbrném rámečku na polovysoké komodě. „To je vaše dcera Šeba?"

„Ano," odpověděla matka, aniž se blíže rozpovídala.

„Je opravdu velmi hezká," ocenil Gropius, ovšem nikoli pouze ze zdvořilosti. Šeba byla krasavice. Měla dlouhé tmavé vlasy a temné oči, vysoké lícní kosti jí propůjčovaly exotický půvab umocněný ještě malým mateřským znaménkem na levé tváři.

Gropius se zamyšleně rozloučil.

Když se ocitl na ulici, pěšky došel kousek ke stanovišti taxíků před hotelem o dva bloky dále. Slunce mu příjemně hřálo do tváře a on přemýšlel. Jeho nedůvěra vůči Šebině matce byla přinejmenším stejně velká jako podezření, které nepokrytě vůči němu projevovala ona. Samozřejmě věděla o vztahu mezi Šebou a Schlesingerem mnohem víc - i když se s ním nikdy nesetkala. A nepochybně existoval důvod, proč rozhovor tak náhle přerušila,

když se začalo mluvit o záhadné nehodě. Alespoň však teď ví, kde Šebu najít. Nakonec se rozhodl, že ještě téhož dne pojede do Beršeby.

V hotelu si Gropius pronajal bílého chryslera s klimatizací a vydal se po A1, spojující Tel Aviv s Jeruzalémem, na cestu směrem na jih. Po chvíli odbočil na A4 směrem na Gazu a asi po 30 kilometrech na dálkovou silnici číslo 40, která odtud vedla stepní krajinou občas přerušovanou šťavnatou zelení. Asi dvacet kilometrů od Beršeby se krajina změnila v krasovou poušť Negev, kde obraz určují okrová a hnědá, pokud obrovské zavlažovací soustavy neproměňují poušť v rajskou zahradu.

Byl čtvrtek a Beršeba překypovala lidmi, neboť toho dne je vždycky trh beduínů, a ta pestrá událost přitahuje lidi z celého Izraele. Na starém městě, které před sto lety naplánovali němečtí inženýři na rýsovacích prknech, a proto je jako šachovnice protínáno rovnými, v pravém úhlu se protínajícími ulicemi, našel Gropius ještě volný pokoj v malém hotýlku jménem Hanegev nedaleko muzea v ulici Ha'atzmaut sídlícího ve staré turecké mešitě.

Od recepčního, ukrajinského Žida jménem Vladimír, jenž každému hostovi vykládal ve svém jazyce tvořeném směsicí jiddiš, ruštiny a angličtiny o tom, že ve svém rodném městě Sevastopolu býval ředitelem divadla, od tohoto akademicky vzdělaného hotelového zaměstnance se Gropius dozvěděl, že Pierra Contenaua a jeho tým najde na severním okraji města, několik kilometrů od Tell Berševa - ovšem zase až zítra ráno. Podíval se na hodinky a s pozvednutým ukazováčkem oznámil, že kvůli velkému vedru profesor v poledne zastavuje práci.

Druhý den vstal Gregor Gropius časně ráno. Nebylo to nijak obtížné, protože hotel byl hlučný, a jak se zdálo, celé město bylo na nohou už s prvními slunečními paprsky. Snídaně byla poněkud

neobvyklá a skládala se hlavně z kousků ryb, tvarohu a sýra, avšak bílý pórovatý chléb chutnal skvěle.

Přívalem slov a prudkou gestikulací mu recepční s divadelní minulostí popsal cestu k Tell Berševě ležící na východ od dálkové silnice číslo 60 směrem na Hebron.

Když Gropius dojel na rozlehlé pahorkaté pole protkané zdmi starého opevnění a kanály a odstavil auto na nezpevněnou krajnici prašné silnice, slunce stálo ještě nízko a po archeologickém pracovišti putovaly dlouhé stíny. Tabulka ukazovala cestu k malému muzeu a z dřevěné chatrče, která zřejmě stála na krasové půdě bez jakéhokoli základu, se s hlasitými výkřiky blížil muž v palestinském kroji. Když už byl na dohled, Gropius viděl snědý, vráskami rozrytý obličej syna pouště pokrytý stříbrně bílým několikadenním strništěm. V levé ruce třímal pušku se staromódní spouští, spíše dekoraci než zbraň určenou ke střelbě.

Ale mluvil anglicky a Gropius se s ním mohl dorozumět, sdělit mu, že pochází z Německa a hledá Šebu Jadinovou. Muž rozhodně odmítl jeho žádost, aby ho k ní zavedl, naopak mu přikázal, aby čekal u auta, on sám se podívá, co by pro něj mohl udělat. Přitom výhrůžně zamával flintou.

Přestože bylo brzy ráno, vzduch nad zbytky zdí odhalených při vykopávkách se už začínal chvět horkem. Zavlažovací zařízení produkovalo umělý déšť. Byl tu cítit vlhký prach. Gropius netrpělivě hleděl východním směrem, kde Palestinec zmizel za valem hlíny.

Když se po nekonečném čekání v plném slunci dočkal mužova návratu, strážný už z dálky křičel, že miss Jadin tady už delší dobu nepracuje a mister Contenau nechce být rušen. Koutkem oka si Gropius všiml, že ho z dřevěné chatrče někdo pozoruje dalekohledem.

Předstíral, že to netuší. Ale s Palestincovou zprávou se nechtěl spokojit a pověřil starého muže, aby panu Contenauovi vyřídil, že

si s ním přeje mluvit profesor Gropius z Mnichova. Strážný opět odcházel, tentokrát však jiným směrem.

Po několika minutách přišel stejnou cestou, jakou se Palestinec vzdálil, muž, jehož bylo podle plátěného obleku barvy khaki a tropické helmy na hlavě okamžitě možno identifikovat jako Contenaua. „Vítejte v Tell Berševě!" pozdravil francouzsky a Gropius odpověděl svou mateřštinou: „Děkuji, monsieur, musel jsem vyvinout velké přesvědčovací umění, aby mě váš hlídač ohlásil."

Contenau se zasmál. „No ano, Júsuf někdy trochu přehání. Ale promiňte, že se ptám: My jsme kolegové?"

„Ne," odpověděl Gropius. „Já jsem lékař a přicházím kvůli jednomu vašemu kolegovi."

„Schlesingerovi?"

Náhle to jméno vyvstalo jako mene tekel v krajině chvějící se vedrem. Gropius měl dojem, že Contenaua mrzí, jak spontánně vyslovil Schlesingerovo jméno.

„Ano, kvůli Schlesingerovi," odpověděl. „Znal jste ho?"

Contenau si rukávem osušil čelo a na okamžik přimhouřil oči. „Co znamená znal," otázal se po chvilce. „Měli jsme stejnou odbornou oblast, biblickou archeologii. Byli jsme spíše konkurenti než přátelé. To však nevylučovalo, abychom při setkání spolu nevypili nějakou tu skleničku. Rozumíte mi."

„Ale samozřejmě!" přikývl Gropius a zamrkal pravým okem. Zatím se už vrátil Júsuf a usedl na zem ve stínu Gropiusova chryslera. Nezúčastněně hleděl do dálky, pušku držel svisle mezi ohnutými koleny. Gropius vážným hlasem pokračoval: „Povídá se, že Schlesingerova automobilová nehoda vůbec nebyla nehoda."

Contenau k němu přistoupil o krok blíž. „A co tedy?"

„Útok, atentát, rozhodně cílená akce!"

„Kdo to povídá?"

„Mimo jiné také vy, monsieur. Alespoň to tvrdí doktor

Rauthmann z Archeologického ústavu Humboldtovy univerzity v Berlíně."

„Laveuse, tak u nás nazýváme lidi jako Rauthmann - myslím, že ve vašem jazyce to znamená klepna."

Gropius si Contenaua měřil přimhouřenýma očima, jednak kvůli prudkému slunečnímu světlu, jednak chtěl svému partnerovi jasně naznačit, že jeho slovům příliš nevěří. Potom dotíral dál: „Vy tedy nevíte nic o atentátu na Schlesingera?"

Contenau znechuceně zavrtěl hlavou. „Monsieur Gropius, vy jste přijel, abyste se dozvěděl něco o Schlesingerovi? Ale on je mrtvý. Nechte ho odpočívat v pokoji."

„Jak vlastně víte, že je Schlesinger mrtvý?" Gropius se na Francouze zvědavě zadíval.

Ten si opět přejel rukávem po čele. Tentokrát však ne kvůli horku, spíše z rozpaků. Dost nevrle odsekl: „Předpokládám, že od Šeby Jadinové. Ti dva se už delší dobu znali."

„Šebina matka mi řekla, že dceru najdu tady. Myslí si, že pracuje pro vás."

„Pro mě?" Contenau předstíral rozhořčení. „Poslyšte, monsieur, to vaše vyptávání mi pomalu jde na nervy. Připadám si jako u výslechu. Co to má vlastně znamenat? Neměl jsem nikdy nic společného ani se Schlesingerem, ani se Šebou Jadinovou. Prosím, teď mě omluvte!" Arabsky promluvil několik slov na Palestince, ten vstal a rychlým krokem mířil k dřevěné boudě archeologů.

„Opravdu byste to měl nechat spát," obrátil se ještě jednou Contenau na Gropiuse. „Věřte mi, zbytečně si způsobíte nepříjemnosti..."

Na té věci bylo něco prohnilého. Po návratu do hotelu si Gropius lehl na postel a dohánět zameškaný spánek. Probudil se s vyschlým hrdlem a poznatkem, že Contenau nepochybně měl zájem o to, aby od něj Šebu držel dál. Proti žízni si koupil v

restauraci naproti láhev Edenu, vlažné minerálky bez bublinek, kterou do sebe s nechutí nalil.

Beršeba, město se statisícem obyvatel ze všech koutů světa, nepůsobí na cizince právě lákavě. Staré město na jihu se místy podobá zlatokopeckému městečku, jak je známe ze starých westernů. A navíc byl Gropius příliš zaměstnán svými problémy, než aby si plánoval prohlídku města. Mnohem více ho zajímalo, jak by našel Šebu. Nepřicházelo vůbec v úvahu, aby se vzdal.

Ve Vladimírovi, řediteli sevastopolského divadla, našel Gropius spojence. Dojal starého muže k slzám, když mu zarecitoval několik veršů z Faustova monologu v Goethově jazyce:

Proud ani potok už pod ledem není,
sotvaže pohled jara naň shléd;
v údolí pučí radosti květ;
a mráz, ten staroch, v svém oslabení
do drsných horstev se odbelhal zpět.

Ostatně byl to jediný monolog, který mu zůstal v paměti ze školních dob.

Gropius požádal Vladimíra o pomoc při hledání Šeby Jadinové, mladé archeoložky z Tel Avivu, a recepční byl přesvědčen, že ji najdou. On zná v Beršebě hodně lidí. Ale už příštího dne se Gropiusova naděje zhroutila, protože Vladimír po rozsáhlém pátrání dospěl k poznatku, že archeoložka tohoto jména v Beršebě na žádných vykopávkách nikdy nepracovala.

Gropius bezradně a bez chuti večeřel v restauraci na konci ulice, kde stál jeho hotel, když k němu přistoupil muž. Okamžitě ho poznal, i když byl tentokrát oblečený úplně jinak, moderně a evropsky. Byl to Júsuf, hlídač z Tell Berševy. Zdvořile se zeptal, zda si k němu smí přisednout, a Gropius mu nabídl židli.

Neobvykle dlouho seděli oba mlčky proti sobě. Jen tu a tam se

Júsuf na Gropiuse vlídně zadíval, a když se jejich pohledy setkaly, Palestinec pokýval hlavou. Opakovalo se to několikrát, až Júsuf konečně zase našel řeč a poznamenal: „Dneska večer je chladno, že?"

„Ano, ale docela příjemně," odpověděl Gropius.

Opět nastalo dlouhé mlčení, stařec vytáhl z kapsy pistáciové oříšky a začal je louskat.

Gropius nevěděl, na čem je, zda je setkání pouze náhodné, nebo zda mu Palestinec chce něco sdělit. Téměř osvobozující pak pro něj byla otázka, kterou Júsuf náhle položil. „Co jste chtěl od miss Jadinové?"

„Vy ji znáte?" opáčil vzrušeně Gropius.

Palestinec jen stáhl ústa a neodpověděl.

„Musím s ní mluvit," naléhal Gropius. „Šeba Jadinová byla přítelkyní Arna Schlesingera, jednoho německého archeologa, který bohužel zemřel. Já jsem přítel jeho rodiny a chtěl bych se dozvědět leccos, co může vědět jenom slečna Jadinová."

„No ano, mister Schlesinger," povzdychl Júsuf a pokýval hlavou.

Zvolna Gropius získával dojem, že setkání určitě není náhodné, ale že stařec je spíše na peníze a chce si své informace dát zaplatit. Z náprsní kapsy saka vytáhl dvě fialové padesátibankovky a diskrétně je pod rukou posunul přes stůl.

Palestinec, oběma rukama podepřený o vycházkovou hůl, se na peníze podíval málem s odporem, jako by kousl do hořkého jádra, a prudce vyplivl na zem jeden pistáciový oříšek. Přitom se obrátil na stranu a natočil se ke Gropiusovi ramenem.

„No dobře, tak kolik chcete?" zeptal se ho profesor a jen stěží potlačoval vzrušení.

S pohledem upřeným na protější stranu ulice a s klidem patriarchy Palestinec odpověděl: „Deset tisíc."

„Deset tisíc šekelů?" Gropius v duchu počítal. To jsou tři tisíce

euro, obrovská částka pro muže jako Júsuf. „A co za ty peníze dostanu?" zeptal se.

Palestinec se naklonil přes stůl a mezi zuby procedil: „Všechno, co vím o panu Schlesingerovi a slečně Jadinové. A to má mnohem větší cenu než deset tisíc šekelů, to mi věřte."

Gropius se nepřirozeně zasmál. „Poslyšte, Júsufe, já vím, že ti dva spolu měli poměr a že byl Schlesinger ženatý."

„To taky nemyslím," přerušil ho Palestinec. „Já mluvím o Schlesingerových vykopávkách v Jeruzalémě. Však svým lidem nadarmo nevyplácel tolik peněz za to, aby drželi jazyk za zuby. Velmi přesně věděl, jakou cenu mají jeho objevy pro určité kruhy. Ostatně vy nejste první, kdo se informuje na Schlesingerovu práci. Nějací Španělé nabízeli Contenauovi mnohem víc peněz, než já požaduju od vás. Ale Contenau věděl jenom to, co jsem mu svěřil já, a já si to nejdůležitější nechal pro sebe. Teď chci i já svůj kousek z toho koláče!" Vztekle zaklepal holí do podlahy.

Gropius přikývl. Najednou mu bylo jasné, proč je případ Schlesinger tak spletitý - protože se v něm protínají stopy dvou zločinů. Ještě byl hodně vzdálen řešení případu, avšak cítil se utvrzen v záměru vydat se novými cestami.

V okamžiku z Gropiusovy tváře zmizel výraz nedůvěry a nahradila ho nečekaná vlídnost. „No dobře," přikývl. „Něco vám navrhnu: polovinu částky dostanete hned, druhou v případě, že mi povíte něco skutečně nového."

Júsuf krátce přemýšlel, potom natáhl přes stůl ruku s dlaní otočenou nahoru. Gropius pochopil a plácl si s ním. „Peníze obstarám hned zítra ráno."

Palestinec přikývl. „Důvěřuju vám, pane Gropiusi."

„Odkud vůbec znáte moje jméno? A jak jste mě našel?"

Júsuf přimhouřil oči a na obličeji se mu vytvořily stovky drobných vrásek. „Beršeba není tak velká, aby v ní člověk nenašel jednoho cizince. Jsou tady jenom čtyři hotely. Nejdřív jsem si

myslel, že tak nóbl Evropan jako vy se ubytoval v Desert In. Ale potom jsem uviděl váš chrysler zaparkovaný před hotelem Hanegev a Vladimír věděl, kde vás najdu."

Jinak Palestinec odmítl poskytnout třeba jen jedinou ze svých informací. Neprozradil nic ani o Šebě Jadinové. Spíše trval na tom, aby se druhý den sešli v Jeruzalémě a každý se tam dopravil zvlášť.

„V poledne, kolem dvanácté hodiny, na autobusovém nádraží v první řadě. A nezapomeňte si peníze, pane Gropiusi!" Než odešel směrem ke starému městu, ještě polohlasem dodal: „Jen klidně seďte. Nebylo by dobré, kdyby nás někdo viděl spolu. Jistě chápete!"

Gropius nechápal vůbec nic. Bezradně zíral na svůj prázdný talíř, na kterém mu za rozhovoru naservírovali vynikající of sumsum, kousky kuřete obalované v sezamových semínkách a opečené na oleji. Nenápadně si prohlížel hosty u ostatních stolů. Měl pocit, že ho někdo pozoruje, přestože pro něj neměl jediný záchytný bod. Ale Palestincovo sebevědomé vystupování ho velmi znejistilo. Rozhodně nebyl nevzdělaný a jako u všech orientálců nebylo možné zjistit, co si pod vlídnou maskou skutečně myslí. Chce ho snad nalákat do pasti? A proč ho zve zrovna do Jeruzaléma? Do města, ve kterém už od biblických časů bylo snadné zmizet?

Ještě téhož dne se Gregor Gropius vydal do Jeruzaléma vzdáleného necelé dvě hodiny jízdy autem směrem na sever. Hotel Král David ve stejnojmenné ulici vyzařoval lehce dekadentní šarm počátku 20. století a Gropius si pronajal pokoj v pátém patře s vyhlídkou přes park na starý Jeruzalém.

Spal špatně a netušil, co ho čeká, stále ještě však choval naději, že se dozví něco podstatného o Schlesingerovi. Proto v hotelové bance vyzvedl částku, která měla Júsufovi otevřít ústa. A

protože nebyl obeznámen s dopravou v tomto vzrušujícím městě, už hodinu před stanoveným termínem nasedl do taxíku a odjel k autobusovému nádraží. Přestože řidič, polský Žid, nejel nejkratší cestou - Gropius měl dojem, že jednu budovu viděl dvakrát - dojel k autobusovému nádraží o půl hodiny dříve, než bylo domluveno.

Vyhlížel Júsufa mezi hlučnými lidmi, obchodníky, rolníky a dělníky z palestinských oblastí a mezi velkými rodinami, jež cestovaly s celým svým majetkem, a uvědomil si, do jaké lehkomyslnosti se pouští. Oběma pažemi k sobě tiskl peníze, které rozdělil do dvou obálek a schoval v náprsních kapsách saka. Neznal ani Júsufovo plné jméno a možná by si celou tu neprůhlednou věc ještě rozmyslel, kdyby v tom okamžiku vedle něj nezastavilo rozhrkané auto. Na zadním sedadle seděl Júsuf, otevřel dvířka a vyzval Gropiuse, aby si nastoupil.

Palestinec okamžitě přešel k věci a bez okolků se zeptal: „Máte ty peníze, pane Gropiusi?" Přitom k profesorovi natáhl otevřenou ruku. Gropius váhavě předal muži, jenž byl ve svém pěkném oblečení stěží k poznání, jednu z obou obálek. Júsuf dal řidiči znamení a vůz se rozjel.

Projížděli ulicí Yafo, přes King George V. a mířili k jihu. Potom Gropius úplně ztratil orientaci.

„Kam jedeme?" zeptal se váhavě, když řidič, rovněž Palestinec, odvážně kličkoval mezi auty.

„Uvidíte," zakoulel Júsuf očima.

Před nimi se objevily staré městské hradby a na místě, kde zeď mění směr a v pravém úhlu se stáčí k východu, poručil Júsuf řidiči, aby zastavil.

„Pojďte, pane Gropiusi," vyzval profesora a svou vycházkovou hůlkou ukázal na horu Sión, kde se pozvedala věž a kopule kostela a klášterní budova. Nahoru vedla úzká cestička. Bylo poledne a z nebe nemilosrdně pálilo jarní slunce.

Gropius si odvykl klást svéráznému Palestinci jakékoli otázky.

Nechával věcem volný průběh.

A nemusel dlouho čekat. Júsuf záhy odbočil z cesty a dlouhými kroky se pustil napříč křovinatou a kamenitou krajinou. Gropius ho následoval.

Palestinec se zastavil před valem z kamenů, zarazil hůl do kamenité půdy, jako by tu chtěl postavit značku, a prohlásil: „Tady pan Schlesinger kopal naposledy. Byl jsem u něj předákem na vykopávkách. Znal jsem tu každý kámen, žádný skalní výstupek nebo formace hlíny mi nebyly cizí. A tady se to stalo."

„Schlesingerova nehoda?"

Júsuf si Gropiusovy otázky nevšímal a pokračoval: „Schlesinger měl od společnosti Israel Antiquity Authorities povolení na dvě archeologické kampaně. Oficiálně hledal základy obytného domu Panny Marie, která ve vašem náboženství hraje tak velkou roli. Ale já si myslím, že když začal s vykopávkami, zamýšlel už něco jiného. Schlesinger musel najít nějaký odkaz, který ho přiměl kopat právě na tomto místě!" Přitom Júsuf opsal holí kruh a Gropius rozpoznal val z hlíny tvořící prstenec o průměru asi deset metrů.

„Mí lidé," pokračoval Júsuf, „kopali právě čtyři dny, když jsme v hloubce dva a půl metru narazili na hrubě otesané koryto z vápence, nebylo ani metr dlouhé a uzavíral je kamenný příklop. Pan Schlesinger mi poručil, abychom víko zvedli pomocí páčidel. Obsah nás dost zklamal, alespoň mě. Byly tam lidské kosti. No ano, možná se daly složit do podoby lidské kostry, moc napínavé to však nebylo. Ale pan Schlesinger to viděl jinak. Byl velmi rozrušený a přikázal, abychom to kamenné koryto okamžitě zase zavřeli. A navíc jsem musel své lidi ze dne na den propustit. Všichni jsme dostali slušné odstupné. A já byl odsouzen k mlčení. Druhého dne se začaly věci dramaticky vyvíjet."

Gropius nervózně přehraboval nohou kamenitou půdu. „Pokračujte!" vyzval tiše Júsufa.

„Nevšiml jsem si, že na čelní stěně té kamenné schránky jsou vytesána nějaká písmena, ale i kdybych si těch znaků všiml, nedovedl bych je přečíst. Ani pan Schlesinger si nebyl svou věcí úplně jistý. Pozval na radu odborníka na písmo a ten prohlásil, že je to nápis v aramejštině."

„A co ten nápis říkal?"

Júsuf přistoupil těsně ke Gropiusovi a zašeptal: „Ješua, syn Josefův, bratr Jákobův". Při těch slovech se mu leskly oči.

Gropius se na Palestince dlouze zadíval. Jen stěží dokázal pochopit obsah vyprávění do všech důsledků. Pouze zvolna, jako kdyby se vynořovala z mlhy dějin, se objevovala událost, jež zastínila všechny ostatní, pomalu si uvědomoval význam toho nápisu.

„Jestli jsem to správně pochopil," poznamenal Gropius, „tak se Schlesinger domníval, že našel kosterní pozůstatky Ježíše Nazaretského."

„On se nedomníval," namítl Júsuf, „on o tom byl přesvědčený a dělal všechno, aby svoji teorii dokázal. Protože nejprve měl proti sobě všechny: archeology, teology a badatele zabývající se Biblí. Archeologové považovali vápencové koryto za špatnou napodobeninu, teologové tvrdili, že kostra Ježíše Nazaretského nemůže být na této Zemi vůbec nalezena, protože Ježíš vystoupil na nebesa, a badatelé zkoumající Bibli prohlašovali, že jméno Ješua aneb Ježíš nebylo na přelomu věků tak vzácné, a že to tedy mohou být kosterní pozůstatky nějakého muže, jenž zemřel před dvěma tisíci lety."

Júsufova slova vyvolala v Gropiusovi obdiv. Palestinec byl na prostého člověka svého stavu neobvykle vzdělaný a dokázal se vybraně vyjadřovat. Gropius začal pochybovat, zda je opravdu prostým synem pouště, za jakého se vydává.

„A co na to Schlesinger?" vyptával se Gropius.

„Pokud jde o jméno Ježíš, pan Schlesinger si myslel že

opravdu jen málo z nich mělo otce Josefa a ještě navíc bratra Jákoba. Obě jména však jsou v Novém zákoně uváděna v souvislosti s Ježíšem. Na výtku, že sedl na lep padělku, reagoval pan Schlesinger přírodovědnými výzkumy, které zadával do Evropy. Největší pochybnosti se samozřejmě ozývaly ze strany křesťanské církve, ale i od islámských duchovních, protože v představách obou náboženství byl Ježíš vzat na nebesa se svým lidským tělem. Bylo by trapné, kdyby se najednou někde objevily jeho kosti!" Júsuf se potutelně usmál a zamrkal. „Druhý den," dodal, „dal pan Schlesinger jámu i s tím kamenným korytem opět zasypat."

Gropius nevěděl, zda mu pot v týle vyrazil z poledního vedra či Palestincova vyprávění. Co bylo na Schlesingerově objevu? Byl to klam a přelud, dobrodružná teorie, nebo má brát Júsufovu zprávu vážně? Júsuf toho může napovídat hodně. Možná je talentovaným pohádkářem, zvláště s vyhlídkou na peníze, které mu slíbil. Ale na druhou stranu se jeho příběh přesně začleňuje do všeho, co zatím o Schlesingerovi ví.

Po chvíli přemýšlení se zeptal: „Schlesinger si svou teorií jistě udělal pár nepřátel, že?"

„Pár?" Palestinec si položil dlaň na tvář. „Pan Schlesinger měl jenom nepřátele. A dokonce i ty, kteří o něm nemluvili špatně, sám za své nepřátele vyhlásil. Po svém objevu byl dost izolovaný. V kruzích kolegů se šuškalo, že se zbláznil. Noviny, které o svém objevu informoval, neuveřejnily ani řádku. To ho urazilo. Jednou přede mnou poznamenal:‚Já jim to všem oplatím!' Nedovedl jsem si představit, co tím myslí, ale jakmile to vyslovil, připadal mi náhle jiný. Když jsem tady jednoho pondělního rána udělal ten nečekaný objev, jeho milá, upřímná povaha se najednou proměnila v pravý opak. Vám se, pane Gropiusi, možná zdá jeden kámen jako druhý, v mých očích má každý kámen svou tvář a já jsem si okamžitě všiml cizích tváří na tomto místě. Řekl jsem panu

Schlesingerovi svoje podezření a svolal svoje lidi. Netrvalo ani půl dne a kamenné koryto jsme znovu vykopali. Když jsem otevřel víko, moje podezření se potvrdilo. Kosti zmizely."

„Měl Schlesinger nějaké podezření?"

Júsuf pomalu pokrčil rameny. Potom promluvil: „Jak už jsem se zmínil, ta událost změnila jeho povahu. Pan Schlesinger už skoro nemluvil, a když něco řekl, byla jeho slova zlá a naplněná nenávistí."

„Ale to přece nebylo všechno?" namítl Gropius. „Jak došlo k tomu výbuchu?"

Palestinec na okamžik zavřel oči, jako by si vybavoval určitou scénu. „Stalo se to tak nečekaně a s takovou silou, že jsem na chvilku ztratil vědomí a bezprostředně potom mi chyběly veškeré vzpomínky. Teprve pozvolna, po dobu několika týdnů, se mi paměť vracela."

„Tak už mluvte!" popoháněl ho Gropius netrpělivě. Měl nervy napnuté k prasknutí. „Co se tehdy doopravdy stalo?" vyptával se naléhavě.

Váhavě, skoro úzkostně, Júsuf popisoval průběh následujícího dne: „Čekal jsem na pana Schlesingera dole u městských hradeb, kde obvykle jeho džíp parkoval. Toho dne chtěl fotografovat nápis na tom kamenném korytě. Brzy ráno k tomu byly ideální světelné podmínky. Slunce stálo nízko na nebi, zářezy nápisu vrhaly zřetelné stíny, takže bylo dobře možné je přečíst. Ale ještě než pan Schlesinger rozložil kameru v zemním kráteru, vhodný čas uplynul a slunce vystoupilo do nevhodné polohy. Proto mi pan Schlesinger nařídil, abych z jeho auta donesl zrcadlovou fólii, která sluneční světlo odráží. Nemohl jsem ji však najít, i když jsem vyklidil půlku nákladu džípu. Pan Schlesinger už byl netrpělivý. Vylezl ze dna kráteru a právě se postavil na povrchu, když Sión em otřásl obrovský výbuch. I když jsem byl skoro o sto metrů dál, myslel jsem, že mi exploze roztrhne plíce. Přede mnou stoupal ohromný

oblak prachu. Nevěděl jsem, co se stalo. Jako ve snu jsem utíkal nahoru a křičel: ‚Pane Schlesingere!' Prach mi však úplně znemožnil výhled. Když se konečně oblak usadil, našel jsem Schlesingera. Byl do poloviny těla zasypaný pískem a štěrkem. Ale nebylo vidět žádné zranění. Celý se třásl, zvláště se mu chvěly paže a nohy. Až když jsem ho vyhrabal z prachu a kamínků, uviděl jsem ránu v krajině břišní. To už jsem slyšel sirénu záchranky. Odvezli ho do Nemocnice svatého Jana. Tam ho operovali. Jedna střepina mu roztrhala játra."

Gropius si prohlížel val hlíny, na kterém k útoku došlo. Nic, vůbec nic nenaznačovalo, že by na tom místě vybuchla bomba, a kdyby neviděl Schlesingerovo poranění na vlastní oči, Júsufově zprávě by nevěřil.

„Povězte mi, Júsufe," ptal se zamyšleně, „jak to, že jste si ani vy, ani Schlesinger nevšimli, že pod kamenným korytem je schovaná bomba?"

Palestinec se zatvářil rozzlobeně. „Vy mi nevěříte, pane Gropiusi?" Vytáhl z kapsy svazek bankovek, které mu profesor už předal cestou sem, hodil mu ho pod nohy a obrátil se k odchodu.

Gropius ho chytil za rukáv a musel vynaložit velkou výřečnost a spoustu omluv, aby se Júsuf uklidnil.

„Proč bych vám měl lhát?" otázal se stále ještě dotčeně. „Co bych z toho měl, kdybych vám vykládal nějakou historku? Buď mi, pane Gropiusi, budete věřit, nebo zapomeňte, že jsme se kdy potkali."

Gropius, takto poučený, už raději žádné otázky nekladl.

Teprve po delším mlčení se Júsuf k jeho otázce vrátil. „Bomba byla zahrabaná v zemi. Pravděpodobně ukrytá pod tím kamenným korytem, protože tahle několik metráků těžká věcička byla roztříštěná na tisíc kusů!"

„A jak explozi vyvolali? Co myslíte? Co zjistila policie?"

Júsuf znovu zastrčil do náprsní kapsy peníze, které prve

odhodil, a odpověděl: „Víte, pane Gropiusi, v tomto městě se lidé naučili žít s bombami. Ty už skoro patří k všednímu dni. Bomba, která si nevyžádá oběť na životě a nezpůsobí věcné škody, nikoho nezajímá. Nevzpomínám si, že by o tom případu psaly jediné noviny."

Stařec špičkou hole prohrabával kamenitou zemi kolem sebe, jako by hledal nějaké zbytky. „Nic," poznamenal po chvíli, „z toho nálezu nezbylo vůbec nic, kromě..."

„Kromě?" Gropius se na něj s očekáváním zadíval.

Palestinec vytáhl z kapsy několik fotografií. Nebyly právě nejlepší kvality, spíše momentky, ale jasně na nich bylo vidět kamenné koryto s vytesanými písmennými znaky na delší straně. Na další fotce bylo pár kostí, mezi nimi lebka, stehenní kost a několik obratlů.

„Měl jsem takové tušení," poznamenal Júsuf a rukávem setřel otisky prstů z povrchu obrázků. „Pan Schlesinger nevěděl, že jsem ty fotky udělal. Jestli chcete, můžete je mít, pane Gropiusi."

„Cože? Schlesinger ty fotografie nikdy neviděl?"

„Nikdy. Když pana Schlesingera po operaci propustili z Nemocnice svatého Jana, všechno šlo velmi rychle. Chtěl co nejdříve pryč, zpátky do Německa. Slečna Jadinová se o něj pečlivě starala. Odletěla s ním do Německa. Já neměl ani čas se s ním rozloučit."

Gropius stál jako ochromený. Zíral na fotografie a myšlenky mu v hlavě vířily. Není pochyb, Júsufova zpráva není žádný výmysl. Skládal si mozaiku všeho, co se dosud o Schlesingerovi dozvěděl.

Nevěděl, jak dlouho tam stál a dumal, než ho Palestinec přivedl zpátky do skutečnosti. „Já vím, zní to všechno poněkud dobrodružně, ale je to pravda, tak jsem to zažil. Řidič čeká. Jestli chcete, odvezu vás zpátky do hotelu."

V autě předal Gropius Palestinci druhou polovinu dohodnuté

částky a Júsuf mu poskytl svoje fotografie. Bylo jich sedm.

„Kdo ty fotky dosud viděl?" zeptal se Gropius, když už auto mířilo k ulici Krále Davida.

„Nikdo," tvrdil Júsuf. „Neměl jsem důvod je někomu ukazovat a pravděpodobně by mi stejně nikdo nevěřil."

To znělo rozumně. „A vy?" opatrně se vyptával Gropius. „Myslím, jestli vy věříte, že v tom kamenném korytě opravdu byly kosterní zbytky Ježíše Nazaretského? Vždyť místo nálezu je přece jen dost daleko od chrámu Božího hrobu."

Po Júsufově vráscitém obličeji přelétl lstivý úsměv. „O tom se mnou pan Schlesinger dlouho mluvil. Musím přiznat, že zpočátku jsem byl spíše skeptický. Ono se snadno řekne: To je kostra Ježíše z Nazaretu. Ale když si člověk uvědomí následky, pak je to tvrzení obrovského významu. Pro křesťany, židy i muslimy stejně."

„Neodpověděl jste mi na otázku!"

„Pan Schlesinger říkával, že pravděpodobnost, že Ježíš byl pohřben na místě chrámu Božího hrobu, je mnohem menší než pravděpodobnost, že jeho hrob leží někde jinde. Protože první chrám Božího hrobu byl zřízen až tři sta let po Ježíšově smrti a o dalších tři sta let později byl postaven druhý chrám a po tisíci letech třetí. Kdo by tedy tvrdil, že zná to správné místo! Na konci 19. století se vynořily první pochybnosti. Anglický generál Gordon nikoli neprávem tvrdil, že hroby nikdy nebyly zřizovány uvnitř městských hradeb. Chrám Božího hrobu však stojí uvnitř starých hradeb. Poněkud stranou ležící skalní hrob, který generál objevil, ještě dnes považují anglikánští křesťané za místo, kde byl pohřben Ježíš. Protože však chybí důkaz, pan Schlesinger hledal dál a nakonec našel to kamenné koryto s nápisem. Byl přesvědčen, že obojí je autentické, jak koryto, tak kosterní pozůstatky. A pane Gropiusi, abych odpověděl na vaši otázku, já jsem o tom přesvědčený taky."

Júsuf přikázal řidiči, aby zastavil před vchodem do hotelu Král

David. „Nebylo by dobré, kdyby nás někdo viděl spolu," zamrkal.

„Ale mě tu přece nikdo nezná," namítl rozhořčeně Gropius.

„No, to neříkejte, pane Gropiusi. Tahle země je dost malá, i když občas přiškrtí dech celému světu. Pro cizince není snadné zůstat tu nepozorován."

Profesor nevěděl, co si o Júsufových slovech myslet. Ale než vystoupil, znovu se zeptal: „Kde najdu Šebu Jadinovou?"

Starý Palestinec se zamračil. Ale konečně, aby už měl klid, odpověděl: „Pan Contenau mi přísně zakázal prozradit cokoli o slečně Jadinové. Bez ohledu na to, kdo se na ni bude ptát. Chápete, pane Gropiusi."

„Contenau?" zvýšil Gropius hlas. „Tenhle Contenau dělá, jako by byl Šebin poručník!"

„Není její poručník!"

„Ale?" upřel oči na Júsufovu tvář. „Aha, teď chápu. Contenau zaujal místo po Schlesingerovi. Mám pravdu?"

Stařec přikývl téměř zahanbeně.

„Ti dva spolu žijí?"

„Ano, pane Gropiusi."

„A jaký je důvod té hry na schovávanou?"

Júsuf s nevolí poposedl. „Už jsem vám toho prozradil až moc!"

„No tak to konečně povězte!" zvolal netrpělivě Georg.

„No dobře. Když pan Schlesinger odjel z Izraele, různí lidé se pokoušeli navázat kontakt se slečnou Jadinovou. Zřejmě od ní chtěli získat určité informace o postupu pana Schlesingera. A když se pak roznesla zpráva o smrti pana Schlesingera, byla slečna Jadinová doslova pronásledovaná a začala mít strach. Pan Contenau mě tehdy pověřil, abych slečnu Jadinovou ochránil před nepříjemnými lidmi. Není to zrovna čestný úkol pro archeologa, který vykopal kosterní pozůstatky Ježíše Nazaretského. Nemyslíte, pane Gropiusi?"

„Kde je Šeba?" opakoval Gregor otázku.

„Je tady v Jeruzalémě, spolu s panem Contenauem. On má byt v Mea Shearim. Pokud vím, chce slečna Jadinová zítra ráno letět do Evropy."

„Víte kam, Júsufe?"

„Myslím, že do Itálie. Do Turína!"

Gropius otevřel dvířka vozu. „Díky, Júsufe!" zavolal ještě. „Moc jste mi pomohl!" Rychlým krokem zamířil ke vchodu do hotelu.

Ještě ten den odpoledne si Gropius rezervoval let z Tel Avivu do Říma a dál do Turína. Francesku velmi rozrušilo, když jí telefonoval z hotelu v Jeruzalémě a požádal ji, aby mu přišla druhý den kolem čtrnácté hodiny naproti na letiště Caselle. Sdělil jí, že nastala úplně nová situace.

Gregor nepatřil právě k ranním ptáčatům, potřeboval trochu času k rannímu rozjezdu, avšak druhý den ráno vstal už v šest hodin, sbalil si věci, požádal pokojový servis o malou snídani a v pronajatém chrysleru se vydal k letišti Bena Guriona. Dojel tam mnohem dříve, než bylo nutné, vrátil vůz do půjčovny a vyzvedl si letenku. Teď jen napjatě čekal na příchod Šeby.

Byl ve výhodě, že ho Šeba neznala, ale on alespoň viděl její fotografii u paní Jadinové v Tel Avivu. Turín, cíl Šebiny cesty, v něm vyvolal nejrůznější spekulace. Musí zjistit, co ta dívka v Turíně chce.

V anonymitě nepřehledného rohu letištní haly Gropius usrkával kávu z plastikového kelímku a nespouštěl z očí přepážku, nad níž se objevila tabulka s nápisem oznamujícím let společnosti El Al na trase Tel Aviv - Řím v 10 hodin 30 minut. Ráno bylo jarně slunečné a slibovalo příjemný let přes Středozemní moře. To ho uklidňovalo.

Že by ho Júsuf záměrně oklamal? Gregora to napadlo, když se

dvě hodiny před odletem Šeba ještě neobjevila. Nervózně přecházel sem a tam, až doslova v poslední minutě dorazil Pierre Contenau.

Gropius se musel dvakrát soustředěně podívat, neboť mladá žena, kterou Contenau doprovázel, vypadala úplně jinak než Šeba, kterou znal z fotografie. Dívka měla krátké plavé vlasy sestřižené na páže, na sobě elegantní kalhotový kostým. Z dálky Gropius nedokázal jasně poznat, zda je to Šeba. Jaká hra se tu vlastně hraje?

Z reproduktoru se ozval melodický ženský hlas poprvé ohlašující let společnosti El Al do Říma. Contenau se s mladou ženou rozloučil něžným objetím a Gropius si ještě stačil všimnout, že jí podstrčil hnědou obálku, kterou schovala pod sakem. Žena zamířila ke kontrole příručních zavazadel. Contenau spěchal k východu.

Gropius přemýšlel, jak se má zachovat. Chtěl ho Júsuf oklamat? Pak se rozhodl, vytáhl z kapsy letenku a šel k přepážce, kde si ji prve vyzvedl.

„Promiňte," oslovil tmavookou pozemní letušku, „bylo by možné dostat místo vedle slečny Jadinové? Jsme staří přátelé a náhodou jsme se tady setkali."

Stevardka se mile usmála, vzala letenku a něco naťukala do počítače. „Je mi líto, pane Gropiusi, ale let je vyprodaný. Možná si budete moci vyměnit místo přímo v letadle. Slečna Jadinová sedí jen dvě řady před vámi."

Gregor poděkoval. Teď věděl, že Šeba v letadle bude. Ovšem nevěděl, co by udělal, kdyby místo vedle ní bylo opravdu volné.

KAPITOLA 13

Zvláštní komise mnichovské kriminální policie pod vedením Wolfa Ingrama nelenila. Přes Interpol vydal státní návladní Markus Renner mezinárodní zatykač na doktora Fichta, jenž se ještě před několika dny zdržoval v Monte Carlu. Když však monacká policie vpadla do jeho apartmá, klícka už byla prázdná. Fichtovo letadlo, dvoumotorový Piper Seneca II, bylo na letišti v Nice pod stálou kontrolou.

U Spolkové zpravodajské služby BND se vyšetřování soustřeďovalo stále ještě na dešifrování zkratky IND, jíž byl připisován velký význam pro odhalení mužů v pozadí transplantačního skandálu. Neboť všichni zúčastnění byli zajedno v názoru, že Fichte byl pouze jedním kolečkem velké mašinerie, jež využívá utrpení majetných lidí, a že případ má ještě další rozměr, z něhož může vyšetřovatelům ještě vyrazit na zádech ledový pot strachu.

Jak Ulfu Petersovi z BND, tak Wolfu Ingramovi ze zvláštní komise bylo jasné, že mají co do činění s nebezpečnou organizací, která někde, dokonce možná za hranicemi Evropy, odkudsi pracuje a řídí.

Stuha z pohřebního věnce se záhadnou zkratkou IND na hrobě Thomase Bertrama, jehož Fichte operoval, zaměstnávala pátrací oddíl tři dny, než na druhém konci města našli květinářství, kde byla zakázka na poslední rozloučení zadána.

Majitelka, dobromyslná žena nepříliš obchodního ducha, o níž by si člověk mohl myslet, že si se svými květinami potají povídá, si vzpomínala na podsaditého tmavovlasého muže v černém obleku, jenž objednávku zaplatil v hotovosti a navíc jí dal velmi slušné spropitné. Ale tato informace suma sumárum vyšetřovatele nedovedla ani o krok dál.

Ani operativní případová analýza, kterou provedl odborník ze Zemského kriminálního úřadu (LKA), neprokázala žádná spojení k podobným zločinům v minulosti. Tedy ani databanka VICLAS s mnoha tisíci uloženými údaji o pachatelích násilných činů a sériových vražd nebyla žádnou pomocí. Jediná konkrétní výpověď, kterou mohl odborník LKA učinit, zněla: Podle současného stavu vyšetřování máme co dělat se zcela novým druhem zločinů a okruhem pachatelů, který se dosud nikdy neobjevil.

Dopadení doktora Fichta a doktora Prasskova bylo v očích vyšetřovatelů pouze otázkou času. Ale Wolf Ingram se neoddával žádným iluzím, dávno mu bylo jasné, že za jednotlivými úmrtími se skrývá síť neskrupulózních zločinců sledujících úplně jiný cíl, než by se mohlo zdát. Neměl žádný důkaz, avšak jeho kriminalistický rozum a dlouholetá zkušenost v oddělení 13 (Organizovaná kriminalita) mu napovídaly, že motiv těchto lidí je možná nutno hledat na úplně jiném poli. Ale na jakém?

Když ani nasazení osmičlenné zvláštní komise, informační výměna se Zemským kriminálním úřadem a podpora ze strany Spolkové zpravodajské služby nedokázaly nijak přiblížit vyřešení případu, Wolf Ingram doufal už jen v nejsilnějšího pomocníka všech pátračů světa, v náhodu. Není žádným tajemstvím a jistě nijak nezlehčuje práci kriminalistů skutečnost, že nejhanebnější, nejrafinovanější, zdánlivě neřešitelné případy byly - často po letech - vyřešeny díky náhodě.

Žádnou náhodou však nebylo zatčení doktora Fichta na letišti Charlese de Gaulla v Paříži ještě téhož večera. Fichte pro sebe a pro Veroniku Gropiusovou rezervoval noční let na Miami a doufal, že ve Spojených státech zmizí, a tak unikne trestnímu stíhání. Druhý den ráno byli Fichte a jeho milenka předvedeni před pařížského vyšetřovacího soudce.

Ještě téhož dne vyšel list Bild s palcovým titulkem:

DALŠÍ VRAŽDA NA KLINICE PO TRANSPLANTACI ORGÁNU - dvaačtyřicetiletá Berlíňanka zemřela několik hodin po úspěšné transplantaci plic.

Při letu z Tel Avivu do Říma Gropius nespustil Šebu Jadinovou z očí. Byl si jistý, že ho zavede na novou stopu. Navzdory veškerým pochybnostem, které v něm zanechala Júsufova výpověď, mu ta zpráva ležela na hrudi jako skála. Už jen možnost, že Schlesingerův objev odpovídá skutečnosti, v něm vyvolávala neklid. Všiml si, že se mu chvějí ruce, když pokradmu vytahoval z kapsy saka fotografie, aby si je už poněkolikáté důkladně prohlédl. Proč si od Júsufa nevyžádal film? Kvalita fotek nebyla zrovna nejlepší. Napadlo ho to krátce před přistáním v Římě.

Do odletu navazujícího spoje do Turína zbývala necelá hodina a Gropius sledoval Šebu z bezpečné vzdálenosti. Chtěl si být jistý, že se nebude cítit sledována, protože nevěděl, zda ho při jeho návštěvě v Beršebě přece jen nezahlédla.

V Turíně čekala u východu z letiště Francesca se svým šedivým vanem.

„Nevěřila jsem, že se tak brzy zase uvidíme!" zvolala a padla Gropiusovi kolem krku.

„Upřímně řečeno, já taky ne," přiznal a využil příležitost, aby se přes Francesčino rameno rozhlížel po Šebě. Po telefonu už vysvětlil, o co jde, že Šeba byla Schlesingerovou milenkou, že zná tajemství, jež z archeologa udělalo boháče, a že se zřejmě chystá také svoje znalosti zpeněžit.

Čeho se Schlesingerův objev týkal, o tom Gropius dosud pomlčel, přestože věděl, že bude nutné Francesku co nejdříve do tajemství zasvětit.

„Nenápadně se otoč," zašeptal Gropius, když se vymaňoval z jejího prudkého objetí. „Ta dívka s krátkými světlými vlasy v

tmavém kalhotovém kostýmu je Šeba Jadinová. Nesmíme ji pustit z očí."

Francesca si mladou ženu změřila povzneseným pohledem charakteristickým pro ženy, které v každém ženském stvoření spatřují možnou sokyni. Potom se chytila Gropiuse pod paží a manévrovala ho směrem ke svému autu. Ve zpětném zrcátku viděla, jak Šeba Jadinová nastoupila do taxíku. Nastartovala a začala ji sledovat.

Jak se dalo očekávat, taxík zamířil po dálnici směrem na jih. Na Via Cigna se provoz zhušťoval a nejednou hrozilo, že taxík ztratí z očí, avšak s rutinou sobě vlastní a se značnou dávkou bezohlednosti se Francesca vždycky znovu dokázala na taxík přilepit.

U nádraží taxíkář zabočil do Via Cernaia a zastavil před hotelem Diplomatic, pětipatrovým stavebním monumentem s arkádami před vchodem. Francesca zaparkovala na protilehlé straně ulice. Společně se dívali, jak Šeba Jadinová vešla do hotelu.

„Dobrý, tak teď tady na mě počkej," přikázala Francesca, vystoupila hbitě z auta dříve, než se Gregor zmohl na nějakou odpověď, a zmizela v hotelu. Když se po dvaceti minutách vrátila, Gropius se tvářil ustaraně. Beze slova usedla za volant a podala mu lístek. Tázavě na ni pohlédl. Na papírku stálo: Jadinová - hotel Diplomatic, pokoj 303, rezervováno na tři dny, 16 hodin 30 minut, setkání se signorou Selvini, Instituto prof. de Luca.

„Odkud to víš?" zeptal se nevěřícně Gropius.

Francesca si ukazováčkem stáhla levé oční dolní víčko. To uličnické gesto působilo na Gropiuse komicky, zároveň však osvobozovalo a oba se rozesmáli.

„Odkud to všechno víš?" opakoval Gropius otázku.

Francesca pokrčila rameny. „Zapomínáš, že moje povolání občas vyžaduje, abych se pohybovala na hranici legality. Když jsem věděla číslo pokoje, vyslechla jsem si za dveřmi telefonický

rozhovor."

„Tak přesně to jsem čekal," polohlasem poznamenal Gropius.

„Prosím?" pohlédla na něj užasle Francesca.

Zasmál se. „Myslím tím, že jsem čekal, že se Šeba Jadinová spojí s institutem profesora de Luky. Musíme zjistit, co tam chce!"

„Hm." Francesca pevně svírala volant a upírala oči na ulici před sebou. „Ta věc je možná poněkud riskantní," promluvila po chvilce, „ale jestli budeme mít štěstí, může to klapnout."

Stejně jako při první návštěvě v Turíně se Gropius ubytoval v Le Meridien Lingotto. Připadalo mu příliš riskantní najmout si pokoj ve stejném hotelu jako Šeba. Kolem šestnácté hodiny se taxíkem vydal na Corso Belgio do kavárny Amoretti poblíž mostu přes Pád, jak mu místo popsala Francesca.

O něco později a nedaleko od něj na druhém břehu řeky zabočila Francesca Colella se svým vanem do via Chieri a zastavila před dvouposchoďovou vilou, na jejímž vchodu se stále ještě leskla tabulka s nápisem Instituto prof. Luciano de Luca.

Francesca vystoupila a přecházela před vchodem sem a tam. Oblékla se do staromódnějšího kostýmu, ve kterém vypadala o pár let starší, a své brýle bez obroučeк zaměnila za okuláry zasazené v tmavé rohovině, jež jí propůjčovaly zdání přísnosti a serióznosti. Nečekala dlouho a taxíkem se dostavila Šeba Jadinová.

„Slečna Jadinová?" přistoupila k ní Francesca. Mluvila anglicky.

„Ano," přisvědčila zdráhavě Šeba.

„Jsem signora Selvini," představila se Francesca a podávala jí ruku. „Zapomněla jsem vám po telefonu sdělit, že bude lepší, když nebudeme jednat v institutu. Tady poblíž je kavárna, tam nebudeme nikým rušeni. Vyhovuje vám to?"

Šeba Jadinová váhala a Francesca přemýšlela, zda někde neprovedla něco špatně, zda snad měla skutečná signora Selvini v

telefonu natolik jiný hlas. Proč Šeba tak váhá?

Konečně po chvíli, jež Francesce připadala jako věčnost, Šeba souhlasila. „No, dobře, jak myslíte, signoro Selvini."

Nasedly do Francesčina vanu a jely dolů po Corso Chieri, přitom si Francesca Šebu úkosem prohlížela a pomyslela si: Hrome, to je zatraceně hezká ženská! Šeba se upřeně dívala před sebe, nikoli však z rozpačitosti, jak by odpovídalo situaci, nýbrž bylo patrné, že usilovně přemýšlí.

Po několika minutách mlčení dospěly ke kavárně na Corso Belgio, kde se v tuto denní dobu zdržovali především mladí lidé. Gropius se usadil u rohového stolku tváří ke stěně a soustředěně si četl v Corriere della Sera. Francesca Šebu šikovně vmanévrovala k vedlejšímu stolu a objednala dvě kávy s mlékem. „Doufám, že pijete bílou kávu?" zeptala se pro forma.

Šeba přikývla.

Když rozhovor stále ještě vázl, Francesca opatrně začala: „Vy jste znala pana Schlesingera?" Jakmile otázku vypustila do prostoru, přepadly ji pochybnosti, zda se hned prvními slovy neprozradila.

Ale Šeba odpověděla: „Ano, dá se to tak říct. Chtěli jsme se brát."

Francesca předstírala údiv. „Tím více vás musela jeho smrt zasáhnout."

„Nechci o tom mluvit!"

„Chápu," přitakala Francesca zamyšleně. „Věděla jste, že profesor de Luca také nezemřel přirozenou smrtí?"

„Ano, slyšela jsem o tom. Vždyť jste se mi o tom v telefonu zmiňovala."

Zachovej si nervy, domlouvala si Francesca v duchu a hned pokračovala: „Možná, ano, vzpomínám si. Víte, všichni jsme trochu zmatení od doby, co Luciano da Luca už není mezi námi." Po krátké úvaze a přesvědčení, že to platí o každém, dodala:

„Někdy byl trochu tyranský, ale všichni jsme ho měli rádi jako otce. Byl to velký vědec. A co bych pro vás mohla udělat, slečno Jadinová?"

Šeba, jako kdyby se chtěla zahřát, sevřela v dlaních štíhlou sklenici s bílou kávou, naklonila se přes stůl a zašeptala: „Jde o zkoušku materiálu, jehož analýzu Arno Schlesinger svěřil jako zakázku profesoru de Lukovi. Předpokládám, že o tom víte. Výsledek DNA by mohl mít za jistých okolností obrovský význam. Dvacet tisíc už Schlesinger zaplatil jako zálohu. Vzhledem k okolnostem, o nichž se nemusím blíže zmiňovat, však nebyla práce předána. Zkrátka jsem pověřená, abych převzala objekt analýzy a mám u sebe i zbývajících dvacet tisíc euro."

Šebina slova Francesku velmi rozrušila. Nervózně pohlédla směrem ke Gropiusovi sedícímu u vedlejšího stolku zády k nim. Viděla, jak se noviny v jeho rukou chvějí jako stébla trávy v jarním větru, a z toho usoudila, že Gregor rozuměl každému jejich slovu. Zároveň si uvědomila, že na schůzku šla velmi nepřipravená. Jak teď má pro všechno na světě reagovat? Jak má ze Šeby vylákat tajemství týkající se analýzy materiálu, aniž se přitom sama prozradí?

Šebin hlas se náhle změnil. Zněl chladně a téměř obchodnicky pokračovala: „Vím, že tu analýzu nemáte u sebe, ale možná bychom si mohly domluvit nový termín pro předání."

Nechybělo mnoho a Francesca by se nahlas rozesmála, protože si vzpomněla na první setkání s Gropiusem v Berlíně. Tehdy se Gregor snažil dozvědět něco o obsahu ocelové kazety, kterou měla v kufříku ona. A tehdy, stejně jako dnes, neměla tušení, o co vůbec jde.

„Ano, samozřejmě," přikývla. „Navrhuji zítra na stejném místě ve stejnou dobu, pokud je vám to vhod."

„Souhlasím. Dostanete pak ode mě dvacet tisíc euro v hotovosti," řekla Šeba.

Obchodní tón, v jakém se rozhovor odvíjel, Francesce naháněl strach. Každou větou vzrůstaly její pochybnosti, zda a jak se z této situace dostane. A ke všemu jí ještě Šeba náhle položila otázku: „Znala jste vůbec Arna Schlesingera?"

Ten prostý dotaz Francesce vehnal krev do hlavy. Má Šeba nějaké podezření? Je to past? Když odpoví, že ne, a Šeba ví, že se se signorou setkal, tak se prozradí. Prohlásí-li, že ano, musí počítat s tím, že se jí bude Šeba na Schlesingera vyptávat. V zoufalství vsadila Francesca všechno na jednu kartu a tvrdila: „Bohužel ne. Profesor de Luca a pan Schlesinger vždycky spolu jednali osobně. Nevzpomínám si, že bych se s ním někdy setkala, i když byl jednou nebo dvakrát v našem ústavu."

„Byl to báječný muž," horovala Šeba a upírala oči na strop, jako by chtěla zadržet slzy. Byl to můj učitel a já se do něj hned při prvním setkání zamilovala."

„Promiňte, že se ptám, ale nebyl pan Schlesinger ženatý? Myslím, že de Luca se o tom jednou příležitostně zmínil."

„Rozváděl se. Jeho žena neměla pro jeho povolání pochopení. Poslední rok svého života trávil více času se mnou než s ní. On miloval jenom mě! Mě!"

„Vy jste archeoložka, slečno Jadinová?"

„Biblická archeoložka."

„Zajímavé. A co od analýzy toho materiálu očekáváte, smím-li se zeptat?"

Vypadalo to, že Šeba je najednou zahnána do úzkých. Aby získala čas, několikrát krátce upila kávy a potom, aniž se na svůj protějšek podívala, odvětila: „To je složitá záležitost a vyžádá si ještě důkladnou výzkumnou práci. Kdybych to chtěla vysvětlovat, zašla bych příliš daleko. A nechci vás nudit."

„Rozhodně mě nenudíte. Vždycky je zajímavé sledovat, jak se různé vědní obory doplňují."

Šeba vlídně pokývala hlavou a podívala se na hodinky, jako

kdyby měla velmi naspěch. „Tak tedy zítra ve stejnou dobu!" Vstala a vyšla z lokálu.

Gropius odložil noviny a otočil se.

„Dobrá práce, Francesko," zamrkal. „Mám plán. Teď víš, jak Šeba Jadinová mluví. Zatelefonuj do de Lukova institutu signoru Selvini, ohlas se jako Šeba Jadinová a omluv se, že ses trochu opozdila, jestli by bylo možné přijít zítra v jedenáct, hned s sebou vezmeš i těch zbývajících dvacet tisíc euro."

Francesca opakovala, co jí Gropius svěřil, vytáhla z kabelky mobil a vyšla ven. Když se vrátila, uklidnila ho: „Všechno je v pořádku. Předání se uskuteční zítra v jedenáct. Za předpokladu, že máš ty peníze."

„To nech na mně!" přikývl Gropius a skoro nesměle dodal: „Signoro Colello, máte už na dnešní večer nějaký program?"

Po opulentním jídle v restauraci Gropiusova hotelu, kdy záměrně mluvili jen o nepodstatných věcech, Gregor náhle zvážněl. Samozřejmě Francesce neušlo, že mu něco leží na srdci, avšak raději mlčela. Trochu už Gropiuse znala a věděla, že promluví sám, až to bude považovat za vhodné. Znepokojovalo ji, že dosud neztratil ani slovo o své cestě do Izraele. Pak ji náhle vyzval: „Pojď, půjdeme ke mně do pokoje. V ledničce je láhev Brunello di Montalcino. Musím s tebou mluvit."

Nejprve se v duchu zamyslela, jaké má na sobě prádlo a zda se hodí k dané situaci. Francesca nosila černé krajkové od La Perla, jež poněkud překračovalo její finanční možnosti, ale po manželově smrti měla v tomto ohledu potřebu něco si vynahradit.

Když vešli do pokoje, Francesca objala Gropiuse kolem krku a zeptala se: „Už ti signora Schlesingerová prominula naši společnou noc?"

Gregor vypadal zmateně. „Ty moc dobře víš, že nebylo co promíjet!"

„Právě to si myslím! Tak ano, nebo ne?"

Gregor zavrtěl hlavou. „Od té doby jsme spolu nemluvili."

„Ach, to je mi líto."

Gropius měl dojem, že si z něj dělá legraci. Přitom vůbec neměl náladu na žertování. Chtěl, musel jí vysvětlit, co se dozvěděl od Júsufa. Jemně, leč důrazně se vyprostil z jejího objetí a vyzval ji, aby se posadila.

Francesca se zarazila. Užasle sledovala, jak Gregor otevřel láhev vína a naplnil dvě sklenky na vysoké nožce.

Beze slova a s vážnou tváří vytáhl z kapsy saka několik fotografií a podával jí je. „To je Schlesingerův objev. Ten z něj udělal boháče a i dnes jsou určití lidé na něj žhaví jako čert na hříšnou duši. A pravděpodobně smrt Schlesingera, profesora de Luky a tvého manžela s ním souvisejí."

Francesca si prohlížela jednu fotografii za druhou. Gropiusovo vyprávění ji zasáhlo tak nečekaně, že nenalézala slov. No dobře, kamenné koryto s kostmi a nějaký nečitelný, do kamene vytesaný nápis!

Ale jaká souvislost by mohla být mezi těmi vykopávkami a smrtí jejího muže?

Gropius si všiml její bezradnosti a pokračoval: „To není jen tak nějaký nález, nějaká kostra, to jsou kosterní pozůstatky Ježíše Nazaretského!"

„Tak?" Francesca se rozpačitě zasmála, nejprve zdrženlivě, potom se smála pořád víc, až se nakonec smíchy prohýbala jako rozpustilé dítě.

Gregor, jenž měl pocit, že ho nebere vážně, ji chytil za ramena a zatřásl s ní, aby se vzpamatovala.

„Promiň, Gregore," omlouvala se ještě udýchaně, „ale ten pan Ježíš údajně vstal z mrtvých a tak, jak byl, vystoupil na nebesa. Nebo se pletu? Jak mohl Schlesinger najít jeho kosti?"

„Přesně v tom spočívá problém. Kdyby měl Schlesinger důkaz

pro své tvrzení, tak by nejvyšší pánové ve Vatikánu mohli leda tak prodat stříbrné příbory a jít si zažádat o sociální podporu. Celý podnik církve by se zhroutil jako akcie Telekomu."

„Proboha!" Pomalu, jen zvolna začínala Francesca chápat vážnost situace a zároveň s tím i Gropiusův neklid. Přemýšlela a přitiskla si dlaně na obličej. „Ale Schlesinger přece musel mít nějaké důkazy pro svůj předpoklad!" vykřikla náhle. „Jinak by ho nezavraždili."

„Přesně tak," souhlasil Gregor. „A musí existovat ještě další lidé, kteří o tom věděli. De Luca, Šeba Jadinová a Júsuf, Palestinec, který mi ty fotografie prodal."

„Teď je otázka, proč museli Schlesinger a de Luca zemřít a ostatní jsou ještě naživu. Například Felicia Schlesingerová nebo ty."

Gregor se zamračil. „Možná všichni známe jenom polovinu pravdy. Nebo aniž víme, známe něco, co by mohlo být zadavatelům těch vražd ještě užitečné."

„To hlavně Šeba Jadinová."

„Především Šeba Jadinová. Je možné, že analýza materiálu z de Lukova institutu, za kterou byl Schlesinger ochoten vyplatit čtyřicet tisíc euro, je přesně tím důkazem, kterým mohl dokázat identitu Ježíše Nazaretského. I když si to sám dovedu jen stěží představit."

Francesca upírala oči do prázdna a uvažovala, Gropius si vzpomínal na jejich první setkání v Berlíně. Už tehdy ho zaujala přísnost a chlad v její tváři. Teď vypadala přesně tak, když zašeptala: „Gregore, už jsi někdy přemýšlel o tom, proč se Arno Schlesinger zdržoval právě v Turíně?"

Dlouze na ni pohlédl. „Předpokládám, že kvůli Lucianovi de Lukovi, a protože jeho institut má dobrou pověst."

Francesca zavrtěla hlavou. „V Evropě je několik institutů specializovaných na podobné analýzy. To nemůže být hlavní

důvod. A de Luca..."

„Opravdu nevím, kam míříš," přerušil ji Gropius.

„To ti hned povím. V Turíně je uschován jediný hmatatelný objekt, který - jestliže tomu budeme věřit - přišel do přímého styku s Ježíšem..."

„Turínské pohřební plátno!" Gropius se udeřil dlaní do čela. „Ale to je přece humbuk!"

„O tom se dohadují i seriózní vědci už sto let. Jedni tvrdí, že před dvěma tisíci lety bylo do toho plátna zavinuto mrtvé tělo muže, jiní prohlašují, že je to rafinovaný podvod a je prý nemožné jeho pravost někdy dokázat. Dokonce i církev, která by měla mít na jeho autenticitě největší zájem, už zdaleka netrvá na tom, že v tom plátně byl pohřben Ježíš. Jsou tady totiž jisté problémy!"

„Mluvíš jako odborník v této věci. Odkud to všechno víš?"

Francesca se rozesmála. „Každé dítě v Turíně, ještě než se naučí číst a psát, ví všechno možné o dvou věcech. O firmě FIAT a o turínském pohřebním plátně. Mezi námi řečeno: O moc víc tady ani vědět nemusí."

Brunello chutnalo skvěle a Gropius otáčel skleničkou v prstech. „Jednomu nerozumím," poznamenal a zamyšleně se zadíval do jiskřivě rudého vína, „když pohřební plátno dokonce ani církev nepovažuje za pravé, proč by měl Schlesinger za analýzu vzorku toho padělku vydávat čtyřicet tisíc euro? Po všem, co jsem se o Schlesingerovi dozvěděl, to nebyl žádný hlupák. Byl považován za jednoho z předních vědců v oblasti biblické archeologie. Lze předpokládat, že o souvislostech mezi tím pochybným plátnem a Ježíšem z Nazaretu věděl lépe než kdokoli jiný. Tím záhadnější se mi jeví jeho postup."

„To je pravda. Jako odborník v této oblasti věděl velmi přesně, jakou hodnotu má de Lukova analýza vzorku. Takže nemůže jít o kousíček turínského pohřebního plátna. Profesor mu musel nabídnout ke koupi něco jiného, co pro něj mělo mimořádný

význam."

Klid a chladné uvažování, s jakým Francesca k věci přistupovala, Gropiusovi imponovaly. Sám byl rozrušený, ba zmatený významem a dosahem, jaké události, do nichž se cítil zapletený, náhle nabraly. Otázka, za co Schlesinger nabídl profesorovi de Lukovi tolik peněz, ho přiváděla k čirému zoufalství. Sotva už byl schopen jasně zformulovat nějakou myšlenku a naráz dopil svou skleničku.

Francesca se už dávno všimla jeho nejistoty, pochybností, zda se vydal správnou cestou, a bezradnosti nad dalším postupem. A přestože si dělala velké naděje, bylo jí jasné, že se zatím musí vzdát jakéhokoli pokusu o sblížení. Dosud se zdaleka Gregora nevzdala. Naopak, nenaplněná vášeň ještě více posílila její záměry a jistým způsobem si dokonce vychutnávala zvláštní půvab této situace.

„Co chceš dělat teď?" zeptala se jenom proto, aby překlenula dlouhé mlčení, protože rozhodně neočekávala konkrétní odpověď.

Tím více užasla, když Gregor pevným hlasem prohlásil: „Zítra ráno obstarám ty peníze. Co bude dál, je tvůj úkol. Půjdeš s těmi penězi do de Lukova institutu, ohlásíš se jako Šeba Jadinová a přebereš od nich ten tajuplný vzorek."

„To myslíš doopravdy?" Gregorovo náhlé rozhodnutí ji překvapilo. Ale pocit, že ji Gropius potřebuje, jí nedovolil, aby byť jen na okamžik zaváhala. „No dobře," přikývla a vstala. „Tak zítra v deset."

Druhý den kolem desáté hodiny se Francesca Colella objevila v hale hotelu Le Meridien Lingotto. Gropius už na ni čekal. Na první pohled ji nepoznal, protože se na svůj úkol dokonale připravila. Hnědé vlasy schovala pod paruku s dlouhými černými kudrnami, světlé nalíčení jí propůjčilo výrazně mladší vzhled a k tomu dopomohla i sukně kostýmu končící vysoko nad koleny.

Místo brýlí bez obrouček, jež jí záměrně dodávaly punc nepřístupnosti, měla kontaktní čočky.

„Tedy máš můj kompliment," užasl Gregor. „Vypadáš skvěle. Opravdu by tě mohli považovat za izraelskou dívku."

Francesca si ukázala na oči: „Ale déle než pět hodin ty čočky nesnesu."

Gropius povzbudivě pokýval hlavou. „Žádný strach. Za dvě hodiny to máme za sebou."

Francesca si nejistě přejela po dlouhých umělých vlasech. „A myslíš, že mě signora Selvini v té maškarádě nepozná? Konec-konců jsem už jednou v institutu byla."

Gropius vytáhl z kapsy šedivou obálku se čtyřiceti pětistovkovými bankovkami euro a uklidňoval ji. „Určitě ne. Peníze oslabují zrak. Ostatně vypadáš tak dokonale, že bych tě nejraději oslovoval Šebo."

V klidném koutku hotelové haly ještě jednou probrali svůj plán. Gropius v noci téměř nespal a dělal si poznámky. Od chvíle, kdy se začal zabývat objasněním svého případu, jeho myšlení se změnilo, byl neustále naplněný obavami a puntičkářský, kalkuloval s každým detailem. Dříve mu něco takového bylo zcela cizí.

Plánoval i to, že Francesca, aby se vyloučilo jakékoli podezření či náhoda, nepojede svým autem, nýbrž si na cestu k de Lukovu institutu vezme taxíka. A aby setřásla případné pronásledovatele, nezamíří na zpáteční cestě hned k hotelu, kde čeká Gropius, nýbrž na nádraží. Tam se snadno ztratí a vyjde z budovy některým postranním vchodem. Tak se nepozorovaně dostane ke Gropiusovu hotelu a tam drahocenný předmět okamžitě oba uloží do hotelového sejfu.

Přesně v jedenáct hodin vešla Francesca do Institutu profesora de Luky. Jako vždy působila dvoupatrová vila skrytá za cypřiši a křovinami opuštěným dojmem. Francesca se na okamžik zastavila,

aby se soustředila. Jako ve zrychleném filmu si ještě jednou promítla strategii, kterou jí Gropius vysvětlil. Potom stiskla tlačítko zvonku.

Signora Selvini, hubená žena s krátkými rudými vlasy a silnou vrstvou líčidla na obličeji, byla těžko odhadnutelného věku. Mohlo jí být čtyřicet, ale také šedesát, rozhodně však vysoká ramena, mezi nimiž krk zcela zmizel, dodávala jejímu zjevu cosi čarodějnického. Navíc měla chraplavý, nejistě působící hlas, jaký se nezřídka vyskytuje mezi Italy ze severu. Na rozdíl od Francesky neměla angličtinu, kterou se dorozumívaly, příliš dobrou, to však přišlo neznámé návštěvnici vhod.

Pozdravily se - podle očekávání - chladně a v obchodním tónu a Francesca měla pocit, že si ji signora přimhouřenýma očima důkladně měří a vyhlíží jenom peníze, které požadovala. Proto Francesca promluvila jako první: „Mám tu částku u sebe. Ukázala byste mi předmět našeho obchodu?"

Signora povytáhla černě obtažené obočí, které nápadně kontrastovalo s její světlou pletí, a odpověděla: „Snad jste nečekala, slečno Jadinová, že ten cenný kus schovávám tady. Mohla bych nejprve vidět peníze?"

Francesce srdce bušilo až v krku. Stoupala v ní nejistota, protože pevně počítala s tím, že k předání dojde v institutu. S Gropiusem probrali všechny eventuality, na tohle však připravená nebyla. Nakonec odpověděla: „Vy mi nedůvěřujete, signoro? No dobrá, pak si také mohu dovolit určitou nedůvěru. Tak tedy, kde je ta věc?"

Signora Selvini zamumlala italsky několik nadávek, kterým Francesca velmi dobře rozuměla a z nichž puttana - děvka - bylo ještě nejmírnější slovo. Poněkud příjemnějším tónem dodala: „Tak pojďte, slečno Jadinová. Můj strýc Giuseppe vlastní obchod se starožitnostmi poblíž akademie věd. Tam také je to, co hledáte."

Před domem pod pinií parkoval prastarý peugeot 504, model,

jehož nejlepší léta ležela o generaci zpátky, avšak to tmavozelené, sešlé auto se k signoře Selvini nějak hodilo. Jízda podél Pádu a na druhý břeh řeky netrvala dlouho a ubíhala povětšinou v ml-čení přerušovaném jen několika poznámkami o teplém jarním počasí. Francesca se necítila moc dobře a pozorně sledovala trasu, kterou projížděly. Před obchůdkem se zamřížovanou výlohou, v níž se kupily všelijaké krámy, mezi nimi i starý houpací kůň a odřená sádrová madona v životní velikosti, signora Selvini zastavila.

Strýci Giuseppovi, malému muži s bílým chmýřím vlasů, bylo asi devadesát, byl však korektně oblečený a bystře na ně hleděl skrze silná skla brýlí. Neslyšel už moc dobře, a tak na něj signora Selvini musela mluvit hodně nahlas a skoro křičet, že si chce něco vyzvednout z trezoru. A Francesca skutečně uviděla pod krámy a ošuntělým starým nábytkem hnědý trezor z 19. století pomalovaný různými ornamenty. Z kapsy kabátku svého kostýmu vytáhla signora Selvini staromódní klíč s dvěma zuby a otevřela trezorovou skříň. Vytáhla z ní obálku asi dvacet krát třicet centimetrů s nápisem Sig. Schlesinger, Monaco di Baviera.

Když si Francesca všimla signořina zaváhání, obrátila se a vylovila peníze ze spodního prádla, kam si je pro jistotu schovala. „Mohu se podívat na obsah?" obrátila se na signoru Selvini.

„Ano, samozřejmě," souhlasila žena a její hlas prozrazoval určitou podrážděnost. V obálce byly dva kusy papíru z počítačové tiskárny s krátkým vědeckým textem a čárkovým kódem. Kromě toho dva předměty zavařené do fólie o rozměrech pohlednice a opatřené pečetí Instituto prof. Luciano de Luca. Jeden z předmětů připomínal kapku vosku ze svíčky, druhý se dal snadno identifikovat jako zbarvený kousíček plátna velký asi dva krát dva centimetry.

Francesca nedokázala odhadnout význam a hodnotu předmětů. Nešlo jí do hlavy, že tyhle nepatrné pozůstatky minulosti by měly být důvodem k vraždám lidí, že její ubohý Constantino musel

možná zemřít jen proto, že někdo tuhle obálku hledal v jejím bytě.

Když signoře předala peníze a přijala na oplátku obálku, pocítila podivný tlak kolem žaludku, stejně jako tenkrát, když se dozvěděla, že netušíc nic zlého převážela Modrý Mauritius do Londýna. Najednou Francesca ztratila hlavu a vyběhla z krámku, jako by jí šlo o život. Utíkala po via Nizza ke stanovišti taxíků a skočila do volného auta.

„K Meridienu," přikázala udýchaně řidiči a úplně zanedbala Gregorův pokyn, aby k němu jela oklikou přes nádraží.

Když vešla do hotelu, padla přímo do náručí Gropiusovi, jenž nenápadně postával a čekal na ni v hale. Náhle se v ní uvolnilo nahromaděné napětí a po tváři jí stékaly velké slzy. „Všechno o.k.," vzlykla. „Mám to, co jsi hledal."

Gropius jí beze slova vzal obálku z ruky a zmizel s ní na pánské toaletě v přízemí. Když se vrátil, naznačil Francesce, že odvedla dobrý kus práce, a zamířil k hotelovým trezorům umístěným v místnosti hned za recepčním pultem.

„Co chceš dělat teď?" zeptala se Francesca, když ukryl drahocennou obálku a posadil se k ní do haly. Pořád ještě byla ve svém převleku a Gropius jen stěží přemáhal smích. Ale v duchu se sám sebe ptal: Co chceš dělat teď? Divil se sám sobě, že je stále tak klidný. Necítil triumf, nýbrž podivnou stísněnost, jako by ho trápilo špatné svědomí. Přitom se ničím neprovinil, jenom předešel ty druhé, kteří se upsali zlu.

„Nevím," odpověděl po pravdě, aby Francesku mlčením neurazil. „Potřebuju pár dní času."

Hlavou mu vířily myšlenky jako déšť meteoritů a každá z nich vyvolávala spoustu otázek. Především Gropiuse zaměstnával problém, proč Schlesinger, pro něhož byly analýzy DNA původně určeny, jim přikládal takový význam. Vždyť měl v rukou už dost materiálu, aby z nějakých lidí vymáčkl deset milionů. Tak k čemu další analýzy? Nebo Schlesinger jen blufoval a pouze tušil, že by

se dala prokázat identita Ježíše z Nazaretu: Možná byli Schlesinger a de Luca na stejné lodi a všechno bylo pouze rafinovaným komplotem? Nebo Schlesinger vložil do kamenného koryta nějaké kosti a de Luca vypracoval falešnou analýzu?

Francesca, jako kdyby byla schopná číst myšlenky, najednou promluvila: „Tebe trápí představa, že bys sedl na vějičku dvěma gaunerům jménem Schlesinger a de Luca. Že je to tak?"

„Ano," přiznal Gropius. „Jak jsi na to přišla?"

„Byla to i moje první myšlenka."

„A co svědčí proti tomu?" Gropius na Francesku pohlédl s očekáváním.

„Schlesinger i de Luca byli oba uznávaní vědci, každý ve svém oboru. Proč by se měli pouštět do nějakých křiváren, které, kdyby byly odhaleny, je mohly stát kariéru? Ne. Já si myslím, že každý z nich měl jeden důkaz smrti Ježíše Nazaretského. Kdyby je spojili, mohla vyplynout průkazná syntéza, a proto museli oba dva umřít."

Gropius sledoval Francesčina slova kriticky. Opíral se lokty o kolena a přemýšlel. Nakonec prohlásil: „To by ve svém důsledku znamenalo, že teď jsem na řadě já."

Přibližně v tu doby vyšla z hotelu Diplomatic Šeba Jadinová a zamířila ke kavárně na Corso Belgio, aby se tam podle domluvy setkala se signorou Selvini. Ovšem signora se nedostavila. Po více než půlhodině a dvou kávách s mlékem ji zaplavil nedobrý pocit, že něco není v pořádku. Signora Selvini, s níž se předchozího dne setkala, v ní zanechala rozporný dojem. Všimla si, že signora byla dost nervózní, rozhodně rozrušenější než ona, avšak připisovala to velké částce peněz, o níž se při schůzce jednalo.

Šeba tedy zašla do Institutu profesora de Luky. Ještě byl den, ale v jedné místnosti v prvním patře svítilo oslnivé světlo. Zahradní branka vchodu byla otevřená, a když se po zazvonění na zvonek u dveří nikdo neohlásil, Šeba vešla na pozemek a mířila ke

vchodu do domu. U dveří na sebe upozorňovala voláním a hlasitým klepáním. Zmocnilo se jí ošklivé tušení a opatrně obcházela vilu. Všude bylo ticho. Jenom z vysoké pinie v parku cvrlikali ptáci. Šeba doufala, že třídílným oknem v přízemí bude moci nahlédnout dovnitř, ovšem tabulky byly z mléčného skla a bránily průhledu.

Na zadní straně domu uviděla druhý vchod, který dříve sloužil pro personál. Dveře byly otevřené a Šeba se chtěla obrátit k odchodu, protože celá věc jí začala být velmi podezřelá. Ale přesto se jako hypnotizovaná blížila ke vchodu, z něhož ji ovanul chladný vzduch.

„Je tu někdo?" zavolala anglicky.

Žádná odpověď.

Temná chodba byla vydlážděná fialovými a bílými kachlíky a vyzařoval z ní morbidní šarm předminulého přelomu století. Na stěnách visely Piranesiho rytiny představující historické pohledy na město. Páchlo to tu zatuchlinou. Chodba vedla k dvoukřídlým dřevěným dveřím se zabroušenými skleněnými tabulkami, jež skýtaly poněkud zkreslený pohled do salonu se starým nábytkem.

Šeba zaklepala a otevřela dveře. „Je tu někdo?" opakovala nahlas otázku. Stojací hodiny vysoké dobré tři metry a opatřené masivním mosazným kyvadlem tikaly v nemilosrdném taktu. Po pravé ruce vedlo do prvního patra dřevěné schodiště se zábradlím sestaveným z mohutných točených sloupků. Sešlapané schody vydávaly skřípavé zvuky, když po nich Šeba stoupala nahoru. Byl to poslední zvuk, který si Šeba Jadinová uvědomovala.

Když vyšla do patra a obrátila se doleva, odkud ze dveří zářilo neonové světlo, náhle ucítila v týle krátký silný úder a měla pocit, jako by jí všechny údy ochromil silný elektrický proud. V bezvědomí se zhroutila. Ještě cítila, jako by ji, lehkou jako pírko, někdo nesl někam, kde zářilo prudké světlo, a položil ji na nějakou chladnou plochu. Na pravé paži pocítila lehké, skoro příjemné

píchnutí, potom už ji obklopovala jen mléčně bílá, neproniknutelná stěna. Šeba cítila, jak z jejího těla uniká život. Mohla už pohnout jenom prsty. Z posledních sil načrtla prstem na chladnou plochu, na níž ležela, jeden znak. Potom ji chladný vír stáhl s sebou a rozhostilo se ledové ticho.

Kolem sedmnácté hodiny se signora Selvini vrátila. Od smrti profesora de Luky, která ji těžce zasáhla, protože profesor byl nejen jejím šéfem, ale i milencem, byla jedinou obyvatelkou staré vily. V nejvyšším patře žila v ústraní ve dvou malých mansardových pokojících s výhledem do parku. Před deseti lety ji de Luca přivedl z jedné genetické laboratoře v Bologni sem do Turína. Jeho nabídku ochotně přijala, protože de Luca už měl dobré jméno jako badatel, a navíc se zajímal o její soukromý život - nejprve se to pouze domnívala, později se ukázalo, že to byla pravda. Společně vedli Instituto prof. Luciano de Luca, renomovaný ústav v oboru biotechnologie a analytiky, alespoň do doby přede dvěma lety, kdy profesora zachvátila existenční panika a začal se zabývat věcmi, jež byly na hranicích legality, avšak vynášely hodně peněz. Od té doby byl institut na pravém břehu Pádu v jistých kruzích tajným tipem.

Signora Selvini se lekla, když uviděla dva policisty střežící vchod do vily.

„Můžete mi vysvětlit, co se tady děje?" zeptala se ostře.

Jeden z policistů se jí postavil do cesty, a aniž odpověděl na její otázku, zeptal se: „Kdo jste?"

„Signora Selvini. Bydlím tady, pokud proti tomu nic nemáte. Co se stalo?"

Policista opět její otázku ignoroval a drsně ji vyzval: „Následujte mě, signoro!"

Podivila se, že ji policista vede k zadnímu vchodu, který se skoro nikdy nepoužíval, a když uviděla otevřené dveře, pomyslela

si, že dům byl vyloupen, což se tady v okolí stávalo nezřídka.

Policista ji dovedl ke komisaři s vrásčitou tváří a šedivými kudrnatými vlasy, jenž stál uprostřed salonu a diktoval něco do diktafonu.

„Nejprve bych chtěla vědět, jak jste se sem dostali?" zeptala se signora Selvini důrazně.

„Dveře byly otevřené," odpověděl komisař a schoval diktafon do tašky. „Můžete se prokázat? Já se jmenuji Artoli."

„Selvini," odpověděla signora a s nechutí otevřela kabelku. Přitom se ukázal silný svazek bankovek. Komisař jen letmo pohlédl na průkaz, který ho náhle už tolik nezajímal, a s ironickým podtónem se zeptal: „Nosíte s sebou vždycky tolik peněz, signoro?"

„To je snad moje věc, komisaři," odsekla.

„Ale jistě, pokud to zrovna nejsou peníze, které byly vydělány ilegálně a nebyly zdaněné. Vy mi však jistě můžete původ těch bankovek vysvětlit."

Signora Selvini, zahnaná do úzkých, přešla do protiútoku. „Buď mi okamžitě povíte, co se tady děje, nebo vypadnete a já si půjdu stěžovat k vašemu nadřízenému!"

Artoli, zosobněný klid, se lstivě zašklebil a natáhl k ní ruku. „Prosím, předala byste mi svou kabelku s penězi?"

Co teď? Nabízelo se podezření, že Šeba Jadinová, které od samého počátku nedůvěřovala, ji vlákala do pasti. Věděla, že se na takové špinavé obchody, jaké prováděl de Luca, vůbec nehodí. „A je to moje povinnost?" zeptala se na oplátku komisaře.

„V tomto případě ano, signoro."

„V jakém případě, komisaři?"

Muž se opět zašklebil. „Jistě nevíte, jak se do vaší laboratoře dostala mrtvola ženy."

„Jaká mrtvola?"

„Jisté Šeby Jadinové."

„Šeby Jadinové? To snad není možné!"

„Vy ji znáte, signoro?"

„Ano, tedy ne. Od ní jsou peníze, které mám v kabelce."

Sotva větu dokončila, věděla, že se dopustila chyby. Ale prostě jí ta slova unikla. Nechápavě odevzdala komisaři kabelku a běžela po schodech nahoru.

Ve dveřích do laboratoře hlasitě vykřikla. Na laboratorním stole mezi kádinkami, baňkami, zkumavkami a elektronickými měřícími přístroji leželo tělo mladé ženy s krátkými světlými vlasy oblečené do elegantního béžového kostýmku. Na jedné noze měla tmavý střevíček s vysokým podpatkem, druhá botka ležela na zemi. Levou paži měla položenou vedle těla, pravá byla ohnutá a visela přes okraj stolu. Oči neměla úplně zavřené, takže mezi víčky probleskovalo bělmo.

„Je opravdu mrtvá?" zeptala se váhavě signora Selvini.

Komisař, jenž vyšel po schodech za ní, přikývl.

„A jak se sem dostala? Kdo to vůbec je?"

„Vlastně jsem se totéž chtěl zeptat já vás," přistoupil k ní komisař do těsné blízkosti. „Jmenuje se Šeba Jadinová. Měla byste ji znát. Prve jste přece prohlásila..."

„Nesmysl!" přerušila ho signora a přejela si rukou oči. „Tohle není Šeba Jadinová. Dneska jsem se Šebou Jadinovou mluvila a ona mi předala ty peníze."

„Znala jste signoru Jadinovou dlouho?"

„Ne. Jenom podle jména. Byla žena či milenka archeologa, který nám zadal k provedení nějaké analýzy. Ty peníze jsou právě za analýzu, kterou jsme tady v institutu provedli. O té zakázce nemohl nikdo vědět a nikdo jiný by mi za ni tolik nezaplatil. Pro každého jiného člověka byla bezcenná."

„Vy tedy trváte na tom, že tahle žena není Šeba Jadinová?"

„Přísahám při svatém Lorenzovi a všech svatých!"

Komisař jí podržel před očima cestovní pas. Fotografie

ukazovala ženu s dlouhými tmavými vlasy, ale i když nehybná mladá žena na laboratorním stole měla vlasy plavé a krátké, nebylo obtížné poznat, že je to jedna a tatáž osoba. Pas byl vystavený na jméno, které v něm bylo zapsáno hebrejsky i latinkou a znělo: Šeba Jadinová.

„Proboha," vypravila ze sebe signora Selvini a bezradně pohlédla na komisaře. Byla úplně zmatená. „Proboha," opakovala. „Vůbec tomu nerozumím."

„Signoro, musíte mít přece nějaké vysvětlení pro to, že vám na laboratorním stole leží mrtvá žena a má ve své kabelce stejnou částku peněz, jakou s sebou nosíte vy: dvacet tisíc euro."

„Ona má..."

„V kabelce dvacet tisíc euro! Signoro, jestli mi dovolíte poznámku, nehledě na tu částku je to velmi neobvyklé a určitě žádná náhoda. Vnucuje se mi podezření, že jste společně se Šebou Jadinovou uzavřely nějaký obchod a o výtěžek se poctivě rozdělily. Přitom však možná došlo k hádce a signora Jadinová na ni doplatila životem. Bylo to tak?"

Signora Selvini pronikavě vykřikla: „Ne, ne, ne! Nemám s vraždou nic společného. Vždyť já tuhle ženu vůbec neznám!"

„Cožpak jste prve nepřiznala, že jste peníze, které máte v kabelce, dostala od Šeby Jadinové? Tak co je tedy pravda, signoro? Povězte konečně pravdu!"

„Pravdu, pravdu! Mluvila jsem pravdu. Sešla jsem se se Šebou Jadinovou v kavárně na Corso Belgio, předala jí dvě analýzy DNA a dostala za ně dvacet tisíc euro."

„Svědkové?"

„Signora Jadinová!"

„Ale ta tu leží před vámi a je mrtvá!" Komisař výhružně zvýšil hlas.

„Tak tedy měla Šeba Jadinová dvojnici..."

„...která vám prostě vyplatila dvacet tisíc euro jen tak, bez

stvrzenky, beze všeho."

„Ano, tak to bylo." Na tváři signory Selvini se zračilo čiré zoufalství. Oči se jí zalily slzami. Nikoli však bolesti, nýbrž vzteku, zlosti, že se zapletla do naprosto bezvýchodné situace.

Muž z týmu zajišťování stop v bílé papírové kombinéze a gumových rukavicích odsunul bankovky na stranu. Se štětečkem a dózou na některých místech laboratoře rozprašoval oblaka grafitu, aby pak mohl s pomocí průhledné lepicí fólie sejmout otisky prstů. Občas spokojeně zabručel, z čehož se dalo usoudit, že jeho práce pokračuje slibně.

„Komisaři!" Muž v bílé kombinéze náhle zvedl do výšky něco malého bílého. Byla to umělohmotná ampule s nápisem Chlorfenvinfos.

„Co je to?" zeptal se komisař, aniž se ampule dotkl.

„Smrtící jed na hmyz! Pokud je mi známo, bylo už tímto jedem spácháno několik vražd."

Komisař se obrátil k signoře Selvini: „Pochází ta ampule z vaší laboratoře?"

„My jsme biotechnická laboratoř, žádná vývařovna jedů!" odpověděla nevrle a pokračovala: „Pomalu začínám mít pocit, že byste mi chtěli tu vraždu hodit na krk!"

„Já nechci vůbec nic! Ale možná bych vás měl upozornit, že na základě prvních vyšetřování bude obtížně nespojovat vás s tou vraždou. Všechno, co jsem od vás dosud slyšel, rozhodně svědčí spíše proti vám než pro vás: mrtvola leží ve vašem domě, mrtvá je žena, jejíž jméno znáte, avšak její identitu popíráte, máte v kabelce značnou částku peněz, přesně tolik, kolik u sebe má i zavražděná, a přesto tvrdíte, že s tím nemáte nic společného, signoro?"

A signora začala vřískat, že komisař je komunista nebo mafián a vůbec všechno možné, co ji v rozčilení napadlo, s planoucíma očima křičela, že od této chvíle už nepoví ani slovo a trvá na tom, aby mohla mluvit s advokátem.

Několik okamžiků sledovala práci muže od zajišťování stop, pak zapomněla na své rozčilení a obrátila se na komisaře: „Odkud jste vlastně věděli, že ta žena byla zavražděna a že její mrtvolu najdete tady?"

„Na prezídium zavolal nějaký anonym. Mužský hlas s cizím přízvukem sdělil, že v Institutu profesora de Luky leží mrtvá žena. Takové telefonáty nejsou nijak neobvyklé a nejprve jsme se domnívali, že je to hloupý žert. Proto jsme sem poslali jenom hlídkový policejní vůz. Policisté viděli, že jsou všechny dveře dokořán, prohledali přízemí a nakonec tady nahoře našli mrtvou."

Soudní lékař, mladě působící šlachovitý muž v tmavém oblečení a s vlasy sčesanými do tváře, což mu propůjčovalo vzhled římského císaře, dosud pracoval tiše a nenápadně. Teď si vzal svou kabelu, kterou měl položenou vedle dveří do laboratoře, a chystal se stejně nenápadně odejít.

„Okamžik, doktore!" zastavil ho komisař. „Čas úmrtí?"

„Přede dvěma až třemi hodinami."

„Příčina smrti?"

„Těžko říct. Dostanete moji zprávu zítra do sedmnácti hodin. V každém případě je na pravém předloktí vpich. Zda je v příčinné souvislosti se smrtí té ženy, vám budu moct s jistotou povědět až zítra."

Už se setmělo a muž od zajišťování stop naznačil komisaři, že může dát mrtvolu odvézt na soudní patologii. Dva muži, jeden malý a podsaditý, druhý velký a hubený, vešli s umělohmotnou rakví ve tvaru vany a vykonávali svou práci s nezúčastněným výrazem ve tváři.

Na místě, kde ležela na laboratorním stole mrtvá žena, začal muž v bílém zajišťovat další stopy. Patřily k nim i dva vlasy, které uchopil pinzetou a schoval do igelitového sáčku. Když si byl jistý, že už žádné organické pozůstatky nenajde, začal pátrat po otiscích prstů a poprášil grafitem celý stůl. Přitom objevil něco zajímavého.

Mezi různými otisky prstů a bezcennými šmouhami vystupovalo z grafitového poprašku jasně rozeznatelné znamení: tři velká písmena latinky, křivá a rozkymácená, jako by je někdo na plochu napsal poslepu prstem.

„Komisaři, podívejte se! Co má tohle znamenat?"

Komisař přistoupil ke stolu a četl: „IND". Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

KAPITOLA 14

S jistotou, že je na stopě Schlesingerovu komplotu, strávil Gropius v Meridienu neklidnou noc a krátce před osmou ho z dřímoty nešetrně vytrhl telefon. Gregor si pomyslel, že to může být pouze Francesca. Jenom ona ví, že je tady. A tak ospale zvedl sluchátko. „Šeba Jadinová byla zavražděna!" křičela Francesca do telefonu. Mluvila hlasitě a rozrušeně.

„Co to povídáš?" Gregor se posadil a přitiskl si sluchátko pevněji k uchu. „Šeba?" „Zavraždili ji! Našli její mrtvolu v Institutu profesora de Luky. Je to zatraceně zvláštní pocit, když si uvědomím, že jsem ještě včera chodila po světě jako Šeba Jadinová. Haló, jsi tam?"

Gregor zíral před sebe do šera pokoje. Závěsy na oknech měl ještě zatažené. Stejně jako ve všech hotelích na světě tady byla cítit klimatizace, vysavač a výpary z koupelny. A jako na chodbách všech hotelů světa, i tady panoval v tuto ranní hodinu ruch jako na nádraží: spěchali tu nosiči s kufry, procházeli číšníci pokojového servisu, ozývaly se hlasité výkřiky nabádající ke spěchu a štěbetání pokojských. Ne, tohle není sen, to je skutečnost!

„Ano," vypravil ze sebe namáhavě. „Promiň. Musím to nejdřív strávit. Ví se už, kdo za tím vězí?"

„Zatkli signoru Selvini. Ale ta všechno popírá. Má být dneska předvedena k vyšetřujícímu soudci."

„Myslíš si, že by byla schopná vraždy? Vždyť jsi s ní alespoň krátkou chvíli mluvila." Francesca se zhluboka nadechla. „Co ti mám na to říct, Gregore? Signora Selvini je čarodějnice. A ty jsou zlé, ale nikoho nezabíjejí, rozhodně ne tak profesionálním způsobem."

„Co má znamenat profesionálním způsobem?"

„V novinách se píše, že Šeba Jadinová zemřela po injekci

chlorfenvinfosu."

„Chlorfenvinfosu? Proboha!"

„Šeba zřejmě musela umřít, protože věděla příliš mnoho. Je překvapivé, že já ještě žiju."

„Myslím, že ta stará zmije Selvini je s tou organizací na jedné lodi. Věděla, jakou cenu má analýza materiálu, a pravděpodobně nám prodala padělek. Výsledky analýzy v hotelovém sejfu zřejmě jsou jen bezcenné kusy papíru."

„To si vážně myslíš?"

Rezignovaně vzdychl: „Asi bylo všechno nadarmo. Máme co do činění s organizací, která daleko přesahuje hranice mých představ. Ty, já, my všichni, kteří se jen velmi vzdáleně dotýkáme jejich zájmů, jsme pravděpodobně pod stálou kontrolou a ti pánové se baví tím, jak neohrabaný profesor, u něhož jsou etika a morálka nejvyššími hodnotami, podniká směšný pokus je oklamat. Pomalu se ptám: K čemu to všechno? Proč?"

Francesca vycítila, že Gregor nutně potřebuje podporu. Proto odpověděla proti svému přesvědčení: „Teď to nesmíš vzdát. Už jsi blízko vyřešení toho případu, tvého případu. Jde o tebe a tvůj život. Jestli chceš, budu ti pomáhat, jak jen dokážu. Miluju tě."

Nečekané vyznání lásky zastihlo Gropiuse v situaci, kdy měl v hlavě všechno možné, jenom ne myšlenky na nové uspořádání svých citů. Na druhou stranu byl ve stavu rezignace a slabosti přístupný projevům náklonnosti.

„Promluvme si o tom později," odpověděl a rozhodně to neznělo odmítavě. „Prosím tě, pochop mě."

„Promiň, nechtěla jsem to říct. Jen tak mi to vyklouzlo." Náhlý výbuch citů překvapil i Francesku. Po chvilce přemýšlení pokračovala: „V novinách se píše, že Šeba Jadinová ve smrtelném zápasu načrtla znamení, které je pravděpodobně odkazem na její vrahy. Prstem namalovala na stůl, kam ji položili, tři písmena: IND. Co by to mohlo znamenat?"

„IND?" Ta zkratka připadala Gropiusovi známá. IND? Nebyla firemní kreditní karta, kterou byl zaplacen Rodriguezův hotelový účet v Mnichově, vystavena na jméno IND? Samozřejmě že ano! Teď si přesně vzpomínal. Rodriguez!

„Máš pravdu, Francesko," souhlasil Gregor, „člověk by se nikdy neměl vzdávat. Možná jsme rozřešení případu blíž, než jsem si myslel. A pokud jde o to druhé... k tomu se vrátíme."

Pod sprchou si Gropius pouštěl na obličej střídavě horkou a studenou vodu, jako by chtěl pořádně rozproudit tok myšlenek v mozku. Přitom mu nešlo z hlavy Francesčino vyznání lásky. Ovšem na druhou stranu v jeho myšlenkách stále hrála roli Felicia Schlesingerová.

Ještě mokrý a s osuškou ovinutou kolem pasu roztáhl závěsy na oknech pokoje. Vlahý ranní opar sliboval slunný den. Šel k telefonu a vyťukal Feliciino číslo.

Felicia se rezervovaně ohlásila a spíše ze zdvořilosti se zeptala: „Kde vězíš?"

„V Turíně. Přijel jsem z Izraele a vezu důležité novinky."

„Aha." V jejím hlase nebyla ani stopa účasti. „Pokud jsou to nové poznatky z dřívějšího Schlesingerová života, nemám o ně valný zájem. Už jsem ti to jednou řekla."

Gropius cítil, jak mezi nimi stojí neviditelná zeď. Chlad, s jakým se už delší dobu k němu Felicia chová, v něm vzbuzoval pochybnosti, zda si vůbec někdy byli blízcí. Jistě, spali spolu a Gregor si na to zachoval ty nejlepší vzpomínky, ale sex a láska jsou dvě různé věci a na rozdíl od sexu láska často uvízne jen v plánech. Možná svou lásku příliš plánovali, protože se hodila do jejich situace, možná by bylo lepší nechat se více vést citem než myšlenkou.

„Stalo se něco strašného," začal znovu Gregor. „Byla zavražděna Šeba Jadinová. Tady v Turíně."

Na chvilku zavládlo na druhém konci vedení ticho, pak se Felicia ozvala: „Doufám, že ode mě nečekáš slzy smutku?"

„Samozřejmě ne. Jenom jsem chtěl, abys to věděla."

„Zavražděna?" Zdálo se, že Felicia teprve teď pochopila celý dosah zprávy. „A už chytili vraha?"

„Ne. Ale co je ještě horší, Šeba Jadinová zemřela na stejný jed jako tvůj manžel, po injekci chlorfenvinfosu."

„Co na to policie?"

„Zatím vůbec nic, zřejmě ještě vůbec neví o souvislosti mezi Šebinou smrtí a úmrtím pacienta po transplantaci."

„Měl bys ty lidi informovat."

„Ano. Možná máš pravdu. A v této souvislosti mám jednu otázku. Nevzpomínáš si, jestli se Arno někdy zmínil o zkratce IND?"

„IND? Co to má znamenat?"

„To bych taky rád věděl. Šeba Jadinová stačila načrtnout ta tři písmena na desku stolu, na kterém zemřela. Nejspíš odkaz na vrahy."

„Ano, samozřejmě! IND! Při Schlesingerově zpopelnění byla poslána kytice se stuhou a na ní stálo: REQUIESCAT IN PACE. IND - Odpočívej v pokoji. Tehdy jsem přemýšlela o dvou věcech: Kdo věděl o zpopelnění a co znamená ta tajemná zkratka."

„Nikdy ses o tom nezmínila!"

„Copak jsem mohla tušit, že tahle nevinná příhoda bude mít jednou nějaký význam? Prostě jsem chtěla z paměti vytěsnit všechny záhadné okolnosti kolem Schlesingerovy smrti. Záleželo mi na tom, abych na Arna úplně zapomněla. Proč teď začínáš zase úplně od začátku?"

„Promiň, ale vypadá to, že Šebu Jadinovou a Arna Schlesingera zavraždila stejná organizace!"

„Není divu. Arno pravděpodobně té malé děvce svěřil tajemství, které mu vyneslo deset milionů. Koneckonců s ní trávil

většinu času."

Felicia byla hluboce zasažena ve své hrdosti. Bylo to patrné z každého jejího slova. Nenáviděla Schlesingera, jenž ji po celé čtyři roky manželství nestoudně podváděl. Gropius měl dokonce dojem, že v současné situaci Felicia nenávidí všechny lidi. Byla ve stavu, kdy hrozilo nebezpečí, že do nenávisti zabředne úplně.

„Chápu tvoji zatrpklost, ale musíš se pokusit ji překonat," domlouval jí. „Schlesinger je mrtvý a ty žiješ. A koneckonců ti po sobě zanechal částku, která ti umožňuje bezstarostný život."

Felicia, jako kdyby Gropiusova slova neslyšela, se náhle zeptala: „A ta Italka, ta Francesca, je s tebou?"

„Ne," tvrdil Gropius. „To mi můžeš věřit!" Najednou mu připadalo absurdní, že se musí hájit, proto nevrle dodal: „A i kdyby byla, nemusel bych se tě prosit o dovolení. Vidím to snad správně, ne?"

„Ano, vidíš to správně," souhlasila Felicia.

Tím rozhovor skončil.

Vražda Šeby Jadinové vzbudila mezinárodní zájem tisku a postarala se o palcové titulky. Především záhadná zkratka IND, kterou ve smrtelném zápase a z posledních sil napsala na desku laboratorního stolu, rozpoutala divoké spekulace. Spolková zpravodajská služba, jež problém nedokázala vyřešit ani s pomocí náročných dešifrovacích metod, v tom cítila novou výzvu.

Wolf Ingram, šéf zvláštní komise, která už několik měsíců lovila v kalných vodách, aniž se mohla prokázat nějakým konkrétním výsledkem, využil příležitosti dne a přešel do ofenzívy. V rozhovoru pro italské noviny Stampa Sera odhalil možné souvislosti mezi vraždou izraelské archeoložky a německého pacienta po transplantaci. Byla to vybraná lahůdka pro bulvární tisk v celé Evropě.

Den po svém zatčení byla signora Selvini opět propuštěna na svobodu. Její advokát mohl na celý čas, který přicházel v úvahu pro vraždu, předložit úplné alibi potvrzené dvěma svědky a složil kauci ve výši dvacet tisíc euro.

Gropiusovi však telefonoval do hotelu komisař Artoli. Nemluvil německy, zato skvěle anglicky, a trval na tom, aby Gropius neopustil hotel, dokud k němu osobně nepřijede. Má učinit výpověď v případu Šeby Jadinové. Gropius z toho neměl dobrý pocit. Odkud zná Artoli jeho jméno a odkud ví, že bydlí v hotelu Le Meridien Lingotto?

Proti veškerému očekávání nepůsobil Artoli na Gropiuse nesympaticky. Choval se velmi zdvořile a výslech, který se konal v klidném koutě hotelové haly, začal slovy: „Je mi líto, pane, že váš pobyt v Turíně ruším s tak nepříjemnou věcí."

Gropius mimoděk mávl rukou. „Jen žádné okolky, komisaři, já vím, o co jde. Co ode mě chcete vědět?"

„No ano." Artoli vzbuzoval dojem, že má všechen čas světa a stojí nad věcí. Rozhodně klid, jaký vyzařoval, působil téměř provokativně. „Profesore," začal s úsměvem, „vy jste v bance American Express v Turíně vyzvedl dvacet tisíc euro. Můžete mi vysvětlit, co jste s těmi penězi udělal?"

Tu otázku Gropius nečekal a úplně ho vyvedla z konceptu. S nevolí se otázal: „Dvacet tisíc? A jak víte tohle?"

Artoli pokrčil rameny. Když Gropius váhal s odpovědí, vysvětlil mu: „Signora u přepážky si vzpomněla na transakci, když se v novinách dočetla, že jak mrtvá, tak i signora Salvini u sebe měly přesně tuto částku."

Gropius se cítil zahnaný do úzkých. Co má dělat? Nemůže povědět pravdu! Pravda je tak absurdní, že by se stal ještě podezřelejším. Ne, raději bude mlčet. Nikdo ho nemůže nutit, aby skládal účty o svých penězích.

„Dvacet tisíc euro je hodně peněz, alespoň pro malého komisaře. Ale ani profesor nechodí s takovou částkou v kapse na procházku nebo na nákup. Tak kde jsou ty peníze, profesore?"

„Nejsem povinen vám to vykládat!" odsekl Gropius. „Ty peníze jsou poctivě vydělané a v Německu zdaněné, nikdo mi nemůže bránit, abych je v Itálii utratil."

„To máte úplnou pravdu, profesore. Ovšem vysvětlení by vás v tomto případě vraždy mohlo zprostit obvinění."

„Co má znamenat zprostit obvinění? Chcete tím říct, že mě podezíráte z vraždy Šeby Jadinové?"

„Znal jste mrtvou?"

„Ne."

„Jste si jist?"

„Ano."

„Zvláštní. To je tedy podivná náhoda. Oba jste letěli z Tel Avivu do Říma, potom jste přestoupil na let do Turína, a kdo seděl ve stejném letadle? Šeba Jadinová. A o dva dny později je tato Šeba Jadinová mrtvá. Život píše opravdu zvláštní příběhy, nemyslíte?"

Gropius na něj udiveně pohlédl. „Jak to všechno víte?"

Komisař se s převahou usmál: „Italští policisté jsou sice špatně placení, ale proto nejsou hloupější než ostatní." Vytáhl z kapsy složený papír a před Gropiusem ho rozložil. „To je fax ze Zemského kriminálního úřadu v Mnichově! Stojí v něm, že jste tohoto času na dlouhodobé dovolené, protože jeden pacient na vaší klinice zemřel po transplantaci jater otrávených injekcí chlorfenvinfosu. Šeba Jadinová rovněž zemřela po injekci chlorfenvinfosu. Dost šílené, že?"

Gropius cítil, jak mu ve spáncích buší krev. Myslel si, že už má všechno za sebou, a teď ta příšerná hra začíná znovu. V zoufalství si dlaní přejel oči. „Ano, přiznávám, že to zní šíleně, dokonce víc než to. Přesto nemám s tou vraždou nic společného.

Právě naopak."

„Naopak? Jak tomu mám rozumět, profesore?"

„Já jsem sledoval Šebu Jadinovou, abych objasnil tu vraždu na své klinice!"

„Vy jste považoval Šebu Jadinovou za vražedkyni?"

„Ne. Ale domníval jsem se, že mě zavede na správnou stopu. Šeba Jadinová udržovala kontakty s mafií nebo nějakou tajnou organizací."

Komisařův povýšený pohled dováděl Gregora Gropiuse k zuřivosti. Artoli jasně dával najevo, že mu nevěří. Ve zlomku vteřiny se v Gropiusovi spálily všechny pojistky. Vymrštil se, skokem se přenesl přes křesílko a běžel k hotelovému východu, kde se mu do cesty postavili dva karabiniéři a drželi ho, dokud nepřišel Artoli.

Ten se na Gropiuse podíval, zavrtěl hlavou a s klidem jemu vlastním mu domlouval: „Ale profesore, pročpak chcete utíkat, když si nejste vědom žádné viny? Ne, to nebyl dobrý nápad. Vezmu vás do prozatímní vazby. Jste podezřelý z vraždy. Máte právo pozvat si advokáta a od této chvíle odmítat jakoukoli výpověď."

Gropius slyšel Artoliova slova jako z velké dálky. Když ho komisař vyzval, aby v doprovodu obou karabinierů zašel do svého pokoje a sbalil si nejnutnější věci, poslechl výzvu jako v transu. Později si nedokázal vzpomenout, jak se dostal do pokoje a zase zpátky do haly. V paměti mu utkvěl pouze Pierre Contenau, proti němuž se ocitl, když v doprovodu policistů vystupoval z výtahu. V prvním okamžiku zapochyboval, zda je ten muž opravdu Contenau, potom však uviděl protivný úšklebek a všechny pochybnosti odhodil.

Kardinál státní tajemník Paolo Calvi zkřížil ruce na zádech a shlížel vysokým oknem dolů na Náměstí svatého Petra.

Zachovával dostatečný odstup, aby ho z náměstí nebylo vidět - kardinál kouřící jednu cigaretu za druhou prostě nedělá dobrý dojem. Své vášni Calvi vděčil za otevřený žaludeční vřed, který nechal zřetelné stopy na jeho obličeji. Hluboké vrásky kolem očí a úst dodávaly šedesátiletému hodnostáři vzhled osmdesátníka. Slunce vrhalo ostrý paprsek do místnosti, v níž se převalovala oblaka kouře, muzeálně zařízeného sálu s červenými látkovými tapetami ležícího přímo pod obytnými pokoji papeže.

Paolo Calvi byl považován za skutečně silného muže za zdmi Vatikánu, pokud vůbec bylo možné mluvit ještě o síle církevního státu. Jako kardinál státní tajemník si v církvi nastolil vlastní mocenskou pozici, jíž se obávali dokonce i jeho přátelé. Určoval směr vatikánské politiky a jeho podřízení si vskrytu šeptali, že trpí panovačností, vlastností mnoha kleriků, kteří se vypracovali z nejubožejších, většinou rolnických poměrů k vrcholům církevní hierarchie.

Z pozadí sálu vešel do zakouřeného prostoru monsignore Antonio Crucitti, a dokud k němu stál kardinál státní tajemník zády, rozháněl nakyslý kouř máváním ruky před obličejem. „Laudetur Eminenza!" pozdravil nahlas, aby na sebe upozornil v místnosti, kde měkký koberec ztlumil veškeré zvuky, a pro jistotu ještě jednou opakoval: „Laudetur Eminenza!" - což v doslovném překladu znamená asi tolik co „Pochválen buď Ježíš Kristus, Vaše Vznešenosti!" Na to však ve Vatikánu už nemyslel nikdo, kdo touto formulkou zdravil.

Calvi, stále ještě s gauloiskou v koutku úst, se obrátil, odkašlal si, až hrozilo nebezpečí, že mu cigareta každým okamžikem vypadne na zem, pomalu přistoupil ke Crucittimu a bez okolků promluvil: „Dal jsem si vás zavolat, monsignore..."

Vysoký Crucitti se jako kostelní věž tyčil nad podsaditým kardinálem, který musel zaklonit hlavu, aby mu viděl do tváře. Ale stejně jako u kostelní stavby, kde věž má jen skromnou roli a

veškeré dění se odehrává v nízké chrámové lodi, měl i tady hlavní slovo malý obtloustlý kardinál Calvi.

„Já vím," vpadl mu Crucitti do řeči a hlavou naznačil k psacímu stolu, na němž ležely všechny nejdůležitější deníky. „Je to hloupá příhoda. Ten muž nám mohl být ještě hodně užitečný."

„Jak to mohl? Ten muž nám bude ještě hodně užitečný!" zvolal Calvi vysokým hlasem. Přitom se jeho téměř holá lebka zbarvila do tmavoruda.

„Ale byl zatčený!" Crucitti o krok ustoupil. „List Messagero píše, že ten profesor z Německa je podezřelý z vraždy!"

„Bylo něco dokázáno? Je možné tomu - no, jak se jmenuje?"

„Gropius!"

„Je možné si o tom Gropiusovi myslet, že by se dopustil vraždy?"

Monsignore Crucitti, takzvaně pozdě povolaný, o němž se šuškalo, že má za sebou temnou minulost, nikdo však nedovedl přesně říct, o co jde, byl ve vatikánských zdech odpovědný za otázky bezpečnosti, špionáže a boje proti terorismu. Crucitti odpověděl: „Nemám tušení. V každém případě je to velmi záhadný příběh."

„Už zase nějaký záhadný příběh! Monsignore, vaším úkolem je takovým událostem zabránit. Proč jste profesora de Luku nevaroval? Mohl ještě žít a být nám užitečný. Všechno taky nemůžeme svalovat na mafii!"

„Eminence, vždyť přece víte, že de Luca si smrt zavinil sám. Jeho lačnost po penězích se mu stala osudnou. Jako kdybychom mu za jeho mlčenlivost nenacpali do chřtánu dost peněz. Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku, praví evangelista Matouš 6, 24."

„Tak, tohle praví pan evangelista!"

„Jistě, Eminence. V každém případě mohl de Luca ještě žít,

kdyby ho majetek nesvedl k tomu, aby se prohřešil před Bohem a církví."

Kardinál státní tajemník Calvi nervózně potáhl z gauloisky, vypustil kouř druhým koutkem a přitom zamumlal: „Mluvíte jako vesnický farář z Abruzzie."

Cricitti cítil, jak rudne vzteky, což jistě není křesťanská ctnost, a proto se monsignore snažil své emoce potlačit.

„Raději se postarejte, aby ten Gropius všechno nevybalil. To se v žádném případě nesmí stát. Rozuměl jste, monsignore?" Calvimu přeskočil hlas.

„Profesor sedí ve vyšetřovací vazbě, Eminence. Co mám dělat?"

„Co máte dělat?" zařval kardinál státní tajemník na nejvyšší míru rozčilený a přitom mu z úst vypadla cigareta a zanechala na sutaně stopu popela. „Máte toho Gropiuse dostat z vězení ven. V žádném případě nesmí dojít k výslechu. Angažujte nejlepšího advokáta v zemi. Vezměte doktora Pasqala Feliciho. Je to nejen nejlepší právník, ale má i nejlepší kontakty k justici. Vysvětlete mu, že je pro nás nesmírně důležité, aby byl tenhle profesor Gropius propuštěn na svobodu. Ale střezte se prozradit mu celou pravdu. Doufám, že se na vás mohu spolehnout, monsignore?"

Crucitti sepjal ruce jako k modlitbě a sklonil hlavu, jako kdyby předstupoval před oltář. To bylo gesto, které na kardinála vždycky zabralo. Pokorně odpověděl: „Eminence, učiním, co bude v mé moci. A v moci Nejvyššího!" Špičkami prstů zvedl nedopalek z koberce.

Kardinál státní tajemník stáhl tvář a vrásky se mu ještě prohloubily, pak si zapálil novou cigaretu. „Rozumíme si," poznamenal a odkašlal si, ani ne tolik z fyzické potřeby jako spíše z dlouholetého zvyku. „Něco si vymyslete. Třeba jim namluvte, že ten profesor z Německa se velmi zasloužil o zdraví Jeho Svatosti. Němečtí lékaři se těší skvělé pověsti. Ale ani v nejmenším

nenaznačujte, proč máme takový zájem na tom, aby byl Gropius propuštěn. A - nezapomeňte požadovat od advokáta Feliciho úplnou mlčenlivost."

„Úplnou mlčenlivost," opakoval monsignore Crucitti, „samozřejmě."

„Ostatně," kardinál Calvi pozvedl ukazováček ke stropu, „bylo by dobré, kdyby se tam nahoře o té záležitosti nic nedozvěděli. Vždyť víme, jak je Jeho Svatost sdílná před cizími diplomaty."

„Rozumím, Eminence. Budeme postupovat s maximální diskrétností. Laudetur, Eminenza, laudetur."

Druhý den kolem desáté hodiny ráno - mohlo už být i jedenáct, protože ve vězení se zcela ztrácí pojem času - přišel strážný a odvedl Gropiuse do hovorny bez oken. Denní světlo sem pronikalo pouze řadou skleněných cihel zazděných v řadě asi na dlaň pod stropem. Podlaha byla ze šedivých dlaždic, stěny bíle natřené a holé. Uprostřed místnosti stál stolek z ocelových trubek a u dvou jeho protilehlých stran byly přistaveny dvě židle ze stejného materiálu. Ve dveřích s kulatým proskleným průhledem, přesně proti dveřím, jimiž vešel Gropius, který se usadil na jedné ze židlí, se objevil elegantní muž. Měl na sobě dvouřadový oblek v antracitové barvě, tmavé, vlhké vlasy sčesané dozadu, v ruce černý kufřík s naleštěným mosazným kováním.

Gropius s úžasem vnímal každý detail setkání, protože nejprve vůbec netušil, o co vlastně jde.

„Jmenuji se doktor Pasquale Felici, jsem advokát a byl jsem pověřen vás odtud dostat!" promluvil muž plynnou němčinou a podával Gropiusovi ruku. Jeho tvář byla strnulá a připomínala masku. Ten dojem byl zdůrazněn ještě brýlemi vsazenými do černých obdélníkových obroučeк z rohoviny a rámujícími jeho zapadlé oči.

„Gropius," představil se profesor na oplátku. „Gregor Gropius.

Smím se zeptat, na čí zakázku pro mě pracujete, doktore?"

„To samozřejmě můžete," s profesionálním klidem odpověděl advokát, otevřel kufřík a vytáhl poznámkový blok. „Ale nečekejte prosím, že na to odpovím. Chcete přece odtud ven, nebo ne?"

„Ano, samozřejmě. Jenom mě zajímá... Poslala vás Francesca?"

„Hm." Felici se lehce zachmuřil. „V šestnáct hodin máme termín u soudu. V šestnáct třicet jste volný, ovšem za předpokladu, že úkol klást otázky přenecháte mně. Můžete mi důvěřovat."

Proč vlastně ne, pomyslel si Gropius. Muž, který tě dostane z vězení, nemůže být tak špatný. Proč bych se tomu měl bránit?

„Tak tedy od začátku," uslyšel Feliciho. „Zavraždil jste Šebu Jadinovou?"

„Proboha živého, ne!" vykřikl Gropius nanejvýš rozrušeně.

Advokát zůstal klidný. „Kde jste byl v době činu, tedy předevčírem mezi patnáctou a sedmnáctou hodinou? Máte na to svědky?"

„Byl jsem se signorou Franceskou Colellou v jedné kavárně na Corso Belgio. Potom jsme šli pěšky do centra."

„Dobře, velmi dobře. A kdo je ta Francesca Colella, kde bydlí?"

„Myslel jsem, že vás najala, doktore Felici!"

„Všechna čest vašim kombinačním schopnostem, ale raději byste měl odpovídat na moje otázky. Nemáme moc času."

Tak tedy Francesca to nebyla. Nejistý Gropius uvedl její jméno a adresu.

Felici si všechno zapisoval. Potom se zeptal: „A v jakém vztahu jste byl k Šebě Jadinové?"

Otázka zastihla Gropiuse nepřipraveného, ale musel se ovládat. Mozek mu horečnatě pracoval a ve zlomcích sekund si dal dohromady strategii, která byla děravá a nedotažená, ale nezbývalo mu nic jiného, musel mluvit.

„To je tak," začal Gropius obšírně, aby získal ještě trochu času. „Já jsem chirurg, transplantační chirurg, a při mé poslední operaci se přihodila taková - hm, nepříjemná událost. Známý archeolog jménem Arno Schlesinger zemřel po rutinním zásahu a při pitvě se zjistilo, že transplantovaný orgán byl otráven injekcí pesticidů. Byl to záhadný případ, za kterým jsme policie i já nejprve předpokládali mafii obchodující s lidskými orgány. Avšak v průběhu pátrání, které jsem podnikal sám, se ukázalo, že Schlesinger vlastnil nějakou archeologickou senzaci, která měla velký význam pro jisté zájmové skupiny. Schlesinger měl milenku, Šebu Jadinovou, a ta zřejmě jeho tajemství znala. Abych vnesl světlo do tohoto případu, sledoval jsem Šebu Jadinovou až do Turína, kde chtěla v Insitutu profesora de Luky vyzvednout jednu analýzu DNA. Měla stát dvacet tisíc euro."

Pasquale Felici poslouchal Gropiusovo vyprávění s očima teatrálně obrácenýma ke stropu. Teď se s ironickým podtónem zeptal: „A jak to všechno tak přesně víte, profesore?"

„Už čtyři měsíce se nezabývám ničím jiným než tím případem!"

„Chápu. Ale není dvacet tisíc euro trochu moc za jednu genovou analýzu?"

„Samozřejmě, ale jak už jsem se zmínil, šlo o jistou archeologickou senzaci."

Advokát s převahou stáhl rty do úšklebku. „Schlesinger si zřejmě myslel, že našel kosterní pozůstatky Ježíše Nazaretského."

Gropius mu překvapeně pohlédl do tváře. Felici vypadal úplně klidně a jeho lstivý úsměv, jako by mu na rtech zamrzl. Bylo nemožné vyvodit z jeho výrazu jakékoli závěry. Opravdu Felici jen tak vyslovil něco tak nemyslitelného? Nebo ví víc? Ví snad dokonce všechno?

„Proč nepokračujete?" zeptal se advokát po několika tísnivých okamžicích, kdy oba mlčeli.

Gropius značně znejistěl. Jak má reagovat? Potom odpověděl rovněž otázkou. „A kdyby tomu tak bylo? Myslím, kdyby Schlesinger opravdu objevil Ježíšovu kostru?"

Felici pokýval hlavou a zamyslel se. Nakonec promluvil: „Nebyl by první, kdo tomu omylu podlehl. Víte, na kamenný sarkofág lze vytesat všelijaká jména. A mezi námi, raní křesťané to ve své bezradnosti s pravdou nebrali tak vážně. Je docela dobře možné, že nějaký muž v prvním nebo druhém století zfalšoval kamennou rakev se jménem Ježíše a vydával ji za originál. Kdopak ví? A kdoví, zda o dalších sto let později tam nebyly vloženy jiné kosti? V takovém případě by se všechno dalo snadno vysvětlit."

Feliciho slova zněla tak podivně, jako nazpaměť naučená, jako by se na tuto diskusi připravoval. Gropius pozvolna získával dojem, že advokát svůj úkol nespatřuje ani tak v tom osvobodit ho z vyšetřovací vazby, jako spíše v tom, zabránit mu v dalším pátrání. To profesora rozčílilo a namítl: „Ale jedno jste ve svých dohadech přehlédl, doktore. Přírodní vědy jsou dneska už tak daleko, že by bylo bez problémů možné s jistotou identifikovat kosti Ježíše Nazaretského za předpokladu, že by byl k dispozici nějaký porovnávací předmět, tedy něco, o čem není pochyb, že přišlo do styku s Ježíšem. Zlomek gramu by stačil, aby nastolil jasno."

„Vím, co máte na mysli, profesore. Turínské pohřební plátno. Na tom pohřebním plátně jsou údajně stopy krve, a pokud DNA kostí a krvavých stop na pohřebním plátně bude totožná, byl by předložen důkaz, že Ježíš Nazaretský sice zemřel, v žádném případě však nevystoupil na nebesa, jak tvrdí církev. Myslím, že Šeba Jadinová to věděla, proto musela zemřít - přesně jako Schlesinger."

Kupodivu učinila Gropiusova slova na advokáta dost malý dojem. Gregor očekával, že Pasquale Felici užasne stejně jako on, když ho Palestinec v Jeruzalémě s tímto odhalením konfrontoval,

avšak právník se tvářil zdrženlivě.

„Vy se nezabýváte problematikou turínského pohřebního plátna dlouho, že?" nadhodil konečně Felici svým povýšeným tónem.

„Ne. Teprve od té doby, co byl zavražděn Schlesinger, se poněkud věnuji náboženství. Ale i teď jsem zajedno se Sigmundem Freudem, jenž prohlašoval, že náboženství pro něj má velký význam jako předmět vědeckého zájmu, citově se ho však nedotýká. Proč se ptáte, doktore Felici?"

„Nu, nerad bych se vás nějak dotkl, profesore, ale vlastně byste měl vědět, že turínské pohřební plátno je středověký podvrh. Přiznává to dokonce i Vatikán. V roce 1988 byla provedena radiouhlíková analýza, kterou pod vedením výzkumné laboratoře Britského muzea uskutečnily nezávisle na sobě instituty v Arizoně, Oxfordu a Curychu. Nezpochybnitelně se ukázalo, že pohřební plátno bylo utkáno v období mezi roky 1260 a 1390. Dokonce i za předpokladu, že by Schlesinger našel kostru Ježíše z Nazaretu, bylo by nemožné to dokázat."

Advokátova slova zasáhla Gropiuse jako rána do hlavy. Felici hovořil jasně, bez zadrhnutí, jako by to byla nejsamozřejmější věc na světě. Gregor rozhodně neviděl důvod proč o jeho výpovědi pochybovat. Přesto mu položil otázku: „Doktore, vy jste právník, a nikoli biblický archeolog. Jak tohle všechno víte?"

„To je podmíněno profesí."

„Jak tomu mám rozumět?"

„Asi rok před zmíněnou vědeckou analýzou pohřebního plátna se někdo vloupal do turínského dómu. Zloději nevzali nic, co by mělo materiální hodnotu. A když se podrobně zkoumalo plátno, zjistilo se, že na pravém dolním okraji kousek chybí. Nůžkami byl odstřižen půlkruh velký jako dlaň. Pachatelé byli po několika dnech dopadeni. Ale jejich kořist se nenašla. Byli to dva mafiáni, Enrico Polacca a Guido Focarino, nájemní vrahové hledaní už dva

roky. Případ vyvolal velkou pozornost a já jsem převzal obhajobu těch dvou. Ale ani já jsem nedokázal zabránit tomu, že dostali doživotí. Státní návladní jim mohl prokázat dvě vraždy. No a nějaké pižlání na podvrženém pohřebním plátně nehrálo skoro žádnou roli.

„A prozradili ti mafiáni, na čí zakázku tu loupež provedli?"

„Mafiáni nezpívají, profesore. To je železný zákon. Jsem přesvědčený, že to byl výnosný obchod. Jejich rodiny si dobře žijí ve Vincoli, vesnici nedaleko odtud směrem na Alessandrii. Ale to vás v této chvíli nemusí zajímat. Uvidíme se chvilku před šestnáctou hodinou u vazebního soudce. Doufám jen, že signora Colella bude moci vaši výpověď potvrdit, profesore."

Přesně tak, jak doktor Felici předpovídal, opustil Gropius v šestnáct hodin třicet minut vyšetřovací vazbu v turínské věznici a provázela ho Francesca, jejíž výpověď jeho propuštění umožnila. Advokát se s nimi rozloučil nápadně rychle a pohybem ruky smetl Gropiusovu opakovanou otázku, kdo ho tedy najal.

Přestože byl Gregor uvězněný pouze jeden den a noc, vychutnával si teď plnými doušky znovuzískanou svobodu. Ruku v ruce kráčel s Franceskou po ulici, kde se po zimní přestávce opět prohánějí mopedy.

„Na co myslíš?" pohlédla Francesca na Gregora skrze lesklá skla svých brýlí bez obroučků. „Jsi myšlenkami někde hodně daleko!"

Cítil její zkoumavý pohled, nechtěl se však na ni podívat. Mlčky šli vedle sebe a Gregor musel znovu myslet na to, co mu pověděla. Dosud jí dlužil odpověď. Miluju tě - to se tak snadno řekne, s pevným přesvědčením, avšak bez závazku. Jemu ta tři slova činila potíže. Život v něm vypěstoval nedůvěru. Vždyť co o Francesce ví? Že je krásná? Že ho přitahuje její nezávislost? Že by se s ní chtěl co nejdříve vyspat? To všechno přesně věděl. Neznal

však odpověď na otázku: Kdo je ta žena?

„Ostatně," začal, „děkuji ti, že jsi advokáta Feliciho najala."

„Jak jsi přišel na tohle?" zeptala se překvapeně.

„Klidně se přiznej, vždyť to není žádná ostuda. Samozřejmě náklady uhradím."

Francesca se mu postavila do cesty. „Pasquale Felici je jeden z nejdražších advokátů v Římě. Obhajuje bývalé ministerské předsedy, kardinály a pornohvězdy. Jeho honorář by pravděpodobně mnohonásobně překročil moje možnosti. Myslela jsem si, že sis Feliciho vyžádal ty."

„V žádném případě." Gropius Francesku lehce odstrčil a pokračovali v cestě. „Pak se ptám, kdo Feliciho zaplatí. Jak známo advokáti nepracují za pánbůhzaplať a takové právnické eso už vůbec ne."

„Někdo měl zřejmě naléhavý zájem na tom, abys byl na svobodě," poznamenala Francesca a zavěsila se do Gregora. „Kdo by to mohl být? A jaký by měl motiv?"

Gropius zavrtěl hlavou. „Musí to mít něco společného se Schlesingerovou smrtí. Přestože..."

„Přestože?"

„No vždyť dosud se všichni spíše zajímali o to, abych své pátrání zastavil. Gropius ve vyšetřovací vazbě by tomu požadavku konečně vyhověl. Proč by mě tedy měl advokát Felici dostat ven? Je to divné, nezdá se ti?"

„Víc než divné! Neptal ses Feliciho, kdo ho najal?"

„Samozřejmě že ano. Chtěl jsem vědět, jestli jsi ho poslala ty, ale neodpověděl mi. Něco tady nehraje."

V pouliční kavárně poblíž Palazzo Reale si vypili cappuccino. Slunce vrhalo na dlažbu dlouhé stíny. Francesce bylo chladno.

V Meridienu se Gregor Gropius nastěhoval do stejného pokoje, který předchozího dne opustil. Francesca projevila

pochopení s tím, že chce být raději sám. Vůbec měla hodně porozumění pro jeho počínání. To mu od samého začátku dělalo dobře. Na rozdíl od Felicie mu nikdy nic nevyčítala, i když by jistě měla ten či onen důvod. Není pochyb, Francesca je pozoruhodná žena.

Když si svlékl sako, myšlenky na Francesku rázem vypudil. Z kapsy vytáhl lístek, tři slova, která si zapsal po rozhovoru s advokátem, jména mafiánů z vesnice Vincoli. Čichem honicího psa, který chytil určitý vítr a za nic na světě se nenechá svést ze stopy, Gropius našel novou naději: smělou myšlenku, že mezi loupeží v dómu a Schlesingerovou smrtí existuje přímá souvislost.

Polacca, Focarino, Vincoli. Gropius si pohrával s lístkem v prstech. Jestli, jak tvrdil Pasquale Felici, ti mafiáni jednali na zakázku někoho třetího - a z toho lze vycházet - vyvstává tu otázka zadavatele. A rovněž i motivu. Tajemný muž v pozadí ještě jistě nevěděl, že údajné pohřební plátno Ježíše Nazaretského bylo utkáno teprve dvanáct set let po jeho smrti. Jinak by lup neměl žádný význam.

Gropius neúnavně pátral v paměti, pokoušel se dávat dohromady věci, které zdánlivě nebyly v žádné souvislosti, a přitom nejednou narazil na blokádu, varování, které vyslal mozek: falešná stopa.

V každém člověku, pomyslel si, někdy vystoupí na povrch jeho masochistické rysy. Někteří lidé je kompenzují pomocí náboženství, jiní si najdou svoji dominu, ty si najdeš svoji cestu. Tak po ní jdi.

Telefon vysvobodil Gropiuse z muk, do nichž se sám uvrhl.

„Francesko, to jsi ty?" hlas mu zněl dost zmateně.

„Čekal jsi někoho jiného?"

„Ne, to ne, jenom jsem trochu popletený."

„Protože ses tak rychle dostal ven?"

„To taky. Ale ještě víc mě zaměstnává otázka, odkdy je

známo, že turínské plátno je středověký padělek."

Po delší chvíli, kdy oba naslouchali dechu druhého, se Francesca zasmála. „Ty tedy kladeš otázky."

„Promiň. Ale byl jsem opravdu zamyšlený. Co se děje?"

„Nic," opáčila s otevřeností sobě vlastní. „Tedy jenom jsem ti chtěla říct, že tě miluju. Dneska odpoledne k tomu nebyla vůbec příležitost."

Ta slova v sobě měla něco dojemného, co bylo v rozporu s odstupem, který dávala vždycky a ve všem najevo.

„Já tě mám taky rád," poznamenal Gregor. I jeho překvapila vlastní upřímná slova. Má však popírat, že v něm Francesca vyvolala cosi, proti čemu se dlouho a vehementně bránil, něco, co přesahuje sexuální přitažlivost? Gropius se marně pokoušel zakázat si myšlenky, které kroužily kolem přání prostě se smířit s nevysvětlitelnými událostmi posledních měsíců, nechat všemu volný průběh a někde začít s Franceskou nový život.

Dlouho ze sebe nevypravil ani slovo, takže se Francesca opatrně ozvala: „Gregore, jsi tam ještě?"

„Ano, ano," přisvědčil rozrušeně. „Promiň, jsem opravdu hrozně zmatený. Nějak teď není správná chvíle pro vyznání lásky. Musím pořád myslet na Schlesingerův objev."

„Nemusíš se omlouvat. Naopak, bylo ode mě hloupé obtěžovat tě zrovna teď svými city." A bez přechodu dodala: „Pokud jde o turínské plátno, myslím, že názory odborníků se rozcházejí. Jedni tvrdí, že je to padělek, druzí potvrzují jeho pravost."

„To jsem si dosud myslel taky. Jenže advokát Felici mi sdělil, že při přírodovědném zkoumání v roce 1988 odborníci bez dalších pochybností zjistili, že pohřební plátno uložené v turínském dómu pochází z doby kolem roku 1300. Víš, co to znamená?"

„Můžu si to myslet."

„Signora Selvini nám za dvacet tisíc euro prodala bezcenný cár látky."

Váhavě, po delší odmlce se Francesca zeptala: „A jak to může Felici tak přesně vědět? Je to advokát, ne badatel!"

„Felici byl překvapivě dobře informovaný, na můj vkus až příliš dobře. Vyrukoval s detaily, které měl v hlavě od roku 1987, kdy obhajoval dva mafiány, kteří se vloupali do turínského dómu a ukradli kousek pohřebního plátna."

„Ano, vzpomínám si na ten případ. Je to dávno. Tenkrát se o tom psalo na prvních stránkách, protože nikdo nechápal, proč lupiči neukradli celé plátno, nýbrž jenom kousek."

„Byl ten případ někdy objasněn?"

„Nevím. Upřímně řečeno, můj zájem o pohřební plátna měl tehdy své meze. Jenom jedno nechápu: Když bylo všeobecně známo, že pohřební plátno je padělek, proč se o ně zajímalo tolik lidí? Proč byli Schlesinger a další ochotni zaplatit za pár čtverečních centimetrů takové peníze?"

„To je dobrá otázka. Možná bychom se měli víc informovat o výzkum toho plátna."

„Nedaleko univerzity existuje Institut Societa di Sindonologia, kde jsou archivovány všechny publikace a výsledky zkoumání pohřebního plátna. Společnost dokonce vydává časopis Shroud Spectrum. Pokud vím, ústav je veřejnosti přístupný."

„A doprovodila bys mě tam zítra?"

„S radostí," přisvědčila Francesca.

Gropius ani nic jiného nečekal.

Societa di Sindonologia sídlila ve skrytu tmavé postranní uličky v domě z předminulého století, mohutném, chladném a hrozivém. Několik tabulek umístěných nad sebou oznamovalo, jaké další instituce budova ještě obhospodařuje. V průjezdu návštěvníkům zavanul vstříc vlhký studený vzduch, v němž se zachvěl každý, kdo se opovážil do domu zajít.

Societa měla svůj prostor v prvním patře. Mosazná tabulka s

písmeny SdS v kruhu, připevněná na dvoukřídlých, bíle natřených dveřích, oznamovala otevírací dobu. Gropius stiskl tlačítko zvonku. Francesca v očekávání povytáhla obočí.

Elektrický bzučák jim otevřel cestu do haly, strohé čekárny, kde stálo několik prastarých dřevěných židlí různého původu a uprostřed velký kulatý stůl s časopisy. Po pravé ruce visela na stěně ohromná fotografie turínského pohřebního plátna. Páchlo to tu zažloutlým papírem. Nudu prostředí nenarušovalo žádné znamení života, nehledě na zaprášenou pokojovou palmu mezi okny.

Vlevo byly otevřené dveře skýtající pohled do dlouhé chodby s naleštěnou podlahou, a protože se o ně zřejmě nikdo nezajímal, Gropius a Francesca se rozhodli, že se tady porozhlédnou. Parketová podlaha pod jejich kroky skřípala a náhle se před nimi otevřel temný sál, na jedné straně knihovna, na druhé archiv, uprostřed dvě řady stolků, u nichž se dalo v pohodě číst a studovat. Na každém stála lampa se zeleným skleněným stínítkem.

„Co pro vás mohu udělat?" ozval se slabý hlas v pozadí sálu. V šeru rozeznali starého muže. Drobný, s propadlým obličejem k nim vzhlížel od sešlého psacího stolu. Přitom mával archem papíru v ruce. „Musíte sem zapsat svoje jméno, adresu a účel bádání," sděloval horlivě. Zřejmě bral celou věc velmi vážně, protože sem asi moc často návštěvy nepřicházely.

Francesca převzala písařskou práci. Do rubriky Účel bádání napsala: Vědecký výzkum. Potom požádala o nahlédnutí do všech materiálů publikovaných v letech 1987 a 1988.

Netrvalo dlouho a archivář před ně postavil dva papírové kartony ve tvaru zásuvek a rozsvítil lampičku. Spokojeně se vrátil ke svému psacímu stolu a věnoval se zápisu, který mu Francesca odevzdala.

„To je nejméně tři sta výstřižků v každém kartonu," zašeptal Gropius se znechuceným pohledem na materiál, který měli projít.

„Když s tím budeme hotoví do večera, můžeme být rádi."

Francesca pokrčila rameny, jako by chtěla říci: A co můžeme dělat? Nakonec odpověděla rovněž potichu: „Sindonologové se nikdy nevzdávají, i když to trvá celé dny."

Gropius potlačoval smích. „Sindonologové?"

„Ti, co zkoumají pohřební plátno!"

„Sorry, to jsem nevěděl."

„To ani není moc velká mezera ve vzdělání, protože kromě Turína a několika odborníků v této oblasti sotva někdo tohle profesní označení zná. V Anglii, kde ostatně existuje podobná společnost jako tady, se badatelé nazývají shroudies."

Teď už Gropius vyprskl smíchy tak nahlas, že k němu archivář ze svého rohu vyslal káravý pohled, protože poslední smích v tomto sále zazněl před mnoha lety. „Prostě to zní legračně," zajíkal se Gregor a skláněl se nad kartonem s archiváliemi.

Jakmile se uklidnil, Francesca se náhle zarazila. „Tady je zpráva z procesu ze září 1987 uveřejněná v římském Messagero. Titulek zní Kdo ustřihl turínské plátno ? A píše se tu: Před soudem v Turíně byl zahájen proces proti Giorgiovi M. a Brunovi V. - Obžalovaní se přiznali, ze vnikli do turínského dómu a pro neznámého zadavatele zakázky ustřihli kousek pohřebního plátna. Rozsudek má být vynesen v pátek. A tady je jiná zpráva z Corriere della Sera: Senzační obrat v procesu turínského plátna - mají obžalovaní na svědomí dvě vraždy?"

Francesca vytahovala jeden výstřižek za druhým. Francouzský Figaro psal o případu stejně jako londýnské Times. Německé noviny Die Welt věnovaly procesu půlku stránky.

Gropius s údivem zjistil, že jména, která uvedl advokát Felici, nesouhlasí se jmény zveřejněnými v novinách. Ve většině listů byla jména zkrácena, avšak londýnské Times psaly, že obžalovaní jsou Giorgio Mattei a Bruno Valetta. Také nepocházeli z Vincoli, jak tvrdil Felici, nýbrž z vesnice Zocca nedaleko Alessandrie.

Když Gregor na tu nesrovnalost upozornil Francesku, svraštila čelo: „Chápeš to?" zeptala se. „Proč ti advokát sděloval nesprávné údaje?"

Gropius si podepřel hlavu do dlaní a přemýšlel, potom pohlédl na Francesku: „Je pro to vlastně jediné vysvětlení. Felici mě zřejmě vědomě chtěl zavést na falešnou stopu."

„A co to může znamenat?"

Gregor se trpce usmál. „Ať už Feliciho najal kdokoli, na jednu stranu má zájem, abych pokračoval v pátrání, na druhou mě krmí nesprávnými údaji, které mají mou práci znemožnit. To je přece šílené! Opravdu nevím, co si o tom myslet. Ostatně - Die Welt píše, že obhájcem mafiánů byl jistý Vittorio Zuccari, tedy nikoli Pasquale Felici."

„To se shoduje se zprávou v Messagero. I tady se obhájce jmenuje Zuccari, a ne Felici."

Gropius bezradně zavrtěl hlavou. Jeho předpoklad, že ho z vyšetřovací vazby dostal špičkový advokát s cílem, aby se dál věnoval tajemství obklopujícímu Schlesingera, najednou vypadal nelogicky. Měl Felici za úkol vlákat ho do pasti? Nebo byl Gropius vyvolen k tomu, aby Feliciho či muže, kteří stáli za ním, přivedl na stopu, kterou oni neznali?

Když si prohlédli třicet, možná čtyřicet novinových výstřižků a udělali si poznámky, Gropius si sáhl na hrdlo a prohlásil: „Už tady nemůžu dýchat. Měli bychom jít. Když to bude nutné, zítra sem ještě zajdeme."

Gregorova poznámka přišla Francesce velmi vhod. Ani ona nesnášela dusný vzduch knihoven a archivů.

Na ulici se zeptala: „Co chceš dělat teď, Gregore?"

„Ty se ještě ptáš?" opáčil. „Kde vlastně leží Zocca?"

KAPITOLA 15

Dorazili do vesničky Zocca ležící v bočním údolí mezi Asti a Alessandru asi po hodině jízdy ve Francesčině vanu. Cesta se nekonečně táhla, protože museli jet po okresních silnicích. Na Zoccu nebyl z dálnice žádný výjezd.

Jako v mnoha vesnicích v okolí i tady žili převážně staří lidé a ženy, jejichž manželé pracovali v Miláně, Turíně nebo Alessandru a vraceli se sem jen na víkend. Starý rolník, který s traktůrkem obdělával svoje kamenité pole a jehož se zeptali na cestu, jim vyprávěl, že dříve měla Zocca dva tisíce obyvatel, tři hotely a tratorie, dva koloniály a přírodní kino. Dneska je tam jenom jeden hostinec a jedna tratorie, nakupovat lidé jezdí do Alessandrie do supermarketu a poslední film, který se v přírodním kině promítal před více než dvěma lety, byl Titanic - ale jen ve zkrácené verzi. Na otázku, zda zná rodiny Mattei či Valetta, výřečný rolník náhle zmlkl, omluvil se, že nepochází ze Zoccy, a nastartoval starý traktor.

Na konci údolí, kde už by nikdo nepředpokládal žádné osídlení, se za jedním pahorkem najednou objevila Zocca, nepříliš malebná, obklopená řadou obrovských stožárů vedení vysokého napětí. Auto, navíc cizí, vzbudilo pozornost, a když Francesca zaparkovala van na návsi, tu a tam se otevíraly okenice a rychle, jakoby automaticky, se zase zavíraly. Na podlaze z pálených cihel před tratorií, na níž dřevěná tabule označovala vchod, stálo několik židliček z umělé hmoty kolem dvou kulatých stolků a Gropius a Francesca se rozhodli, že si tu vypijí pivo. Netrvalo dlouho a z domu vyšla vlídná mama v černých šatech, s tmavými, do uzlu v týle staženými vlasy a přijala jejich objednávku.

Zřejmě měla všechen čas světa, a když po deseti minutách pivo přinesla, zdvořile se zeptala, co hosty do Zoccy přivádí.

Francesca jí sdělila, že hledají rodinu Mattei, jestli ty lidi zná.

To se však signoře zjevně vůbec nelíbilo, protože její milá tvář se rázem zachmuřila a odpověděla otázkou, co od Matteiů chtějí.

K vedlejšímu stolu mezitím usedl mladík, jenž se očividně o rozhovor zajímal, aniž mu signora věnovala pozornost.

Francesca přiznala, že chtějí informaci o jistém Giorgiu Matteiovi, který byl před lety u soudu v Turíně odsouzen za vraždu. Zdůraznila, že vražda je nezajímá, ale jde jim o vloupání do turínského dómu.

Signora se představila jako manželka Giorgia Matteie a hned dodala, že od ní se nedozvědí ani slovo. „Tři euro," ukázala prstem na pivo a hlučným krokem zmizela v domě. Mladý muž u vedlejšího stolku se usmíval.

Když pivo vypili, Gropius nechal na stole tři euro a vydali se k Francesčinu autu.

„Vlastně se to dalo čekat," bručel Gropius. „Bylo naivní přestavovat si, že by nám Matteiova manželka prozradila zadavatele v pozadí, kteří jejího muže pověřili loupeží v dómu."

„Alespoň za pokus to stálo," uzavřela Francesca a oslovila dívku, která právě přijížděla na kole po cestě. Zeptala se jí, kde bydlí Valettovi.

Dívka ukázala na třípatrový dům s kovárnou či autodílnou v přízemí, hned na konci návsi. Když přicházeli k domu, před kterým se vršily zrezavělé zemědělské stroje a staré díly aut, vyšel jim naproti muž v kombinéze umazané olejem.

Francesca se zeptala na Bruna Valetta, vydávala se za jeho přítelkyni a svěřila se, že Bruna už patnáct let neviděla. Bydlí ještě tady?

Bruno? Mechanik přimhouřil oči, zatvářil se překvapeně a podezíravě si cizinku prohlížel. Bruno? Ano, ale ten se asi před deseti lety vystěhoval, odpověděl po chvilce. Do Anglie nebo do Švédska. A on po něm převzal dílnu. Od té doby o něm neslyšel.

Přestože Gropius nerozuměl všemu, okamžitě pochopil, že i tady narazili na stěnu mlčení a sotva se naskytne možnost dozvědět se cokoli o turínském plátně.

„Pojď!" vyzval rezignovaně Francesku a táhl ji pryč. A protože Zocca není právě místo, kde by člověk chtěl trávit dovolenou, rozhodli se, že se vrátí do Turína.

Pod stěračem na okně auta byl zasunutý lístek.

„Co je to?" zeptal se zvědavě Gropius.

Francesca četla. „Jestli máte zájem dozvědět se něco o Matteiovi a Valettovi - čekám na vás na mostě přes Tanaro."

Gropius se rozhlédl. Na návsi nebylo živé duše. „Co si o tom máme myslet?" zeptal se.

„Tanaro," zamyslela se Francesca, „to může být jenom ta řeka dole v údolí. Vzpomínám si, že jsem tam viděla most. Zřejmě jsou v tomhle zatraceném hnízdě ještě lidi, kteří mají co říct. Pojď, nastup!"

Cestou po úzké, vymleté silničce dolů do údolí vyjádřil Gropius pochybnosti, zda na tu schůzku vůbec mají jít. Po svých zkušenostech už byl nedůvěřivý a nedoufal v úspěch. Ale protože most byl stejně při cestě, nakonec souhlasil.

Když se k mostu blížili, Francesca poznala mladíka, jenž seděl u vedlejšího stolku před tratorií. Opřel moped o mostní zídku a čekal, zády a lokty opřený o zábradlí.

Francesca vystoupila a Gropius zůstal v autě.

„Co chcete od Giorgia Matteie?" přešel mladík rovnou k věci. Mohlo mu být asi dvacet, na sobě měl džíny a lacinou koženou bundu, nepůsobil však nepořádně. „Zaslechl jsem váš rozhovor. Možná bych vám mohl pomoct."

Francesca se plaše rozhlédla, pak dala Gropiusovi znamení, aby vystoupil. „Kdo jste a co víte o Giorgiu Matteiovi?" Zeptala se, když k nim Gregor přistoupil.

„Já jsem Giorgio Mattei," odpověděl mladík. „Jsem syn muže,

o kterého se zajímáte. Považoval jsem za lepší, když nikdo ve vesnici neuvidí, že se s vámi bavím. Víte, Matteiovi a Valettovi jsou tady v nelibosti. Matka dokonce znovu přijala svoje dívčí jméno, aby zakryla minulost."

„A vy?"

„No, nechci říct, že bych byl zrovna na jméno Mattei hrdý, ale taky ho nemusím zapírat. Nikdo na mě nemůže svalovat odpovědnost za otcův čin. Proč se vlastně o tátu zajímáte? Sedí na doživotí, a jak to tak vypadá, dřív ho nepustí. Vím, o čem mluvím. Studuju práva."

Francesca a Gropius na sebe užasle pohlédli. Situace nepostrádala jistou komičnost. „Možná tušíte, o co jde," začala Francesca. „Rozhodně ne o tu vraždu, za kterou váš otec dostal doživotí."

Giorgio vysunul spodní ret a přikývl. „Vy chcete vědět, kdo tátu pověřil, aby odstřihl kousek turínského plátna?"

„Proto jsme tady. Ta věc je důležitá v souvislosti s jinou záležitostí! Víte o tom případu něco víc?"

„Hm." Chlapec předstíral zdrženlivost. „A kdybych věděl?" položil řečnickou otázku. „Víte, takové studium je drahé a viděli jste, že matčina tratorie moc nenese. Musím si na studia prakticky vydělávat sám."

„Chce peníze," zašeptala Francesca Gropiusovi.

Profesor si mladíka změřil a obrátil se na Francesku. „Zeptej se ho, jestli skutečně zná jméno toho, kdo tou prací otce pověřil."

Francesca všechno přeložila a chlapec přikývl. „Otec to jméno prozradil matce a ta ho řekla mně. Povídala, že kdyby se s ní jednou něco stalo, možná bych měl možnost své znalosti zpeněžit."

„Starostlivá matinka," poznamenala Francesca s nádechem ironie. „Tak kolik?"

„Deset tisíc!"

Gropius rozuměl mladíkovu požadavku a chytil Francesku za

paži. „Pojď, ta částka nepřichází v úvahu."

Francesca vyslovila omluvu a chystali se nastoupit do auta. Giorgio však rozrušeně zvolal: „Signoro, jestli chcete, spokojím se i s pěti tisíci!"

Gropius zavrtěl hlavou. „Pojď, jedeme!" opakoval.

„Pro mě za mě třeba čtyři tisíce. Nebo tři. Ale to je poslední nabídka!" vykřikl mladík málem plačtivě, když Francesca nastartovala a přidala plyn.

Giorgio se rychle vyhoupl na moped a jel po úzké silničce vedle vanu. Přitom Francesce naznačil, aby stáhla okénko.

Poslechla a Mattei zvolal: „Signoro, jsem ochoten jednat. Kolik nabízíte?"

„Tisíc," prohlásil Gropius. „Nabídni mu tisíc a ani o cent víc. Zastav!"

Francesca zabrzdila. „Tisíc," oznámila, když se obě vozidla zastavila.

„V pořádku," usmál se Giorgio, jako kdyby sám původní nabídce nevěřil. „Ale nikomu neprozradíte, odkud tu informaci máte!"

„Ne," slíbila Francesca. „Už ve vlastním zájmu."

Gropius odpočítal z peněženky pět dvouseteurových bankovek a Giorgio položil moped na zem. Přistoupil k autu. „Můj otec," začal, „tehdy držel sebe a svou rodinu nad vodou drobnými lumpárnami. Za pár tisíc lir udělal skoro všechno. V určitých kruzích si předávali jeho adresu. Telefon tenkrát na vesnici ještě nebyl. Jednoho dne se u nás objevil muž a nabídl otci pět milionů lir za jednu laskavost, jak se tenkrát vyjádřil. Pět milionů, to zní jako ohromný majetek, ale bylo to právě dva a půl tisíce euro - i tak spousta peněz pro muže z vesnice Zocca. Víte, za co to bylo. Je jasné, že otec neřekl ne."

„A jméno toho muže?" zeptala se Francesca netrpělivě.

„Schlesinger. Byl to Němec. Antonio Schlesinger."

„Arno Schlesinger?"

„Správně. Arno Schlesinger!"

Francesca a Gropius se na sebe mnohoznačně podívali.

„Ostatně nejste první, kdo se na mého otce vyptává," pokračoval Giorgio. „Brzy po procesu, o kterém tenkrát psaly všechny noviny, protože otec po loupeži v dómu za peníze zavraždil jednu ženu, se objevili nějací lidé a chtěli vědět, jestli si Giorgio Mattei nenechal kousek turínského plátna pro sebe. Nabízeli hodně peněz. Ale bohužel - obrátili jsme celý dům vzhůru nohama."

„Zůstane to mezi námi," potvrdila Francesca a předala mladíkovi domluvenou částku. „A hodně úspěchu ve studiu!"

Při návratu do Turína celou cestu mlčeli. Gropius byl ponořený do svých úvah. Když si dal dohromady všechno, co se dosud dozvěděl o Arno Schlesingerovi, dospěl k závěru, že Schlesinger byl nejen geniální badatel, ale i pochybný charakter, jenž, posedlý svou ideou, vsadil všechno, aby dosáhl cíle. A nejspíš toho cíle také dosáhl. O tom svědčí jeho bankovní konto. A nejen to, i skutečnost, že musel bídně zahynout, protože zřejmě příliš mnoho věděl.

Na otázku, kdo byl ochoten zaplatit Schlesingerovi za mlčení deset milionů, aby nebylo vyvráceno učení o vzkříšení Ježíše z Nazaretu, existuje pouze jedna odpověď: Vatikán. Římská církev má dost peněz, aby umlčela osamělá individua, jako byl Schlesinger. A neexistuje nic, v čem by měla tato církev více zkušeností než v mlčení. V porovnání s výbušností, jakou v sobě skrýval Schlesingerův objev, bylo deset milionů dokonce maličkost - drobek.

Gregoru Gropiusovi už dávno nešlo jen o vlastní rehabilitování, o důkaz, že se stal obětí kriminálních pletich, jež se odehrávaly za hranicemi jeho odpovědnosti. Gropius chtěl, musel najít muže v pozadí, kteří vskrytu tahají za provázky. Byla to už

skutečná posedlost, tlak, který nedokázal potlačit, podobně jako vilný vrah svůj chtíč na ženy v kozačkách s vysokými podpatky.

Jarní odpolední slunce pozlatilo pahorkatou krajinu a měli už za sebou polovinu cesty, když Gregor pocítil velmi lidskou potřebu.

„Nemohla bys na chviličku zastavit?" požádal Francesku. „Pivo na mě má zhoubný účinek. Promiň!"

Francesca se zasmála. „Vy muži to máte opravdu jednoduché. Už proto bych někdy chtěla být mužem."

„Ne, prosím tě ne," vpadl jí Gregor do řeči. „To by pro mě byla velká škoda."

U odbočky na nevyasfaltovanou polní cestu Francesca zastavila, vypnula motor a Gropius zmizel za keřem s drobnými zelenými lístky. Nablízku bylo slyšet ptačí cvrlikání a z dálky se ozval zvláštní, několikrát opakovaný vysoký tón připomínající hlas ptáka volajícího o pomoc.

Když se Gregor vrátil, zdál se nějak změněný. Nikoli však proto, že by se mu ulevilo, spíše naopak, vypadal soustředěně a napjatě a napínal sluch v osamělé krajině.

„Už jsi tady v okolí někdy byla?" zeptal se nečekaně.

„Nikdy v životě! Proč?"

„Jen tak," mávl rukou.

Francesca zavrtěla hlavou. Gregorovo chování ji zneklidňovalo. Bezradně se dívala, jak od ní odchází po polní cestě pryč, rozhlíží se na všechny strany a pokračuje dál s hlavou obrácenou k nebi jako nějaká bytost z jiné planety.

Když se vzdálil asi sto metrů a nereagoval na její volání, zamkla Francesca vůz a běžela za ním po hrbolaté cestě.

„Gregore!" vykřikla, když se k němu přiblížila, „Gregore, nechtěl bys mi konečně říct, co se děje?"

Obrátil se k ní a v jeho tváři mohla číst, jak daleko je svými myšlenkami vzdálený. Málem z toho pohledu dostala strach.

„Tady někde mě věznili," odpověděl polohlasně. „Tenkrát, když mě unesli z Institutu profesora de Luky. Měl jsem smrtelný strach, poprvé v životě. Jsem si jist, že to bylo někde tady nablízku!"

Francesca, bezradná, jak má čelit nové situaci, k němu přistoupila a položila mu ruce na ramena. „Proč si to myslíš, Gregore? Povídal jsi mi přece, že tě ti lidé zmlátili do bezvědomí a přetáhli ti přes hlavu pytel."

„To taky udělali. Ale pak jsem jednu chvíli přišel na okamžik k sobě a uslyšel tenhle tón. Ostatně slyšel jsem ho i později, když jsem seděl v té místnosti přivázaný k židli. Slyšíš to?" Gregorův hlas zněl rozrušeně, a aby své otázce dodal naléhavosti, chytil Francesku za zápěstí a plnou silou ji zmáčkl.

Chtěla bolestí vykřiknout, ale ovládla se, protože zpozorovala, jak situace Gropiuse rozjitřila.

Opět poslouchal se zakloněnou hlavou žalostný tón. „Pojď!" vyzval Francesku a rychlým krokem ji vlekl za sebou. Kousek ještě běželi po polní cestě, přešli přes čerstvě zorané pole a vyšplhali na násep, šli za kvílivým zvukem, který se stále blížil, až nakonec udýchaně stanuli u valu z hlíny.

„Tamhle!" Francesca s údivem ukázala na obrovskou díru do země, určitě sto metrů hlubokou a dobře pět set metrů v průměru - byl to obrovský kamenolom. Na dně jámy pracoval ohromný buldozer. V jeho lžíci zmizel při každém hrábnutí vagón zeminy, a když stroj couval, aby svůj náklad složil o kus dál, vydával varovný signál: vuí, vuí, vuí...

Gropius držel Francesku za ruku. „Ten zvuk si budu pamatovat celý život," vypravil ze sebe. Jen stěží překřičel hluk buldozeru.

Z okraje kamenolomu bylo vidět na kilometry široko daleko. Vypadalo to, že kamenitá krajina je neobydlená, že tu nikde není ani človíčka, kromě prastaré usedlosti napůl skryté na jednom

pahorku za světlezelenými keři.

„Myslím, že vím, co máš za lubem," poznamenala Francesca.

Gropius přikývl, aniž od svého cíle odvrátil zrak. „Není to moc bezpečné. Měla by ses raději vrátit k autu!"

„Ty si vážně myslíš, že tě tam nechám jít samotného?" rozhořčila se Francesca. „Ale musíme si pospíšit. Za hodinu bude tma."

Francesčina odvaha Gropiuse nijak nepřekvapila a nepopiratelně v takovou reakci doufal, dokonce ji očekával. Nikdy by to nepřiznal, ale měl strach. Už pouhá myšlenka na uvěznění v osamělé usedlosti mu naháněla mrazení v zádech. Francesca by si neměla všimnout, jak se mu chvějí ruce, proto je zasunul do kapes.

„Ty nemáš strach?" zeptal se, aby si sám dodal odvahu.

„Strach? Ale kdepak. Strach je podnětem velkých činů. Tak na co ještě čekáme?"

Sestup do údolí byl obtížný, protože na straně, kde byli, nevedla ke staré zemědělské usedlosti žádná cesta, ba ani stezka. Po dvacetiminutovém pochodu konečně dospěli k cíli. Nepromluvili ani slovo o tom, co mají v úmyslu a co by řekli obyvatelům statku. Gropius se jenom cítil poháněn tím nevysvětlitelným tlakem, který ho pronásledoval celé měsíce.

Usedlost se skládala z několika budov a skrývala se za divoce bujícími křovinami. Přestože ještě nikde nic nekvetlo, Gropius opět ucítil pronikavou vůni kručinky, jaká mu tehdy stoupala do nosu.

Sešlý statek obklopovala zeď z neotesaných kamenů vysoká necelé dva metry. Obešli celou usedlost a hledali vchod. Nakonec objevili cestu lemovanou dřevěnými stožáry s vedením elektrického proudu, směřující na vyvýšeninu. Cesta končila před dvoukřídlou dřevěnou branou, do níž byla zapracována malá vrátka. Dovnitř vedl řetěz se železnou rukojetí na konci. Gregor za něj plnou silou zatáhl a zevnitř se ozvaly tlumené tóny zvonu.

Mezerou v bráně sestavené ze zvětralých, neopracovaných trámů zahlédl Gregor vnitřní dvůr, na kterém stála černá limuzína staršího ročníku. V pozadí štěkal pes, jinak se nikde neprojevila ani známka života.

Gropius zatáhl za zvon ještě prudčeji než prve, ale ani tentokrát se žádná reakce nedostavila. Nakonec převzala iniciativu Francesca, chytila se okraje zdi, pouhou silou paží se vytáhla nahoru a seskočila na druhou stranu dříve, než se Gropius stačil vzpamatovat. Odsunula zevnitř závoru, otevřela branku a vpustila ho dovnitř.

Nikde se nic nepohnulo. Pes, černohnědý pitbull s vyceněnými zuby, se k nim hnal a za sebou táhl dlouhý řetěz.

„Žádné obavy!" uklidňovala Gregora Francesca. „Umím se psy zacházet." Odvážně, s napřaženou paží vyšla proti rozzuřenému zvířeti a chvíli na něj klidným hlasem mluvila, až jenom tiše kňučel a vrátil se do své ohrádky.

„Kde ses naučila takovéhle kousky?" uznale si ji změřil Gropius.

„Vyrostla jsem se psy," odpověděla Francesca. „Jen žádné strachy."

Po třech stranách dvora se zvedaly budovy, prostřední byl poměrně slušně udržovaný obytný trakt, obě křídla však byla zpustlá. Vchod do domu po pravé ruce byl otevřený.

Gropius kývl na Francesku, aby ho následovala. V chodbě je ovanul zatuchlý vzduch dvousetletých zdí. Jejich kroky se rozléhaly prázdným domem a nebylo skoro nic vidět. Skrze jedny pootevřené dveře sem dopadal paprsek světla. Gropius uslyšel tiché cvaknutí a obrátil se. Francesca držela v ruce pistoli.

„Zbláznila ses?" sykl.

Položila si ukazováček na rty. „Člověk nikdy neví," zašeptala.

V tom okamžiku Gropiuse zaplavil zvláštní pocit. Mít za zády ženu s odjištěnou pistolí ho velmi vzrušovalo.

„Je tu někdo?" zvolala Francesca do tajuplného ticha. Když se nikdo neozval, Gregor dveře otevřel.

Před nimi ležela čtvercová místnost se dvěma slepými okny. Uprostřed stála masivní židle. Od stropu visela žárovka. Na stěnách odprýskával modrozelený olejový nátěr. Pohled Gregora zasáhl jako rána elektrickým proudem. „Francesko," vypravil ze sebe udýchaně, „to je ta místnost, kde mě věznili."

„Jseš si tím jistý?"

„Absolutně jistý. Všechno přesně poznávám."

„Proboha!" Franceska držela pistoli oběma rukama před hrudí. „Je ti snad jasné, že jsme v zatraceně nebezpečné situaci!"

Gropiusovi se dělalo špatně. Jako kdyby se mu chtěl žaludek obrátit. Francesca si všimla, jak je bledý, a vytlačila ho z domu ven, kde zase začal štěkat pitbull.

„Kdyby tu někdo byl, dávno by si nás už všiml," poznamenal Gropius a rozhlížel se na všechny strany. „Chci vědět, jaká hra se tady hraje. A tu zbraň už schovej!"

„Jak myslíš, Gregore," odpověděla Francesca. Znělo to trochu dotčeně, avšak skryla pistoli pod kabátek. Potom se obrátili k obytné budově uprostřed.

Tři kamenné schody vedly k portálu rámovanému dvěma sloupy, které nesly lodžii. Vlevo i vpravo od vchodu byla tři zamřížovaná okna. Na dřevěných okenicích bylo znát, že už léta nebyly používané. Nad polovysokým přízemím se rozkládalo první patro a střecha s lehkým sklonem se nijak nelišila od cihlové monotónnosti jiných střech tady v kraji.

Vchod byl zamčený. Zbývala jediná možnost jak se do domu dostat, a to přes lodžii v prvním patře, což bylo velmi riskantní. Kdyby je někdo překvapil, ocitli by se v pasti, protože zadní strana domu byla bez oken a těsně sousedila s obvodovou zdí.

Nikdy v životě by si Gropius nepomyslel, že v sobě má tolik kriminální energie, aby riskoval vloupání, avšak nahromadil se v

něm obrovský vztek. Chtěl se dozvědět víc o těch chlapech, co ho surově ztloukli a hrozili mu smrtí. Proto ani na okamžik nezaváhal.

Před budovou vlevo, jakousi kůlnou s velkými vraty, stál starý prázdný sud od vína. Gropius ho roloval pod jedno z oken obytného traktu, tam ho postavil a vyšvihl se na něj. Rukama se podržel mříží a nahlédl dovnitř. Potom se obrátil k Francesce, která obdivovala jeho odvahu a rozhodnost. „Pojď sem nahoru, to musíš vidět!" Podával jí ruku.

Francesca poslechla. Byla zvědavá, co v sobě budova skrývá. Předpokládala v tom strašidelném domě leccos, ale to, co spatřila, v ní vzbudilo úžas. Před očima měli dobře vybavenou mučírnu. Místnost, kde byly rozloženy nejrůznější nástroje vhodné k tomu, aby přivodily bolest: biče, důtky s háčky, řemeny pobité na vnitřní straně železnými trny a určené k utahování kolem pasu a nohou, dřevěný skřipec s kolečky na horní a dolní straně.

„Jestli mě neklame zrak," poznamenala Francesca a na Gropiuse se ani nepodívala, „tak tady jsou lidé mučeni. Co je to za chlapy, Gregore? Myslela jsem, že časy inkvizice už pominuly."

„To jsem se domníval taky. Ale jak vidíš, člověk stále zažívá překvapení."

„A proč zrovna tady?"

„To bych taky rád věděl," odpověděl Gropius a podíval se nahoru k lodžii nad vstupním portálem.

Francesca zachytila jeho pohled: „Snad nechceš..."

„Chci. Musím zjistit, co se tady děje."

Seskočil ze sudu a pomohl dolů Francesce.

Dveře kůlny byly jen přivřené. Když otevřeli vrata, vyvalil se pach plesnivého sena. Vzadu uviděli starý, pavučinami opředený polámaný žebřiňák, jaký dříve sloužil rolníkům ke svážení sena. Na něm ležel dřevěný žebřík, který nevzbuzoval moc důvěry, byla to však jediná možnost jak se na lodžii dostat.

Společně jej vynesli ven. Francesca se snažila uklidnit psa a

Gropius zatím holýma rukama odstraňoval pavučiny. Žebřík sahal právě tak pod lodžii, ale Gregor, který se nahoru odvážil jako první, se vytáhl na zábradlí. Francesca ho následovala stejným způsobem.

Jak se dalo čekat, dveře z lodžie do domu byly zavřené. Skrze okno viděli předsíň, z níž do obou stran vybíhala chodba. Gropius letmo pohlédl na Francesku, pak se postavil zády ke dveřím, ohnul pravou ruku a krátkým, prudkým úderem lokte vyrazil skleněnou tabulku.

„Kde ses tohle naučil?" zeptala se Francesca uznale.

Gropius se zeširoka usmál. „Na škole pro gangstery!" Sám se divil své odvaze. Opatrně prostrčil paži rozbitým sklem a otevřel dveře zevnitř. „Opatrně!"

Francesca znovu odjistila pistoli, potom se vydali do nitra domu. Chvíli trvalo, než oči přivykly šeru. Z temné chodby po levé straně vycházely šestery dveře, na každé straně troje, a komory, které byly za nimi, se od sebe ničím nelišily. V každé byl stůl, postel, všechno z neopracovaného dřeva, postel bez matra-ce nebo polštáře, jen s vlněnou dekou jako podkladem.

„Na komfort se tady moc nekouká," zašeptala Francesca. „Všechno je to nějak divné, nezdá se ti?"

Gregor bezradně pokrčil rameny. Sám nevěděl, co si o ubohém zařízení myslet. Všechno vypadalo nějak asketicky. Možná tak žili mniši ve středověku, uvažoval. Mniši nebo stoupenci nějaké perverzní náboženské sekty, která považuje sebetrýznění a tělesnou bolest za naplnění lidské existence.

Vydali se na druhou stranu budovy a Gropius potichu poznamenal: „Prý jsou lidé, kteří něco takového mají rádi."

„Co? O čem to mluvíš, Gregore?"

„O askezi a sebetrýzněmí"

„Myslíš, že ty mučící nástroje, které jsme viděli dole, neslouží k tomu, aby působily bolest druhým, nýbrž tomu, kdo je používá?

Myslíš, že naši zdejší přátelé bičují sami sebe?"

„Nevím. Ta metoda rozhodně není nová a stále ještě je hojně rozšířená. Už ve Starém zákoně nosili Izraelité cilicium, kajícnické roucho utkané z ostrých kozích žíní, na holém těle. Katolická církev tento druh sebetrýznění ve středověku rozvinula k dokonalosti. Existovaly řády, jejichž členové nosili spodky s vetkanými trny nebo takové podvazky."

Francesca se zachichotala. „Gregore, ty si děláš legraci!"

„V žádném případě. Bolest je základ křesťanského náboženství. Jen pomysli na očistec, kde lidé, vědomi si své viny, spalují část svých hříchů. Bůh, pokud vůbec existuje, si něco tak perverzního vymyslet nemohl."

Na druhé straně schodiště se nacházela jídelna, která svou ubohostí - jeden stůl a osm židlí - připomínala nádražní čekárnu před sto lety, dále kuchyně se železným sporákem a několik spíží se zásobami a konzervami, dost na to, aby tu obyvatelé mohli přežít příští potopu světa. Jedna z místností sloužila jako lékařská ordinace, alespoň tak na první pohled vypadala. Když se však Gropius důkladněji rozhlédl, objevil něco, co mu nahnalo strach: zdánlivé lékařské nástroje byly ve skutečnosti opět nástroje mučící a vražedné. Přenosné EKG, jaké se používá v záchrankách, bylo vybaveno vysokofrekvenčním transformátorem. S pomocí připojených elektrod bylo možné člověka během několika vteřin přemístit na onen svět. Množství operačních nástrojů v originálních obalech a injekčních stříkaček by pokrylo měsíční potřebu středně velké kliniky a zásoby narkotik, opiátů a nebezpečných jedů by stačily k tomu, aby uspaly menší městečko a uhasily v něm veškerý život.

Chlorfenvinfos! Název jedu na hmyz mu vyvstalo před očima napsané na několika desítkách balíčků po stovce kubických centimetrů. A náhle v něm zase všechno ožilo: Schlesingerova smrt, Fichtova kriminální role při transplantacích orgánů, oběti na

životech na německých klinikách, smrt profesora de Luky a Šeby a v neposlední řadě jeho únos, při kterém byl ohrožován tímto pesticidem. Není pochyb - je to spiknutí. Ale jaké spojení je mezi vražednými útoky chlorfenvinfosem a hledáním důkazů, že Ježíš nevystoupil na nebesa?

Všechny souvislosti, které si dokázal představit, byly velmi rozporné, nesmyslné a vykonstruované. A přece musí existovat neviditelná ruka, která tahá za provázky, bytost, jež působí skryta v pozadí a doslova jde přes mrtvoly. Kde je klíč? V okamžicích, jako je tento, si Gropius přál, aby nikdy nepodnikl pokus objasnit Schlesingerovu vraždu a přenechal volné pole policii. Ve stejném okamžiku mu však vnitřní hlas napověděl, že je k vyřešení všeho tak blízko, jako dosud nebyl.

Je snad tady, v té opuštěné usedlosti, která zřejmě poskytuje přístřeší několika perverzním farářům, velitelská centrála? Gropius zavrtěl hlavou. To je nemyslitelné! Ale možná je někde nějaká stopa, odkaz, který by mu mohl pomoci dál. Vzpomněl si na Rodrigueze, který při jejich prvním setkání v Berlíně předpovídal: Vaše šance objasnit pozadí se rovnají nule.

„S kým to mluvíš, Gregore?"

Gropius se polekal. „Já?" Byl tak ponořený do myšlenek, že začal mluvit sám se sebou. „Promiň, ale právě se zase snažím trochu uspořádat chaos."

„Úspěšně?"

Gropius neodpovídal. Byl příliš zmatený.

V pološeru scházeli po schodech do přízemí a našli tam stroze zařízenou kancelář: na stěně jednoduchou polici, před ní starý kuchyňský stůl sloužící jako psací stůl, u protější stěny odkládací stůl. A dokonce i postarší mechanický psací stroj, počítač a telefon se záznamníkem, který, soudě podle designu, byl v provozu už dobrých dvacet let.

Kancelář se od obvyklých kanceláří lišila tím, že se tu nikde

nepovalovaly pořadače ani spisy či nějaké papíry. V polici na stěně nebyly žádné knihy, pouze na stole ležel pečlivě srovnaný štůsek bílých papírů čekajících na použití. Vypadalo to, jako kdyby se obyvatelé snažili odstranit všechny stopy.

„Chápeš to?" zeptal se Gropius, aniž čekal odpověď.

Francesca zatím začala pracovat s počítačem. „Myslím," poznamenala, když horlivě ťukala do klávesnice, „že tahle věcička funguje ještě na páru." S nedůvěrou pohlédla na kabel spojující počítač s telefonní zásuvkou.

Gropius s uznáním přikývl: „No ne, panstvo má dokonce připojení na internet!"

Francesca jako posedlá bušila do kláves, na rozdíl od Gregora byla s těmi ďábelskými přístroji důvěrně obeznámená, a prohlásila: „Jestli ten počítač použili, tak taky zanechali stopy."

Gropius s úžasem sledoval, jak Francesca obsluhuje počítač. Sám byl vždycky rád, když se mu podařilo tuto práci na někoho přesunout. Schopnost napsat e-mail a poslat ho komukoli na této planetě srovnával s Einsteinovou teorií relativity, která je taky úplně jednoduchá, když ji člověk pochopí.

„Ty si myslíš, že je možné vyvolat na obrazovku elektronickou korespondenci těch lidí?" zeptal se opatrně. „Když se podívám tady na tu kancelář, myslím, že byli stejně důkladní i při odstraňování stop na internetu."

Francesca se nenechala ze své práce vyrušit a odpověděla, aniž vzhlédla: „Profesore, měl byste se raději soustředit na svou práci chirurga. Pro elektronická média vám zřejmě chybí pochopení. Je tady pouze jeden problém... ale i ten je řešitelný, když mi dáš dostatek času."

„A to je?"

Francesca byla příliš zahloubaná do svého úkolu, než aby na Gregorovu otázku zareagovala. Náhle se zarazila a opakovala: „Je tady jenom jeden problém. Potřebuju heslo, abych se ohlásila a

mohla vyvolat maily. Alespoň tři písmena, nanejvýš deset."

„Tři písmena?" Gropius dlouho nepřemýšlel: „IND."

„IND?" - Francesca naťukala sled písmen spíše z legrace nebo aby vyhověla Gropiusovi než z přesvědčení, že by měl pravdu. V příštím okamžiku přidušeně vykřikla. Pohlédla na Gregora a znovu se otočila k obrazovce.

„Co je, Francesko?"

Nevěřícně se na něj dívala. „Odkud znáš heslo těch lidí?" Její první myšlenka byla, že Gropius hraje falešnou hru a je s gangstery na jedné lodi. Instinktivně jí zajela ruka k vnitřní kapse saka, kde měla schovanou pistoli.

Gropius si všiml její nejistoty a zeptal se stejně nejistě: „Chceš říct, že ten kód je správný?"

„Ano, to chci," přisvědčila Francesca zvýšeným hlasem. „Rozhodně počítač uvolnil přístup ke všem přijatým a odeslaným mailům za posledních deset dní."

„Když ses zmínila, že to heslo může mít tři až deset písmen, okamžitě mě napadla ta záhadná zkratka, se kterou jsem se při svém pátrání několikrát setkal. V Mnichově ti lidé dokonce zaplatili hotelový účet firemní kreditní kartou na jméno IND."

Gregorovo vysvětlení se Francesce zdálo poněkud nepravděpodobné, rozhodně nestačilo, aby zcela odstranilo její nedůvěru. Byly tu vlastně jen dvě možnosti: Buď Gropius říká pravdu, nebo se sám omylem prozradil. Potom by ovšem byl skvělý herec a zároveň i hlupák. A ani jedno z toho si o něm nemyslela.

Neměla nervy dále se tou otázkou zabývat a ťukla na řádku Poslední přijatá zpráva. V okamžiku vyvstal na obrazovce krátký textový blok v italštině. Gropius se zamračil.

„Co to je?"

„Ta zpráva je čtyři dny stará!"

Francesca ukazováčkem přejížděla po řádcích:

Požehnání Nejvyššího z Barcinu. Další cíl naší akce - Miláno. Postup obvyklý. Čekám hlášku o provedení. Neboť je lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. IND.

Francesca a Gropius se na sebe dlouho mlčky dívali. Nakonec promluvila: „Co to má znamenat? Všechno to zní tak svatě."

„Svatě?" Gropius se rozpačitě usmál. „Spíše ďábelsky! Jestli se nemýlím, je to další zakázka na vraždu při transplantaci orgánu."

Gropius si zapisoval text do kapesního kalendáře, když se ze dvora ozval štěkot psa. Francesca přistoupila k oknu. Na usedlost se snášel soumrak. Pitbull vyváděl na řetězu jako pominutý. Podívala se na cestu vedoucí do údolí a ztrácející se v temnotě. Uviděla reflektory vozu vyjíždějícího nahoru.

„Přijíždí auto. Musíme pryč!" zvolala. Vypnula počítač a utíkali do patra. Dům opustili stejnou cestou, kterou přišli.

Na útěku jim pomohla rychle houstnoucí tma. Z bezpečné vzdálenosti ještě pozorovali, jak z limuzíny vystoupili čtyři muži a zmizeli ve dvoře. Potom se vydali napříč polem k místu, kde Francesca zaparkovala van. Sotva promluvili, a když tak jenom o nepodstatných věcech.

Vyčerpaní a špinaví, protože několikrát zakopli a upadli, se konečně po hodině chůze tmou dostali k autu. Na zpáteční cestě do Turína vytáhl Gropius svůj zápisník. V tlumeném světle auta stále znovu pročítal text mailu. Potom zase upřel oči na kužely světla reflektorů nejistě poskakující po silnici sem a tam a připomínající svatojánky v červnové noci. Z rádia se linula hudba disko přerušovaná reklamami. Každý z nich byl ponořený do svých úvah. Francesce nešlo do hlavy, že Gropius jen tak vytáhl z rukávu heslo. A Gregor znovu hledal spojení mezi vraždami a

genetickými stopami Ježíše z Nazaretu.

V dálce se už ukázala světla Turína, když Francesca náhle promluvila: „Pokud se nemýlím, tak ta zvláštní věta o těle, které má být uvrženo do pekla, pochází z Evangelia svatého Matouše."

Gropius odvrátil zrak od silnice a úkosem na Francesku pohlédl. „Jak to víš?"

Zasmála se. „No, my Italové jsme zkrátka kovaní v Bibli. Vždyť poskytujeme azyl zástupci Nejvyššího na zemi. A některé výrazné věty jako tahle člověku prostě utkví v paměti. Ale jestli chceš, zavolám donu Robertovi. Ten zná všechna čtyři evangelia zpaměti."

„Mnohem víc by mě zajímalo, odkud to požehnání Nejvyššího opravdu pocházelo, jinými slovy odkud byl odesílatel toho mailu. Barcino, to zní jako nějaké město v Itálii."

Francesca zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem to neslyšela!"

Gropius chtěl pokračovat, ale Francesca ho zarazila. Zesílila rádio, kde právě vysílali zprávy.

Gregor nerozuměl hlasatelovým slovům, avšak Francesca zbledla. Jakmile domluvil, vypnula přijímač. „Na klinice v Miláně," zajíkla se, „byl zavražděn pacient po transplantaci orgánu. Pravděpodobně injekcí jedu. Policie předpokládá, že pachatel patří k personálu kliniky, a sestavila zvláštní vyšetřovací komisi."

Dojeli k jasně osvětlené spádové silnici do Turína. Zářivky lemující okraj vrhaly v pravidelných odstupech do vozu pronikavé světlo. Gropius stále ještě držel v ruce otevřený zápisník. Když sklopil hlavu, paprsek právě dopadl na slova psaná jeho rukopisem: Další cíl naší akce - Miláno. Zalapal po dechu.

KAPITOLA 16

Gropius vešel druhý den ráno ve špatné náladě do jídelny hotelu Le Meridien, kde se podávala snídaně. Spal stejně špatně jako v předchozích dnech. Večer se spěšně rozloučili, když ho Francesca vysadila před hotelem. Domluvili se, že si kolem poledne zatelefonují.

Zamyšleně usedl k volnému stolku, objednal si čaj s mlékem a od bufetu si přinesl dva rohlíky a džem, jak byl zvyklý. S nechutí žvýkal rohlík a letmo si prohlížel ostatní hosty, kteří zde toho rána snídali, když k němu přistoupil elegantní muž v černém a vlídně mu popřál dobré ráno. Mluvil německy s italským přízvukem a měřil skoro dva metry.

„Crucitti," představil se s lehkou úklonou. „Neměl byste nic proti tomu, kdybych si k vám přisedl?"

Gregor by raději měl svůj klid, nechtěl však být nezdvořilý, a tak rukou naznačil k místu a odpověděl: „Prosím, posaďte se, signore. Jmenuji se Gropius."

„Já vím," usmál se Crucitti, „já vím."

Gropius na něj překvapeně pohlédl a zamyslel se, zda se náhodou nepřeslechl.

Spolustolovník však pokračoval: „Vy mě neznáte, profesore, zato my vás známe dobře!"

„Jak tomu mám rozumět? Kdo je to my?"

Crucitti zakoulel očima. „Římská kurie," odpověděl nakonec. V hlase měl výčitku, jako kdyby byla chyba neznat jeho jméno.

„To mi musíte vysvětlit," poznamenal se zájmem Gropius. „Možná vás překvapí, když vám sdělím, že jsem se k vaší instituci obrátil zády, když jsem zjistil, že bych za své církevní daně uživil vlastního biskupa."

„To není podstatné," usmál se nakysle Crucitti. „Doufám, že

advokát Felici pracoval k vaší spokojenosti, profesore."

Gropius cítil, jak mu z tváře vyprchává krev. Situace už nemohla být groteskněji: on sleduje stopu, která by mohla kurii a Vatikán úplně zvrátit, a tihle lidé mu pošlou špičkového advokáta, který ho dostane z vyšetřovací vazby. Zavrtěl hlavou a nevěřícně se otázal: „Chcete tím říci, že se o mé propuštění postarala římská kurie?"

Crucitti se znovu svatouškovsky usmál a sladkým hlasem odpověděl: „Církev je vždy na straně nevinných. Víme, že nejste vrah Šeby Jadinové."

„Jste si jistý, signore?"

„Říkejte mi monsignore! Ale abych odpověděl na vaši otázku: Ano, zcela jistý."

„Pak mi dovolte ještě další otázku, monsignore: Co ode mě chcete?"

Crucitti si objednal kávu a odpověděl otázkou: „Slyšel jste o vraždě na klinice v Milánu?"

„Ano. A i když je mi pacienta velmi líto, ten případ mi nepřišel nevhod. Vidím v tom jen další důkaz své neviny. Máme co do činění s kriminální organizací, jež jedná z motivů, které neznáme. Je tedy zásadně špatné svalovat odpovědnost za tyto vraždy na lékaře. A to je důvod, proč se už několik měsíců nezabývám ničím jiným než svým rehabilitováním."

„To je zcela pochopitelné, profesore, ale nezacházíte se svým pátráním poněkud příliš daleko? Vystavujete se nebezpečí, že byste sám mohl padnout do mlýna té organizace."

„To je, monsignore, moje riziko. Ale jak vidíte, stále ještě žiju a jsem přesvědčený, že to tak ještě nějakou chvíli potrvá."

„Nu, ať je to jakkoli, byl jsem pověřen, abych vám sdělil následující: Je v zájmu Vatikánu, abyste to, co víte, nehlásil policii, nýbrž římské kurii. To je také důvod, proč jsme se postarali, aby váš pobyt ve vězení byl tak krátký, jak jen bylo

možné."

„Velmi laskavé," poznamenal Gropius ironickým tónem monsignora, „skutečně velmi laskavé. Ale buďte ujištěni, že by mě brzy propustili i bez vaší podpory. Pokud vám dobře rozumím, očekáváte teď ode mě protislužbu."

Crucciti teatrálně pokrčil rameny. Jako většina lidí z jeho cechu byl monsignore špatný herec. „Protislužbu?" Předstíral rozhořčení. „Už apoštol praví, že kdo napojí třebas jen číší studené vody jednoho z nepatrných, nepřijde o svou odměnu."

„A to znamená?"

„To znamená, že my od vás nepožadujeme žádnou protislužbu, profesore, protože jsme si jistí, že vy sám projevíte uznání."

Neomalenost, s jakou monsignore postupoval, Gropiusovi na okamžik vyrazila dech. Přitom mu neušlo, že Crucitti se nejistě rozhlíží, jako by byl pronásledovaný či mu bylo nepříjemné, kdyby ho někdo viděl s Gropiusem pohromadě. Nakonec vypil svůj šálek kávy - bez cukru a bez mléka - jedním douškem a poznamenal: „Počasí je dneska ráno krásné. Co byste říkal krátké procházce? Při chůzi se mluví snáz. Kromě toho jak známo stěny mají uši."

Gropius už chtěl namítnout: Poslyšte, nevidím důvod a už vůbec žádný zvláštní půvab v tom se s vámi procházet! Potom však zvítězila jeho zvědavost a dospěl k názoru, že popovídat si s vyslancem římské kurie není příležitost, která se naskytne každý den. Ostatně na dopoledne beztak neměl žádné plány, proto souhlasil: „Proč ne, monsignore, tak jdeme."

Via Nizza - hotel Meridien má číslo domu 262 - nepatří právě k nejpodmanivějším ulicím v Turíně, proto Gropius a Crucitti zvolili směr do centra. S rukama za zády kráčeli oba kus cesty nejprve mlčky vedle sebe. Poznámky o počasí a jiné plytkosti považoval Gregor za nevhodné. Náhle, jako kdyby právě soustředil svoje myšlenky, monsignore promluvil: „Nic si nepředstírejme, profesore. Oba víme, o co jde. Bylo by dětinské

chodit kolem horké kaše."

Gropius nevěděl, co tím myslí. Jak má teď zareagovat? A tak se rozhodl, že monsignorovi nebude odporovat. „To zní rozumně," přisvědčil nezávazně.

Na široké spádové ulici lomozil ranní dopravní ruch a nákladní auto jim vyfouklo do obličejů černý kouř. „Nechci skrývat," pokračoval Crucitti, „že Vatikán by byl ochoten zaplatit hodně peněz, aby získal Schlesingerova Akta Golgata. A jak víte, nejsme jediní zájemci. To se samozřejmě projeví na ceně. Nemusím vám to snad vysvětlovat."

Gropiusovi se hlavou honilo tisíc myšlenek. Skutečnosti a teorie, které si v uplynulých měsících dal dohromady, se začaly otřásat. Pokusil se zachovat klid. „Vy si tedy myslíte, že Schlesingerova akta mám já?" navázal otázkou.

Crucitti nevrle odsekl: „Nečekal jsem, že mi prozradíte svůj úkryt. A pravděpodobně už dávno víte, že vás delší dobu sledujeme, což není úplně jednoduché, protože naši lidé se neustále střetávají s protistranou, která vás také nespustí z očí. Musím vám složit poklonu, profesore. Váš postup je velmi obratný. CIA by byla šťastná, kdyby vás mohla počítat mezi své agenty." Monsignore se zasmál svému žertu - který zřejmě považoval za vydařený.

Gropius teď už jen uvažoval, zda tenhle monsignore blufuje. Aby ho vyprovokoval, zeptal se výsměšně: „Monsignore, nechápu, proč víříte tolik větru kolem pohřebního plátna. Víte přece, že je to středověký podvrh. Analýza toho předmětu vůbec nic nepotvrzuje. Tak proč to vzrušení?"

Crucitti se zastavil a úkosem na Gropiuse pohlédl. „Profesore, jste inteligentní muž. Je pod vaši úroveň hrát si tady na hlupáka. Jako kdyby vám nebylo známo, že v žádném případě nemluvíme o pohřebním plátně, které je uchováno v turínském dómu."

„Ach," poznamenal ironicky Gropius a pokračoval v cestě.

Monsignore nevěděl, zda má profesorovu nevědomost brát vážně nebo je pouze hraná. Nakonec odpověděl: „Vím, že nejste archeolog jako Schlesinger, ale přece jen se problémem už delší dobu zabýváte. A pokud je nám známo, máte k dispozici nejen Schlesingerův důkazní předmět, ale i jeho vědomosti o věci. Tak co má tohle divadlo znamenat!"

„Cítím se polichocen, monsignore, ale vezměte v úvahu, že jsem měl pouze několik měsíců na to, abych pronikl do problematiky, které se Schlesinger věnoval polovinu života. Samozřejmě vím, o co jde, ale podrobnosti..."

Crucitti se zhluboka nadechl a přerušovaně vydechoval nosem. „Tenkrát, v roce 1987, když se někdo vloupal do turínského dómu a byl odcizen kousek pohřebního plátna našeho Pána, panovaly v kurii chaotické poměry. Dneska to lze klidně vyslovit: Předchůdce kardinála státního tajemníka Paola Calviho na svůj úřad nestačil. Nerozpoznal nebezpečí spojené se zdánlivě nevinnou krádeží útržku látky. Ani když se Schlesinger o několik měsíců později dostavil do Vatikánu a tvrdil, že může předložit vědecký důkaz o tom, že náš Pán Ježíš v žádném případě nevystoupil na nebesa, nikdo ho nebral vážně a nikdo se nechtěl zabývat jeho požadavky. Jistě, Schlesinger byl vyděrač, ale co znamená deset milionů vzhledem k možným následkům! Jak se také dalo čekat, brzy se objevil zájemce, jenž byl ochoten za Schlesingerovo tajemství vyplatit na dřevo deset milionů. Byl to záhadný neznámý, alespoň zpočátku, avšak byl dost chytrý na to, aby z kurie každý rok vydíráním získal původně požadovanou částku deset milionů. Když se o tom dozvěděla Jeho Svatost, nejprve se uchýlila na nepřerušovaných sedm dní na modlitby, přičemž se dostavilo vnuknutí nahradit dosavadního kardinála státního tajemníka Paolem Calvim. A ten si zase zvolil za pobočníka mě. S veškerou skromností přiznávám, že jsem to byl tehdy já, koho napadlo vyměnit pohřební plátno, nepochybný originál, za pozdější

středověký podvrh a následujícího roku zadat vědecký výzkum tohoto padělku. Doufal jsem, že všeobecně známým výsledkem z roku 1988 jednou provždy udělám čáru přes rozpočet všem vyděračům. Ale zmýlil jsem se."

Gropius mlčel, nebyl schopen odpovědi. Představa, že ho pobočník kardinála státního tajemníka zasvěcuje do temného tajemství, mu připadala tak absurdní, že málem začal pochybovat o vlastním rozumu. I když se Crucittiův příběh logicky začleňoval do poznatků, které sám získal, zanechával stále ještě mnoho otevřených otázek. A především jednu: Proč mu Crucitti tohle všechno vypráví?

I monsignore náhle zmlkl. V chůzi upíral oči před sebe a přitom pohyboval dolní čelistí, jako by chtěl rozkousat slova, která mu ležela na jazyku. Gropius měl dokonce pocit, že vidí, jak mu na nose vyvstávají krůpěje potu, natolik ho jeho vlastní sdělení rozrušovalo. Nakonec prohlásil: „Ale co to tu vykládám, vždyť to všechno jste už stejně věděl!"

„V žádném případě. Nejsem tak dobře informovaný, jak si myslíte. Ale přece jen je mi teď leccos jasnější. Přesto zbývají ještě některé otázky. Například kdo má na svědomí Schlesingera, de Luku, Šebu Jadinovou?" zkoumavě se zahleděl na Crucittiho.

Monsignore zrozpačitěl, ale v okamžení se opět ovládl a sebejistě odpověděl: „Kéž vám Pán odpustí vaše zlé myšlenky. Profesore, je přece absurdní podezírat římskou kurii z toho, že si objednala sérii vražd!"

„Myslíte? Koneckonců všichni tři byli ve spojení s odhalením tajemství kolem Ježíše Nazaretského. Jinými slovy je teď o tři zasvěcené méně."

„Profesore!" rozhořčil se Crucitti, „kdyby tomu tak bylo, kdyby měl Vatikán zájem odstranit všechny, kdo o tom vědí, pak byste vy - promiňte, že to říkám tak otevřeně - pak byste vy stál úplně nahoře na seznamu a nepověřili by mě, abych s vámi vážně

vyjednával."

„Chyba, monsignore! Dokud jsou Akta Golgata mým majetkem, nezkřivíte mi ani vlásek. Tím jsem si jistý. Protože se musíte obávat, že moje zavraždění by automaticky uvedlo do chodu proces, na jehož konci by stálo odhalení obrovského skandálu."

„Profesore, na to byste neměl ani pomyslet! To by byla katastrofa pro třetinu celého lidstva!"

„To ano. Ale - pomyšlení na možnost zasáhnout do řemesla teologii v sobě má něco lákavého."

Crucitti projevoval zjevné známky nervozity. „To přece nemůžete udělat!" vykřikl úplně vyvedený z míry. „Chcete snad vzít dvěma miliardám lidí veškerou naději? Uvědomte si, že my všichni nežijeme z ničeho jiného než z naděje. Z naděje na štěstí, na lásku, na bohatství, na moc a vliv, z naděje na věčný život."

Gropius mlčky přikývl, nakonec pokračoval: „Ale když za těmi vraždami nevězí kurie, tak kdo tedy?" Ještě když mluvil, všiml si, že v patřičném odstupu za nimi jede limuzína. Gregor zneklidněl. Tenkrát v Berlíně, kde všechno začalo, byl na cestě do hotelu rovněž sledován tmavým vozem. Teď pocítil ledový pot v zátylku, šířil se v něm strach a jako železná obruč mu sevřel hruď.

„To se zeptejte protistrany," slyšel ještě odpověď Crucittiho, jenž vypadal sebejistě a klidně.

„A kdo je ta protistrana?" zeptal se zmateně Gropius.

Monsignore mlčel. Po několika krocích navázal: „Už jsem toho prozradil příliš mnoho. Přemýšlejte o naší nabídce. Ať vám protistrana nabídne cokoliv, my dáme víc. Tady je moje vizitka. Můžete mi kdykoli zatelefonovat. Laudetur Jesus Christus!"

Gropius pohlédl na vizitku, kterou držel v ruce.

Ten krátký okamžik Crucitti využil k tomu, aby nastoupil do černé limuzíny stojící na kraji ulice. Auto, nejnovější model mercedesu, se prudce rozjelo směrem k centru města.

Při návratu do hotelu čekala na Gropiuse Francesca. Oběma rukama něžně sevřela jeho pravici. „Gregore! Díkybohu! Pokoušela jsem se tě dovolat. Když ses nehlásil, dělala jsem si starosti. Doslova mě zaplavila panika a řítila jsem se sem tak rychle, jak mi provoz dovolil."

Francesca odvrátila hlavu, Gregor si však dobře všiml, že měla vlhké oči. Ještě nedávno by od ní takovou reakci vůbec nečekal. Francesca se před ním chovala vždycky suverénně a sebevědomě, občas dokonce povýšeně, a on ji považoval za chladnou - při vzpomínce na první setkání - a za schopnou zvládnout každou situaci. Už před časem však zpozoroval, že se Francesca v chování k němu změnila.

„Mohla bys, prosím, pustit moji ruku?" usmál se.

Francesca tak učinila. „Po tom všem, co jsme včera zažili, to musíš pochopit. Opravdu jsem měla strach, že by se ti mohlo něco stát."

Právě teď, po vzrušujícím setkání s vyslancem z Vatikánu, byl vůči Francesčině něžnosti velmi otevřený, cítil se úplně vyřízený. Ale Gropius nebyl muž, jenž by něco takového přiznal před ženou. Proto zdánlivě klidně, jako kdyby mu ještě před několika minutami nestékal po zádech pot strachu, sděloval: „Ale kdepak, jenom jsem měl ráno u snídaně nečekanou návštěvu a trochu jsme se prošli po městě."

Francesca se na něj upřeně zadívala. Předpokládala, že návštěvník by mohl nějak souviset se včerejším dnem, a Gropius její myšlenky uhodl. Zavrtěl hlavou: „Na to bys nepřišla," usmál se. „Byl tady vyslanec římské kurie!" Podal Francesce vizitku Crucittiho.

Monsignore Antonio Crucitti, stálo na ní tučně vyraženo antikvovým písmem a pod tím byla tři telefonní čísla.

„A co ten monsignore chtěl?"

„Akta Golgata."

„Jistě mi hned taky povíš, co to je za akta."

Gropius stáhl koutky úst. „Upřímně řečeno, taky to nevím tak úplně přesně. Ale pravděpodobně obsahují důkazy, že Ježíš byl pohřben v Jeruzalémě a v žádném případě nevystoupil na nebesa, jak tvrdí církev. Dosud jsem si však myslel, že Schlesinger ty podklady už prodal. Odkud by se jinak vzalo těch deset milionů na jeho tajném kontě? Jedno je však jisté: Neprodal své vědomosti kurii. Crucitti si počínal, jako by byl přesvědčený, že ty dokumenty mám já, a nabídl mi víc, než dá protistrana - ať už tím myslel kohokoli."

„To vypadá, jako by Vatikán měl mocného konkurenta!"

„To tak jenom nevypadá. Vatikán, jak monsignore přiznal, je vydírán nějakou organizací. Kdo však za tím vězí, mi nechtěl povědět. Pravděpodobně lidé kolem Rodrigueze. Já nevím, já vůbec nevím, co si mám o tom myslet..."

Francesca vzala Gregora za ruku a vedla ho do zadního kouta haly. Aby se dostali stranou od davu lidí, který hotelovou halu proměňoval v tržiště. Tam Francesca promluvila: „Vzpomínáš si na text mailu z té usedlosti?"

„Samozřejmě!" Gropius vytáhl z kapsy saka zápisník. „Četl jsem ho nejednou a nepochybuju, že je to příkaz k vraždě na klinice v Milánu."

„Nechceš jít na policii?"

„Zatím ne. Komisař Artoli by nevěřil tomu, za jakých okolností jsme tu usedlost našli - a mám-li být upřímný, ani se mu nedivím. Možná později."

Francesca přikývla. Zírala na text mailu v Gropiusově kalendáři. „Ostatně mluvila jsem s padrem Robertem. Je to vzdělaný muž a okamžitě věděl, že to je citát z Bible, z Evangelia svatého Matouše 5,29. A pokud jde o požehnání Nejvyššího z Barcina, tak to pochází z Barcelony. Barcino je totiž latinské

jméno Barcelony."

Gropius stál jako ochromený. „Samozřejmě! Proč jen jsem na to nepřišel dřív!" vykřikl. Cítil, že je cíli blíž než kdykoli jindy, a teď už nepřichází v úvahu se vzdát. Vždyť má Rodriguezovu adresu.

„Vidím ti to na špičce nosu," usmála se šelmovsky Francesca. „Ty pojedeš do Barcelony. Vezmeš mě s sebou?"

Gregor Francesku objal a dlouze se na ni zahleděl. Potom zašeptal: „Víš, jak jsou ti lidé nebezpeční, a já tě nechci zbytečně vystavovat riziku. Ještě dneska poletím do Mnichova, sbalím si doma čisté věci a zítra prvním možným letadlem odcestuju do Barcelony. Kdybys o mně dva dny neslyšela, tak uvědom policii."

„A ta obálka v hotelovém trezoru?"

„Tu vezmu s sebou. Pravděpodobně je její obsah bezcenný a signora Selvini nám podsunula jen falzifikát, ale člověk nikdy neví. Za určitých okolností může ještě získat větší význam."

Francesca se ke Gregorovi bouřlivě přitiskla, jako by měla strach, že ho ztratí. Na okamžik každý ucítil teplo toho druhého. I když to Gropius nedával najevo, dávno věděl, že se k téhle ženě vrátí tak brzy, jak jen bude moci.

„Můžu tě alespoň doprovodit na letiště?" zeptala se.

Přikývl.

KAPITOLA 17

Barcelona. Mnozí tvrdí, že je to nejkrásnější město na světě. Gropius by si přál, aby je mohl poznat za příjemnějších okolností. Podnikl už četné dlouhé cesty, ale Barcelonu ještě nikdy neviděl. Vlastně škoda, pomyslel si při půlhodinové cestě z letiště El Prat na Plaza Catalunya ve středu města. Potom ho však opět ovládla myšlenka na toho odporného kněžoura Ramóna Rodrigueze. Musí ho najít, a co víc, musí zjistit, pro koho ten muž pracuje a kdo jsou muži v jeho pozadí: Neboť Gropius už si byl jistý, že Rodriguez není osamocený chodec, nýbrž že za ním stojí nebezpečná organizace, která jde doslova přes mrtvoly.

Jediným záchytným bodem mu byl lístek s adresou Carrer Caralt 17, což nebylo právě mnoho, jestliže chtěl objevit stopu komplotu působícího po celé Evropě. V uplynulých čtyřech měsících si však vypěstoval kriminalistický čich, jaký mu dosud byl zcela cizí. Dávno mu bylo jasné, že v žádném případě nehraje v tom ničemném dramatu hlavní roli, jak se původně domníval, ale z obou stran se náhodou zapletl do události, s níž měl něco společného jen okrajově, která však pro něj měla velký význam.

V dopise ho vedení kliniky vyzvalo, aby prvního března opět nastoupil do práce - s výhradou konečného objasnění případu, jak bylo v textu uvedeno. Ale Gropius odmítl s tím, že se na své místo vrátí, až když bude odstraněna jakákoli pochybnost o jeho odpovědnosti a on bude plně rehabilitován. Gropiusův vrchní lékař Fichte byl zatčen v Paříži a poté spolu s Veronikou předán německým úřadům, kde udělal obsáhlé přiznání. Rozhodně však popíral, že by měl něco společného se Schlesingerovou smrtí a ostatními vraždami. Pro Gropiuse tedy bylo jasné, že musí pokračovat v pátrání dál.

Události ho do sebe vtahovaly jako vír. Dokonce i kdyby měl

v úmyslu zastavit svoje hledání, bylo by to nemožné. Jako pod vnitřním tlakem Gropius odhaloval zločin, který už získal jednoznačné rysy spiknutí.

Gregor si najal pokoj v hotelu Ducs de Bergara, co by kamenem dohodil od náměstí Plaza de Catalunya, v malebném domě s halou a schodištěm v secesním stylu. Vlídná dáma v recepci - vypadala tak španělsky, že se mohla jmenovat jenom Carmen, přestože by tuto národnost ostře odmítla a označila se za Katalánku - Carmen mu doporučila habitación exterior, pokoj s vyhlídkou, což skutečně nebyla špatná volba. Teď Gropius seděl v pohodlném, šedivě čalouněném křesle a přemýšlel, jak by vyluštil tajemství Ramóna Rodrigueze.

Samozřejmě měl strach. Věděl až moc dobře, čeho jsou Rodriguez a jeho lidé schopni, a také věděl, že se vynoří vždycky tehdy a vždycky tam, kde je člověk nejméně čeká. Teď choval naději, že nikdo z nich nebude předpokládat, jak blízko je jámě lvové. Aby se opravdu pojistil, neletěl do Barcelony přímo, nýbrž nejprve odcestoval do Ženevy, a teprve tam si koupil letenku do Barcelony, jako kdyby se až nyní rozhodl k cestě do Španělska.

Problém - i když řešitelný - spočíval v tom, že Gropius neuměl ani slovo španělsky, a co bylo v tomto městě ještě důležitější: nemluvil katalánsky. Na doporučení vlídné recepční zašel na Plaza de Catalunya do cestovní agentury, kde mu zprostředkovali německy hovořící průvodkyni.

Netrvalo ani hodinu, Gropius si ve svém pokoji právě zdříml, když zazvonil telefon a mladý hlas se dokonalou němčinou ohlásil: „Bon dia! Jmenuji se Maria-Elena Rivasová, jsem vaše průvodkyně po Barceloně a čekám na vás v hale. Poznáte mě podle červených šatů."

Skutečně nebylo možné Marii-Elenu přehlédnout. Jednak proto, že byla oblečená do nápadného červeného kostýmu, a jednak proto, že byla přímo neuvěřitelně krásná. Měla tmavé vlasy

spletené v týle do copu, od hlavy k patě měřila přesně sto šedesát centimetrů, víc určitě ne. Věk bylo těžké odhadnout, možná čtyřiadvacet. Na Gregorovu otázku, jak to, že mluví tak dobře německy, odpověděla, že studuje germanistiku, ale v Německu ještě nebyla.

Gropius dlouho přemýšlel, jak by průvodkyni vysvětlil svůj záměr, aniž se prozradí. Ale když se Maria-Elena na nic nevyptávala, zatím to nechal být.

„To není zrovna moc vznešená adresa," poznamenala dívka, když uvedl Rodriguezovu adresu, a omluvně dodala: „Pokud si mohu takovou poznámku dovolit."

Gropius se usmál. „Nejde o žádného přítele, kterého chci navštívit. Spíše naopak. Chápete?"

Průvodkyně našpulila rty a jen hlasitě vydechla.

Carrer Caralt se nacházela na západním předměstí a Maria navrhla, aby jeli metrem a nadzemní dráhou, bude to podstatně rychlejší než taxíkem. Gropius souhlasil a nastoupili na Plaza Catalunya na metro trasy I, jeli na Plaza de Sants, a tam přestoupili na nadzemní dráhu číslo 5 směr Cornella. Někde v západní části, kde domy vypadaly staré a sešlé, vystoupili.

Po deseti minutách chůze ulicemi lemovanými kontejnery na suť a automobilovými vraky došli do uvedené ulice. Domy byly nejméně sto let staré, alespoň tak vypadaly, kolem některých bylo postaveno lešení, jiné, zřejmě neobydlené, čekaly na zbourání.

Několik snědých výrostků v trikách s nápisem FC Barcelona hrálo na ulici fotbal a hluk, jaký přitom dělali, se odrážel od zdí čtyřpatrových domů.

„Pot ajudarme sisplau?" zavolala na ně Maria-Elena. „Můžete mi pomoct?"

Chlapci se seběhli do kruhu kolem cizinců a s despektem si je měřili. Gropius vůbec nebyl ve své kůži. V myšlenkách počítal hotovost, kterou má v kapse, a napadlo ho, že u sebe nemá

telefonní číslo, aby mohl zablokovat kreditní karty. A náhle se stalo něco podivného.

Jakmile průvodkyně vyslovila číslo domu 17, výrostci se k nim obrátili zády, jenom nejmladší z nich ukázal na úzkou budovu s prázdnými okenními otvory a ohořelou fasádou.

Gropius a Maria-Elena na sebe tázavě pohlédli. Na ulici se rozhostilo ticho. Po fotbalistech jako by se slehla země. Když se přiblížili ke vchodu, rozeznal Gropius nad vstupem tabulku s číslem 17. Dům vyhořel nepochybně už před lety a trosky jen čekaly na stržení.

„Je možné, že váš - nepřítel - měl i jiné nepřátele?" zeptala se Maria-Elena, která se z překvapení probrala jako první.

„Myslíte nějakého paliče?"

Dívka zavrtěla hlavou. „Reakce těch kluků byla dost divná, nezdá se vám?"

Na Gropiuse ulice působila tísnivě - nedokázal říct proč. Když se rozhlédl, zdálo se mu, že za kalnými okenními tabulkami a zešedlými záclonami vidí zvědavé tváře. Jenom stará žena oblečená do černého v domě na druhé straně ulice dávala své zvědavosti volný průchod a sledovala každý jejich krok.

Silným hlasem rozléhajícím se kolem dokola se jich zeptala, koho hledají.

Maria-Elena se otázala, jestli zná jistého Ramóna Rodrigueze, který prý bydlel v Carrer Caralt 17.

Stařena tvrdila, že to jméno nikdy neslyšela, a to tady bydlí už třicet let. Protější dům vyhořel, prý ho někdo zapálil, a jeho obyvatelé se odstěhovali. Nato zavřela okno tak prudce, až se Gregor obával, že popraskají skleněné tabulky.

„Mrzí mě, že jsme neuspěli," zalitovala dívka, když opět seděli v nadzemní dráze. „Ale najít v Barceloně Ramóna Rodrigueze je asi tak těžké jako v Mnichově Petra Müllera. Není to právě neobvyklé jméno, víte!"

Bylo naivní domnívat se, že Ramón Rodriguez zanechal v hotelu v Mnichově správnou adresu. Unavený Gropius se vrátil do hotelu. Zlobil se sám na sebe, že tomu chlápkovi sedl na lep. A aby se trochu vzpamatoval, sáhl po telefonu a vyťukal Francesčino číslo. Měl naléhavou potřebu slyšet její hlas.

Vlastně jí chtěl povědět, jak moc mu chybí, jak velmi si na ni zvykl, potom jí však do všech podrobností líčil hledání Rodriguezovy adresy a přiznal, že ho ten chlap vodil za nos.

Francesca trpělivě naslouchala. Když domluvil, poradila mu: „Měl bys Rodrigueze hledat v přístavu."

„To není špatný nápad," poznamenal Gropius obveseleně.

„Ne, já to myslím vážně!" bránila se. „Musím ti něco vysvětlit."

„Poslouchám!"

„Tehdy v té usedlosti u Asti, jak jsme prohlíželi ten záhadný mail z Barcelony a potom honem prchali z domu, jsem něco vzala s sebou: kazetu z telefonního záznamníku. Zapomněla jsem ti to povědět."

„A už sis tu kazetu poslechla?"

„Ano. Nejdřív jsem nevěděla, co si s tím počít. Je slyšet jenom rozčilený hlas mluvící španělsky. Ale čím častěji jsem to poslouchala, tím víc ve mně rostlo podezření, že by to mohl být Rodriguezův hlas. Don Roberto, kterému jsem kazetu přehrála, prohlásil, že to není španělsky, nýbrž katalánsky. Překlad doslova zní: Gerardo, oni mě zabijou! Prosím tě, dostaň mě odtud! In nom... poslední slova jsou nesrozumitelná. Potom jsou slyšet další hlasy a rozhovor najednou končí. Zní to jako volání o pomoc a v pozadí se ozývá lodní siréna a křik racků."

Gregor mlčel. Mlčel dlouho, protože si nedokázal informaci, kterou právě slyšel, smysluplně zařadit. Pro něj byla zpráva na záznamníku rovnicí o třech neznámých. Neznámý byl volající i

volaný a skryto zůstávalo i to, o co vlastně jde.

„A ty si opravdu myslíš, že jsi poznala Rodriguezův hlas?" zeptal se Gregor posléze.

„Povídám ti, že jsem ho poznala, až když jsem si záznam přehrála několikrát."

„A proč si myslíš, že telefonoval z Barcelony?"

„Přiznávám, je to jenom domněnka, ale není jen tak lapená ze vzduchu. Rodriguez mluví katalánsky - řekl don Roberto. A katalánsky mluví jen šest milionů lidí, mimo jiné v Andoře, v Algheru na Sardinii, na Baleárách a na pobřeží mezi Perpignanem a Alicante, především však v Barceloně. A protože objednávka na vraždu přišla z Barcelony, není můj předpoklad, že telefonovat se mohlo také z Barcelony, úplně zavrženíhodný."

„Chytrá holčička. Máš můj obdiv."

„Ach děkuji, signore! Jsem vám vždy k službám, pokud bych vám zase někdy mohla pomoci."

Až teď si Gropius uvědomil, že Francesca by mu tady v Barceloně opravdu byla velmi užitečná. A nejen to. Neviděl ji tři dny a už pociťoval, jak mu chybí. Proč si brání přiznat, že z počáteční potyčky se už dávno stala hluboká náklonnost?

„Škoda že jsem tě nevzal s sebou," přiznal náhle do sluchátka.

„Má to znamenat, že ti chybím?"

„A když odpovím, že ne?"

„Tak tě při nejbližší příležitosti uškrtím. Ale jestli chceš, sednu zítra do prvního letadla a přijedu do Barcelony."

„To bys udělala? Máš vůbec čas?"

„Ale co. Člověk musí vědět, co je pro něj důležité. Miluju tě." Zavěsila.

Později, když Gropius ve svém hotelovém pokoji uvažoval a přemýšlel o dalším postupu, uvědomil si, jak ošklivě se k Francesce choval. Řekl jí: Škoda že jsem tě nevzal s sebou, a ona na to odpověděla: Miluju tě. Proč je pro něj tak těžké projevit

svoje city?

Druhého dne ráno, Gropius se právě vykoupal a stál v koupacím plášti u okna, aby vychutnával pohled na město zalité sluncem, zazvonil telefon. Byla to Francesca.

„Dobré ráno, tady služba buzení. Chtěl jste přece vzbudit, ne?"

Gropius se zasmál. Byl ještě příliš ospalý, než aby pohotově zareagoval, a tak se jenom zeptal: „Kde jsi?"

„Na letišti El Prat v Barceloně."

„Cože?"

„Vstávala jsem v pět. Volné bylo jenom tohle přímé spojení. Tak jsem tady."

„A já se ještě ani pořádně neprobudil."

Francesca se zasmála: „Víš, co říkával Napoleon: Čtyři hodiny spí muž, pět žena a šest idiot."

„A co je vlastně víc než idiot?"

„To se mi nechce rozvádět. Hlavně když je tak krásně jako dneska."

„Přijedu pro tebe!" navrhl ochotně Gropius.

„Není třeba, tašku už mám naloženou v taxíku. Jak se jmenuje tvůj hotel?"

„Ducs de Bergara v ulici Bergara, poblíž Placa de Catalunya."

„Za půl hodiny jsem tam! Líbám tě."

Dříve než Gregor vůbec stačil odpovědět, Francesca rozhovor ukončila.

Její rozhodnost a samozřejmost, s jakou uskutečňovala svoje plány, Gropiuse stále znovu překvapovaly. Skutečně uplynulo přesně třicet minut a taxi s Franceskou předjelo k hotelu.

Padli si do náruče, jako by se neviděli rok.

„Jestli ti to nevadí, přepsal jsem pokoj na seňor a seňora Gropiusovi."

Francesca překvapeně vzhlédla. „To zní jako nabídka k sňatku!"

„Bohužel, ještě zadáno!"

„To známe," zasmála se. „Ti nejlepší muži jsou buď ženatí, nebo homosexuální."

„Počkejme si!" poznamenal Gropius. „Počkejme si."

V hotelovém pokoji Francesca začala horlivě vybalovat kufr a v tom se nijak nelišila od ostatních žen, které na dvoudenní výlet vezou polovinu svého vybavení. Teprve teď měl Gropius čas si ji důkladněji prohlédnout. Měla na sobě dvouřadový béžový kalhotový kostým, v němž se velmi dobře vyjímala její postava, střevíčky na vysokých podpatcích, ale bylo tu ještě něco, proč vypadala trochu jinak.

„Kde máš brýle?" zeptal se překvapeně.

Ukázala na hnědou kabelku. „Mám nasazené kontaktní čočky. Při některých činnostech brýle prostě překážejí."

„Například?"

Francesca hlasitě zaklapla kufr. Podepřela si ruce v bok, stoupla si před Gregora a prohlásila: „Například při milování."

Gropius k ní vzhlédl z křesla, kde seděl. Francesca ho dokázala pobláznit několika slovy, jedním pohybem.

Tohle byl takový okamžik.

Beze slova k ní vztáhl ruku. Hbitě si ji zasunula mezi nohy a lehce zasténala. Stehny tiskla jeho pravici, až to zabolelo, Gregor si však ten pocit vychutnával a nijak se nechystal ruku vysvobodit. S rozkoší sledoval, jak si Francesca rozepíná kabátek, až odhalila ňadra jako zralé broskve.

Připadal si jako nesmělý mladíček, jak tam tak seděl a nechával se svádět tou vzrušující ženou. Sám sebe nepoznával. Jako ochromený pozoroval každý její pohyb, jak se svlékla donaha, zůstala jen ve střevíčkách a rozepínala sponu na pásku jeho kalhot. Když k němu její ruka pronikla a lehce ho stiskla, nedokázal potlačit tlumený výkřik.

„Chci tě, chci tě, chci tě!" šeptal vzrušený do krajnosti.

Francesca ho laskala na nejintimnějších místech a on jen zavřel oči a nechával se unášet svými pocity. Je to báječná žena, pomyslel si. Když si na něj sedla a on cítil, jak do ní hluboko vniká, všechny jasné myšlenky se mu z hlavy vytratily.

Oba na nekonečně dlouhý okamžik ustrnuli. Bylo to nesnesitelně krásné. Gropius se neodvážil pohnout, aby neporušil stav nejvyšší slasti. Nevěděl, jak dlouho tak setrvali, pak Francesca náhle několika prudkými pohyby přivodila rychlý konec. Tělem mu projel záchvěv jako po zásahu elektrickým proudem, tak silný, až se mu zatmělo před očima. Když se opět probral, něžně si leželi v náručí.

Společně posnídali a rozhodli se jet do přístavu. Gregorovi se ten nápad jevil dost nesmyslný, ale to dopoledne by Francesku následoval až na konec světa. Šance najít Ramóna Rodrigueze byla podle jeho názoru asi tak jedna ku milionu.

U Kolumbova sloupu vystoupili z taxíku a pěšky se vydali na další cestu. Nazdařbůh procházeli po Moll de la Fusta a dívali se na zakotvené plachetnice a jachty na třpytivé hladině. Francesca vytáhla z kabelky diktafon a opět přehrávala kazetu s Rodriguezovým hlasem.

Gropius zavrtěl hlavou. „Ten rozhovor se mohl odehrát kdekoli, naproti v obchodním přístavu nebo tady v přístavu jachet."

Francesca, jako kdyby doufala, že objeví nějaký skrytý odkaz, přitiskla diktafon k uchu a znovu a znovu záznam přehrávala.

U mola, kde přistávají křižníky a velké jachty, jim obzvlášť padla do očí jedna loď. Gropius neměl ani potuchy o křesťanské mořeplavbě, ale tahle loď byla obrovská a starší než všechny ostatní v přístavu. Navíc vypadala, že se na ní nezdržují ani pasažéři, ani posádka. Jenom můstek hlídali dva strážní.

Sněhobílá loď byla určitě padesát let stará a postavená ze dřeva, vypadala však udržovaně. Když přišli blíž, uviděli

náklaďáček s nápisem Verduras - Hernán Jimenez, ze kterého muži vykládali bedny s ovocem a zeleninou a nosili je na loď.

Už se chtěli obrátit na zpáteční cestu, když se Gropius náhle zastavil. Na přídi lodě se skvěl podivný název: IN NOMINE DOMINI.

„Latinsky!" zašeptal Gregor a nepřítomně pohlédl na Francesku. „To znamená Ve jménu Páně."

„Neobvyklé," poznamenala Francesca. „Dokonce i v ultrakatolické Itálii se lodě jmenují Leonardo da Vinci, Michelangelo nebo Andrea Doria, když už tak třeba Santa Lucia nebo Santa Maria. Tohle je vážně neobvyklé."

Gropius se znovu zadíval na loď a polohlasně uvažoval: „Počáteční písmena těch tří slov!"

„IND," navázala Francesca.

„IND," opakoval nevěřícně. Právě se chystal vzdát to zatracené hledání tajemného neznámého, přestat řešit neřešitelné, a náhle se nečekaně vynořil první odkaz na muže v pozadí událostí.

IND - Ve jménu Páně, když si uvědomil události posledních měsíců, znělo to jako temná pohrůžka. Ale co je to za lidi, kteří se Ve jménu Páně nechají strhnout k takovým činům? A navíc je ještě sami inscenují?

„Pojď!" vzal Gregor Francesku za ruku a zamířil přímo ke spuštěnému lodnímu můstku. Ale ještě než k němu došli, postavili se jim do cesty dva černě odění strážci s napřaženými pažemi. Oba měli revolver v zavěšeném pouzdře, u pasu gumový pendrek a očividně připevněný přístroj na vysílání elektrických šoků, který do každého útočníka pustí deset tisíc voltů, a tak ho vyřadí z boje.

„Krásná loď!" pokoušel se Gropius navázat s nimi rozhovor, ale jeden z nich pohrdavě mávl rukou a anglicky zlostně sykl: „Vypadněte!"

„V pořádku!" odpověděl Gropius a táhl Francesku pryč. „S takovými si raději nebudeme nic začínat."

Náklaďáček zeleniny už byl vyložený a řidič se s kvílejícím motorem rozjel po molu. „Okamžik!" zastavil se Gropius a vytáhl z kapsy zápisník, kam si poznamenal reklamní nápis auta: Verduras - Hernán Jimenez.

Francesca se na něj tázavě zadívala.

„Myslím," odpověděl, „že seňor Jimenez by nám mohl o té tajuplné lodi povědět něco víc."

„Co chceš dělat?"

„Vyhledat Jimeneze."

„Ale vždyť ani neznáš jeho adresu!"

„A k čemu jsou telefonní seznamy! Kromě toho mi může pomoct Maria-Elena."

„To je kdo?"

„Průvodkyně cizinců, která mi pomáhala už včera při hledání Rodrigueze."

Maria-Elena Rivasová objevila zelináře ve čtvrti Ribera, části města, kde jsou v pěší zóně nesčetné malé obchůdky a která není daleko od přístavu. Gropius nechtěl budit velkou pozornost, a tak raději nechal Francesku v hotelu a vydal se za Jimenezem pouze s Marií-Elenou jako tlumočnicí.

Hernán byl vlídný muž menšího vzrůstu s kudrnatými tmavými vlasy. Když však slyšel, že Němec se ptá na majitele lodi In Nomine Domini, tvář mu zvážněla, zatvářil se odmítavě a zeptal se: „Vy jste od policie?"

„Ne, proč myslíte?" podivil se Gropius. „Já hledám jednoho svého dobrého známého. Jmenuje se Rodriguez. Předpokládám, že je na té lodi."

„Tak proč tam nezajdete a nezeptáte se?"

„Ti lidé nejsou zrovna hovorní."

Jimenez se zasmál: „To máte docela pravdu, seňore. Všichni jsou trochu zvláštní, chodí jenom v bílém a živí se přísně

vegetariánsky, proti čemuž já osobně nic nemám. To jistě chápete. Už míň se mi ale líbí, že jsou všichni nějak divní. Málokdy někoho z nich vidíte. Ale jednou jsem v podpalubí potkal člověka, co vážně naháněl strach. Chlapa jako almaru se znetvořeným obličejem. Když mě uviděl, otočil se a zmizel ve dveřích jedné z četných kabin."

„Kolik lidí má In Nomine Domini na palubě?"

„To je těžko říct. Podle velikosti dodávek bych myslel tak sto až sto padesát."

„A proč jste se mě ptal, jestli jsem od policie, seňore Jimenezi?"

„Proč?" zelinář pokrčil rameny. „Něco s těmi lidi nehraje. Nestrpí žádné ženy, žádné otázky, nemají žádná jména, jenom peníze, peněz mají dost. Každou dodávku platí v hotovosti. Po dvou nebo třech dnech, kdy kotví v přístavu, loď zase na dva nebo tři týdny odpluje."

„Ale vy jste určitě přemýšlel o tom, komu svou zeleninu vlastně prodáváte?"

„Ale ne," odsekl nazlobeně Jimenez. „Já se zákazníků tady v krámě taky neptám na jejich povolání nebo náboženství, když si přijdou koupit kilo rajčat. Ale mám takový dojem, že tohle je nějaká sekta. A teď mě omluvte, večer musím dovézt na palubu ještě jednu várku zboží. Zítra ráno chtějí vyplout." Rychle se vzdálil do skladu za obchodem.

Loď a cestující na ní Gropiuse magicky přitahovali. Vnitřní hlas ho nutil, aby si In Nomine Domini důkladně prověřil. Ale jak?

Už procházeli ulicí Sombrerers, aby na via Laietana nastoupili do taxíku, když Gropius najednou dostal nápad a vysvětlil tlumočnici, že se ještě jednou musejí vrátit k Jimenezovi.

Zelinář se ani moc nepodivil, když se Gropius s Marií-Elenou znovu objevili, a s klidem si vyslechl Gregorův plán. „Aha," přikývl, „tak vy byste mi chtěl pomoct při vykládání zboží. To

není tak špatný nápad. Jenom se obávám, že stráže budou nedůvěřivé, když přijdete takhle nóbl oblečený."

„Samozřejmě přizpůsobím svůj zevnějšek té práci," přikývl Gropius. „Kdy jedete?"

„Měl byste tu být v sedmnáct hodin," odpověděl Jimenez a vypadalo to, že ho celá věc baví. „Ale bylo by lepší, kdybyste přišel sám."

Nebylo snadné přesvědčit Francesku, aby zůstala v hotelu. Po všem, co s Rodriguezem prožila, měla strach a nechtěla Gregora pustit samotného. Nakonec pochopila, že ve dvou by sotva měli nějakou možnost dostat se na loď a riziko, že budou odhaleni, by bylo mnohem větší.

Hernán Jimenez málem Gropiuse nepoznal, když se krátce před pátou odpoledne objevil u skladu. Gregor měl na sobě modré montérky a odřené volné sako, které koupil na bleším trhu Els Encants Nous na Placa de les Glories. Jenom jeho pěkné boty se moc nehodily k jeho novému zjevu.

O hodinu později se naklaďáček s firmou Verduras blížil k molu a krokem jel k lodi In Nomine Domini kotvící v poslední řadě. Na rozdíl od dopoledne, kdy na lodi nebylo vidět živou duši, panoval teď na palubě živý ruch a kromě Jimeneze nakládali své zboží dovnitř ještě další tři dodavatelé.

Gropius odhadoval délku lodi na dobrých padesát metrů. Na horní palubě byly dva podhledy s malými kulatými okénky do poloviny ještě zakrytými neprůhledným sklem či přetřenými bílou barvou. Gregorovi byly nápadné především velké antény a satelitové talíře nad kapitánským můstkem. Tvořily prudký kontrast ke staromódní podobě lodi.

Lodní můstek byl přísně střežený, a když Gropius nesl na palubu první bednu s okurkami, byl on i jeho náklad podroben důkladné prohlídce. I Jimenez, kterého stráže znaly, směl projít až

po osobní prohlídce.

Nákladní průvlak v břiše lodi byl úzký, za ním se rozevíral tmavý prostor, z něhož vlevo i vpravo vedly dvě úzké chodby směrem na záď a příď. „Zvláštní, tajuplné," poznamenal Jimenez, který tlačil vozík se třemi na sobě složenými bednami zeleniny. Gropius ho následoval s bednou na levém rameni, jak to viděl u přístavních dělníků. Dusno, zápach dieselových motorů a hluk generátorů vytvářely tísnivou atmosféru.

Zásobárny a chladicí boxy byly umístěny směrem k přídi a skýtaly dost prostoru k uskladnění potravin, z nichž by mohlo žít sto cestujících včetně posádky i několik měsíců. Dobře tucetkrát procházeli Gropius a Jimenez cestu od nákladního průvleku k zásobárnám. Gregor si vtiskl do paměti každé dveře, otevřel hned jedny, hned druhé, a tak si udělal představu o prostorách.

I v podpalubí hlídal černě oblečený a ozbrojený strážce, jenž však svůj úkol nebral tak vážně jako strážní u lodního můstku. A tak si Gropius, když vlekl další bednu, připravil plán, který uskutečnil, ještě než byl složen poslední náklad.

Aniž si Jimenez všiml, zmizel v předním konci chodby v kajutě s prádlem, kde se kupily ručníky, ubrusy, povlečení a oblečení na metrových hromadách. Šedivý pytel se špinavým prádlem byl plný jenom do poloviny a Gregor využil příležitost a schoval se v něm.

Později by nedokázal povědět, jak dlouho v pytli setrval - jednou měl dojem, že slyší, jak ho Jimenez volá. Odvážil se opustit vězení, do něhož se dobrovolně uchýlil, až když lodí otřásalo hlasité dunění, které přehlušilo zvuk generátorů. Jedním ze tří kulatých okének, zvenčí natřených bílou olejovou barvou, mohl v obrysech rozeznat, jak se světla na molu pohybují. To snad není možné, projelo mu hlavou. Jimenez tvrdil, že loď odplouvá až zítra ráno. Marně se snažil otevřít okénka. Nešlo to. Uvízl v pasti!

Na chodbě se ozvaly hlasy. Co teď? Aby nebyl okamžitě

odhalený jako černý pasažér, kdyby někoho cestou potkal, svlékl si svoje oblečení a natáhl bílé kalhoty a bílý kabátek, jakých byly v komoře s prádlem na výběr desítky. Potom pootevřel dveře a vyhlédl na chodbu.

Gropius neuvažoval o tom, jak by měl reagovat, kdyby někoho potkal. Věděl jenom jedno: Chce pryč z téhle zatracené lodi!

Udýchaný vyběhl po úzkých dřevěných schůdcích z podpalubí a opatrně se rozhlížel na všechny strany. Naštěstí bylo na přední palubě už husté šero. Skrytý v jedné z kajut se Gropius pokoušel zorientovat. Loď už byla od mola vzdálena dobrých pět set metrů a nabírala kurz na jih. Za jiných okolností by se těšil z pohledu, který se mu naskytl na osvětlené lodě a světla pobřežní promenády, nyní však neměl náladu obdivovat večerní panoráma města. Váhal, zda se má odvážit skoku do vody a pokusit se doplavat na břeh, když se však naklonil přes zábradlí a viděl vířící příďovou vlnu, tuto myšlenku zavrhl.

Neschopen jakkoli se rozhodnout, jako ochromený se Gropius potácel podél zábradlí směrem k zadní palubě. Uprostřed lodi, hned za velitelským můstkem, zářila okna jedné kajuty jasným světlem. Gregor se pokrčil a proběhl pod pažením, takže se mu podařilo dostat nepozorovaně na zadní palubu, kde sklesl na srolované silné lodní lano. Zoufale skryl obličej v dlaních.

Už jsi zvládl jiné bezvýchodné situace, pokoušel se těšit sám sebe, avšak pokus se nedařil. Ve skutečnosti měl strašný strach jako tenkrát na té opuštěné usedlosti poblíž Asti. Snadno si dovedl představit, co s ním ti lidé udělají. A zbavit se mrtvoly není nikde snazší než na širém moři.

Gropius neměl nejmenší tušení, kam loď míří, a vlastně mu to mohlo být jedno. Najednou uslyšel z nitra kajuty zařvání. Ve stínu záchranných člunů se plížil k oknu a nahlédl dovnitř.

To, co viděl, v sobě mělo něco strašidelného. Na jakémsi trůnu s vysokým opěradlem seděl děsivě znetvořený muž v bílém hábitu.

Tvář měl k nepoznání zohavenou jizvami a spáleninami. Jeho hábit se podobal sutaně a byl od krku až po kotníky nohou propínací. Kousek od něj klečela na dřevěné stoličce polonahá zubožená postava, jejíž trup byl poznamenán modrými stopami šlehů a krvavými ranami. Muž měl na rukou pouta. Chlapík v černém švihal ubožáka důtkami s krátkou rukojetí, na jejichž řemínících byly připevněny železné hvězdičky. Vše se odehrávalo bez viditelné agrese, jako by s děním souhlasili všichni, kteří se na něm podíleli.

Po několika minutách mučení skončilo zvláštním gestem. Muž v bílém vstal a pravicí načrtl do vzduchu žehnající znamení kříže. Katův pacholek v černém odváděl oběť z kajuty. Přitom se ten malý podsaditý muž obrátil směrem ke Gropiusovi, a i když mu dlouhé tmavé vlasy padaly do obličeje, Gregor ho okamžitě poznal. Byl to Ramón Rodriguez.

Gropius zalapal po dechu. Cítil se hrozně. Rodriguez! Dosud ho považoval za nebezpečného, teď mu ho bylo líto.

Světla na obzoru už dávno zmizela a In Nomine Domini teď plula poloviční rychlostí. Gropius přemýšlel, jak stráví noc. Nejjistější se mu jevily přední záchranné čluny a Gregor začal u prvního rozvazovat ochrannou plachtu. Možnost, že ho někdo objeví ve člunu, byla malá, nepochybně mnohem menší, než kdyby se na noc uložil někde v podpalubí. Ráno, pomyslel si, ráno uvidím, co dál.

Tvrdá dřevěná žebra člunu mu bránila usnout. K tomu se družila nejistota, jak by tito lidé zacházeli s černým pasažérem, kdyby ho náhodou našli. A až by zjistili, kdo se k nim vplížil, pak by jeho život neměl cenu ani pěťák, uvědomoval si Gropius.

Jeho oblečení! V neklidné dřímotě si vzpomněl na staré oblečení, které nechal v komoře s prádlem. Jestli je někdo najde, nepochybně bude vyhlášena pátrací akce. Musí je přinést.

Kajuta, v níž se odehrávala krutá scéna, teď byla temná.

Gropius se plížil stejnou cestou, jakou přišel, zpátky do podpalubí. V komoře s prádlem našel svůj starý oděv ještě na stejném místě, kde ho odložil. Rychle sroloval oblečení do uzlíku a chystal se odejít, když z protějších dveří uslyšel žalostné sténání. V rozporu se svým rozumem pootevřel úzké dveře a nahlédl dovnitř. Oslnilo ho prudké světlo.

Na rozdíl od spoře osvětlené chodby byla cela, která se před ním objevila, osvětlená jako za bílého dne. Na podlaze seděl sténající Ramón Rodriguez a opíral se zády o krví potřísněnou stěnu kabiny. Pravou nohu měl uvázanou řetězem. Těžký železný řetěz mu dovoloval pohyb v dosahu necelých dvou metrů. Gropius za sebou zavřel dveře.

Rodriguez se na něj apaticky podíval, potom opět zíral před sebe. Z umělohmotného kbelíku v rohu se šířil odporný puch. V míse na zemi ležel starý kus chleba.

„Vás bych tady čekal nejméně," vypravil ze sebe náhle Rodriguez, aniž vzhlédl. Hlas měl slabý. „Jak jste se dostal na loď?"

Gropius na otázku odpověděl otázkou: „Co se to tady děje? Proč vám tohle dělají?"

„Zabijou mě," zajíkal se muž. „Zítra, pozítří, jestli do té doby nechcípnu sám."

Po Rodriguezově těle stékaly lepkavé potůčky směsi potu a krve. Předloktím si otřel oči. Potom tiše pokračoval: „Měl byste vědět, že jsem to nedělal dobrovolně. Když jsem zjistil, co se tady odehrává, bylo už příliš pozdě."

„Co jste nedělal dobrovolně?" opatrně se otázal Gropius.

Dobrovolně jsem vás dnem i nocí nešpehoval. Pochopte, byl to příkaz z Nejvyššího místa. A když jednou tady k tomu řádu patříš, neexistuje cesta zpátky. Dostaneš pokyn, a pokud se nedržíš pravidel, prohrál jsi svůj život."

„O jakém řádu to mluvíte?"

„O řádu In Nomine Domini, IND, to jste nevěděl?"

„Ne, nevěděl."

„Tak jak jste se sem dostal? Jste přece profesor Gropius?" Rodriguez unaveně zvedl hlavu.

„Ano, jsem. Ale odpovědět na vaši otázku by trvalo moc dlouho. Raději mi povězte, jak jste se dostal do téhle strašné situace. Možná bych vám mohl pomoct."

„Vy mně? Proč byste to dělal? Po všem, co se stalo. Ale já jsem vás varoval. Tenkrát v Berlíně, vzpomínáte si? Proč jste to nevzdal?"

„Pak bych nebyl dneska tady!"

„Jsem si jistý, že by to pro vás bylo lepší. Jak to, že si tady vůbec jen tak volně pobíháte?"

„Protože tu oficiálně vůbec nejsem, jsem něco jako černý pasažér."

„Chcete tím říct, že jste se na loď dostal nepozorovaně?"

Gropius přikývl.

„Vy se tedy opravdu nevzdáváte," uznale pokýval hlavou Rodriguez.

„Nevzdávám, pokud jde o mou čest. Ale abych byl upřímný, rozhodně tady nejsem dobrovolně. Vplížil jsem se na loď, abych se dozvěděl něco více o mužích v pozadí řádu, a přitom jsem si nevšiml, že loď vyplouvá. A teď mám po pravdě řečeno zatracenej strach. Kam vlastně plujeme?"

„Kam, kam! To je přece jedno. Loď stejně nikde nepřistává a křižuje západní Středomoří jako Bludný Holanďan. To je ďábelsky dobrý nápad jak uniknout veškerému pátrání, všem zákonům a daňovým úřadům, nemyslíte?"

Rodriguez kývl prstem, aby se k němu Gropius ještě víc přiblížil, a zašeptal: „Dvoje dveře dál stojí trezor, stejně starý jako loď. V něm je uloženo padesát milionů euro. Řád totiž nemá žádné bankovní spojení. Oficiálně totiž vůbec neexistuje, chápete."

Za jiné situace by Gropius pochyboval, jestli se Rodriguez nevychloubá, když se však podíval na toho ztýraného člověka, jenž vzbuzoval dojem, jako by se životem už zúčtoval, potlačil jakékoli podezření.

„A odkud ta spousta peněz pochází?" zeptal se.

„No odkud asi! Na světě existuje pouze jediná instituce, která může takové částky nepozorovaně přesouvat sem a tam, a to je Vatikán."

„Vatikán snad přece nefinancuje tenhle řád z křesťanské lásky k bližnímu?"

„Z lásky k bližnímu? Abych se nezasmál! Čistě z pudu sebezáchovy! Kardinál státní tajemník Calvi si donedávna myslel, že řád In Nomine Domini má ve svém majetku Akta Golgata a může předložit důkaz, že kosti, které ještě před nedávnem ležely v kamenném korytě před zdmi Jeruzaléma, jsou kosterní pozůstatky Pána Ježíše."

„A existují Akta Golgata doopravdy?"

„To se ptáte zrovna vy?" Rodriguez si ho nedůvěřivě změřil. „Mazara tvrdí, že po Schlesingerově smrti jste akta získal vy, abyste podruhé kasíroval."

„Proč právě já?"

„Vy jste jediný, kdo byl ve spojení se všemi, kteří o nich vědí."

„Ale já je nemám. Možná si je Schlesinger vzal s sebou na onen svět."

„To ví Bůh, ale i on by o tom mohl pochybovat. Schlesinger byl rafinovanej prevít. Prodal Jeho Svatosti Giuseppe Mazarovi jen neúplné důkazy svého objevu, zřejmě s úmyslem zachovat si život. Kdyby vydal všechny důkazy, pravděpodobně předpokládal, že by ho zavraždili."

Gropius na něj zmateně hleděl „Kdo je pro všechno na světě Giuseppe Mazara?"

„Předchůdce kardinála státního tajemníka Paola Calviho. Calvi a Mazara byli oba členové kurie a tam se z nich stali úhlavní nepřátelé. Calvi záviděl Mazarovi jeho postavení. To se všeobecně vědělo. Považoval se za lepšího kardinála státního tajemníka a několikrát se dal slyšet, že Mazara je slaboch a církvi jenom škodí. Jednoho dne, při zpáteční cestě z Castel Gandolfo do Říma, dostala Mazarova služební limuzína smyk, narazila do stromu a vzplanula. Mazara jen o vlásek unikl smrti, utrpěl však těžké popáleniny. Své funkce se musel vzdát. Nakonec zmizel z Vatikánu a objevil se až o několik let později - jako vyděrač svého nástupce, kardinála státního tajemníka Paola Calviho. Od té doby má Mazara Calviho prakticky v rukou. Dovedete teď pochopit, proč Mazara nasadí všechny páky, aby pro sebe získal Schlesingerova akta?"

„To ano. Ale ten Mazara..."

„Máte pravdu, je blázen!" Rodriguez nenechal Gropiuse domluvit. „Dříve musel být chytrá hlava, ale po nehodě projevuje jasné příznaky šílenství. Přeje si, aby byl jako zakladatel řádu oslovován Vaše Svatosti. Dříve prý byl Mazara upřímný, liberální muž, teď se jeho povaha změnila v pravý opak. Stal se z něj arcikonzervativec, reakcionář, sadista. Předstírá, že k sobě přijímá hříšné kněze a obrací je na pravou cestu. Ve skutečnosti je zneužívá pro své nízké pudy a dává je Ve jménu Páně trýznit a vraždit."

„Hříšné kněze? To mi musíte vysvětlit."

Rodriguez pokrčil rameny. „Lidi jako jsem já. Byl jsem venkovským farářem ve vesnici poblíž Granolers, dokud mou cestu nezkřížila jedna učitelka, půvabné, boží stvoření, plné náklonnosti a lásky v mohutných ňadrech, však mi rozumíte. Nechtěl jsem se jí vzdát, a tak se spustila nemilosrdná mašinerie končící zákazem povolání. Z čeho má asi žít kněz zbavený svého úřadu?"

„Chápu. A později jste u Jeho Svatosti upadl v nemilost."

„Přesně tak. Když jsem poprvé uviděl Francesku Colellu, připomínala mi moji velkou lásku. Ta mě dávno opustila a signora Colella je jejím věrným obrazem. Nešikovně jsem se snažil jí dvořit, ale nepovedlo se mi to. Opil jsem se a mí spolubratři mě museli přivést k rozumu. Mazara netrpí žádné výstřelky. Považuje život za pokání."

„Pokání za co?"

„Za hříšnost člověka. Člověk, prohlašuje Mazara, není na světě pro své potěšení, nýbrž aby splnil vůli boží. A vůlí boží není si život užívat. Uměle prodlužovat život lidí je podle něj zločin. Každému je určeno, kdy nadejde jeho hodina. Proto odmítá transfuze krve, transplantace orgánů a všechna opatření prodlužující život. To všechno Mazara vykládá jako pohrdání boží vůlí."

„Takže máte na svědomí i Francesčina manžela Constantina?" zeptal se Gropius.

„Já osobně ne, ale řád In Nomine Domini."

„A Šeba Jadinová?"

„Chtěla řád vydírat znalostmi, které jí Schlesinger svěřil. A s profesorem de Lukou to bylo totéž."

Gropius vzteky nemohl ani promluvit. Po chvíli ze sebe vypravil: „A Arno Schlesinger? Kdo zabil jeho?"

„Jo, tenhle Schlesinger! Unikl atentátu v Jeruzalémě jen o vlásek. Možná ani neměl zemřít. Vatikánu šlo v prvé řadě o to, aby odstranil tělesné ostatky našeho Pána Ježíše."

„Vatikánu? Chcete tím říct, že atentátu v Jeruzalémě se nedopustila vaše organizace, nýbrž Vatikán?"

„Tak je to. Nesmíte všechno zlo světa připisovat jenom řádu In Nomine Domini. Je dost i jiných zlých lidí. V každém případě kardinál státní tajemník Paolo Calvi, případně jeho pobočník Crucitti, pověřili komando Palestinců, aby ‚problém' odstranili ze

světa plastickou výbušninou. Jak se ukázalo, byl to dost hloupý plán."

„Protože Schlesinger přežil?"

„Nejen proto. Jak mohl Calvi vědět, jestli Schlesinger své důkazy, které nashromáždil, někde neuschoval, takže jednou budou zveřejněny? Protože Schlesinger samozřejmě už dávno uklidil stranou pár kostí a uchovával je na neznámém místě."

„Takže Schlesingera mají nakonec na svědomí Calvi a Crucitti?"

Rodriguez prudce přikývl. „Proč bych měl lhát. Řád In Nomine Domini už má stoupence po celé Evropě, jsou to kněží, které římská církev propustila a oni bojují o přežití. Slepě poslouchají Mazaru, aniž ho kdy viděli, aniž vědí, kde se vůbec zdržuje. Aby dokázali svou ochotu k pokání, dělají dokonce věci, které jim nikdo nenařídil."

Rodriguez ještě mluvil, ale už se úplně zhroutil vysílením. „A teď mě nechte na pokoji. Pověděl jsem vám všechno." Tupě upřel oči před sebe a vypadal jako bez života.

Po chodbě se přibližovaly kroky a zase se vzdalovaly. Gropius pocítil naléhavou potřebu nadechnout se čerstvého vzduchu a opatrně otevřel dveře kabiny. S uzlíčkem svých oděvů pod paží vyšel po několika schůdcích na palubu.

Bylo už dlouho po půlnoci a Gropius vdechl hluboko do plic chladný mořský vzduch. Rodriguezova zpráva ho rozrušila a bezvýchodná situace, ve které se ocitl, ho tlačila do kouta. Přikrčený se připlížil k záchrannému člunu a vklouzl pod plachtu.

Na spánek neměl ani pomyšlení, i když moře bylo klidné. Hlavou mu táhlo příliš mnoho myšlenek. Nakonec všechny přehlušila jedna: Jak by reagoval ten šílený Mazara, kdyby ho našli? Dosud Gropiuse chránila domněnka, že má ve svém majetku Akta Golgata. Ale teď, když byli Mazara a členové jeho řádu odhaleni, protože on se odvážil přímo do jámy lvové, teď se musí

obávat, že ten šílenec učiní něco nevypočitatelného. Lámal si hlavu hledáním východiska z tohoto dilematu, aniž se nějak přiblížil řešení.

Se strachem naslouchal monotónním, cizím zvukům, když najednou na palubě uslyšel rychlé kroky. Opatrně odsunul plachtu nad člunem. Ve tmě uviděl tři muže v kombinézách, kteří začali něco dělat na různých místech lodi. Čtvrtý, vysoký a vyzáblý, zaujal postavení na přídi s automatem připraveným k palbě.

Gropius nejprve nenalézal vysvětlení pro chování mužů, kteří s jistotou náměsíčníků, jako kdyby své úkoly stokrát nacvičovali, vykonávali svou práci. Temné, sotva slyšitelné dunění přimělo Gregora, aby se podíval na tmavé moře, odkud podivný zvuk přicházel. Na okamžik měl dojem, že vidí obrysy rychlého motorového člunu, který se přiblížil do vzdálenosti asi dvou set metrů vedle lodě. Co to má znamenat?

Čím déle akce trvala, tím neklidnější byl strážný s automatem. Nakonec začal zbraň nervózně přehazovat zprava doleva a přecházet před kajutou sem a tam. Zastavil se několik kroků před Gropiusovým úkrytem. Šeptem dal jednomu ze svých mužů nesrozumitelný příkaz. Potom se prudce obrátil. Gropius viděl, že ústí zbraně teď míří přímo na něj. Vlastně ho ten muž nemohl vidět, avšak Gropius v panickém strachu vylezl ze svého úkrytu s rukama nahoře. Uslyšel kovové cvaknutí, jak neznámý odjistil zbraň. Se zavřenýma očima Gropius čekal, až mu hruď provrtají střely. Stál strnule, bez hnutí, neschopný cokoli cítit. To je konec, pomyslel si.

Tak proč už nestiskne spoušť? Gropius čekal, trvalo to malou věčnost, přál si, aby už bylo po všem. Proč ten muž nestřílí?

Gropius zdráhavě otevřel oči a díval se do známé tváře.

„Prasskove, co ty tady?"

Chvilku stáli bývalí přátelé proti sobě. Prasskov nebyl o nic méně šokovaný než Gropius. Ten se vzpamatoval první.

„Co se tady vlastně děje?" zeptal se tichým, ochraptělým hlasem. Doufal, že si Prasskov nevšimne, jak se třese po celém těle. „Myslel jsem, že jsi plastický chirurg, a ne gangster," dodal ještě.

Teď už se ze zdánlivě neuvěřitelného setkání zotavil i Prasskov. „Jak vidíš, jedno nevylučuje druhé," odpověděl rovněž tiše. „Ale co ty máš s těmi bratry společného?"

„Nic, vůbec nic," prohlásil Gropius. „Jenom jsem chtěl poznat řád, který má na svědomí tolik lidí."

Prasskov se potutelně usmál: „Tak to se můžeme dát dohromady! Jsme tady, abychom těm lidem jednou provždy zatrhli jejich aktivity. Ti bratři nesvědčí obchodu."

„Co to má znamenat?"

Prasskov se s namířeným automatem opatrně otočil kolem své osy a prohlížel si každý kout lodě. Nakonec klidně odpověděl: „Počet transplantací dramaticky klesl. Lidé mají strach z otrávených orgánů. Mnozí potenciální příjemci transplantátů hlásají, že raději umřou přirozenou smrtí než kvůli otrávenému orgánu. A malá poptávka má v tržním hospodářství za následek i snížení cen - to je jednoduché účtování. Proto loď za pár minut roztrhne několik desítek nálož trhaviny a potopí se."

„Nálože trhaviny? Tví muži tady umístili nálože?"

„Uhodl jsi, kolego. Ani po jednom z těch chlápků nikdo neuroní slzu. A moji chlapci rozumějí řemeslu, jsou vyškolení ještě u KGB."

Gropius se na Prasskova dlouze zahleděl. I ve tmě viděl na jeho tváři ďábelské rysy a něco ho napadlo: „Prasskove, je možné, že balíček trhaviny, který dostala Felicia Schlesingerová a který málem zabil mě, jsi odeslal ty?"

Prasskov na okamžik znejistěl, potom výsměšně opáčil: „Co tě napadá, Gropiusi, něco takového bych neudělal. I když - jistě by sis to zasloužil. Koneckonců jsi mi pokazil kšeft."

Gropius zvedl pěsti a jako smyslů zbavený bušil do Prasskova. „Ty svině mizerná!" řval vzteky bez sebe.

Prasskov klidně ustoupil stranou a přenechal dvěma svým mužům, aby běsnícího Gropiuse přivedli k rozumu tak, že mu zkroutili ruce za záda.

„Poslouchej, ty boxerská hvězdo!" zvedl Prasskov ukazováček. „Než se pustíš do nevinných lidí, vzpomeň si, že jsme kdysi spolu hrávali golf."

Tichým hvízdnutím svolal své muže a jeden z nich dal kapesní lampou signál. Motorový člun se obrátil a Prasskov se svými muži se spustili dolů po laně přivázaném na zábradlí. Než se Gropius stačil vzpamatovat, rychlý člun se rozjel.

Gropius málem omdlel. Zavřel oči. A je to, pomyslel si. Každým okamžikem může nastat obrovská exploze. A bude konec. Už nemyslel, necítil, jako kdyby se vznášel někde ve snách.

A tak si ani neuvědomil, že rachot motoru se ze západní strany opět blíží. Až když uslyšel své jméno, vytrhl se ze strnulosti a otevřel oči.

„Gropiusi!"

Podíval se přes zábradlí.

Prasskov stál na zádi člunu a divoce mával rukama. „Člověče, tak skoč! Je to tvoje poslední šance."

Na zadní palubě In Nomine Domini se rozsvěcela světla. Hluk probudil posádku.

Gropius už nepřemýšlel, přehoupl se přes zábradlí a skočil na příď člunu. Zabolela ho pravá noha, ale když uslyšel dunění motorů, bylo to jako vysvobození.

Člun se stočil přídí proti vlnám. Ty narážely jako úlomky skály proti rychlému plavidlu, které řídil Prasskov. Gropius se pevně držel lavičky v zadní řadě. V řevu strojů byl jakýkoli rozhovor nemožný.

Náhle se jeden z mužů kolem Prasskova otočil. V obou rukou držel krabičku s krátkou anténou a vypadal úplně klidně. Prasskov na něj něco zavolal a muž s vysílačkou se prudce pohnul.

V tom okamžiku obrovský výbuch osvětlil moře až k obzoru. Gropius vzrušeně hleděl na ohnivou kouli v dálce. K nebi šlehaly plameny.

Prasskov vykřikl jako vítěz, jemuž se podařila velká výhra a hnal člun nejvyšší rychlostí. Plameny za nimi měnily barvu, ostrá žlutá přešla v tmavorudou, připomínající žhavý kus železa. Po několika minutách - člun se vzdálil už asi na vzdálenost dvou až tří mil - pohltila záři tma.

Člun se řítil k neznámému cíli a na východě začalo svítat. Gregorovi třeštila hlava od tvrdých nárazů vln. Prasskov řídil uhánějící plavidlo v pokrčeném postoji. Na obrazovce radaru vedle něj blikala ostře zelená světélka.

Po hodině plavby se před nimi objevil břeh, nejprve nejasný světlý pruh, potom čára s jasnými obrysy: Barcelona.

Když se přiblížili na půl míle k molu přístavu jachet, Prasskov zpomalil a předal volant jednomu ze svých mužů. Přes opěradlo přelezl na lavičku vedle Gropiuse. Gregor ze sebe nevypravil ani slovo. Netušil, co má Prasskov v úmyslu. Měl na sobě ještě bílé oblečení členů řádu a nijak se nebránil, když ho Prasskov chytil za límec a postavil na nohy. „To je za tu mizernou svini!"

Gropius ucítil ránu pěstí do brady a na okamžik ztratil vědomí, když však dopadl pozpátku do studené vody, rychle se zase vzpamatoval.

Motor zakvílel a člun pokračoval v plavbě k přístavu.

Gropius nebyl špatný plavec, ale s vlnami a ledovou vodou měl co dělat. Spontánně se chtěl zbavit oblečení, ale pak si uvědomil, že by nevypadalo dobře, kdyby vylezl z vody nahý. Plaval tedy oblečený směrem ke břehu.

Asi v polovině cesty se od východu přiblížil rybářský člun a

vylovil ho. Rybář, starý Katalánec, který znal jen pár anglických slovíček, mu půjčil svůj mobil a Gropius vyťukal Francesčino číslo.

„Kde jsi?" zeptala se vyděšeně. „Celou noc jsem nezamhouřila oko a zrovna teď jsem chtěla jít na policii."

„Není třeba," odpověděl. „Stačí, když mě v přístavu vyzvedneš a přineseš mi suché oblečení. Právě mě z moře vylovil jeden rybář."

Po chvilce úleku se Francesca ozvala: „Přijdu hned. Gregore, je všechno v pořádku?"

Gropius se nahlas rozesmál, smál se tak, až se na něj rybář s obavami zadíval. „Ano, všechno je v pořádku," přisvědčil.

KAPITOLA 18

Z Barcelony do Mnichova se vrátili až posledním letadlem a vyčerpaně padli do postele. Teď, bylo už k polednímu, seděli u snídaně a Gropius si prohlížel poštu, která se v jeho nepřítomnosti nashromáždila.

„Tak to se mi nestane ani po třech týdnech dovolené," poznamenala Francesca, která ho pozorovala. „Jenom důležití lidé dostávají tolik pošty. Myslím..."

„Co myslíš?"

„No, musí to být fajn dostávat tolik dopisů, sdělení od důležitých lidí, pozvánky na různé akce."

„Účty a reklamy," přerušil ji Gropius. „Většina toho je dobrá leda tak do koše." Zasmáli se.

Poslední dny je stmelily.

Srdce je zatraceně líný sval, pomyslel si Gropius, ale vlastně už dávno věděl, že Francesca je pro něj ta pravá žena.

Po strašných zážitcích v Barceloně chtěli nejprve zajet na pár dní do hor, aby si někde v hotelu odpočinuli, než se Gropius s konečnou platností rozhodne, co dál. Francesca prohlásila, že ho v nejbližších dnech nespustí z očí, a Gregor v tom viděl všechno možné jenom ne pohrůžku. Probíral poštu a náhle se zarazil.

Francesca si všimla napětí v jeho tváři a zeptala se: „Děje se něco?"

Gregor zaváhal a pak jí podal tuhou kartu, kterou právě vytáhl z obálky.

Polohlasně předčítala: „Dr. Anatol Rauthmann a Felicia Schlesingerová zvou u příležitosti svého zasnoubení na koktejl, který se koná desátého března v hotelu Vier Jahreszeiten."

„To přišlo poněkud nečekaně," poznamenal Gregor.

Vrátila mu pozvánku a dlouze se na něj zadívala. „Tys ji

miloval a ona tebe taky, viď?"

„Miloval?" Gropius pokyvoval hlavou ze strany na stranu. „Někdy se v životě nečekaně zkříží osudy dvou lidí a oni na základě určitých okolností věří, že jsou si určeni. Později s úžasem zjistí, že se zamilovali jenom do situace, a ne do člověka."

„A to byla taková situace?"

„Ano, myslím, že ano."

„A jak je to s námi?" Francesca se Gregorovi pevně zadívala do očí.

Gropius ji vzal za ruku a políbil. „Miluju tě," zašeptal.

Na koktejl do hotelu Vier Jahreszeiten pozvala Felicia asi padesát hostů, převážně přátel a známých z okruhu obchodníků s uměním a několik významných sběratelů uměleckých předmětů, které Gropius neznal. Francesca si k té příležitosti koupila u Lanvina v Maximilianstrasse krémové plisované koktejlové šaty z čínského hedvábí a svým zevnějškem málem zastínila hlavní osobu.

Setkání obou žen bylo patřičně rezervované. Naopak Gregorovo blahopřání šlo od srdce. Okamžik stáli Gregor a Felicia mlčky proti sobě, potom promluvil: „Osud kráčí podivnými cestami." Rozpačitě políbil Felicii na tvář.

Anatol Rauthmann souhlasně přikývl. „Kdybyste mi tehdy při našem prvním setkání u Tegernského jezera prorokoval, že se uvidíme u příležitosti mých zásnub, asi bych vás prohlásil za blázna, profesore!" Přitom se zamilovaně podíval na Felicii.

Gropius se usmál. Skutečně měl Rauthmanna v paměti jako podivína, jenž tvrdil, že se oženil s vědou. Teď proti němu stál pohledný muž, který se rozloučil se svým důstojným vouskem a měl na sobě elegantní bílé sako. „Mám opravdu radost," odpověděl Gropius. „Felicia je báječná žena."

„Také si myslím," přisvědčil Rauthmann. „Jistě by vás

zajímalo, jak jsme se sblížili. Byl jsem několik dní u Felicie, abych prohlédl vědeckou pozůstalost. První tři dny jsem se na svou práci plně soustřeďoval, najednou jsem však zjistil, že nejsem schopen v ní pokračovat. Když jsem Felicii přiznal své pocity, svěřila mi, že je na tom stejně. Je to dost bláznivá historka."

Francesku nadšeně obletovalo asi půl tuctu mužů a Gregor si vzal Felicii stranou, aby jí pověděl, co se v posledních týdnech událo. Zdálo se však, že ho vlastní slova rozrušují víc než Felicii. Gropius měl dokonce dojem, že mu ani tak úplně nevěří.

„Poslyš," promluvila, když skončil, „pro mě je případ Schlesinger už dávno uzavřený. Ten muž mě sprostě podváděl a jeho zavraždění bylo jen logickým následkem všech jeho tajností."

„Ty asi nedovedeš odpouštět?"

„Ne. Nikoli muži, který mě čtyři roky podváděl. - A co těch deset milionů?" zeptala se okamžitě.

„Ty ti patří. Lidé, kteří by je mohli požadovat zpátky, odpočívají na mořském dně někde mezi Barcelonou a Mallorkou nebo je sežrali žraloci."

Felicia pozvedla skleničku se šampaňským: „Na žraloky!"

„Na vás," odpověděl Gregor. Potom se zeptal: „Našel Rauthmann při prohlížení Schlesingerovy pozůstalosti nějaké odkazy na jeho temné kšefty?"

„O ničem nevím. Ale policie v minulých dnech něco objevila. Schlesingerův starý citroen DS 21. Bylo to jeho první a poslední. Arno ho odstavil na krytém parkovišti nedaleko kliniky. Bůhví proč. Parkoviště ode mě požadovalo 1 300 euro parkovací poplatek. Nezbývalo mi nic jiného než zaplatit."

Gregor vyprázdnil skleničku až do dna. „A kde je to auto teď?"

Felicia se výsměšně zasmála. „Ve šrotu. Zpresované na krychli metr krát metr. Už jsem tu starou káru nemohla ani vidět."

Gropiuse něco napadlo. „Kdy to bylo?" zeptal se tiše, avšak

naléhavě. „Tedy myslím, kdy si pro ten citroen přijeli?"

„Nevím, před dvěma třemi dny. Odvezli ho přímo z toho parkoviště do šrotu. A ještě to stálo dalších pět set euro. Ale přísahám, ti, Gregore, to bylo poslední euro, co jsem ještě za Schlesingera vydala."

„A kam to auto odvezli na sešrotování?" vyptával se Gropius vzrušeně.

„Kam, kam?" Felicia už byla nevrlá. „Někam na východ města. Adebat nebo tak nějak se to jmenuje. Proč se ptáš? To auto nemá vůbec žádnou cenu a bylo sešlé jako Schlesinger."

„Byla to firma Adebar-Altmetall?"

„Ano, tak se jmenovali. Ale nezlob se na mě, v takový den, jako je dnešek, bych měla zajímavější látku k rozhovorům, než je sešrotování aut."

Gregor se omluvil a mezi hosty vyhledal Francesku.

Druhý den ráno se Gropius vykradl z postele hned za svítání. Ze strachu, že by se přece ještě blamoval, Francesce nic o svém plánu neprozradil. Samozřejmě si všimla jeho neklidu, který se ho večer zmocnil, nechtěla však na něj naléhat.

Teď jel Gropius po Wasserburger Landstrasse směrem na východ. Doufal, že dělníci ještě nestačili auto sešrotovat. Ale možná jede úplně zbytečně. Byl to jen nápad, absurdní jako většina z těch, které dostal v uplynulých měsících.

Krátce po začátku pracovní doby, v sedm hodin ráno, začalo poprchávat a Gropius projel svým džípem skrze železnou bránu, na které visela tabulka Adebar Altmetall. Už na nevyasfaltované příjezdové silnice postávaly vraky aut. Déšť ještě posiloval bezútěšnost pohledu na ně. Na konci cesty se ukázal obrovský lis a před ním se s ohromným hlukem pohyboval bagr na čtyřech pavoučích nohách, s ramenem jako chobotnice, tak velkým, že jediným pohybem auto stlačil, zvedl do vzduchu, rozhoupal a s

odporem hodil do lisu.

Gropius zastavil a vystoupil. Prostranství bylo strašidelně prázdné. Široko daleko ani živé duše, jenom vysoko nahoře, v kabině obřího bagru, se každou chvilku, když stěrač odhrnul kapky deště, objevila tvář bagristy.

Gropius si stínil oči dlaní a hledal Schlesingerův citroen DS 21, který, jak se domníval, bude mezi stovkami starých aut nápadný. Přejížděl očima řady autovraků čekajících na svůj neslavný konec a náhodou pozvedl oči k nebi, kde se vysoko nad jeho hlavou vznášelo auto na cestě do lisu.

Citroen!

Gropius vykřikl v naději, že ho bagrista uslyší. Ten však klidně pokračoval ve své práci. Gropius začal mávat rukama, divoce gestikulovat, vyskakovat a ukazovat pravou rukou na auto v chapadle bagru. Marně. Gregor v panice zvedl kus kovu ležícího na zemi a mrštil jím směrem ke kabině. Sám se lekl rány, kterou jeho hod způsobil. Okénko se roztříštilo a střepiny padaly k zemi jako ledové kapky.

Bagrista se polekaně vyklonil. Nechápal, co se stalo. Na rameni bagru se houpal citroen. Gropius na sebe upozornil hlasitými výkřiky.

Bagrista s klením šplhal dolů po úzkém kovovém žebříku. Gropius mu jen stěží vysvětloval, že se domnívá, že v autě, které visí ve vzduchu, zůstaly důležité dokumenty. Až když prohlásil, že vzniklou škodu uhradí, bagrista byl ochoten citroen zase posadit na zem.

Rameno se probořilo oknem dovnitř a protrhlo polstrování sedadla. Kde má hledat? Přihrádka u volantu byla prázdná, pod sedadlem řidiče a spolujezdce také nic. Stejně tak pod zadní sedačkou. Kufr nešel otevřít, víko bylo zkřížené. Až s pomocí páčidla se mu to podařilo. Rezervní pneumatika byla pryč. Místo potahu kufru ležely na plechu jen špinavé listy starých novin.

Gropius se chtěl zklamaně vzdát, už jen odsunul jedny noviny na stranu.

„To snad není pravda!" zašeptal nevěřícně. „To nemůže být pravda!" Před ním ležel spis v šedivých deskách, špinavý a nenápadný. Stačil jediný pohled a Gropius věděl, že našel, co tak dlouho hledal.

Déšť zesílil a Gregor podal bagristovi svou vizitku. Pak zamířil k džípu.

Velké kapky deště dopadaly jako střely na střechu auta. Jejich rytmus znemožňoval každou jasnou myšlenku. Gropius viděl, jak se mu třesou ruce, když otevíral desky a začal listovat ve spise. Okamžitě si všiml dvou analýz DNA s identickým čárovým kódem a rozdílným datem, podepsaných profesorem Lucianem de Lukou. Pod nimi, zavařený do fólie, ležel kousek zažloutlého plátna, kulatý a velký jako dlaň. V další fólii byl úlomek kosti, sotva delší než zápalka, s nálepkou Sedací kost - Ježíš Nazaretský *0,33.

Sedací kost? Před Gropiusovýma očima se vynořila scéna, k níž došlo před téměř pěti měsíci. S Felicií tehdy otevřeli tajný sejf, který si Schlesinger pronajal u Vídeňské banky. Jeho obsah, domnělá podkova ze slonoviny, je zklamal, protože si s ním nevěděli rady. Samozřejmě, projelo teď Gregorovi hlavou, domnělá podkova je zlomek sedací kosti Ježíše Nazaretského. Schlesinger si ji zřejmě vzal k sobě ještě dříve, než byl hrob objevený v Jeruzalémě vyhozen do povětří. Rodriguez nakonec také něco podobného naznačil. Tato kůstka a krevní stopy na originále turínského pohřebního plátna stačí, aby s pomocí analýzy DNA dokázaly, že Ježíš Nazaretský byl člověk jako ty a já.

Gropius spis zaklapl. Srdce mu bušilo v krku. Nastartoval a zapnul stěrače. Vraky aut kolem něj se začaly houpat, jejich obrysy se svíjely jako hadi. Bylo to deštěm na předním skle, nebo si s ním zahrávají jeho smysly? Gregor nevěděl. Zařadil rychlost a přidal plyn.

Krokem se blížil ke vstupní bráně a opatrně objížděl louže a kolem poházený železný šrot. Co se odehrálo potom, vnímal Gropius, jako kdyby hrál roli v nějakém filmu. U brány proti němu vyrazila limuzína se ztemnělými okenními skly. Vjezd byl úzký, tak úzký, že Gropius vjel na pravou stranu a zastavil, aby černému mercedesu uvolnil cestu. Když byla obě auta na stejné rovině, limuzína zastavila. Postranní okénko se spustilo. Tmavé mraky a zatažené nebe Gropiusovi bránily rozeznat postavy v autě. Po všem, co v minulosti zažil, očekával, že se v okně objeví hlaveň automatu. Byl jako ochromený.

Místo smrtící zbraně se v okénku vozu ukázal černý kufřík. A potom ruka, která otevřela víko. Gropius zmateně hleděl na dvě řady svazků fialových pětiseteurových bankovek.

Nevěděl, jak dlouho tak bez hnutí sedí. Neviditelný muž kufřík zavřel a podával mu ho. Gropius sroloval okénko a kufr s penězi přijal. Jako v hypnotickém stavu výměnou vydal akta.

Až když jel po Wasserburger Landstrasse směrem k městu, uvědomil si celý dosah svého jednání. Nelitoval toho. Nechal se vést vnitřním hlasem.

Když se vrátil domů, postavil kufr s penězi v šatně. Chvíli trvalo, než Francesce vypověděl, co všechno se na vrakovišti odehrálo.

„A co ti za ta akta zaplatili?" zeptala se Francesca po dlouhém přemýšlení.

„Nevím," přiznal po pravdě Gropius. A s vynuceným úsměvem dodal: „Můžeš to přepočítat!"

Francesca přinesla kufřík a postavila ho na Gropiusův psací stůl.

„Tolik peněz jsem v životě neviděla," poznamenala užasle a začala počítat svazky bankovek.

„Já taky ne," připojil se Gropius.

Zarazila se. „Proboha, to je deset milionů."

Gregor přikývl: „Dost na to začít nový život."

Ještě téhož dne zatelefonoval Gropius Felicii.

„Pamatuješ na naši cestu do Vídně?" začal bez okolků.

„Ano," odpověděla Felicia. „Je to docela příjemná vzpomínka. Ale proč mi voláš?"

„Víš, ten obsah sejfu v bance!"

„Co je s ním?"

„To nebyla podkova ze slonoviny!"

„Ale?"

„Fragment kosti Ježíše Nazaretského."

„Ach," vydechla Felicia. Prostě jenom „ach". Pak nastalo nekonečné ticho. Gropius vzhledem k závažnosti své zprávy nic jiného neočekával.

Konečně se opatrně zeptal: „Snad jsi ten sejf nezrušila?"

„Vlastně jsem to měla v úmyslu," přiznala Felicia, „ale neměla jsem ještě čas. Co kdybys ten sejf se vším, co je v něm, převzal ty? Ty budeš určitě spíš vědět, co si s tím počít."

„Felicie, víš vůbec, co to povídáš?"

„Samozřejmě."

„A musím ti sdělit ještě něco. Schlesingerova Akta Golgata jsou na světě. Ležela v kufru jeho citroenu."

Felicia se nejprve zasmála, ale v příštím okamžiku zvážněla: „Gregore, já už s tou záležitostí nechci mít vůbec nic společného, slyšíš. Vezmi si ta akta a tu kost a všechno to spal, nebo si s tím dělej, co chceš, nebo ještě lépe, vyměň to za peníze. Ale dej mi s tím pokoj. A ještě něco: Anatol Rauthmann se o tom nesmí nic dozvědět. Rozumíme si?"

„Ano," stručně přisvědčil Gropius.

Gregor a Francesca přemýšleli, co udělat s těmi deseti miliony euro. V domě takové peníze zůstat nemohou. To je příliš riskantní. Nakonec se rozhodli, že svazky peněz složí do krabice a v bance

Hypovereinsbank si pronajmou sejf, k němuž budou mít přístup oba. Když všechno zařídili, povečeřeli v drahé restauraci v centru města. Gregor však pořád vypadal stísněně.

„Já ti nerozumím," domlouvala mu Francesca. „Přece můžeš být spokojen s tím, jak všechno dopadlo."

„Myslíš?"

„Teď víš, kdo stál v pozadí zločinů. To jsi přece chtěl. A mafii obchodující s lidskými orgány nerozbiješ ani ty. Kdyby ze scény zmizel Prasskov, nastoupí na jeho místo někdo jiný."

„To je pravda," souhlasil Gregor, „jenom ještě pořád nevím, kdo zavraždil Schlesingera. Známe pouze lidi v pozadí!"

Francesca na něj úkosem pohlédla. „Gregore, ty jsi blázen, nakonec se ještě zničíš. Dej už s tím konečně pokoj!"

To bylo poprvé, kdy se na něj Francesca rozčílila, a Gropius se zamyslel, zda celá věc stojí za to, aby riskoval, že ztratí její lásku. Už se téměř rozhodl, že se spokojí s tím, čeho dosáhl, a úplné objasnění zločinu přenechá policii, když ho brzy ráno po probděné noci probudil telefon.

Wolf Ingram, šéf Zvláštní komise Schlesinger, mu sděloval, že v případu nastal senzační obrat, jak se doslova vyjádřil. V devět hodin třicet minut ho očekává u hlavního vchodu na kliniku.

Když Gropius v domluvený čas přijel ke klinice, čekal ho Ingram a dva jeho kolegové v civilu, na kterých však při bližším pohledu bylo vidět, že jsou ozbrojeni. Krátce, téměř v bodech, Ingram Gropiuse seznámil se skutečností, že v západní části Středozemního moře byla potopena jachta, na jejíž palubě bylo sto až dvě stě lidí. Pravděpodobně se její vlastníci, jedna obskurní sekta, sami vyhodili do povětří. Loď se jmenovala In Nomine Domini - ve zkratce IND.

Gropius se snažil vypadat klidně. „A vy jste mě sem pozvali, abyste mi sdělili tohle?"

„Samozřejmě ne," odsekl nevrle Ingram. „Vy znáte prostory a

personál na klinice nejlépe. Musíte nám pomoct najít muže, který je odpovědný za Schlesingerovu smrt."

„Vy si vážně myslíte, že ten vrah se ještě pořád zdržuje na klinice?"

„Ano, to si vážně myslíme. Náš analytik odvedl kus dobré práce. Dospěl k závěru, že vrah musel být členem sekty a nevraždil z nenávisti či chamtivosti, nýbrž ze zdegenerovaného přesvědčení. Vraždí In Nomine Domini - Ve jménu Páně - jak se taky jmenovala ta loď, která se potopila ve Středozemním moři a byla sídlem vedení řádu."

„Páter Markus," zašeptal Gropius. „Nemocniční farář."

Ingram přikývl. „Vy ho znáte! Co je to za člověka?"

„Co znamená znám. Dělá svou práci jako každý jiný. Kapucínský mnich s neprůhlednou minulostí. Nikdy jsem se o něj nezajímal. Pro takový čin by mohl být předurčený, protože na základě svého postavení má přístup na všechna oddělení." Gropius si ještě vzpomínal, jak ho po Schlesingerově smrti vyhodil ze stanice intenzivní péče.

„Kde toho pátera Markuse najdeme?"

„Má svoji místnost v suterénu."

„Tak na co čekáme?" Ingram naznačil Gropiusovi a svým kolegům, aby ho následovali.

Dveře na konci dlouhé temné chodby byly opatřeny tabulkou P. Markus a byly zavřené.

Gropius hlasitě zavolal své jméno, ale ani po prudkém klepání se nic neozývalo. Ingram se proti dveřím vrhl plnou silou svých sta kilogramů. Dřevo zapraštělo a dveře se otevřely. Uvnitř panovala tma. Opatrně, krok za krokem a se zbraní v ruce, vešel dovnitř a rozsvítil. U stropu se chladným, pronikavým světlem rozzářila neonová trubice.

Zařízení místnosti o rozměrech tři krát čtyři metry představovala postel, stará skříň a vyřazený psací stůl. Uprostřed

stál odřený ušák. A v něm seděl páter Markus a na první pohled se zdálo, že spí. Rukáv na levé paži měl vykasaný. Na paži a v obličeji mu vystoupily tmavé skvrny. V pravé ruce svíral injekční stříkačku.

Ingram pohlédl na Gropiuse, jako by chtěl říci: Tohle je váš džob.

Gropius váhavě přistoupil k muži v černém a sáhl mu na zápěstí, aby změřil puls. Potom položil ukazováček a prostředníček na krční tepnu a zavrtěl hlavou.

„Exitus," prohlásil tiše. „Mohlo se to stát už včera."

Na psacím stole stála plastiková lahvička s výmluvným nápisem Chlorfenvinfos.

„To je insekticid, který byl aplikován do jater pro Schlesingera."

Ingram přikývl a otevřel dveře staré skříně. „Neuvěřitelné," zamumlal. Očekával staré oblečení, možná pár knih s náboženskou tematikou. Ale v sešlé skříni byl instalován počítač nejnovějšího typu.

„U policie musíme pracovat s mnohem staršími modely," bručel Ingram a stiskl vypínač. Za několik sekund počítač najel do programu. Okénko na monitoru ohlašovalo jeden nový došlý mail.

Ingram klikl na Otevřít.

Počítač požadoval heslo.

„IND," napověděl Gropius. „In Nomine Domini."

Ingram rozmrzele vzhlédl, potom však domnělé heslo naťukal. V příštím okamžiku se na obrazovce objevily řádky:

> Orgán Arna Schlesingera jsem otrávil já injekci chlorfenvinfosu. Přiznávám, že jsem stejným způsobem v Praze ukončil život Thomase Bertrama, jemuž jsem poskytoval duchovní útěchu. Neučinil jsem to z potěšení vraždit, nýbrž z upřímného přesvědčení, že člověk nemá

ignorovat vůli boží a nesmí si uměle prodlužovat život. Učinil jsem to In Nomine Domini.

„Odkud jste znal přístupové heslo, profesore?" zeptal se Ingram, aniž odvrátil oči od obrazovky.

Gropius se zatvářil vážně. „Věřil byste mi, kdybych tvrdil, že to bylo boží vnuknutí?"

ZNAMENÍ ŽIVOTA

O několik dní později byla Zvláštní komise Schlesinger rozpuštěna. Státní návladní zastavil vyšetřování proti Gregoru Gropiusovi. Proti doktoru Fichtovi byla vznesena obžaloba kvůli členství v kriminální organizaci. Veronika Gropiusová překvapivě svolila k rozvodu, aniž kladla další požadavky. Felicia Schlesingerová a doktor Rauthmann se dodnes neodhodlali ke svatbě. Rauthmann žije a pracuje v Berlíně, Felicia si otevřela kancelář v New Yorku, kde úspěšně pracuje jako makléřka s uměleckými předměty.

Po celé Evropě bylo dosud zatčeno sedmnáct kněží, kteří přiznali, že patřili k řádu In Nomine Domini. Kolik z nich se kvůli svému přesvědčení stalo vrahy, se zatím stále ještě vyšetřuje. Navzdory velkému úsilí se Interpolu do dnešního dne nepodařilo zatknout doktora Prasskova. Objevily se však určité náznaky, že Prasskov odešel do Ruska a tam byl zavražděn.

A Gregor Gropius a Francesca Colella?

Přestože byl Gropius zproštěn veškerého podezření, už se ke svému povolání nevrátil. Dodnes se nedokázal úplně vyrovnat s nejhoršími měsíci svého života, a to byl také důvod, proč mi svůj příběh v Tivoli vyprávěl, vyprávět musel. Nedokážu posoudit, zda pro něj těch čtrnáct hodin, které jsme společně strávili v hotelu San Pietro, znamenalo nějakou pomoc. Doufám, že ano. Rozhodně poté, co domluvil, vypadal, že se mu ulevilo. Jak mi přiznal, dovezl si poznámky z Mnichova, aby své zážitky sepsal sám, potom se však v jediném okamžiku rozhodl, že je předá mně.

Gropius se zdržuje v Mnichově jen velmi zřídka. Většinu času tráví s Franceskou na svém statku se stovkou olivových stromů nedaleko Velletri. Dlouho jsem už o Gropiusovi neslyšel. Poslední znamení života, které mi o sobě dal, byl balíček doručený poštou. V něm jsem našel zvětralou kost ve tvaru podkovy. Obálka, kterou

chamtivá signora Selvini prodala za dvacet tisíc euro, obsahovala falzifikát, což Gropiuse nepřekvapilo. Co bylo v kazetě, kterou Francesca Colella na objednávku profesora de Luky přivezla do Berlína, zůstane tajemstvím, jež si profesor vzal s sebou do hrobu.

A pokud jde o Akta Golgata, Gropius mlčí. Dobře ví, proč. Pravděpodobně odpočívají spolu s originálem turínského pohřebního plátna v tajných archivech Vatikánu. Jako leccos jiného, co údajně nikdy neexistovalo.

Philipp Vandenberg

AKTA GOLGATA

Z německého originálu Die Akte Golgatha
(Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach, 2003)
přeložila Ivana Vízdalová
Redigovala Ivana Parkmanová
Obálku navrhl Ivan Brůha
Technická redaktorka Martina Adlová
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub v Praze v roce 2005
Vydání první
Počet stran 336

ISBN 80-242-1497-0